Giới thiệu Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non

Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non là tác phẩm đặc sắc của ThuấnGian Khuynh Thành. Truyện mang một vẻ đẹp rất nhẹ nhàng, tình tiết lại vô cùngtrẻ trung, tình yêu hoàn toàn không nhè gò bó, tựa như những cơn gió thoảngqua, rất dễ làm người đọc thoải mái khi trải nghiệm.*** Nếu như mẹ kế của cô bé lọ lem mangem trai tới.Nếunhư cô bé lọ lem lớn hơn em trai năm tuổi.Nếunhư cô bé lọ lem là nữ bác sĩ mặt lạnh.Nếunhư em trai là phúc hắc tiểu chính thái.Năm côba mươi tuổi.Emtrai đột nhiên nói yêu cô!Ai tớinói cho cô biết, nên con mẹ nó làm thế nào?*** Hẳn đây sẽ là một câu chuyện hoàntoàn mới mẻ với hoàn cảnh trở trêu, một chuyện tình cứ ngỡ như là sắp đặt bởi sựtrùng hợp tài tình. Tác giả đã khéo léo đưa ra một tình huống đầy thú vị vềtình yêu. Và bất cứ ai nếu thắc mắc về mối tình này, và muốn biết rằng liệu nócó thật sự tồn tại, bền vững và vượt qua những dư luận thì không thể bỏ qua bộtruyện hay này. Hoặc bạn có thể đến với Bà Xã Anh Chỉ Thương Em và Vợ Yêu XinhĐẹp Của Tổng Giám Đốc Tàn Ác để chiêm nghiệm hai bộ truyện ngôn tình hay nhấthiện nay.

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Mở Đầu

"Muốn chết hả, có người nào đi xem mắt lại mặc blouse màu trắng?" Thẩm Ly vẻ mặt giận dữ, thật muốn dùng cái khay làm vũ khí đập chết bộ mặt vô tội của Lâm Nhược Hi.

"Chú ý một chút, đang ở phòng bệnh." Lâm Nhược Hi thong thả ung dung liếc bạn tốt một cái, tiếp tục điền vào bảng phân công trực ban, sau đó nói: "Hôm nay mình có ca trực, không muốn mất công đổi qua đổi lại."

"Thật may là bạn lái xe, nếu không ngày mai lên trang đầu rồi, thiên sứ áo trắng ngăn cản xe buýt, cảnh sát tốt bụng thổi còi mở đường. Chậc, báo cáo thật tốt." Thẩm Ly nhíu mày, bĩu môi.

"Bệnh nhân bạn nói trong điện thoại thế nào rồi?" Lâm Nhược Hi mặt không thay đổi hỏi một câu.

"Còn đang phẫu thuật, một lúc sau mới chuyển đến khu nội trú." Thẩm Ly nhún nhún vai: "Mình cũng không phải cố ý phá hoại cơ hội bạn gặp bạch mã hoàng tử, nhưng người này bị đâm xe, sớm không bị đâm muộn không bị đâm lại chọn đúng lúc nữ bác sĩ mặt lạnh Lâm Nhược Hi đi xem mắt mà bị đâm." Thẩm Ly vẻ mặt thần bí dí sát vào mặt Lâm Nhược Hi nói: "Mình hoài nghi anh ta ngưỡng mộ bạn đã lâu, là cố ý!"

"Bạn kiểm tra người trong phòng bệnh mười lăm rồi?" Lâm Nhược Hi liếc cô một cái, vẻ mặt vẫn như cũ bình thản.

"A, mình quên mất." Thẩm Ly le lưỡi, sau đó không ngoài dự đoán thấy Lâm Nhược Hi đưa tầm mắt chuyển đến gương mặt mình, gió lạnh từ phía vù vù thổi tới, sợ tới mức nhanh chóng thanh minh: "Mình kiểm tra xong rồi, vừa nãy mình nói đùa."

"Mình còn không biết bạn?" Lâm Nhược Hi vẻ mặt nghiêm túc, "Bệnh nhân kia tình huống hiện tại như thế nào bạn biết không?"

"Nghe nói là rùa biển, lái BMW, tuổi trẻ tài cao, bộ dáng trông cũng được, chiều cao ít nhất 1m78, đáng tiếc là mình không mang kính, bởi vì xe lật nên cái gì cũng không tìm thấy." Lâm Nhược Hi mới đầu còn cảm thấy kì quái, tại sao lúc chạy đến phòng làm việc đã nhìn thấy vẻ mặt của Thẩm Ly giống như là đang nuốt phải một con ba ba, bây giờ mới hiểu nguyên nhân uất ức của cô, đúng là không giống người bình thường mà.

Lâm Nhược Hi xoay người, cầm biên bản giao cho Thẩm Ly, sau đó mở miệng: "Bạn hỏi thăm cái gì đấy, mỗi một câu đều không liên quan tới bệnh tình của bệnh nhân?"

Trong bệnh viện, vốn là âm thịnh dương suy, đây chính vấn đề khó giải quyết, mặc dù bác sĩ nam cũng không ít, nhưng trừ những bác sĩ chuyên gia mái tóc cũng hoa râm, một bác sĩ chủ trị trung niên, còn sót lại là mấy bác sĩ trẻ tuổi ở phòng khám, nhìn tạm được một chút nhưng cũng sớm là hoa có chủ, đáng thương cho tuổi thanh xuân của các cô y tá, vì vậy không còn cách nào hơn là di dời mục tiêu, bát quái xem phòng bệnh nào, người nào tuấn tú, phòng trị liệu nào, người nào là Thái tử gia, hàng năm đều không biết mệt. Cái người soái ca bị quấn băng vải giống như xác ướp, trên đùi còn bị bó bột, phía dưới vẫn cắm ống tiểu lại có thể khiến các tiểu cô nương xuân tâm nảy mầm, cuối cùng mấu chốt đổ lỗi cho, mùa xuân đến.

Đúng rồi, mùa xuân đến, cho nên Thẩm Ly cũng bắt đầu nảy mầm chuẩn bị trèo tường, Lâm Nhược Hi cũng phải đi xem mắt.

"Khi nào quay lại, nhớ gọi mình, mình đi ăn cơm trước." Lâm Nhược Hi bất đắc dĩ lắc đầu một cái, cầm bút gài vào túi áo ngực.

"Bạn không chờ nhìn soái ca à?" bát quái thât bại, Thẩm Ly không cam lòng đứng sau lưng cô hỏi.

"Soái ca cắm ống tiểu, để lại cho bạn!" Lâm Nhược Hi hờ hững đáp, tiếp tục đi.

Áo blouse trắng dài, phất phới tung bay, mặc trên người cao gầy của Lâm Nhược Hi trông rất tự nhiên. Lâm Nhược Hi mái tóc dài gương mặt cũng coi như thanh tú, nhưng nếu chỉ chỉ đơn thuần xem xét tính cách và hành động của cô thì Thẩm Ly tin chắc, Lâm Nhược Hi tuyệt đối 100% là đàn ông.

“Chậc chậc, xương đùi bị gãy, não bị tổn thương, cơ quan nội tạng trong ổ bụng bị tổn thương, toàn thân cao thấp không có chỗ nào toàn vẹn, thật đáng thương.”

“Đúng đấy, bề ngoài tốt như vậy, sao lại bị xui xẻo thế a?”

“May mắn, gương mặt không bị thương.”

“Lúc bàn giao nói anh ta huyết áp lên, tim vẫn bình thường sao?”

“Bình thường, nhưng hôn mê bất tỉnh, cũng không có biện pháp. Vừa rồi tiểu Đỗ cắm dây xông và ống tiểu cho anh ta rồi.”

“Cô cắm ống tiểu? Ái chà! Như thế nào, nói một chút, nói một chút.”

“Làm sao cô lại háo sắc như thế, chúng ta là bác sĩ tấm lòng như cha mẹ biết không? Tôi tuyệt đối không nói cho cô biết tôi nhìn thấy cái gì!”

“Có cha mẹ nào vây xem con trai thế này sao?” Lâm Nhược Hi sau lưng mọi người trầm giọng, lạnh lùng hỏi.

Tiếng nói vừa dứt, mấy cô y tá vừa rồi còn bu lại xem lập tức như chim bay tan tác, nhìn động tác kinh hoảng của bọn họ, Lâm Nhược Hi bỗng cảm thấy buồn cười. Lắc đầu, cô đi tới giường bệnh nhìn bệnh án, sau đó bước nhẹ chân tới nhìn bệnh nhân đang hôn mê.

Cũng may, trên mặt không lưu lại vết máu, nhìn kĩ cũng đẹp trai, thảo nào khiến các cô y tá yêu thích, cô dời ánh mắt từ bệnh án nhìn anh ta.

Người nằm trên giường sao lại cảm thấy quen mắt?

Lâm Nhược Hi rất muốn xác định mình không nhận lầm người, không thể nghĩ rằng cả đời này còn có thể gặp lại người đó.

Không thể nào.

Người kia bây giờ đang ở bên Mĩ, hưởng thụ ánh mặt trời, ngắm trộm mông của các cô gái mặc bikini, không thể nào nằm trên giường bệnh, lại còn bị gãy xương.

Cô híp mắt, suy nghĩ, hoài nghi mình nhận lầm, nhưng trên này ghi rõ họ tên là Lục Dương, không cùng tên, cũng không cùng họ. Nhưng rõ ràng là cậu ta, trừ bỏ có yết hầu, vóc người cao hơn một chút, nhưng vẫn dáng vẻ kia, Lâm Nhược Hi bỗng nhớ đến cái gì, vạch cái áo bệnh nhân của anh ta, dưới xương quai xanh là một dấu vết màu hồng.

“Sao lại cắn ta?”

“Lưu lại ấn kí, tránh sau khi tiểu tử ngươi lớn ta lại không nhận ra.”

Cái đó, là dấu răng của cô.

“Bảo bảo.”

Đột nhiên một tiếng từ phía sau vang lên, bệnh án trên tay cô rơi phịch trước ngực Lục Dương, sợ kinh động tới hắn Lâm Nhược Hi hốt hoảng nhặt bệnh án, từ từ quay đầu lại, xa xa đã nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn.

“Mau chào dì Mục.” Lâm Húc Thịnh đứng ở cửa, một tay xoa đầu con gái, một tay kéo vợ ra trước mặt giới thiệu.

Lâm Nhược Hi cúi đầu đá đá va li ở dưới chân, sắc mặt tái nhợt, không chịu mở miệng.

Thì ra, đây chính là lí do mà nghỉ đông ba không đón cô về.

“Không gọi cũng không sao, đừng làm khó đứa nhỏ. Hai người xem, em mua rất nhiều món ăn, buổi tối chúng ta làm bữa tiệc lớn.” Mục Âm không để ý tới biểu hiện của Lâm Nhược Hi ngược lại mỉm cười đứng trước mặt cô nói: “Nhũ danh của con là Bảo Bảo phải không? Về sau dì sẽ gọi con là Bảo Bảo nhé, con thích ăn gì? Tối nay chúng ta làm tôm nướng, hay thịt nướng?”

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Đạo bất đồng bất tương vi mưu.

"Không vội, hay chúng ta đi ra ngoài ăn?" Lâm Húc Thịnh mỉm cười xách va li vào trong nhà, lúc đi qua Mục Âm, còn cẩn thận lấy sợi bông ở trên tóc bà.

Ánh sáng nhạt xuyên qua ngón tay ông, đâm vào mắt Nhược Hi, rơi vào đáy lòng cô.

Hình ảnh này, giống như đã từng nhìn thấy.

Đúng, khi ba mẹ đi dạo, lúc đó ba cũng lấy chiếc lá cây dính vào tóc mẹ.

Mục Âm thấy Nhược Hi vẫn còn ở đây, nên đối với động tác của Lâm Húc Thịnh có chút xấu hổ, tránh khỏi bàn tay ông, bà vội vàng phủi phủi trên đầu, kéo tay Nhược Hi đi vào trong nhà: "Bảo Bảo, về sau chúng ta là người một nhà, con cứ coi nơi này là nhà của mình."

Đây vốn là nhà của cô.

Ngôi nhà cô đã sống mười tám năm.

Căn phòng được dọn dẹp sạch sẽ, vẫn giống như trước khi mẹ qua đời. Tất cả đồ đạc vẫn ở nguyên chỗ cũ, nói chính xác là không hề thay đổi nhưng lại có cảm giác xa lạ.

Trong phòng ngủ, treo bức ảnh của ba và Mục âm, ngọt ngào tựa sát vào nhau, hoàn toàn kích thích Lâm Nhược Hi. Cô quay đầu nhìn khung hình nhỏ trên đầu giường, càng làm cô tức giận. Cô thu hồi bước chân, xoay người bước đi, muốn trở về phòng của mình, hôm nay, cô chỉ có thể trốn ở đó. Bởi vì cô không chấp nhận được có một nữ chủ nhân khác ngoài mẹ trong ngôi nhà này, thật may cửa phòng cô không khóa, đẩy nhẹ cửa cô bước vào phòng.

Vẫn là chiếc giường của cô, nhưng trên giường lại có người đang nằm ngủ, chăn đắp một nửa, cánh tay buông lỏng ở trên giường, tất nhiên, với dáng người của hắn ta, ngủ trên giường của cô thật uất ức cho hắn, chiều dài thì tạm được, nhưng chiều rộng thì không đủ.

Lông mày của hắn, ánh mắt của hắn, mũi của hắn, thậm chí tất cả tất cả đều khiến Lâm Nhược Hi điên mất, cô đứng nguyên tại chỗ giống như người bị tâm thần kêu to: "Hắn ta là ai, tại sao ngủ trên giường mình, tại sao trên giường mình lại có một người đàn ông???!!!"

Đạo bất đồng bất tương vi mưu

Mười tám năm nay, Lâm Nhược Hi điển hình là một cô bé ngoan ngoãn. Sóng to gió lớn mà cô gặp không phải là kì thi tốt nghiệp cao đẳng hay thi đại học, mà vì năm thứ hai cao đẳng thầm mến một nam sinh, nên bị lấy ra làm bia đỡ đạn.

"Mình chắc không xấu lắm?" Nhược Hi soi gương tự đặt câu hỏi.

Trong kí túc xá, một cái gối từ trên giường bay tới nện vào đầu cô, cô không cách nào phản ứng, đến lúc sắp cùng cái gương chia tay nụ hôn đầu, cô nhanh chóng quay đầu nhưng vẫn để lại cái dấu răng ở trên gương.

"Mình cũng chỉ là nói lời nghi vấn từ sâu tận đáy lòng thôi." Nhược Hi nhỏ giọng than thở.

"Đừng u mê, Đặng Chí Hạo đúng là ánh mắt bị lé, bị tăng nhãn áp, đục thủy tinh thể, bạn so đo cái rắm." Lời nói ác độc, Hách Chân Chân chính là đại mĩ nữ trong phòng bọn họ, ngay cả nói chuyện cũng khí thế áp đảo, cô và Nhược Hi học cùng trung học, nhưng khác ban. Chẳng qua Đặng Chí Hạo chính là hot boy quá gây sự chú ý, cho nên bảo cô không chú ý đến Nhược Hi là quá khó.

Dù sao xì căng đan của cô và anh ta cũng từng truyền đi hai, ba ngày.

Mà chuyện xấu về tình cảm của đại mĩ nữ Chân chân thật sự giống như nước sông cuồn cuộn không dứt.

"Mình thiếu chút nữa bị anh ta làm cho uất ức, đến chết đi sống lại." Nhược Hi nhíu mày, quan sát mấy cái, sau đó hơi cười, nhìn thế nào cũng không cảm thấy vừa lòng.

Gương mặt quá mức bình thường. Chính xác là, ngũ quan bình thường, làn da cũng không đẹp, không có bất cứ nét đẹp nào, nói tóm lại một gương mặt quá mức bình thường.

"Bạn đừng để ý, người nào mà chẳng giống người nào, đúng rồi, bạn còn chưa kể xong, chuyện em trai của bạn." Ai nói mĩ nữ không bát quái, sự thật chứng minh, mĩ nữ so với các cô gái bình thường còn bát quái hơn, bởi vì mĩ nữ thường quá cô đơn, cần bát quái để bù vào nỗi đơn phía sau Đông Phương Bất Bại, Tiếu Ngạo Giang Hồ.

"Cái rắm, hắn ta cùng mình không có quan hệ huyết thống." Nhược Hi không soi gương nữa, quay đầu nghiến răng: "Mình ngay cả gương mặt của hắn cũng chưa thấy rõ ràng đã túm hắn từ chăn của mình lôi ra ngoài."

"Trần truồng?" Điểm đại mĩ nữ chú ý quả thật không tầm thường giống như những người khác, cũng khiến cho Nhược Hi phải gào lên: "Đi chết đi, hắn ta mặc quần áo."

"Đáng tiếc, không có cơ hội bát quái." Chân Chân tặc lưỡi, lại nằm xuống giường, cảm khái: "Cuộc sống này sao lại nhàm chán thế, mình quả thật sắp điên rồi."

Vừa mới kết thúc cảm giác khẩn trương khi học cao trung, đại đa số mọi người đều cảm thấy vắng vẻ. Không phải ở nhà đọc sách, không có thầy giáo mỗi ngày nhắc nhở học tập, thời gian còn lại, mấy con tiểu sơn dương vừa thoát khỏi lồng giam tất nhiên không biết làm gì rồi.

"Đừng nói mình, hôm nay mang bạn đi ra ngoài ăn kem?" Chân Chân thường xác định mục tiêu rõ ràng, năm nhất bắt nhốt, năm hai bồi dưỡng, năm ba vui vẻ, năm bốn học tập, năm thứ năm tiến thẳng đến lễ đường. Mục tiêu to lớn như vậy khiến Nhược Hi há hốc mồm, nhưng Chân Chân luôn là người nói được làm được, thuộc trường phái hành động, chính là chỉ khẽ mỉm cười, nhanh chóng ở năm thứ ba đại học đã câu được một vị sư huynh, lúc nào cũng anh anh em em ngọt ngào, chính là một ngày không gặp như cách ba thu, một ngày không gặp nhung nhớ u sầu, Nhược Hi không muốn làm bóng đèn cười tít mắt: "Mình trời sinh không thích làm bóng đèn, cho nên khi về nhớ mang cho mình một ly kem là được rồi."

Vào thứ bảy, trong phòng ngủ chỉ còn hai người, Chân Chân đúng thật bị yêu cầu thật đơn giản của Nhược Hi triệt để đánh bại, "Xin bạn, bạn có thể xuống tay độc ác một chút? Vào lúc bạn bè yêu đương, các nam sinh đều bị chị em chung phòng xâu xé, chỉ riêng Ngô Hạo mỗi ngày ra vào phòng chúng ta, các bạn coi như người ta không tồn tại. Trước không nói đến bạn, lão đại ngày ngày tới giảng đường, lão nhị không để ý chuyện bên ngoài, lão tứ không lo học đi làm cái gì mà hội học sinh, lão ngũ thì sao, chỉ biết ngây ngốc cười nhìn Ngô Hạo,khắp phòng chỉ còn bạn là một người bình thường nhất, thì lại nói mình có thể theo đuổi tình yêu gì đó?"

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

"Thật chưa từng thấy người nào như bạn, toàn thế giới chỉ có bạn mới hi vọng bạn trai của mình bị người khác vơ vét tài sản, mình vơ vét tài sản của anh ấy thì bạn được lợi gì?" Nhược Hi giật mình nhìn Chân Chân.

"Các bạn vơ vét tài sản hay gì gì đó trực tiếp quyết định giá trị của mình, các bạn càng vơ vét, mới càng chứng minh mình phải được quý trọng, được che chở…" Chân Chân thản nhiên nói.

Ông trời ạ, luôn luôn là như vậy. Rõ ràng có vài người ánh mắt đào hoa, lông mày đa tình, cố tình thu hút nhiều nam sinh đưa tới cửa, vết bẩn trên mặt còn chưa rửa đã hấp ta hấp tấp đi theo sau lấy lòng mĩ nữ. Đáng thương cho Lâm Nhược Hi cô, dung mạo thì bình thường, không có người hỏi han, hại cô mỗi tối thuê tiểu thuyết ngôn tình, gặp hoàng tử bạch mã ở trong mơ, căn bản là không muốn trở lại hiện thực tàn khốc.

"Buổi tối chủ nhật, có buổi giao lưu bạn đi không?" Chân Chân thấy cô không nói lời nào, nghĩ rằng người nào đó đang ăn năn trong bóng tối, thiện tâm hỏi: "Nghe nói lần này là toàn bộ bệnh viện, còn mời mấy sư huynh đã tốt nghiệp trở về, soái ca đó, cơ hội thật tốt, bạn nên suy tính một chút."

" Mình không có quần áo, quần áo còn chưa mang tới, chặc lẽ mặc áo rét đi giao lưu?" Lâm Nhược Hi chống hai tay lên mặt, nhìn ra ngoài cửa sổ tối đen, vừa mới qua mùa hè, vừa mới có tuyết rơi, nếu bây giờ mặc váy thì có mà chết rét, có khả năng trở thành tiêu bản sống để các sư huynh phẫu thuật tại chỗ, cho nên không thể mạo hiểm.

Nhưng mà mặc áo rét….Thân hình vốn không có chút hấp dẫn, lại ăn mặc giống như con gấu, vậy càng không phải là không thể tiêu thụ?

Suy nghĩ đến khả năng này, cô hoàn toàn suy sụp. Mặc dù năm năm học y rất vất vả, bài tập cũng rất nhiều, nhưng Nhược Hi thật sự rất muốn chứng minh bản thân mình có một chút xíu sức quyến rũ, rất rất muốn.

"Vậy bạn có đi không?" Chân Chân nhìn thấy cô như đi vào cõi thần tiên, vòng ra phái sau, hét lớn, trực tiếp kéo Nhược Hi từ sương mù ra ngoài.

"Đi, tại sao lại không đi?" Cái gọi là giao lưu có nghĩa là gian tình, không có gian tình thì lấy đâu ra tình yêu, vì thế Nhược Hi quyết định không thể để áo rét ngăn cản dáng người của mình, nắm chặt tay dũng cảm nói: "Mình sẽ về nhà mang đồ đến!"

Vào lúc này trong nhà cũng không có ai, Lâm Nhược Hi chính là chắc chắn như vậy mới cầm chìa khoác mở cửa, chạy về phòng mình.

Không sai, sau vụ việc lần trước, người gọi là em trai ngủ trên giường cô, phi, lần trước là vì chưa sắp được phòng, thêm việc lão mẹ của hắn đảm bảo sau này dù Nhược Hi không về cũng không cho phép hắn tùy tiện động vào giường và đồ vật của cô.

Mặc dù hành động hơi quá mức, thật ra là trút giận, vì vậy Nhược Hi bỏ qua, lần này về nhà cũng không để ý, mở va li, tìm kiếm quần áo.

Đang chú tâm tìm quần áo, đột nhiên Nhược Hi nghe thấy tiếng động ở phòng vệ sinh, trong lòng có chút sợ hãi. Sẽ không phải trùng hợp, ăn trộm lại gặp cảnh sát? Cô giả vờ như không nghe thấy gì, gia tăng tốc độ, chuẩn bị thừa dịp người đến còn không có phản ứng sẽ lao ra.

"Đáng chết cái váy màu phấn hồng sao không thấy? Càng gấp, đầu óc càng mơ hồ, Nhược Hi cắn răng tiếp tục tìm, đúng lúc này có người ở đằng sau kêu to: "Cô là ai?" Bị bắt gặp, Nhược Hi thở dài, quay mặt lại, lúc này là sáng sớm, ánh sáng từ sau lưng hắn chiếu tới, rất chói, không thấy rõ mặt, nhưng có thể thấy rõ người này, cái gì cũng không mặc.

"Trái tim đập mạnh, mặt đỏ ửng, nháy mắt hốt hoảng, vội vàng tìm lí do, nhưng miệng lại không nghe đại não chi phối, hay là vì hắn ta đang lõa thể ở phía sau cô kêu lên: "Ngươi không mặc quần áo!"

Âm thanh chói tai, động tác khoa trương, tất nhiên cũng dọa Mục Ca toàn thân ướt đẫm, vốn nghĩ trong nhà không có ai, đi vào lại quên mang đồ lót, không ngờ bị một cô gái từ đâu chui ra nhìn sạch bách, không thể chịu được, cô ta lại còn biểu hiện như chính mình bị người khác ăn đậu hũ.

Đại tỷ, làm ơn có được hay không, hắn vẫn là thiếu niên thanh xuân, nên hét cũng là hắn đi?

Càng khẩn trương, hắn lại càng hoảng, cuối cùng chạy về phía giường cầm lấy đồ lót rồi lao ngay vào nhà vệ sinh.

Nhược Hi một lúc sau tỉnh táo lại, tiếp tục vùi đầu tìm váy. Cô mặc kệ cái đứa con nít kia, chỉ cần hắn không xâm phạm đến lãnh thổ của cô, nước sông không phạm nước giếng, nếu hắn dám qua đây, cô nhất định sẽ giáo huấn hắn cho hắn biết cái gì gọi là bạo lực.

Rốt cuộc tìm được cái váy, cô cắn răng nghiến lợi lôi ra ngoài, rồi sau đó ướm thử lên người mình. Xong rồi, tư tưởng tư bản chủ nghĩa sa đọa, tẩm bổ cơ thể, chiếc váy này mua hồi cấp ba lúc đó cô rất gầy, nhưng bây giờ, hình như không mặc được vào rồi.

Phí sinh hoạt cũng không đủ, làm sao có thể mua váy mới, không có váy thì không thể tham gia giao lưu. Được rồi, vậy thì cố gắng, cô chạy ra khóa trái cửa, cởi áo khoác cùng quần bò, mặc váy vào, nhưng không thể kéo khóa sau lưng, cô khẩn trương mở cửa nhòm xung quanh thấy không có ai, vội vàng chạy chỗ chiếc gương lớn ở phòng khách.

Sau khi nín thở, cuối cùng cũng kéo được khóa lên. Chiếc váy ren màu hồng nhạt giống như công chúa, nhìn rất đẹp phối hợp với đôi chân dài trắng mịn, cộng thêm việc nín thở bóp eo nhô ngực, tỉ lệ vóc dáng quả thực hoàn mĩ.

Nhược Hi cười tít mắt, xoay người ba vòng trước gương, để cho chiếc váy bay lượn, cuối cùng làm một tư thế quyến rũ tựa vào gương, nhìn mình một cách say mê.

Đúng lúc cô dừng lại động tác sau cùng, đột nhiên nhìn thấy một bóng người trong gương, lười biếng dựa trên cửa ra vào, đang nhìn mình, ánh mắt dò xét, nhất thời Nhược Hi khẩn trương nắm chặt váy, chuẩn bị xong, sẵn sàng cho hắn hai cái bạt tai, kết quả, người ta nghênh ngang tiêu sái đi vào phòng ngủ, một lời cũng không thèm nói.

Nhược Hi không còn cách nào khác là giả bộ như không thấy, cũng vội chạy về phòng, coi hắn là không khí, vùi đầu thu dọn quần áo, chuẩn bị rời đi.

"Hi, nút áo của cô bị rớt." Hắn ta đứng ở sau lưng cô nói.

Phản ứng đầu tiên của Nhược Hi là ngẩn người, cúi đầu nhìn, quả thật là cúc áo thứ hai bị rớt, cô quay đầu lại nhìn, thấy hắn đang nhìn cô mỉm cười.

Cô cúi người tìm trên mặt đất, cuối cùng cũng thấy tung tích của cái nút ở dưới chân hắn, đang muốn đẩy hắn ra để lấy, kết quả bị hắn đoạt trước, cúc áo đường hoàng nằm trên tay hắn.

Nhược Hi kiên trì đi tới trước mặt, hắn cũng ngẩng đầu, gương mặt hơi gầy nở nụ cười trêu chọc. Cơn giận từ đâu xông đến, cô nhướng mày lạnh giọng nói: "Trả nút áo lại cho ta."

Giọng nói của hắn vẫn chưa biến đổi hết, khàn khàn giống như con vịt: "Này, nói cám ơn."

Nhược Hi cắn chặt răng, tức giận dùng sức véo hắn một cái rồi lùi về sau một bước.

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Có mình đây ủng hộ nhiệt tình luôn. À còn mấy hố cũ nữa ss ráng lên nha.

Hóng truyện.

Thanks ss nhiu nhé.

Ss cố gắng ngày nào cũng có truyện đc hok? Gửi thanks

QuynhNga0105↓ Re: [Hiện Đại] Khi trâu già gặp cỏ non - Thuấn Gian Khuynh Thành 06.05.2014, 17:16

@ Nấm_ lang thang: SS dạo này hơi bận 1 tuần chỉ tầm 3c thôi, nếu hôm nào rảnh sẽ post nhiều hơn nhé!

Chương 3:

Đây chính là ưu thế của việc lớn tuổi hơn, tiểu tử này chỉ cao đến lông mày cô, ai bảo Nhược Hi lúc mười lăm tuổi đã cao 1m70, hoàn toàn có thể tận dụng chiều cao ưu thế cúi xuống, cục diện lập tức biến đổi lớn, đổi trắng thay đen, chỉ thấy Nhược Hi vẻ mặt đắc ý, "Tiểu tử, nhanh lớn lên, ta sẽ không chấp nhặt với ngươi!"

Sau đó nhe răng kéo cánh tay Mục Ca, hắn cau mày tức giận nói: "Cậy mình hơi cao một chút thì coi thường người khác."

Nhược Hi khí khách hiên ngang, lấy cái nút áo từ tay hắn, chẳng thèm cãi vã, khẽ hừ mũi, khinh bỉ liếc hắn một cái: "Chờ ngươi cao hơn thì có thể coi thường ta, chỉ sợ sẽ không có cơ hội đó!"

Đừng nói, giờ phút này Nhược Hi lại cảm nhận được vẻ tĩnh mịch cô độc, "Độc bộ thiên hạ" của Hách Chân Chân.

Quả nhiên, cuộc sống không có đối thủ chính là rất tàn nhẫn.

Nhất là sau khi dùng chiều cao lấn áp người khác, ha ha!

Cất nút áo vào túi xách, thẳng người ưỡn lưng bước ra ngoài, sau lưng con vịt lại lớn tiếng gọi: "Ta tên Mục Ca, lần sau đừng gọi ta là tiểu tử!"

Mục Ca? Đứa trẻ chăn trâu! Nhược Hi bĩu môi, lười không thèm tranh chấp với đứa nhóc mới học năm hai trung học.

Người khác sẽ nói cô già mà không kính đấy!

Học sinh mới nhập học rất chăm chỉ, dù là căn tin, hay phòng học, thậm chí là hội giao lưu. Từ trước tới giờ hội giao lưu luôn được các nữ sinh chào đón. Lúc các cô đi tới không khí yên lặng của hội trường rất nhanh ồn ào, tiếng huýt sáo từ khắp nơi vang lên, mỗi ánh mắt nam sinh đều phóng tới.

Cũng không phải có bao nhiêu mĩ nữ, mà đối với Đại học y mà nói, chỉ cần là con gái, cũng sẽ không còn dư lại.

Lâm Nhược Hi cảm thấy đứng bên cạnh Hách Chân Chân chính là hành động ngu ngốc, mặc kệ váy hồng của cô trông ổn, hay đôi chân dài của cô khá đẹp, dù sao cũng không có mấy nam sinh đặt ánh mắt trên người cô nửa giây. Chỉ một lát sau, cô thầm hối hận trong lòng, sớm biết như vậy mặc quần áo rét thành ra bộ dạng con gấu cũng được, ít nhất còn không bị lạnh, bây giờ bắp chân còn bị chuột rút, khiến cho cô không thể không thoát khỏi đội ngũ chạy tới chiếc ghế ở trong góc, ngồi xuống, lấy tay ma sát đùi, ma sát đỡ lạnh rồi nói.

Cũng không biết Hách Chân Chân dùng biện pháp gì, dù sao sáu đóa hoa ở trong phòng bọn họ đều đến đông đủ, lão nhị Bối ninh đeo kính đi đằng sau Hách Chân Chân, khiến cho người ta nghi ngời liệu có phải Hách Chân Chân nói sẽ giúp cô ấy vượt qua kì thi một cách dễ dàng nên mới có lực hấp dẫn như vậy.

Hội giao lưu này, chính là cơ hội để xem mắt. Nam sinh đủ loại, tố chất tốt, quan trọng là ngọn đèn mờ ảo, để cho những nam sinh nhút nhát có thể mượn chỗ tối che đậy ý nghĩ của mình, tìm mục tiêu.

Mắt thấy toàn bộ nam sinh đã ra nhảy, Nhược Hi nước miếng chảy ròng ròng.

Đáng tiếc, cô lúc này chỉ có thể đứng ở trong góc, tiếp tục phấn đấu chà xát đôi chân bị nổi da gà.

Không quá ba phút, có người ngồi xuống bên cạnh cô, khiến trong lòng Nhược Hi bớt khẩn trương, nghĩ trời sẽ ban cho cô một đặc ân gửi người tới chăm sóc cô. Kết quả người ngồi bên cạnh cô, như không có chuyện gì xảy ra nhìn những nam sinh đang hưng phấn nhảy, khóe miệng khẽ giơ lên, cặp mắt hơi nheo lại, trong ánh sáng mờ mờ hoàn toàn mê người, khiến trái tim nhỏ của Nhược Hi nhảy loạn.

Đột nhiên, có người kêu: "Hải Dật, Hải Dật."

Anh ta cười phất tay, ý bảo bọn họ tiếp tục chơi, mình không muốn tham dự, vẫn ngồi bên cạnh Nhược Hi.

Nhược Hi rất muốn quen anh ta, cô tự nhận mình không phải là loại hoạt bát có thể mạnh dạn kết giao với người khác phái, nên cảm thấy hơi do dự, nhưng không nhịn được liếc nhìn anh ta mấy lần, người đẹp, mặc quần áo cũng cảm thấy đẹp.

Áo sơ mi kẻ sọc, kết hợp với quần bò, cách ăn mặc này chính là soái ca trong ngôn tình à, Nhược Hi không tự giác tặng cho anh ta thêm hai điểm.

Cô còn muốn nhìn lâu, ai ngờ anh ta vừa ngẩng đầu bắt gặp cô đang nhìn mình, Nhược Hi mặt ửng hồng, vội vàng ngồi ngay ngắn, thẳng lưng hóp bung thu lại ba phần hơi thở.

Anh ta không lên tiếng, chỉ nhìn cô mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng sáng.

Nhược Hi giả bộ không nhìn thấy, cố làm như không biết. Kết quả anh ta đứng lên, đi tới trước mặt cô: "Ngồi lâu sẽ rất lạnh, tôi mời cô nhảy một bài được chứ?"

Nhược Hi không nói hai lời lắc đầu, giống như trống lắc, ngay cả câu từ chối cũng không dám nói.

Chắc không ngờ sẽ bị người khác cự tuyệt, nét mặt Hải Dật có chút ngạc nhiên, ngay sau đó cúi đầu mỉm cười: "Đừng hiểu lầm, tôi không có ý gì khác."

Lâm Nhược Hi khóc không ra nước mắt. Nếu không phải bị chuột rút, nếu không phải phần eo bị thít thật chặt, cô nhất định anh dũng nhào tới, cùng

bạch mã nhảy một vòng, nhưng cái eo của cô hoàn toàn phụ lòng kì vọng của nhân dân tổ quốc, giống như người bị chụp "Kim cô chú" càng lúc càng siết chặt.

Chuyện này, chẳng lẽ một lát nữa muốn anh ta sờ thấy ba tầng thịt mỡ của mình sao?

Tất nhiên, không thể!

"Á, thật ra tôi cũng biết anh không có ý gì khác. Nhưng mà tôi bây giờ không tiện để khiêu vũ." Lâm Nhược Hi ở trong lòng ra sức trừng mắt, xấu hổ vì lí do mình nghĩ ra, trời biết trong lòng cô có biết bao mong muốn rằng anh ta có ý khác, aaaaaaaaaaa!"

Lâm Nhược Hi cố ép mình không lộ ra vẻ mặt dữ tợn, mỉm cười từ chối bạch mã hoàng tử khiến mình chảy nước miếng.

"Không sao, tôi chờ cô." Giọng nói của anh ta thật êm tai. Thật thấp, mê người, giống như một luồng ánh sáng đánh tới, gương mặt của anh ta ở trong bóng tối, cảnh tượng cực kì giống nam diễn viên Hollywood cùng cô bé lọ lem, mập mờ không rõ, rung động lòng người.

Cảm giác khó chịu hoàn toàn biến đi mất, Lâm Nhược Hi giống như bị người ta hạ độc cổ, ngẩng đầu nhìn lại, nhìn thấy lông mi của anh rất dài.

Thật là dài, còn dài hơn cả cô.

Sau đó cô đưa tay ra, về sau xảy ra chuyện gì cô cũng không biết. Trong tai chỉ còn lặp đi lặp lại câu nói kia của anh ta, tôi chờ cô, trong đôi mắt cũng chỉ thấy nụ cười của anh ta, vụt sáng vụt sáng trong lòng cô.

Là ai đã nói, "Thực sắc tính dã" (*) ngay cả nữ sinh ngây thơ thuần khiết cũng khó lòng chống lại hấp dẫn của trai đẹp, nhiệt tình của các cô giống như là củi khô bốc lửa dễ dàng bùng cháy, cái gọi là vẻ mặt thục nữ cũng vứt ra sau gáy.

(*): Câu nói của Mạnh Tử, ăn uống, tình dục là bản năng của con người.

Dù sao cuộc sống không bằng heo chó, phiền muộn như vậy, nhàm chán như vậy, soái ca vẫn chính là gia vị của cuộc sống, cho dù là đang ở trong môi trường đông đảo nam sinh ở đại học, vẫn là như vậy.

Dù sao số lượng không phải là sức nặng, sức nặng không phải là chất lượng….

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Lâm Nhược Hi liều mạng cảnh cáo bản thân, chủ động ôm ấp yêu thương đã là quá mất mặt, tuyệt đối không được chảy nước miếng, như vậy thật sự không có phẩm chất, càng không thể để lộ ra nụ cười háo sắc.

Nhất định phải tự nhiên, nhất định phải đúng mực.

Casablanca, đây là bài hát mà Lâm Nhược Hi thích nhất, đáng tiếc không thích hợp để khiêu vũ. Một đám người, mặc kệ là biết nhảy hay không biết nhảy đều ở nơi này cọ xát thân mật, chật chội không chịu nổi, cũng khiến thân thể của cô và Hải Dật càng sát lại gần.

Vóc dáng của anh ta khá cao, Nhược Hi cao 1m70 cũng chỉ đến môi anh ta, cô vẫn tránh né, sợ có người nào đó muốn giúp người làm niềm vui đẩy anh ta một cái, cái trán của cô khó mà giữ được.

Nhưng mà, mãi cho đến khi gần kết thúc bản nhạc, cũng không có người nào có "đạo đức tốt" đẩy anh ta một cái, vì vậy tâm sự thiếu nữ của cô coi như rơi vào khoảng không, gần đến phút cuối vẫn còn thở dài tiếc nuối.

Nhược Hi rất không có thần kinh vận động. Cấp ba nhảy xa chỉ được 1m6, gập bụng thì chỉ được mười chín cái, chạy 100m mất hai mươi hai giây, mọi người còn mong đợi gì ở cô. Nhưng hôm nay thật kì quái, cô lại không dẫm lên chân anh ta, một lần cũng không. Muốn mong đợi cơ hội này để diễn tiết mục mỹ nữ cứu anh hùng cũng không được, mưu kế không thực hiện được, cô đau lòng hết mức, không ngừng bóp cổ tay.

Kết thúc bản nhạc, anh ta đưa cô trở về chỗ ngồi, ngồi xong, ngay sau đó buông tay cô ra.

Đến lúc này, Nhược Hi mới phát hiện, thì ra anh ta vẫn dắt tay cô, từ sàn nhảy tới chỗ ngồi.

Không hiểu tại sao, cô đột nhiên giật mình.

Nếu như nói cô lúc còn sót lại một chút tỉnh táo, đó chính là không ngừng nhắc nhở bản thân, phải hỏi anh ta lớp nào, sau đó cùng nhau làm quen, đúng rồi, nhất định phải thế.

"Tôi, tôi tên Lâm Nhược Hi, còn anh?" Giọng nói run rẩy, sóng mắt mơ màng.

Chắc sự nhút nhát của cô cũng rơi vào trong ánh mắt anh ta. Sau đó, anh ta vừa định mở miệng nói, thì đằng sau có người đột nhiên chụp vào bả vai anh ta: "Thế nào, tốt nghiệp rồi còn không buông ta cho tiểu sư muội của chúng ta? Cậu tốt nhất để lại cho bọn mình hai hoa hậu giảng đường đi, xung quanh cậu một trăm dặm không lưu lại người sống, sẽ khiến các tiểu sư đệ trạng thái thăng bằng mất đi ổn định."

Hải Dật quay đầu lại, nghiêm túc suy nghĩ một lúc, mới nói: "Không được, tiểu sư muội này rất hiền lành, sợ bị bọn họ làm hại."

"Cút. Cậu chính là con sói đang để ý tiểu nữ sinh." Người vừa tới gương mặt tức giận, khóe miệng cong lên.

Nhược Hi nhìn trộm bọn họ tranh cãi, thuận tiện nhìn ngắm người trong lòng. Rất sạch sẽ, Nhược Hi nghĩ, con trai sạch sẽ là tiêu chuẩn thứ nhất. Mặc dù hầu hết bác sĩ đều rất sạch sẽ, nhưng lúc còn ở trong kí túc xá bệnh viên, không thấy được mấy người ưa sạch sẽ, cô nhìn thấy nhiều nam sinh quần áo lôi thôi, tóc để dài. Cho nên vừa nhìn thấy Hải Dật, nhẹ nhàng thoải mái khiến trái tim cô nhảy loạn, còn chưa nói đến ngón tay thon dày, mặc dù chưa nhìn kĩ nhưng chắc rất gọn gàng sạch sẽ.

Anh ta đã tốt nghiệp, vậy có phải là hơn cô năm tuổi?

"Đang nhìn cái gì?" Anh ta cười cười nhìn cô.

Không biết thì cái người vừa nãy đã bốc hơi, trước mặt Nhược Hi bây giờ chỉ có Lâm Hải, cố đè nén cảm giác xấu hổ, cô ấp úng hỏi: "Sư huynh, chắc anh hơn em năm tuổi?"

"Điều này rất quan trọng sao?" Anh trầm thấp hỏi.

Hình như, không quan trọng. Cho nên Nhược Hi liều mạng lắc đầu, đáy lòng tự phỉ nhổ mình một trăm lần, một nghìn lần. Nhưng sau khi lắc đầu, đề tài tiếp theo là gì lại lặp lại tên họ mình, hỏi tên họ anh ta một lần nữa, rồi lại hỏi tuổi của anh ta?

Từ chối một lúc lâu, Nhược Hi rất không có tiền đồ nói: "À, cái đó, bạn cùng phòng đang chờ em." Vì gia tăng độ tin cậy, cô còn đặc biệt khoa tay múa chân với mấy người bạn, hốt hoảng đứng dậy chạy đi.

Hải Dật ngẩng đầu, mấy người kia anh cũng thấy, nhưng không nhìn thấy bọn họ có động tác là gọi cô, anh đứng thẳng người nhìn bóng lưng vội vội vàng vàng của Nhược Hi, mỉm cười.

Tất nhiên Nhược Hi biết anh vẫn đang nhìn mình, có chút ngượng ngùng cô càng luống cuống.

Có lẽ, cô còn không biết bóng lưng của mình rất đẹp, Hải Dật lắc đầu cười chuẩn bị tìm một chỗ ngồi xuống, nhưng còn chưa kịp ngồi đã thấy, bóng dáng màu hồng nhạt đột nhiên ngã sấp xuống, sau đó là một tiếng ui da.

Lâm Nhược Hi nhất định phải thừa nhận một chút, cô đúng là không có tế bào vận động, ngay cả mấy bước đi cũng có thể bị trượt chân ngã sấp trên mặt đất, rầm một tiếng chấn động lòng người.

Được rồi, cô thừa nhận, cô vì muốn hấp dẫn ánh mắt người khác nên mới gây ra hành động như vậy. Nhưng cô hi vọng Hải Dật không bị mình hấp dẫn, một chút cũng không bị hấp dẫn.

Một giây, hai giây, ba giây sau…

Trước mặt giơ ra bàn tay thon dài, khiến Lâm Nhược Hi ảo não vô cùng. Một chút cũng không lãng mạn, không có chút nào hình tượng, cũng không thuần túy, cũng chẳng cảm động, thậm chí, còn không bình thường.

Hoàng tử không nên vào lúc công chúa bị té ngã giống như chó gặm cứt mà xuất hiện, đó không phải là anh hùng cứu mĩ nhân, đó chính là phá hoại cảnh đẹp.

Mắt thấy người vây xem ngày càng nhiều, nếu không đứng lên ngày mai sẽ được lên trang đầu của tập san toàn trường, Nhược Hi vẻ mặt không cam lòng ngoan ngoãn để tay vào lòng bàn tay anh, cúi đầu sát ngực, dựa vào lực cánh tay của anh ta đứng lên, gương mặt đỏ ửng nói: "A, cám ơn anh, sư huynh."

"Xem ra, anh không tiễn em không được, anh cũng không muốn em lại vấp ngã." Anh vẻ mặt vẫn bình thản tươi cười.

Trời a, sét đánh chết con đi, mặt mũi cũng bị vứt hết rồi! Nhược Hi một bên gào khóc, thầm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Không phải oan gia không gặp mặt.

Nói thật, khi đó cô thật sự muốn tìm một bức tường đụng chết mình.

Dù là ngay tại lúc này, cô cũng không muốn nương tay với mình.

"A aaaaaaa, mình làm sao lại không chết a!" Lâm Nhược Hi khổ sở nằm trên bàn, cực kì ảo nảo kêu la thảm thiết.

Tình cảm nhỏ bé mới nảy mầm bị động tác chó ăn cứt bóp chết từ trong trứng nước, vô cùng tiếc nuối.

Biết vậy sẽ chẳng làm, phải biết tình huống lúc đó xấu hổ đến tột cùng, Hải Dật kéo cô dậy, cô lại dẫm lên mép váy. Nếu như nói, mới vừa rồi cái tình huống kinh điển chó đớp cứt đó Hải Dật còn chưa nhìn thấy cụ thể, thì lần này, anh đã nhìn được một cách rõ ràng từng chi tiết. Kết quả, kết quả, sau khi đứng dậy, Nhược Hi lấy tay che mặt giống như con chuột chạy qua đường, lẩn vào đám đông, biến mất, thậm chí còn hận không thể treo một tấm thẻ đằng sau lưng ghi tôi không có liên quan, tôi không….

"Được rồi, bạn cũng đủ mất mặt rồi, bây giờ toàn bộ mọi người đều đi hỏi thăm tin tức cô gái hôm đó nhảy với Hải Dật là ai, cậu cực kì có phong cách." Lão Tam ngồi trên giường ăn bánh gạo, âm thanh nhắc nhở Nhược Hi, hành động của cô ngày đó giống hệt như chuột.

"Đại tỷ, mình thật chẳng dám nhận. Nhưng mà Hải Dật là ai, tại sao lại có nhiều người hỏi như vậy?" Lâm Nhược Hi thấy bạn tốt nhắc tới người trong lòng, vội vàng sán lại gần, ngồi trên ghế cạnh giường lão tam.

"Anh ta? Hội trưởng hội học sinh tiền nhiệm, bây giờ làm bác sĩ thực tập tại bệnh viện của gia đình, nghe nói bệnh viên kia chỉ có nhận các bác sĩ đã từng học Thạc sĩ ở nước ngoài trở về. Mặt khác, anh ta cũng là nhân vật phong vân trong trường chúng ta, không chỉ là hội trưởng hội học sinh, còn là hội trưởng hội văn học, trong hội thư pháp vẫn còn treo ba tác phẩm của anh ta….

Chẳng trách ngón tay anh ta lại thon dài như thế, hóa ra cầm được bút lông cũng là năng lực trời cho, Nhược Hi nhìn cái móng gà của mình, ngón tay gầy xương xương, một chút thịt cũng không có, nếu cầm bút lông, thật không biết là bút lông cầm cô hay là cô cầm bút lông.

Haiz! Có thể kết hợp được với bạch mã cũng phải là công chúa, nhưng cô quả thật chỉ là cô bé lọ lem mà thôi, ý nghĩ này vừa xuất hiện đã thành công chèn ép hết tất cả nhiệt tình cách mạng, Nhược Hi không thể không ngẩng lên nhìn Chân Chân: "Bạn nói, tỉ lệ bạch mã hoàng tử yêu cô bé lọ lem là bao nhiêu phần trăm?"

Chân Chân nghiêm túc suy nghĩ một chút, "Loại khả năng này không phải là không có, tỷ lệ giống như bạn đi ra ngoài mua ba vé sổ xố, sau đó cả ba đều trúng thưởng, quan trọng là, cùng trúng thưởng hạng nhất. Ừm, hai người tỉ lệ không sai biệt lắm."

Nhược Hi im lặng hỏi ông trời dựa người lên ghế, nếu thật sự như vậy, hay là cô nên thôi đi. Nếu không chỉ đơn phương mà có thể làm tốt, thì buông tha cũng là biện pháp tốt.

Ai, phí của trời, nên giải trừ đau khổ chỉ có cách là ăn uống, cho nên Lâm Nhược Hi cậy vào chiều cao ưu thế của bản thân, nhảy lên kéo gói bánh của Chân Chân, thả vào trong miệng, nhai nhóp nhép.

"Lâm, Nhược, Hi, bạn không biết xấu hổ, không cho cướp đồ ăn của mình~!"

Được rồi, ai so với cô thảm hại hơn, không chỉ có phát hiện mục tiêu ở trên sao Hỏa, còn bị người khác đánh cho thành đầu heo…

Tới chủ nhật, Bối Ninh và lão ngũ cùng trở về nhà, Chân Chân đi dạo phố cùng Ngô Hạo, chỉ còn Nhược Hi nằm ở trong phòng không biết mình nên đi đâu.

Mặc dù hai mẹ con họ đảm bảo sẽ không quấy nhiễu tới cuộc sống của mình, nhưng ở chung một mái nhà khó tránh cúi đầu không thấy ngẩng đầu lại gặp, hơn nữa còn trải qua chuyện đáng ghét như vậy, khẳng định không thể thoải mái mà chung đụng, nếu như tranh cãi, ba lại ở giữa sẽ cảm thấy khó xử, thôi, tốt nhất không trở về, như vậy cũng tránh phát sinh chuyện khiến mình không thoải mái.

Lâm Nhược Hi còn đang suy nghĩ thì dì quản lí kí túc xá gọi: "Lâm Nhược Hi phòng 208 có điện thoại."

Kí túc xá đại học y chỉ có bốn tầng, dì quản lí ở tầng dưới cất giọng hoàn toàn không cần bất kì thiết bị máy mọc nào toàn bộ tầng lầu đều nghe rõ ràng, vì vậy để cho lỗ tai được yên tĩnh không bị người khác nhắc nhở, cô nhanh chóng chạy xuống, nếu không muốn xảy ra án mạng. Bởi mọi người sẽ họp lại tấn công, cho đến khi người trong cuộc vết thương đầy mình bò xuống nghe điện thoại mới thôi. Không, nghe nói có người còn bị uy hiếp: Nếu như ngươi không đi xuống, toàn bộ người trong kí túc xá sẽ đem ngươi ném xuống.

Không cần nghĩ, nhất định là điện thoại ba gọi đến.

Thật ra thì ba cũng rất khó xử. Mẹ qua đời đã lâu, ba một mình vất vả nuôi nấng Nhược Hi. Mắt thấy Nhược Hi học lớp mười hai ở tại trường, trong nhà chỉ còn một mình ông, nấu cơm một mình, giặt giũ một mình, mua đồ ăn nấu ăn một mình. Thật ra ông tìm một người phụ nữ bầu bạn cũng không sao,

thậm chí lúc bắt đầu có người giới thiệu Lâm Nhược Hi còn trêu chọc ông, rốt cuộc người nào mới thích hợp với ba, cho đến khi dì Mục xuất hiện, Lâm Nhược Hi mới biết mình sai lầm rồi. Nói là một chuyện, làm lại là chuyện khác. Ba ở bên cạnh cô mười năm bây giờ dưới tình huống thần không biết quỷ không hay mang một người phụ nữ khác về nhà ở, điều này khiến cho cô có chút cảm giác bài xích.

Vì thế, nhà cũng không còn là nhà cô, ở đó có một nữ chủ nhân khác, thậm chí cũng có một đứa con khác, vì vậy, cô là ai, cô rốt cuộc là cái gì?

"Lâm Nhược Hi, điện thoại!" Âm thanh của dì quản lí dưới lầu một trước sau như một vang lên, quả nhiên ngay sau đó có người ở phòng bên cạnh tới gõ cửa: "Nhược Hi, Nhược Hi, bạn có điện thoại."

Dưới tinh thần bất khuất của dì quản lí, cùng sự ương ngạnh của người bạn học ở phòng bên cạnh, khiến Nhược Hi nhức đầu vô cùng.

Cái này, được rồi, thà mình bị chết, cũng không thể kéo theo mọi người.

Nhược Hi hùng dũng, khí phách hiên ngang túm một túi xách lớn, kéo cửa phòng, lúc đi ra bạn học phòng bên cạnh nói: "Bạn ở trong phòng hả? Vậy còn để dì quản lí gọi lâu như vậy?" Sau đó đi xuống lầu.

Cầm điện thoại, suy nghĩ một lát, mới nói: "Ba, hôm nay con về nhà."

"Ba gọi điện cũng muốn hỏi con, sao bây giờ vẫn chưa về nhà." Lâm Húc Thịnh sợ cô còn đang tức giận, cẩn thận nói.

"Con bận, nên làm nốt việc, bây giờ sẽ về." Giọng nói Lâm Nhược Hi lộ ra vẻ mệt mỏi, bất đắc dĩ.

"Chuyện này, Bảo Bảo, dì Mục hỏi con muốn ăn gì, để dì làm." Lâm Húc Thịnh muốn tạo quan hệ tốt cho con gái và Mục Âm.

Con rất muốn bà ta và con trai của ba dọn ra khỏi nhà! Nhược Hi tức giận gào hét trong lòng. Nhưng ngoài miệng chỉ nói: "Sao cũng được, thích ăn cái gì thì ăn đi."

"Vậy ăn chân gà cô ca nhé, hay mứt quả cũng được, còn có…"

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Cạch một tiếng điện thoại bị cắt đứt, Lâm Húc Thịnh nhíu mày nhìn ống nghe trong tay. Đứa nhỏ này, vẫn quật cường như vậy, từ nhỏ chưa từng thay đổi. Trước đay lúc hai ba con họ nói chuyện, ấn tượng về Mục Âm không tệ. Con gái còn muốn hi vọng tìm được một người phụ nữ hiền dịu thay mẹ mình chăm sóc ba, nhưng sau khi thấy Mục âm, tự nhiên Nhược Hi lại thay đổi, trở nên nóng nảy, thậm chí còn lôi Mục Ca ra khỏi chăn, dù Mục Âm có giải thích như thế nào, cũng không chấp nhận, khiến Lâm Húc Thịnh lần đầu tiên có cảm giác mình vô năng. Rõ ràng là lúc gặp mặt ấn tượng rất tốt, Mục Âm cũng bận rộn trong bếp cho tới trưa, kết quả lại như vậy.

Mục Âm cũng không tệ. Li dị nhiều năm vẫn một mình nuôi sống con trai, cũng chịu đủ cực khổ, nhưng bà vẫn cố gắng, biết chăm sóc người khác, nếu nói còn có điều gì chưa tốt, chính là chưa thể thân thiết với Nhược Hi, nếu mối quan hệ của hai người được giải quyết, đó chính là hoàn hảo rồi.

Mặc dù bà cũng rất cố gắng, ông biết.

Nhược Hi đè lại trái tim đập loạn của mình, đứng trước cửa nhà chờ một lúc, còn chưa nghĩ đến ấn chuông cửa.

Cô không thích gặp người mình ghét, nhưng cố gắng chịu một lúc sẽ không sao. Trong lúc đang do dự, đột nhiên nghe thấy bước chân đằng sau, cô theo bản năng lùi sang một bên để người kia đi trước, kết quả tiếng bước chân dừng ngay bên cạnh mình.

"Cô ở cửa xem tướng sao?" Giọng nói quen thuộc vang lên, Nhược Hi quay đầu, thấy tiểu tử kia đang xoay xoay quả bóng rổ, đầu đầy mồ hôi đứng cách cô hai bước chân, không che dấu ánh mắt quan sát cô từ đầu tới chân, sau đó gật đầu lẩm bẩm: "Chắc là, có khả năng này."

Nhược Hi không thèm che dấu địch ý của mình, cảnh giác nhìn hắn, cãi lại: "Đừng nói chuyện, cậu không biết giọng nói của mình rất khó nghe sao?"

"Cô dám nói giọng tôi khó nghe?" Mục Ca tức giận nhưng hoàn toàn không có sự uy hiếp, vì thế Nhược Hi dáng vẻ cao ngạo cúi đầu nhìn hắn: "Tôi đã nói rõ ràng, cậu còn phải lặp lại, cậu xác định ngươi không có nghễnh ngãng?"

"Tôi không nói chuyện với người không có kiến thức." Mục Ca tỏ vẻ rất độ lượng, cố ý nghiêng người bấm chuông cửa, bĩu môi chen qua người Nhược Hi.

Lâm Nhược Hi cũng hừ lạnh một tiếng, tránh xa hắn ta ba bước đứng ở phía khác, không thèm nhìn tới hắn.

Mục Âm mở cửa liếc mắt nhìn thấy hai người đang bày bộ mặt thối đứng ở cửa, bộ dáng giống như là sẵn sàng chờ đợi phát súng hiệu lệnh, sau đó bắt đầu chạy 100m.

Quả nhiên, bà vừa mở cửa, lách người, Mục Ca xông tới phòng mình, Lâm Nhược Hi cũng không muốn để hắn ta chiếm phòng của mình cũng nhanh chóng chạy tới phòng, đứng ngay ngắn bên giường.

Hai người giống như con gà chọi, mắt lớn trừng mắt nhỏ nhìn đối phương, trong lòng không biết đã mắng nhau bao nhiêu lần.

Nhược Hi chống nạnh: "Tôi cảnh cáo cậu, phòng này là của tôi, cậu chỉ là người ở nhờ!"

"Mới là lạ, thứ hai đến thứ sáu là của tôi, thứ bảy chủ nhật mới bố thí cho cô!" Mục Ca cười lạnh trả lời.

Nhược Hi híp mắt: "Tôi cảnh cáo cậu… tốt nhất không nên mạnh miệng với tôi, tiểu tử!"

"Tôi cũng cảnh cáo cô… tốt nhất không nên quá phách lối, bà lão cổ hủ!" Mục Ca bắt chước ánh mắt và động tác của cô, cười lạnh.

Lâm Nhược Hi tức giận, ngón tay chống nạnh bóp chặt, cô híp mắt hai tay run run, lớn tiếng nói: "Cậu dám nói thêm một câu, tôi sẽ ném cậu từ trên lầu xuống!"

Không ngờ, cậu nhóc lại bước lên, đứng trước mắt cô cười nhạt: "Cô ném a, chỉ với cánh tay nhỏ bé này, đừng khoác lác!"

Mục Âm luống cuống đứng ngoài cửa nhìn hai đứa nhỏ tranh cãi, bởi vì thân phận là mẹ kế nên cô không dám nói Nhược Hi, nhưng lại không chịu được con trai bị uất ức, giống như con kiến trên chảo nóng, vội vàng chạy ra ban công nhìn xung quanh.

Thật may Lâm Húc Thịnh đi mua cô ca về đang lên lầu, nếu không chẳng biết chuyện này còn diễn biến thành cái dạng gì.

"Nhược Hi!" Lâm Húc Thịnh đứng ngoài cửa phòng, giơ cô ca lên, nhìn hai người đang thở hổn hển trong phòng.

Nhược Hi nhìn thấy ba, trong ngực tức giận lại vô tình nhìn thấy tóc trắng trên đầu ba, lại đè nén, đặt mông ngồi xuống giường, cố gắng điều chỉnh hơi thở của mình.

Đây cuối cùng là sao, Nhược Hi cắn môi, cô không biết sao lại so đo với cậu nhóc đó. Không sai, cô không thích mẹ hắn, nhưng hắn là vô tội, nếu như cô ghét mẹ hắn, thì bình thường hắn ở nhà đều gây khó cho ba, chẳng phải là rất khó chịu?

Hừ, cô là người rộng lượng không thèm so đo với tên nhóc, Nhược Hi liếc nhìn hắn một cái, cắn chặt răng.

Mục Âm thấy trong phòng không còn tiếng tranh cãi, bà có chút lấy lòng chen qua người Lâm Húc Thịnh cười hỏi Nhược Hi: "Bảo Bảo, buổi tối chúng ta ăn chân gà cô ca nhé!"

"Không ăn!" Mục Ca và Lâm Nhược Hi đồng thanh trả lời.

Nhược Hi nằm ở trên giường yên lặng đếm cừu, 11 nghìn 896 cũng đếm xong rồi, nhưng vẫn không ngủ được.

Trên bàn cơm, cô cố nén tức giận vùi đầu ăn cơm, đầu cũng không thèm ngẩng lên. Vì điều chỉnh không khí Lâm Húc Thịnh nói mấy chuyện cười, nhưng cả bàn ăn không có một người hưởng ứng. Mục Âm luôn tay gắp thức ăn cho Nhược Hi, còn chén của Mục Ca chất đầy cánh gà do Lâm Húc Thịnh gắp, hai người liếc mắt nhìn nhau, khẽ thở dài. Còn hai đứa con của mình đối mặt nhìn nhau hừ một tiếng, quay lưng ăn.

Nhược Hi cũng muốn an ủi ba, giả bộ tươi cười. Nhưng không biết tại sao cô rất ghét Mục Âm, trước kia lúc nhìn ảnh cô đã thấy bà có chút quen mắt, cho đến giờ mới phát hiện, bà chính là người làm tổn thương mẹ. Khi đó cô mới năm tuổi, lại có thể nhớ rõ ràng. Cô sẽ không tha thứ cho Mục Âm, rõ ràng mẹ rất tốt bụng, bà ta lại lấy oán trả ơn, thậm chí nhiều năm về sau còn đoạt lấy vị trí của mẹ.

Bởi vì cô không thể tha thứ, nên đứa nhóc đó cũng bị liên đới không thể tha thứ.

Bây giờ mặc dù hắn ta nằm trên chiếc giường cạnh giường cô, nhưng âm thanh kẽo kẹt khi hắn lật người trực tiếp ảnh hưởng đến giấc ngủ của cô. Tiểu tử thối, ngủ cũng không đàng hoàng, không lật người thì là kéo đàn, đúng là hành hạ người khác.

Trằn trọc đến ba giờ Lâm Nhược Hi rốt cuộc không nhịn được, cô khoác áo xuống giường, đi dép nhẹ nhàng tới chỗ hắn, dùng hai tay đẩy cằm hắn lại giữ chặt.

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 8

Tất nhiên bạn học Mục Ca ngủ say như chết, bị người khác giữ chặt cằm cũng chỉ buồn buồn mấy cái, rồi im lặng, Lâm Nhược Hi ánh mắt khinh bỉ nhìn gương mặt ngủ say như chết của Mục Ca, cười lạnh đi trở về chỗ ngủ.

Đúng lúc cô vừa bò lên giường đắp kín chăn muốn tìm tư thế thoải mái để tìm chu công, thì âm thanh từ bên kia lại phát ra.

Nhược Hi gần như phát điên rất muốn cầm dép đập hắn mấy phát, đập chết cái tên vừa ngủ vừa ngáy, nhưng nắm đấm giơ lên lại hạ xuống, đầu óc quay cuồng chạm vào tường, cố gắng đèn nén cảm xúc của mình, kích động là ma quỷ, kích động là ma quỷ.

"Hô…lỗ, hô…lỗ…" Dù là ma quỷ cô cũng nhận, ai bảo thên khốn kiếp này ngủ ngáy còn phát ra âm thanh như thế, cô tức giận vén chăn, lê dép tới trước giường của hắn, chuẩn bị tìm nơi thích hợp đập xuống.

Trái tìm phải tìm, vẫn không xuống tay được, cuối cùng Lâm Nhược Hi nhịn không được đưa tay ẩn đầu của hắn. Còn đẩy cằm của hắn thật mạnh, giữ chặt, đúng là có cảm giác rất sảng khoái.

Vì vậy Lâm Nhược Hi một lần nữa ngâm nga bài hát trở về giường mình.

Lần này tốt rồi, không còn tiếng động, một chút âm thanh cũng không, ngay cả tiếng kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe thấy, nhưng mà, nhưng mà, Lâm Nhược Hi làm thế nào cũng không ngủ được.

A aaa, đây chính là có phúc mà không biết hưởng, có tiếng ồn tất nhiên không được, nhưng không có âm thanh, cũng chẳng yên ổn.

Vì thế Lâm Nhược Hi thống khổ trùm chăn kín đầu, bắt buộc bản thân nghĩ tới những chuyện vui vẻ, ví dụ như hoàng tử bạch mã, ví dụ như trang phục của hoàng tử bạch mã, hay hoàng tử bạch mã cười, rồi hoàng tử bạch mã nói tôi chờ cô.

Ừm, lần này tâm trạng thật tốt, thậm chí còn vui mừng. Dù không có cơ hội kết giao với bạch mã hoàng tử, nhưng suy nghĩ trong lòng để cho tâm hồn và thể xác được vui vẻ. Cô nhớ anh ta cười, nhẹ nhàng hát, "Hạnh phúc ngọt ngào, anh cười giống như kẹo ngọt, giống như hoa nở đón gió xuân,…"

"Khụ!" Hắn ta ở bên cạnh lật người. Dọa Nhược Hi sợ hết hồn vội vàng im lặng, cẩn thận vểnh tai lắng nghe, có thể hắn ta ở trong mơ thấy cái gì, nên mới nằm mơ mà cười.

Thực đúng là siêu cấp ngu ngốc, thậm chí nằm mơ cũng có thể cười.

Quả nhiên trời sinh không có tiềm chất làm bạch mã hoàng tử.

Hừ, nếu hắn ta có thể trở thành hoàng tử bạch mã, vậy cô lớn lên sẽ trở thành Hà tiên cô, Who sợ Who?

A, vì sao lại là tiên cô mà không phải công chúa Bạch Tuyết, xem ra bọn họ của nhiên không phải là cùng một loại người, không thể xem là cùng một loại mặt hàng, cá mè một lứa.

Thượng đế vô cùng anh minh, điều này người làm không sai.

Ngày thứ hai, lúc Mục Ca và mẹ nói chuyện bị Lâm Nhược Hi đang ở trong phòng rửa mặt, khong cẩn thận nghe thấy.

"Mẹ, cằm con bị đau." Mục Ca buồn bực nói.

"Sao lại bị đau?" Giọng nói Mục Âm có chút lo lắng.

"Con không biết rất đau, cổ cũng bị đau." Mặc dù đây là do cô giở trò quỷ, nhưng nghĩ đến hắn lớn như vậy còn nhõng nhẽo tố cáo, Nhược Hi trong lòng khinh bỉ hừ lạnh một tiếng.

"A, buổi tối thay cho con gối khác, có thể gối quá cứng nên ngủ mới bị sái cổ." Mục Âm nói xong lại bồi thêm một câu: "Ngoan nghe lời, đừng ầm ĩ với chị."

Lâm Nhược Hi nắm chặt bàn chải đánh răng, sau đó ngừng lại một chút, rồi lại tiếp tục đánh răng.

Lâm Thúc Thịnh đề nghị cả nhà đi xem vườn hoa trung tâm mới xây, đề nghị này được Mục Âm hoàn toàn ủng hộ, còn Mục Ca và Nhược Hi vẫn ở trong tình trạng phản đối kịch liệt.

Bỗng nhiên Mục Ca cười rực rỡ như ánh mặt trời nói: "Chú Lâm cùng Nhược Hi đi, cháu đi cùng mẹ."

Tiểu tử thối, cô đột nhiên cảm thấy tối qua mình xuống tay vẫn nhẹ, nên dùng lực bẻ gãy cổ tay hắn ta mới đúng, nhưng vừa muốn mở miệng, Lâm Húc Thịnh đã phản đối, kéo tay Mục Âm nói: "Bà đi chuẩn bị đồ ăn, hôm nay cả nhà bốn người chúng ta đi ra ngoài dạo."

Được rồi, dù sao lời nói của hắn cũng không nguy hại tới xã hội, cô cũng không cần phải thay chú cảnh sát giáo dục cho đứa bé. Cô bĩu môi, sau đó nhe răng mỉm cười: "Con đi, còn người khác đi hay không thì mặc kệ."

"Cô đi, người khác cũng không dám đi."

"Cậu!" Lâm Nhược Hi cố đèn nén lửa giận, mỉm cười nhìn hai vị đại nhân đang cực kì lo lắng, sau đó chờ hai người chuẩn bị đồ thì cô hung hăng tiến lên dùng gót giày giẫm mạnh vào chân Mục Ca, đồng thời ghé vào tai hắn uy hiếp: "Đừng khóc, nam sinh lớn như vậy mà còn khóc nhè sẽ bị người khác cười nhạo."

"Cô!" Giờ phút này, đổi lại Mục Ca cắn răng nghiến lợi kêu.

Lâm Nhược Hi không thể không bội phục ba vì thay đổi không khí kì cục trong nhà mà vắt óc nghĩ ra được phương án khiến người ta một mặt đen sì.

Đi dạo lúc trời rét đậm, mặc dù không có tuyết, nhưng lại có gió. Mắt thấy bốn người đều co đầu rụt cổ đi trên đường hoa viên, gió thổi khiến y phục bay phần phật, tóc cũng bị thổi bay đập vào mặt, khăn quàng cổ che kín mặt khiến Mục Âm hít thở cũng khó khăn.

Lâm Húc Thịnh quay lưng lại, ngăn trước mặt bà, giúp bà kéo khăn quàng cổ, nhét vào trong áo. Nhược Hi nhìn thấy, trong miệng tràn đầy oán giận: "Lạnh như thế này không biết ra ngoài làm gì?"

Lần này, hiếm khi Mục Ca và cô cùng ý kiến, hắn ta run rẩy kéo cao cổ áo, bĩu môi: "Cả nhà chết rét, còn có thể làm gì?"

Lâm Húc Thịnh nhìn công viên có người đi xe đạp đôi, vội vàng thuê hai chiếc, cười hả hả nói với Mục Âm, "Cái này hay, đi xe đạp thì sẽ không lạnh."

Nghe lời nói của ba giống như thanh niên hai mươi tuổi đang muốn theo đuổi bạn gái, Nhược Hi khẳng định ba mình chắc đến thời kì "mãn kinh", phương thức làm ấm quỷ dị như vậy cũng có thể nghĩ ra, không biết là nên cảm thấy may mắn hay nên uất ức vì lão nhân gia quá thông minh.

Vì vậy bốn người chia làm hai đôi lên xe đạp, tất nhiên một đôi ở đây là Lâm Húc Thịnh và Mục Âm, cùng với Nhược Hi và Mục Ca.

Vốn là hai người đang âm thầm tức giận lại ngồi cùng nhau, vô cùng chống cự, cũng may chỉ nghĩ đến đi xe một lúc sẽ có thể trở về không phải đối mặt với gió rét, nên hai người cũng tập trung đạp xe.

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Khi Lâm Húc Thịnh và Mục Âm còn đang đạp xe như bò trên đường thì phía sau hai người bốn chân rất nhanh đạp xe nghênh ngang rời đi, Lâm Húc Thịnh ở đằng sau thấy thế vội gọi: "Các con đạp chậm một chút!"

Hai người giống như là không nghe thấy, càng đạp nhanh, cuối cùng chân Nhược Hi bởi vì quán tính mất cảm giác khống chế, giống như là đang đạp vào "Phong hỏa luân" .

Đạp đạp một hồi, cả hai người đột nhiên phát hiện có gì không đúng, chưa nói đến hai người già đang bị bỏ rơi lại ở đằng sau không còn hình bóng, bây giờ trên đường mòn quanh hồ chỉ có mỗi hai người bọn họ, và một chiếc xe. Thỉnh thoảng đi qua một quán bán hàng, người ở đó đều chú ý tới bọn họ, giống như là chim thú quý hiếm trong vườn thú, á, sao lại quỷ dị như vậy?

Hai người sững sờ lập tức dừng lại động tác, mặc cho xe đạp theo quán tính lao về phía trước, gió bây giờ quá lớn, Lâm Nhược Hi muốn nói chuyện với hắn cũng rất khó, bị gió thổi ào ào vào miệng sặc gần chết, cô ho khan mấy tiếng mới miễn cưỡng nói: "Hay chúng ta trở về tìm bọn họ thôi."

"Không cần, bọn họ sẽ đến." Mục Ca ôm chặt bả vai, tựa lưng vào xe.

"Tùy cậu." Lâm Nhược Hi khẩn trương nhìn bốn phía, rõ ràng công viên đầy ắp người bây giờ không còn một bóng, có chút giác ma quái quỷ dị.

Xe cuối cùng cũng dừng lại, hai người co ro chờ cha mẹ mình đến.

"Cô sắp tập huấn quân sự?" Thình lình xuất hiện một câu hỏi khiến Lâm Nhược Hi bất ngờ, phản xạ có điều kiện trả lời: "Ừ, nhưng sau khi kết thúc nghỉ hè mới bắt đầu."

"Ừm." Sau đó Mục Ca im lặng không nói một câu.

Đây gọi là bắt chuyện sao? Lâm Nhược Hi phiền não suy nghĩ. Được rồi, có lẽ do mẹ hắn nói câu kia nên hắn mới tỏ vẻ thân thiện, nếu như vậy cô cũng phải chứng tỏ mình là người rộng lượng, không chấp nhặt với tiểu hài tử, vì vậy cô vo cùng có thiện ý, vô cùng nhiệt tình hỏi, "Cậu muốn nói cái gì?"

Mục Ca ôm ngực liếc cô một cái, quyệt miệng nói: "Tôi muốn nói, cô có muốn chú Lâm báo cáo thể lực cô yếu kém nên xin hoãn. Đạp một đoạn xa như thế đều là mình tôi đạp, cô hai chân nhẹ nhàng, cái gì cũng không làm."

"Mục – Ca!" Lâm Nhược Hi cắn răng nghiến lợi, nắm chặt ngón tay, vẻ mặt hung dữ nói: "Cậu muốn chết!"

Thật không nghĩ đến, những lời này của cô không những không uy hiếp được lại còn chọc cho Mục Ca cười ha ha, đối với nụ cười ngu ngốc này của hắn, Lâm Nhược Hi trực tiếp dùng hành động chứng minh sự phẫn nộ của mình, cô cánh tay đôi chân dài, bay lên đá vào mông hắn. Thật ra sức lực cũng không có bao nhiêu, dù sao cũng còn ngăn cách bởi khung xe đạp. Nhưng vì Mục Ca đang ôm ngực hai chân đặt lên tay lái, vì thế, giống như pha quay chậm, Lâm Nhược Hi bay lên đạp một cước, rồi sau đó thân thể Mục Ca nghiêng một cái chậm rãi ngã xuống đất, hắn muốn bò dậy, nhưng không thành công.

Vì vậy Lâm Húc Thịnh đang mệt mỏi gần chết và Mục Âm thật vất vả mới đuổi kịp, vừa vặn nhìn thấy, Mục Ca đang nằm giãy giụa dưới mặt đất, còn Lâm Nhược Hi vẻ mặt ngông cuồng mỉm cười đứng ở cạnh xe đạp của mình kêu lên.

"Mục Ca!" Cô gọi.

"Lâm Nhược Hi!" Hắn ta gọi.

"Hai đứa mau tới đây!" Rồi sau đó là giọng nói của Lâm Húc Thịnh và Mục Âm…

Được rồi, Lâm Nhược Hi thừa nhận, mình có chút quá đáng.

Nhưng ai có thể nghĩ đến một tiểu tử khỏe mạnh lại vì bị cô tung một cước đạp bay đi, hơn nữa vào đúng lúc ba đuổi tới, lại còn vô cùng đáng xấu hổ, vô cùng không biết xấu hổ chảy máu mũi?

Đây đối với mọt người chạy 100m mất 22 giây mà nói là điều không thể tưởng tượng nổi, là sự thực không thể tiếp thu nổi?

Vì vậy trong gió lớn rít gào, một đôi mẹ con đáng thương giống như bị nhà chồng ngược đãi cùng ôm nhau, mà Lâm Nhược Hi vẻ mặt mờ mịt chỉ có thể nhìn ba ngượng ngùng bật cười: "Con cũng khong biết vì sao hắn bay khỏi xe a."

"Giảm một nửa tiền tiêu vặt tháng sau." Lâm Húc Thịnh trầm giọng nói: "Con gái đã lớn như vậy, tay chân cũng không phân biệt nặng nhẹ, thằng bé mới mười ba tuổi, con lại đạp giống như đạp chết chó vậy sao?"

Được rồi, ba, ba không phải là tới giáo huấn con, mà người tới để kể chuyện cười hả. Lâm Nhược Hi ngoài mặt vui mừng, trong lòng u ám nghĩ thầm.

"Về nhà!" Lúc Lâm Húc Thịnh nói ra lời này, Nhược Hi gần như cảm động đến rơi nước mắt, dưới ánh mắt đầy áp bức của ba, cô lập tức nhảy vọt đến bên cạnh Mục Âm, suy nghĩ một lúc mới nói: "Tôi không ph ải cố ý, ừm, chúng ta về nhà thôi.!"

Mục Âm quay đầu lại, bình tĩnh nhìn cô, lời muốn nói lại nuốt vào trong. Đứa nhỏ này không phải có ý xấu, chẳng qua là lúc đùa giỡn ra tay hơi nặng, bà tự an ủi mình.

Thật ra thì ai là người ngốc đây? Từ khi bà vào nhà đã biết Nhược Hi không thích mình, nhưng ông Lâm đã nói, cô bé là cô gái ngoan nghe lời, bây giờ suy nghĩ lại một chút chỉ là lời khen, hành động thực tế thì hoàn toàn ngược lại. Nhưng, nếu bà cùng Mục Ca đã tới đây, thì khổ mấy cũng phải chịu đựng, bởi vì mẹ Nhược Hi là người rất tốt, nhưng lại ra đi quá sớm, bà cứ coi như là trả nợ đi, mặc kệ thế nào, cũng không nên so đo với con của bà ấy.

"Cũng không trách con, Mục Ca buổi sáng đã nói có chút không thoải mái." Mục Âm phủi bụi bẩn bám trên người Mục Ca, vẻ mặt mất tự nhiên.

Không thoải mái… Đó chính là kết quả do cô xuống tay.

Nói như vậy, cô trở thành một người chị ác độc. Tiểu tử này chỉ mồm miệng hơi đáng ghét một chút, thật ra thì, những điểm khác thì không tồi, hơn nữa lúc bọn họ tới đây, ba cũng cười nhiều hơn một chút, thường ngày Nhược Hi đều ở trường, chỉ cuối tuần mới về thăm nhà, ba một mình thui thủi cô đơn. Nhưng bây giờ, ba đã năm mươi tuổi, gương mặt luôn vui vẻ, tối qua còn có tâm trạng đùa giỡn.

Được rồi, vậy thì tự mình kiểm điểm thôi. Nhược Hi đưa tay về phía Mục Ca, biểu đạt áy náy của mình, kết quả Mục Ca phản xạ có điều kiện né tránh tay cô.

Thôi đi, tiểu tử thối. Không hiểu chuyện.

Bốn người buồn bực đi về nhà, Mục Âm kéo Mục Ca vào phòng bếp, Lâm Húc Thịnh lôi Nhược Hi vào phòng ngủ của mình, triển khai đại hội phê bình, cuối cùng lúc hai người trở lại phòng của mình thì Nhược Hi đang ngồi trên giường chuẩn bị quần áo, Mục Ca thì tựa người vào đầu giường của mình.

"Thật ra thì không muốn đi, tôi muốn ở lại, ở lại cùng cô vượt qua bốn mùa Xuân, Hạ, Thu, Đông..."

Tiểu tử thối, tâm tình không tệ, thì ra hắn được an ủi, còn cô bị trách phạt, sắc mặt Nhược Hi âm trầm, vừa trợn mắt đã thấy bóng dáng của ba ngoài cửa, vẻ mặt khát khao mong muốn bọn họ hòa giải.

Đối xử tốt chính là không thể, không đưa cho hắn vài cú đấm là tốt lắm rồi. Vì thế Nhược Hi mặc kệ tên tiểu tử ngốc đang gật gù đắc ý, thu thập quần áo, sau đó lúc quay lưng lại nhìn bóng dáng của hắn trên tường nhăn mặt le lưỡi.

Ấm ức, cô từ trước tới giờ không ấu trĩ như vậy. Nhưng mà đối phó với kẻ ngây thơ ngu ngốc thì cũng chỉ có thể biến mình thành kẻ ngu ngốc mới có thể cảm nhận cụ thể được ý tưởng ngu ngốc.

Sau khi tự an ủi mình, Nhược Hi đè nén lại cảm xúc. Dù sao cần phải khống chế, nhưng tư tưởng giống như ngựa chạy băng băng, đây không phải là cái mà cô có thể khống chế, mặc dù là cô nguyện ý khống chế cũng không thể khống chế, cũng không có cách mà khống chế.

Ài, chỉ là tư tưởng giống như "Vạn mã bôn đằng" cô cũng không còn biện pháp, vì vậy Nhược Hi quyết định không thể trêu chọc vào, cô nhanh chóng thu dọn rời khỏi phòng trở về trường.

Mục Âm thấy cô, vội vàng đưa một hộp pate cho cô, Nhược Hi không hiểu, Mục Âm vẻ mặt bối rối nói: "Bảo Bảo, ba con nói, con thích ăn cái này, dì không biết khẩu vị có hợp với con không, nếu như ăn không ngon con có thể cho bạn học, tuần sau dì sẽ làm lại."

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Nhược Hi nhìn hộp pate trong tay, không lên tiếng, cúi đầu mở cửa đi ra ngoài.

Suốt dọc đường đi, cô như người mất hồn ôm hộp pate ngồi dựa vào cửa sổ xe bus.

Hôm nay trời đẹp, đáng tiếc gió thổi hơi mạnh.

Cho nên khi dì quản lí kí túc xá gọi tên mình, Nhược Hi suýt chút nữa nghĩ lỗ tai mình có vấn đề, nghe nói, cô vừa mới về nhà làm con gái ngoan, sao bây giờ lại có người tìm.

Nhược Hi lê đôi dép bông, mặc bộ quần áo mèo katy, giống như một con chim cánh cụt, đón ánh nắng mặt trời, xuống phòng trực.

Chẳng lẽ cô nghe nhầm? Đang muốn quay đầu lai bò về, lai nghe thấy tiếng gọi phía gốc cây bên kia.

"Lâm Nhược Hi, bên này."

Cô theo tiếng gọi nhìn lại, thật lâu mới xác định người kia đúng là gọi mình.

Người đó chính là sư huynh đã nói chuyện với bạch mã hoàng tử hôm giao lưu. Anh ta đang cười ha ha ở bên gốc cây nhỏ vẫy vẫy cô, ý bảo cô đi tới.

Không biết tại sao, trái tim nhỏ của Nhược Hi run lên. Chẳng lẽ anh ta vì người nào đó làm bà mai?

Nhược Hi chạy nhanh tới, anh ta lại đi về phía vườn cây, Nhược Hi không có cách nào hơn là đi theo anh ta tới rừng cây nhỏ.

Nói đến rừng cây nhỏ, đó chính là nơi hẹn hò lí tưởng cho những nam sinh sau khi đưa bạn gái về kí túc xá. Chỉ cần ánh mắt không quá kém, buổi tối khi tắm rửa trở về sẽ thấy rất nhiều nam sinh và nữ sinh ở đó anh anh em em.

Vì thế, Nhược Hi thường xuyên ỷ vào cửa sổ phòng mình có thể nhìn toàn bộ góc độ, có vị trí địa lí ưu thế, nên đôi lúc không có chuyện gì làm, mấy người trong phòng sẽ đứng ở bên cửa sổ xem chừng, tất nhiên, nói mấy người, chỉ là lão tam Chân Chân, lão ngũ Mộc Mộc và Nhược Hi thôi.

Vừa nghĩ mình cũng sẽ trở thành người để các chị em tốt trên lầu xem chừng, Nhược Hi cả người không tự nhiên, vội vàng níu tay áo anh ta: "Sư huynh có chuyện gì nói nhanh một chút được không, em còn có chuyện."

"Chuyện là, tháng sau sinh nhật anh, muốn mời một số bạn học cùng tới." Vị sư huynh đang xấu hổ này hoàn toàn không giống vị sư huynh hôm đó chọc cười Hải Dật.

Chẳng lẽ, không phải anh ta thầm mến mình chứ? Nhược Hi cau mày nghĩ, nghĩ đến khả năng này, cô rất buồn bực. Người nhìn trúng thì không tới, người không nhìn trúng lại tới dây dưa, cuộc sống đúng là tĩnh mịch bi ai a.

"Em có rảnh không?" Sư huynh thận trọng hỏi.

Nhìn xem nhìn xem, quả nhiên là thế. Mặc dù vị sư huynh này diện mạo cũng khá, dáng người cũng cường tráng, nhưng không phù hợp với khẩu vị của cô, quan trọng nhất là, anh ta, ngón tay anh ta không đủ dài…

"Em, không biết hôm đó có tiết hay không." Nhược Hi không dám cự tuyệt ngay, chỉ miễn cưỡng khéo léo từ chối.

"Em đến đi, Hải Dật cũng sẽ tới." Sư huynh lộ ra vẻ mặt cầm mồi lùng dụ bắt mục tiêu.

Đây là cái logic gì, cô bị Hải Dật hấp dẫn thì anh ta sẽ ở đâu?

“A.” Nhược Hi tỏ thái độ không tốt, không mặn không nhạt trả lời một chữ, nhưng trong lòng bởi vì tin tức Hải Dật đã kích động không ngớt.

“Cái đó, cái đó, sư muội có đôi mắt to, tóc dài liệu có hứng thú cùng nhau tới tham dự?” Sư huynh kia vẻ mặt ngượng ngùng, cũng làm cho Nhược Hi đổ mồ hôi hột.

Đây chính là bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sâu? Quanh co mười tám vòng đường núi rốt cuộc mục tiêu không phải cô, đau đầu. Tuy con gái đều là động vật quần cư, thường cùng nhau xuất hiện ở một số nơi, nhưng có cần thiết phải dùng cái này để đá xoáy đánh trúng mục tiêu không?

Được rồi, nếu mục tiêu của anh ta là Chân Chân thì mục tiêu của cô hoàn toàn tập trung vào Hải Dật. Cái gọi là ngươi tới ta đi, có qua có lại, đó chính là chân lí.

“Khi nào thì?” Nếu đã xác định được mục đích của nhau, Nhược Hi cũng không giả bộ hiền thục, nếu không nhanh trở về, thì sẽ bán Chân Chân, mà cũng đã trở thành bán đứng Chân Chân rồi.

“Sáu giờ tối thứ sáu, ở quán cà phê Dạ Mị.” Sư huynh kia rõ ràng không ngờ Nhược Hi sẽ sảng khoái đồng ý khẩn cầu của mình. Anh ta cho rằng còn phải kí một hiệp ước bất bình đẳng nhục nước mất chủ quyền mới có thể gặp được giai nhân trong lòng, ai ngờ, bạn cùng phòng của người đẹp lại sảng khoái đồng ý không chút do dự.

Hào phóng, mạnh mẽ, ý chí kiên định….

Không đợi anh cảm khái xong, Nhược Hi mở miệng: “Ừm, vậy em đi trước.”

“Được, em đi đi, làm phiền em.” Sư huynh khẽ mỉm cười, cảm động với sức quyến rũ của mình.

“Sư huynh, tên của anh?” Phải nói cho Chân Chân, rốt cuộc là ai mời khách chứ?

“Lục Tiểu Xuyên.”

“Vâng.” Nhược Hi xoay người chạy nhanh lên lầu, dép lê dẫm lên trên đất bụi bặm, bay lên như một làn khói, khiến người ta thoạt nhìn như là không thể chờ đợi.

Nói nhảm! Tất nhiên là không thể chờ đợi.

Có người mời khách đi Dạ Mị, là quán cà phê đắt nhất ở thành phố, một Lâm Nhược Hi tiền sinh hoạt ít ỏi công thêm Chân Chân cũng không dám mon men tới, chỗ tiêu tiền như rác đó làm sao có thể bình tĩnh?

Quả nhiên lúc cô chạy lên lầu, Chân Chân đang nằm trong chăn đọc tiểu thuyết, đầu tóc rối bời.

“Có người coi tiền như rác hẹn bạn.” Nhược Hi kéo chăn của mình, dùng chăn điện sưởi ấm chân mình.

“Người nào?” Chân Chân cực kì bình tĩnh, đối với loại chuyện cách ba ngày lại có người theo đuổi cô đã sớm không để ý.

“Lục Tiểu Xuyên, hình như là trong hội giao lưu lần trước đi cùng với nhóm Hải Dật, bảo rằng tuần sau là sinh nhật anh ta, muốn mời chúng ta tham dự, ở Dạ Mị.”

Ba chữ cuối cùng, Nhược Hi hưng phấn kêu to. Chân Chân nghe đến ba chữ đó cũng lập tức vứt sách đứng bật dậy.

“Quả nhiên coi tiền như rác, quá xa xỉ.” Chân Chân tặc lưỡi.

“Có đi hay không?” Mặc dù làm trái với bản chất đơn giản ngây thơ của học sinh, nhưng không thể không cảm thán, cơ hội này quả thật quá mê người.

Hội giao lưu không phải lúc nào cũng có, thường là các kí túc xá gặp gỡ. Có thể tượng tượng một số nam sinh cùng năm mươi bữa cơm cũng có vài lần lỡ hẹn. Không vì cái gì cả, ngay cả bọn họ cũng không chịu nổi ví tiền của mình, nên làm sao lay động được trái tim các nữ sinh đây?

Mắt thấy có người cống hiến đầu óc của mình cho người khác đập, không đập thì thật có lỗi, đập lại có cảm giác trái với lương tâm. Đây quả thật là vấn đề rất nghiêm túc.

“Chúng ta cũng không đi tay không, mua chút quà tặng coi như là gặp mặt cũng tốt.” Chân Chân nói chuyện coi như là đương nhiên,

Nhược Hi cũng gật đầu tán thành.

Cô bây giờ mới phát hiện ở chung một chỗ với Chân Chân, sớm muộn cũng sẽ bị cô ấy dạy hư.

Mặc dù, mặc dù năm đó hình như là cô quyến rũ Chân Chân trước.

“Mua cái gì đây?”

“Quần lót!” Chân Chân đứng dậy, chỉ vào ban công ở trên cao, cô mở lớn hai mắt nhìn trừng trừng vào quần lót của lão ngũ đang bị gió thổi bay phất

phơ.

Chỉ thấy Nhược Hi đang cúi đầu suy tư đột nhiên ngẩng đầu hai mắt tỏa sáng, giơ ngón tay cái lên lô ra vẻ mặt bội phục nhìn Chân Chân nói: "Hách Chân Chân, món quà thế bạn cũng có thể nghĩ ra được, bạn quả thật rất trâu bò!"

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Một cuộc tụ tập mập mờ!

Đối với cuộc sống Đại học vất vả mà nói, ăn chực chính là một việc vừa đòi hòi công lực cao vừa đòi hỏi độ dày của da mặt. Móc túi tiền của mình chính là hi sinh, nhưng ăn chực của người khác so với móc túi tiền của mình chính là hi sinh ít hơn.

Mọi người thử suy nghĩ một chút, có thể ở trong đám người không hề quen biết mà há miệng to ăn cơm, uống ngụm lớn đồ uống, phải có độ dày da mặt cùng gan dạ sáng suốt đến mức nào? Huống chi còn phải bỏ ra 15 đồng cho dây lưng, 25 đồng cho hộp âm nhạc, hoặc 35 đồng tiền cho đôi giày Nike hàng nhái.

Đây tuyệt đối không phải đơn giản chỉ là tôi mời bạn ăn cơm, bạn mỉm cười báo đáp, mà là tuyệt tuyệt đối tìm hiểu tu luyện bí kíp Hậu Hắc Học, địch động đến ta, ta ăn, địch không động ta cũng vẫn ăn.

Chân Chân không mua quần lót, tặng một vật không thực tế là khung tranh. Thân là chị em tốt của Chân Chân tất nhiên cô cũng không yếu thế, vì vậy đặt một ống bút coi như là không quá lòe loẹt ở trên bàn trước mặt đám người đang ngồi vây quanh ở quán cà phê.

Thật ra thì cô nên học Chân Chân gói quà lại. Nhưng người bán ống bút lại nói loại hình dáng này không bọc được, bọc thì sẽ trông giống đồ bỏ đi. Nếu như muốn để cho người ta cảm thấy cái ống bút mà cô bỏ 18 đồng ra mua là đồ bỏ thì thôi vậy thì thà không bọc. Cho nên, cuối cùng chỉ để nó trần truồng đối mặt với mọi người.

"Ôi, Lục ca của chúng ta thích tiểu nữ sinh, còn có người tặng ống bút à, thật sự rất ngây thơ!" Đã có sư huynh, tất có sư tỷ. Các vị sư tỉ rất đoan trang xinh đẹp, trông rất tốt, vì thế lúc Chân Chân đưa ra cái gói quà màu hồng nhạt cùng thì chuyện cái ống bút ngu ngốc của Nhược Hi bị chê cười thật lâu.

Hải Dật đưa tay cầm ống bút nhìn cẩn thận, ống bút làm bằng trúc, trong đó có khắc mấy hàng chữ nhỏ, "Bất tận anh hùng sơn hà mộng, kim nguyệt kỉ độ chiếu cổ nhân" hình như không phải là chữ viết vốn có trên ống bút.

"Đây là em khắc?" Ngón tay thon dài của Hải Dật chạm vào dòng chữ, nhẹ nhàng, giống như vừa chạm nhẹ vào trái tim của Nhược Hi.

"Vâng, cảm thấy câu này hợp với ống trúc." Nhược Hi không hiểu tại sao, giọng nói phát ra lại nhỏ đến mức có thể so sánh với huynh đệ của con muỗi.

"Không tệ, món quà này rất dụng tâm." Hải Dật đưa ống bút cho Lục Tiểu Xuyên, cười một tiếng: "Lúc sinh nhật mình cũng muốn có một cái."

"Bảo tiểu sư muội làm cho cậu, cái này không cho, mình không bỏ được, đây chính là Nhược Hi đặc biệt làm cho mình, đúng không Nhược Hi." Lục Tiểu Xuyên cố ý nói, khiến mấy sư tỷ bên cạnh cũng che miệng cười.

"Còn thiếu ai?" Hải Dật mặc kệ Lục Tiểu Xuyên khiêu khích, chỉ mỉm cười dựa vào ghế hỏi.

"Thiều Nhi, cô ấy nói một lát sẽ đến." Có một vị sư tỷ trêu ghẹo nói: "Vốn là cô ấy không muốn đến nhưng nghe nói Hải Dật tới, nên cô ấy sau khi tan việc sẽ đón xe tới ngay."

Nhược Hi ngồi đối diện bọn họ, làm bộ nghe như không có liên quan đến mình, có chút khó chịu. Nhưng Chân Chân lại bấm bấm cánh tay cô, ý bảo nhanh uống cà phê, cà phê quý thế này rất hiếm khi được uống.

Quả nhiên Nhược Hi là một cô bé nông cạn, cầm cà phê lên uống một ngụm đã quên thương cảm, lại thêm một hớp nữa, quả nhiên không sai, mùi vị cà phê thơm nồng, ngọt ngào, đời này cô chỉ uống trộm qua cà phê Instant Nestle của ba, hiện tái cốc cà phê này so với cái kia còn ngon hơn một ngàn một vạn lần.

"Uống chậm một chút…., cẩn thận nóng!" Hải Dật khẽ mỉm cười nhìn Nhược Hi nói.

Ực, vừa uống một hớp. Không phải là cô cố ý làm trái với ý của anh ta, mà chủ yếu là do cà phê và nước miếng cùng nhau trôi tuột vào cổ họng, không khống chế được, bị sặc.

"Khụ, khụ khụ, em, khụ, em…" Uy lực của nước miếng so với uy lực nổ tung của bom nguyên tử gần giống nhau, khiến Nhược Hi không nói nổi một câu, cổ họng nghẹn lại gương mặt đỏ thẫm hệt như củ cải đỏ.

Hải Dật nhẹ nhàng cười đứng dậy, đi tới bên cạnh Nhược Hi, từ từ vỗ nhẹ sau lưng cô, giọng nói nhẹ nhàng: "Không sao chứ, tại sao lại không cẩn thận như vậy"

Loại trấn an dịu dàng này khiến Nhược Hi suýt chút nữa máu chảy ngược lên não toàn thân mềm nhũn, cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt cực kì dịu dàng của anh.

Nếu như tại hội giao lưu lần trước, Nhược Hi đối với anh ta chỉ là vô tình gặp được người mình thích, thì lần này coi như là thật sự luân hãm.

Không sai, vai nam chính trong giấc mộng của cô chính là dịu dàng như nước, ngón tay thon dài sạch sẽ, tất nhiên, cũng phải lớn hơn cô mấy tuổi, có thể cưng chiều cô, coi cô như là bảo bối che chở trong lòng bàn tay….

"Thiều Nhi!" Hải Dật đang ở bên cạnh Nhược Hi đột nhiên đứng lên, mà mấy vị sư tỉ đối diện cũng đứng lên tóm lấy Thiều Nhi nói chuyện.

Nhược Hi có ảo tưởng cứ như vậy bị cắt đứt, có chút không cam lòng, may là Chân Chân vẫn nhớ rõ mục đích bọn họ tới đây, tiếp tục bảo cô ăn bánh ngọt.

Được rồi, bánh mouse trà xanh, cô chưa từng ăn, bánh chocolate rừng rậm đen, cô cũng chưa từng ăn, pho mát cam, cô cũng chưa được thưởng thức, Nhược Hi gật đầu một cái, muốn lấy hết tất cả các thứ đầy mầu sắc kia về phía mình, cúi đầu cắn một miếng, tự dưng cảm thấy khó chịu, sau đó ăn sạch sẽ, vẫn còn cảm thấy khó chịu.

"Bạn đó, đấy là bạn học của người ta, bạn chỉ là tiểu sư muội, đối xử tất nhiên không giống nhau. Được mời tham dự đã là không tệ rồi, bạn thật sự xem mình là nữ chính rồi hả?" Chân Chân ở bên tai Nhược Hi nhỏ giọng lẩm bẩm, "Hơn nữa bạn nhìn xem người ta, trên người dưới thân đều là lụa, vừa nhìn đã thấy là người ngọt ngào mĩ lệ, bạn thì toàn thân đồ thể thao còn muốn cùng người ta liều mạng?"

Nói một hồi, Nhược Hi trong lòng bớt chua xót, bối rối gật đầu.

Nói chuyện vài câu, Hải Dật lại ngồi xuống bên cạnh Nhược Hi, bên kia là vị tiểu thư Thiền Nhi. Một vương hai hậu tình cảnh này khiến mọi người có chút ngại ngùng, chỉ có Hải Dật bộ dạng như không có việc gì.

"Đến đây, chúng ta chúc thọ tinh thêm một tuổi, cắm thêm một cây nên, hi vọng Lục đại soái ca chúng ta năm sau sẽ tìm được một tiểu muội muội để mà ôm ấp!" Mọi người bắt đầu ồn ào, Lục Tiểu Xuyên liếc nhìn Chân Chân, ngượng ngùng mỉm cười, đập vào móng vuốt sói của bọn họ, nói: "Đừng nói giỡn, Lục Tiểu Xuyên ta từ trước tới giờ vẫn thủ thân như ngọc đấy."

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

"A aaaa, có người nói thủ thân như ngọc, nếu nói Hải Dật vì Thiều Nhi thủ thân như ngọc còn có người tin, cậu, ai thèm tin?" Giọng nói của một vị sư tỉ vang lên, đoán chừng trừ mấy người bọn họ, ngay cả khách ở các bàn khác cũng có thể nghe được rõ ràng.

Hải Dật vẫn nở nụ cười nhàn nhạt, ngược lại vị sư tỉ Thiều Nhi lại tỏ vẻ hào phóng mở miệng: "Mình tin, Tiểu Xuyên và Hải Dật đều là người đàn ông tốt, chúng ta nên treo tấm bảng giúp hai người bọn họ tìm bạn trăm năm, cái tuổi này vẫn còn trong sáng như thế đã rất ít người rồi, người đàn ông còn thuần khiết như vậy thì càng ít."

Mọi người đều sửng sốt, ngay sau đó Hải Dật mỉm cười nói: "Xem ra hai huynh đệ chúng ta số khổ, nào cùng cạn li." Dứt lời uống cạn một chén, mắt cũng không chớp.

Anh ta nói với Lục Tiểu Xuyên, Nhược Hi nhìn nghiêng gương mặt của anh có chút thương cảm. Cô không tự chủ vùi mình vào ghế sô pha, lẳng lặng nhìn sự mập mờ của hai người họ.

Trong lòng có chút nhói đau.

Trong ánh đèn êm ái của quán cà phê, mùi cà phê thơm lừng, mỗi bàn ăn đều treo một cây đèn hình lá, tỏa ra ánh sáng màu hồng dịu dàng, khiến người ta giống như say mê, không muốn rời khỏi vị trí của mình.

Bài hát này tên là gì? Hình như cô nghe thấy âm thanh tan nát cõi lòng của người nào đó. Nhìn xuyên qua gò má Hải Dật, bóng dáng của cô gái kia trên cửa sổ thủy tinh, mặc áo chiffon màu trắng, khăn lụa mềm mại quàng quanh cái cổ mảnh khảnh, khiến Nhược hi rung động.

Nếu cô là Hải Dật, cũng sẽ thích một cô gái như vậy.

Cái loại sức quyến rũ tự nhiên tỏa ra, đôi mắt sáng, trên một cô gái xinh đẹp như vậy khiến người ta khó lòng chống cự.

“Tốt lắm, tốt lắm, đừng lấy mình làm đề tài, hôm nay chúng ta chính là ăn cơm chứ không phải là gây chiến.” Lục Tiểu Xuyên thổi tắt nến, cắt một miếng bánh ngọt đưa tới trước mặt Chân Chân, mấy người đang xem kịch vui bên cạnh vỗ tay rối rít: “Nhận, nhận, nhận!”

Châm Chân hơi mỉm cười, nhận lấy bánh, vùi đầu ăn.

Lục Tiểu Xuyên thấy cô bé vẻ mặt lạnh nhạt, không nói gì thêm, tiếp tục cắt bánh.

Lúc đưa cho Nhược Hi, vì cô ngồi ở góc nên Hải Dật đưa tay cầm hộ, đặt trước mặt Nhược Hi, Nhược Hi cười ha ha, đưa tay cầm, nhưng không cẩn thận, làm rơi lên quần. Nhược Hi cầm khăn giấy lau lau, Hải Dật kéo cánh tay cô nói: “Đi vào phòng vệ sinh dùng nước lau.”

Nhược Hi bị anh dùng sức kéo, thời gian do dự cũng không có, vội vàng theo sức lực khổng lồ kéo ra khỏi ghế salon chạy thẳng tới nhà vệ sinh.

Dùng nước lau vết bẩn, từ trong phòng vệ sinh nhìn ra ngoài, ngẩng đầu nhìn thấy Hải Dật đang đứng dựa người ngoài phòng vệ sinh, tay còn cầm điếu thuốc, ánh sáng nho nhỏ chiếu lên gương mặt anh, thoáng hồng một cái rồi lại u ám.

Nghe được âm thanh, anh ngẩng đầu, mỉm cười. Anh cười rất đẹp, khóe mắt cong lên, bờ môi mím lại, đường cong dịu dàng.

Nhược Hi tựa đầu chống đỡ lên khung cửa, chợt thấy mềm lòng.

“Đã xong?” Giọng nói của anh trầm thấp.

“Bánh ngọt bị dính không nhiều, chỉ một lát là hết, thật may.” Nhược Hi ngập ngừng nói.

Hải Dật rủ mi mắt, rồi mỉm cười, thân mật vuốt tóc cô, một giây sau thân thể to lớn của anh đã bao trùm lên toàn bộ người cô, Nhược Hi bị đẩy vào vách tường lạnh lẽo, đôi môi dịu dàng kèm theo mùi thuốc là nhàn nhạt hôn cô, Nhược Hi không kịp tránh né, cô rất muốn tức giận đẩy anh ra, nhưng lại bị cái cảm giác đau thương của anh cuốn lấy, từ từ dựa vào người anh.

“Hải Dật….” Nhược Hi thở hổn hển, không tự chủ gọi tên anh.

Thân thể Hải Dật hơi cương cứng một chút, sau đó cười thấp một tiếng: “Ngoan, chúng ta phải về. Không trở về, sẽ có người đoán mò.”

Năm thứ nhất đại học, người nào đó hiểu thế nào là yêu.

Lúc trở về, Hải Dật nắm tay Nhược Hi, rất tự nhiên, không hề có một chút lúng túng.

Ngược lại thái độ của Nhược Hi rõ ràng viết, thật xin lỗi, hai chúng tôi đã hôn nhau rồi, hơn nữa còn là nụ hôn sâu.

Nhược Hi cúi đầu tự khinh bỉ mình, lúc mọi người phát ra tiếng huýt sáo và hoan hô, cô vội vàng cúi đầu, ôm chặt cánh tay Hải Dật, ngượng ngùng cười, sau khi ngồi vững vàng, Hải Dật giúp đưa cho cô một cốc nước chanh, cô uống một hơi, đè sự khẩn trương và lúng túng xuống… lúc bị Chân Chân vỗ mạnh một cái, thiếu chút nữa bị sặc, cô tức giận quay đầu, lại nhìn thấy bạn tốt vẻ mặt giống như thám tử Shinichi hứng thú tò mò ở bên tai cô nhỏ giọng ép hỏi: “Nói, hai người đã làm gì, có phải đã làm chuyện xấu rồi không?”

Nhược Hi liếc nhìn, thấy sư tỉ Thiều Nhi đang nói chuyện cùng bạn học, còn Hải Dật và Lục Tiểu Xuyên thì uống rượu. Hai người có vẻ không liên quan, nhưng lại mơ hồ có điều gì đó, cái sự ăn ý gần như vô tình ấy nhất định đã trải qua tình cảm nhưng không muốn người khác biết, mới có thể hòa hợp như thế.

Như vậy, cô là cái quái gì? Một thế thân? Còn là trong lúc bối rối cuống quýt nhặt lên, một cọng cỏ thế mạng?

Nhược Hi cảm thấy chán nản, giọng nói trầm xuống: “Bọn mình? Không phải là người yêu, sao lại có chuyện gì?” Nói xong cố làm ra vẻ không có gì cả, buông tay.

“Lâm Nhược Hi, bạn không phải loại đó, đừng giả bộ như không để ý. Bạn muốn lừa ai đây?” Chân Chân nói trúng tim đen, khiến Nhược Hi thương tích đầy mình.

Cô thật sự là người có thể nâng lên thả xuống được, đúng như là Chân Chân đã nói kẻ bị bệnh tăng nhãn áp đục thủy tinh thể Đặng Chí Hạo, rõ ràng hắn là người nói thích cô trước, cô bị động tiếp nhận, sau đó bị động yêu thương, kết quả, một tuần sau, cô phát hiện hắn ta một chân đứng hai thuyền, rõ ràng cô rất căm tức, nhưng vẫn hi vọng hắn cho mình lời giải thích.

Không ngờ, chờ đến lúc hăn ta đến nói, thì chính là, thật xin lỗi, tôi không thương cô.

Đây là một câu không có logic, cũng là một câu từ chối rất tốt. Lúc đó tôi thích cô, nhưng lúc này tôi không thương cô, ý tứ cũng chẳng sai, chính là con mẹ nó quá khốn kiếp. Dù là như vậy, cô vẫn chưa thể quên Đặng Chí Hạo, cũng không phải hắn khiến cô rung động mà là cô không quên được sự thật mình bị bỏ rơi, lần lượt nhắc nhở bản thân không nên quên không nên quên. Vì vậy trong ánh mắt người khác, cô trở thành người không thể quên tình cũ.

Cái rắm! Thật ra thì chuyện không phải như vậy.

Nhược Hi bĩu môi sau đó nhỏ giọng nói với Chân Chân: “Chỉ gặp hai lần, ai có thể yêu, mình chỉ là thấy cô đơn mà thôi, thuận tiện chứng minh một chút

sức quyến rũ của mình."

Hải Dật đang uống rượu, dừng động tác tựa vào người Nhược Hi một chút, hé miệng cười, rồi sau đó lại uống một li.

Nhược Hi cảm thấy động tác của anh, sửng sốt một chút, hi vọng mình nghĩ nhiều, cô đè nén âm thanh nói rất nhỏ, nếu anh ta mà nghe được thì đúng là cảnh sát mèo đen, có thiên lí nhãn, thuận phong nhĩ rồi. Không nói gì, ngoan ngoãn đẩy Chân Chân vùi minhf trên ghế sofa ăn bánh ngọt.

Mặc dù ống đựng bút không đắt, nhưng cô mất rất nhiều tâm huyết khắc chữ, cho nên quà tặng vô giá, bánh ngọt có giá, cô nhất định phải phát huy tiềm năng của mình, ăn đủ vốn mới được.

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Sau đó buổi sinh nhật biến thành một cuộc party tán gẫu chuyện cũ, Nhược Hi và Chân Chân nhàm chán vùi mình vào ghế sofa, ngủ.

Sau khi tốt nghiệp có người tìm được cơ hội bay đi, tiếp câu chuyện là, năm đó có người nào đó mến người nào đó, người nào truyền cho ai tờ giấy nhỏ, ai với ai là cuộc tình tay ba, ai là kẻ thù.

Được rồi, dù nhờ vào đó Nhược Hi cũng quanh co lòng vòng đoán được chuyện tình Hải Dật và Thiều Nhi, nhưng lúc đó cô lim dim rồi ngủ mất.

Bất chợt, thấy trên người có thêm một chiếc áo khoác. Trên áo còn có hơi ấm, hơi thở xa lạ, kèm theo mùi thuốc lá, cô ngái ngủ lật người, vẫn quấn chiếc áo lên người, ngủ thiếp.

Nhất định là anh ta.

Nhược Hi mở mắt, phát hiện mọi người đã rời đi gần hết. Chỉ còn lại Thiều Nhi và Lục Tiểu Xuyên đang tính tiền, mà Hải Dật ngồi cạnh cô mỉm cười: "Đã tỉnh rồi? Gọi bạn của em dậy, rồi đi về."

Nhược Hi lẩm bẩm hỏi: "Vậy sư tỉ kia?"

"Cô ấy sẽ tự về." Nụ cười của Hải Dật trước sau như một, dịu dàng.

Nhược Hi không dám hỏi nhiều, vội vàng gọi Chân Chân, sau đó kéo nhau đi ra ngoài. Lúc đi qua quầy rượu Hải Dật vỗ vai Lục Tiểu Xuyên: "Mình đưa hai cô bé về, cậu đưa Thiều Nhi."

Lục Tiểu Xuyên ngạc nhiên nhìn Hải Dật, nhưng lập tức hiểu ý anh, sau cùng nói mấy chữ: "Cẩn thận một chút."

Hải Dật cũng cười nói: "Cậu cũng cẩn thận một chút, đừng để đóa hoa của lớp ta gặp tai nạn."

Gió vẫn lớn, mùa đông lành lành, hai người gọi taxi đưa Chân Chân về trường, Nhược Hi nhớ chăn ấm trong phòng, sống chết phải về nhà. Cô định chờ xe 604 để trở về, thì bị Hải Dật ngăn lại, gọi xe. Lúc đến gần nhà, cô liều mạng muốn xuống, sợ hàng xóm trông thấy. Vì vậy Hải Dật cũng xuống theo, trên đường đi không ai lên tiếng.

Ánh đèn hoàng hôn ấm áp yên tĩnh, hai người sóng vai đi chậm, trên người Nhược Hi còn khoác áo của anh.

Cô hỏi: "Hai người là bạn học?"

Không cần chỉ mặt gọi tên, mọi người đều biết cô nói tới là ai, Hải Dật im lặng không lên tiếng, kéo áo khoác cho cô, gật đầu: "Ừ, bọn anh là bạn cùng lớp, cô ấy là hoa khôi của lớp."

"A, nhìn ra được, sư tỉ rất đẹp." Nhược Hi chân thành nói.

"Mặc kệ bây giờ như thế nào, nhưng năm thứ nhất đại học, thì không sai biệt lắm. Khi đó Thiều Nhi là cô gái cao cao tại thượng, mỗi nam sinh đều hi vọng theo đuổi được cô ấy, tất nhiên, anh cũng không ngoại lệ." Hải Dật cười cười, cánh tay nhét vào trong túi quần.

Ừm, có thể tưởng tượng, bởi vì Chân Chân bên cạnh cô chính là ví dụ. Nam sinh trong lớp mỗi khi nhìn thấy cô ấy tinh thần phấn chấn giống như là chờ Hoàng đế lập hậu cung, vô cùng buồn cười.

Vừa nghĩ tới Hải Dật cũng từng giống như vậy, trong lòng đột nhiên bình tĩnh đi nhiều, Nhược Hi có chút buồn cười, nhưng lại sợ quá lộ liễu, nên nén lại.

"Muốn cười thì cười, anh không ngại, đừng nhịn đến ngẹn. Khi đó, anh thực sự rất thích cô ấy, cảm thấy từng cử chỉ của cô ấy cũng dễ dàng đi vào giấc

mộng, quấy nhiễu. Sau năm thứ 3 đại học cô ấy thích học trưởng toàn bộ kí túc xá bọn anh cả đi ra ngoài uống rượu say, lí do thất tình tập thể." Hải Dật nói đến đây, môi nở nụ cười.

"Nói như vậy các anh là vật hi sinh tập thể rồi hả?" Nhược Hi cảm thấy sức quyến rũ của Thiều Nhi quả là lớn.

"Cái gì gọi là vật hi sinh?" Hải Dật nhíu mày.

"Chính là bị bỏ rơi, trừ vai nam nữ chính, còn đâu tất cả đều là vai nam nữ phụ." Nhược Hi kiên nhẫn giải thích.

"Ừm, nếu như theo em nói, thì đúng." Hải Dật gật đầu, thoải mái cười một tiếng.

"Sau đó thì sao?" Nhược Hi tò mò, nhất quyết không buông tha hỏi tiếp.

"Sau đó?" Đột nhiên nét mặt Hải Dật có chút đau khổ, cúi đầu suy nghĩ một chút rồi nói: "Sau có một tiểu tử quyết định chết cũng phải chết cho có giá trị chạy đi tìm giai nhân thổ lộ, và bị cự tuyệt tại chỗ. Tên tiểu tử kia rất ảo não, nếu như ban đầu không phải vì uống rượu, hắn cũng sẽ không phá hoại tình cảm vốn không tệ lắm giữa hai người, bây giờ nói ra ngay cả bạn cũng khó có thể làm."

"Tên tiểu tử đó là anh?" Nhược Hi nghĩ đây có thể là nguyên nhân mà Hải Dật không tự nhiên trước mặt Thiều Nhi, thì ra anh ta từng là một vật hi sinh.

Hải Dật nhẹ nhàng nói: "Nếu không? Hôm nay ở đây, còn có ai có thể ngốc nghếch hơn anh đây?"

Nhược Hi ngượng ngùng, mỉm cười: "Cũng không phải, chỉ là động tác của anh có vẻ mất tự nhiên."

"Không có ai nói cho em biết, không nên tùy tiện nói thật, sẽ dễ dàng tổn thương người khác." Hải Dật bướng bỉnh, trêu chọc.

Nhược Hi bị anh chọc cười, gật đầu, chắp tay trước ngực: "Dạ, dạ, dạ, đại nhận, em sai rồi, lần sau em không dám."

"Biết sợ là được, còn tưởng em không sợ trời không sợ đất đấy." Hải Dật cười ha ha nói.

Nhược Hi vẻ mặt hả hê tự đắc nghiến răng nhìn anh: "Tất nheien sợ, anh chính là bạch mã hoàng tử vạn người mê đấy."

Cô cười bướng bỉnh, ánh mắt sáng như trăng rằng, lộ ra hàm răng trắng sáng, nghịch ngợm như tiểu tinh linh, khiến người ta bất giác muốn nhìn lâu.

Hải Dật nắm bả vai Nhược Hi cúi đầu. Nhược Hi tất nhiên biết anh muốn làm chuyện xấu gì, cô có chút bối rối, dù sao sắp tới nhà cô, nếu bị ai bắt gặp, thanh danh cả đời sẽ bị hủy trong chốc lát.

Vì vậy hai tay cô đẩy nhẹ vai anh: "Đừng, chỗ này không tiện."

Anh cũng nhận ra, cười cười: "Thật xin lỗi, anh không cố ý.'

"Không sao, em cũng biết anh không cố ý." Nhược Hi trả lời.

Lời vừa dứt, hai người đồng thời cảm giác mình có chút ngốc, nhưng anh vẫn cười nói: "Biết là được, em về nhà đi."

Ngượng ngùng nhìn anh cô nói: "Được, anh về đi, đi đường cẩn thận."

Hải Dật giống như chuồn chuồn nước hôn nhẹ lên trán cô, cười gật đầu. Nhược Hi đỏ bừng mặt, anh lại cười ha ha một tiếng, không nói chuyện nữa, nhìn cô rời đi.

Đột nhiên trên đường đối diện vang lên vài tiếng vỗ tay, Nhược Hi và Hải Dật cùng nhau quay lại, thấy Mục Ca đang đứng ở đó.

Hắn ta nhanh chóng đi qua đường, tới trước mặt hai người, quan sát đánh giá, bĩu môi cười lạnh: "Đóng phim à, lãng mạn như vậy?"

Nhược Hi tức giận muốn mắng hắn, nhưng ngại Hải Dật đang đứng bên cạnh nên giữ hình tượng thục nữ, mấp máy môi, không nói được tiếng nào.

Mục Ca dường như bỏ qua sự giận dữ trong đáy mắt cô, tiếp tục đùa cợt: "Yên tâm, tôi sẽ không nói với chú Lâm. Chuyện này không quan hệ tới tôi, tôi lười phải làm kẻ truyền tin."

Nhược Hi tức giận, từ trong kẽ răng nhả mấy chữ: "Tôi cảnh cáo cậu, nếu cậu nói thêm câu nào nữa, tôi sẽ vặn đầu cầu xuống làm bóng đá."

Được rồi, Lâm Nhược Hi công lực thấp phá bỏ hình tượng thục nữ trước mặt hoàng tử bạch mã, câu này vừa nói ra Hải Dật sửng sốt một chút, Mục Ca cười ha hả, thậm chí cười đến mức không chịu được phải dựa vào tường, tay vẫn đè trên bụng, thở hổn hển nói: "Xong rồi, lần này cô xong rồi, đại tỉ, cô thành công hù dọa bạch mã hoàng tử trong mộng rồi."

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 14

Nhược Hi dùng sự tu dưỡng tốt đẹp của mình hỏi thăm tổ tiên mười tám đời Mục Ca, tất nhiên, ở trong lòng. Mà nhóc Mục Ca bây giờ hoàn toàn không biết núi lửa sắp bùng nổ, hắn còn cười rất thản nhiên: "Bà lão, tôi lên lầu trước, cô trấn an tốt hoàng tử bạch mã của mình đi, không hắn ta bỏ chạy, cô mấy chục năm sau cũng không ai thèm để ý đâu."

Nhược Hi nghiến răng cố gắng cho bản thân ăn "giải sầu hoàn": đã mất mặt một lần, quyết không thể lặp lại sai lầm khiến bản thân giống như chó gặm cứt. Cô còn cầu nguyện, Hải Dật vạn vạn lần không nghe thấy lời nói kia, nêu không, hình tượng của cô trong lòng anh sẽ hoàn toàn bị mất đi.

Sau khi tự trấn an, cô buông lỏng nắm tay, xoay người nhìn Hải Dật bình tĩnh nói: "Đây là con trai mẹ kế của em. Lời vừa rồi anh đừng để ý, anh về trước đi, mai sẽ gọi điện thoại sau."

Từng chữ từng câu, nói ra dứt khoát rõ ràng, tựa như dưới răng cô là tên tiểu tử thối kia, cắn một cái chưa thể đã tức.

Hải Dật mỉm cười an ủi: "Không có, tiểu tử này rất đáng yêu. Em về đi, anh nhìn em lên nhà.'

Anh càng thông cảm, Lâm Nhược Hi càng xấu hổ, cô quay đầu nhìn lại, rõ ràng phải đi lên nhà nhưng người vẫn bất động, híp mắt nhìn về một phía, ánh mắt lóe lên tia nhìn sắc bén.

Tiểu tử thối, ngươi chờ, cô nãi nãi hôm nay giày vò ngươi đến chết.

Phát xong tín hiệu đe dọa, cô vội vàng cười nhìn Hải Dật sau đó xoay người, từng bước lên cầu thang, lúc lên cầu thang còn không quên trừng mắt cảnh cáo Mục Ca, kết quả, sau lưng đột nhiên có tiếng của Hải Dật: "Đúng rồi."

"Hả?" Nhược Hi rất cực cổ thay đổi nụ cười vẻ mặt hiền lương dịu dàng, chớp mắt nhìn lại.

"Ngày mai anh đưa em về trường. Mấy giờ em đi?" Hải Dật cười cười, câu hỏi cùng nụ cười của anh khiến lòng Nhược Hi mềm nhũn, lập tức cảm thấy Mục Ca càng thêm bỉ ổi. Mặc dù diện mạo của Mục Ca cũng dễ nhìn,nhưng vẫn còn chưa có vẻ thành thục phong độ.

Hai má đỏ hồng, anh là đang hẹn hò với cô? Ý của anh có phải là muốn hai người ở cùng nhau? Nghĩ đến đây trong lòng cô kích động, vội nói: "Sáu giờ tối mai, à, ừm, có thể sớm hơn một chút."

"Khụ, khụ, ngày mai là sinh nhật chú Lâm." Trong bóng tối xuất hiện một tiếng vịt kêu, đánh vỡ đầu óc đang mơ màng của Nhược Hi. Cô suýt chút nữa gật đầu, suy nghĩ một lát, không đúng, mai không phải là sinh nhật ba, hắn có ý gì?

Cô chưa kịp phản ứng, Hải Dật đã nói: "Nếu là sinh nhật bác trai, vậy em cứ ở nhà chúc mừng."

"Không, không phải vậy." Nhược Hi há hốc mồm cứng lưỡi giải thích, ngược lại bị giống như là an ủi Hải Dật, anh cười xua tay: "Không sao, tuần sau chúng ta sẽ liên lạc."

Lửa giận bùng lên, Nhược Hi cố kìm nén, mặc kệ có chuyện gì, trước hết đuổi Hải Dật đi, sẽ tính toán với tên kia.

Để tránh đạn lạc tổn thương bạch mã hoàng tử.

Vì vậy, cô đầu tiên là vẻ mặt không đổi sắc chạy lên cầu thang, sau đó mở cửa, chạy tới ban công, cười vẫy tay với Hải Dật, ý bảo mình đã lên nhà, anh có thể đi. Chờ bóng lưng Hải Dật biến mất trong bóng tối, cô mới lộ vẻ mặt dữ tợn nhìn kẻ gây họa vẫn đang cười cười ở dưới nhà, tiểu tử thối muốn gây chiến phải không? Được, lần này lão nhân gia chơi với ngươi, rốt cuộc xem người nào thắng.

Vì vậy, kẻ dưới lầu Mục Ca, à, không mở được cửa.

"Lâm Nhược Hi, mở cửa cho tôi!" Mục Ca đứng ngoài thử mở cửa, nhưng không được, sau đó liều mạng đập cửa.

Một người mới vừa vào cửa Lâm gia một tháng, làm sao biết được tác dụng của cửa chính? Ha ha ha! Nhược Hi tay chống nạnh cười sảng khoái.

Nhược Hi núp ở sau cửa phòng mình, lẳng lặng chờ. Cô không lo lắng, nhất định sẽ có người mở cửa giúp tiểu tử này, cô biết. Quả nhiên không ngoài dự đoán, một phút sau, Mục Âm từ cửa phòng đối diện mở cửa, lười biếng hai chân mang dép lê mở cửa cho Mục Ca hỏi: "Sao lại quên mang chìa khóa?", bà thấy cửa khóa trái, hơi ngạc nhiên một chút, nhìn về phòng Nhược Hi lắc đầu một cái rồi mở cửa ra.

"Lần sau cẩn thận một chút." Mục Âm nhỏ giọng an ủi Mục Ca vẻ mặt đang tối sầm.

Sau khi mở cửa, Mục Âm bất đắc dĩ về phòng, Mục Ca đứng ở cửa phòng mình lại phát hiện không vào được.

Bởi vì sợ mẹ lo lắng nên hắn không dám kêu lớn.

“Lâm Nhược Hi, mau mở cửa.” Thái độ cứng rắn.

Nhược Hi ôm chăn vùi mình trên giường, nói: “Không mở.”

Đứa bé xui xẻo, lại không qua bên phòng kia lấy chìa khóa, nhưng thật may vì hắn không qua cho nên cô mới có thể trừng phạt hắn, cô cười mờ ám.

“Lâm Nhược Hi, cô không mở tôi sẽ cầm dao cạy cửa.” Mục Ca cắn răng nghiến lợi dựa vào cửa, nhỏ giọng uy hiếp.

Nhược Hi vẻ mặt hả hê, nằm trên giường dạng hai chân: “Cạy đi, ai sợ ai, dù sao không sợ mẹ cậu chạy ra thì cậu cứ cạy, cậu dám cạy tôi sẽ kêu lên.”

“Lâm Nhược Hi, cô đừng quên, nếu mẹ tôi đi ra, ba cô cũng sẽ ra, đến lúc đó xem người khó chịu là ai.” Câu nói này của Mục Ca thường ngày rất có uy hiếp, tuy nhiên hôm nay Nhược Hi nhất quyết trừng phạt hắn, cho nên đánh cuộc xem.

Quả nhiên, sau mấy phút, ngoài cửa vẫn không có tiếng gọi ầm ĩ, tâm tình Nhược Hi rất tốt, ở trên giường nói một câu: “Muốn vào thì gọi một tiếng chị, em sai rồi.”

“Không nói.” Mặc dù cách cánh cửa, nhưng con vịt vẫn là con vịt. Giọng nói của bạn học Mục Ca vẫn khó nghe như vậy, cũng ảnh hưởng đến tâm tình của Nhược Hi.

Thôi đi, không gọi? Vậy xem một chút, người nào vô tình.

Mặc dù trong phòng có hơi ấm, nhưng sàn nhà rất lạnh, lần trước rơi nút áo cô phát hiện hắn không có thói quen đi dép, lần này còn không rét cóng?

Đúng như dự đoán, mấy phút sau, giọng nói con vịt biến thành thì thầm: “Bên ngoài rất lạnh, cô thật là ác độc.”

“Tôi ác độc cũng không bằng cậu, cậu dám phá hư nhân duyên tốt của tôi, thà phá mười ngôi miếu cũng không phá một đám cưới, lỗi của cậu rất lớn.” Dù thế nào đi nữa hắn vẫn chỉ là đứa nhỏ, mấy chữ nhân duyên tốt Nhược Hi nói ra cũng rất là mất mặt.

“Cái gì mà nhân duyên tốt, tôi nghĩ là cẩu duyên mới đúng, nhìn dáng vẻ của hắn lớn lên không phải là người tốt.” Âm thanh bên ngoài trầm thấp, Nhược Hi phải chống người lên mới nghe miễn cưỡng nghe rõ.

Thật không ngờ, đứa bé này cũng biết ghen tỵ? Cái gì mà thoạt nhìn không phải người tốt, là cậu nhìn sao? Đây chính là ghen tỵ, ghen tỵ Hải Dật ngọc thụ lâm phong!

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Nhược Hi bĩu môi, mặc áo khoác tới cạnh cửa ngồi xuống, lặng lẽ gọi một tiếng, bên ngoài không có phản ứng, chẳng lẽ hắn lạnh quá hôn mê? Không phải yếu ớt thế chứ? Xong rồi, nếu hắn thật sự bị làm sao, cô chắc sẽ bị cha lắm nhảm, đây chính là giày vò a. Nhưng nếu cứ bỏ qua như vậy cô không cam lòng.

Đột nhiên bên ngoài có tiếng nói: “Ngu ngốc, nhanh mở cửa, tôi rất buồn ngủ.”

Thật là, suýt chút nữa bị hắn lừa. Bị nhốt ngoài cửa, đứng trên sàn nhà, còn có thể ngủ thiếp đi, thật không biết tên nhóc thối này làm bằng gì, Nhược Hi tựa người vào cửa trong lòng thầm khinh bỉ.

“Gọi nhanh một chút, sẽ để cậu vào.” Thắng lợi đang ở trước mắt, tâm tình Nhược Hi cực kì vui vẻ.

“Chị Nhược Hi, mở cửa.” Nhẹ nhàng một câu, giọng nói rất nhỏ, Nhược Hi nghe chưa đã nghiền, lại nói thêm vào: “Gọi lớn một chút, tôi không nghe thấy, còn phải nói thêm em sai rồi.”

Muốn dùng sự mềm yếu để khiến cô động lòng, điều này là không thể nào, tâm địa phải sắt đá cho hắn biết việc làm sai lầm của mình.

“Chị Nhược Hi, em sai rồi, chị cho em vào đi, em không dám nữa!” Câu nói này rất lớn, lớn đến nỗi hai người ở phòng đối diện phải lao ra ngoài, lúc hai người vừa lao ra, Mục Ca vừa vặn trượt chân ngã vào cạnh cửa, động tác cuối cùng còn phối hợp với âm thanh nức nở.

Nhược Hi cảm thấy có gì không đúng, nhưng không nghĩ ra được, đến khi Lâm Húc Thịnh dùng sức gõ cửa, cô mới nhảy dựng lên: “Lâm Nhược Hi mở cửa cho ba, Mục Ca ngất xỉu.”

Hả? Thật sao? Không phải chỉ mới đông lạnh mười phút? Tay Nhược Hi run run vội vàng mở cửa, chỉ thấy ba đang đỡ Mục Ca cả người mềm oặt đặt lên trên giường, sau đó Mục Âm lo lắng đưa một cốc nước ấm đến khóe miệng Mục Ca, một lúc lâu hắn mới nhấp miệng, căn bản là chưa hề hé miệng.

Lâm Nhược Hi cũng bắt đầu lo lắng, cô không phải cố ý, cũng không phải vô tình. Mặc dù đùa giỡ, nhưng khiến Mục Ca té xỉu cô cũng cảm thấy áy náy, muốn giải thích với Mục Âm một chút, cô không cố ý, nhưng Mục Âm lại cuống cuồng đi ra đi vào, chính là không cho cô cơ hội giải thích, vì vậy cô quay người nhìn ba nói: "Con không phải cố ý, con nghĩ cậu ta thân thể khỏe mạnh, không có việc gì, con chỉ đùa."

"Con lớn như vậy còn so đo với đứa bé? Con hơn Mục Ca năm tuổi, bây giờ mới học năm nhất trung học, con đã học đại học, nhiều năm đọc sách như vậy uổng công rồi phải không? Không có chuyện gì nhốt người ta ở ngoài phòng lúc trời rét lạnh, đó là đùa giỡn, lớn như vậy còn không biết chuyện nên hay không nên làm?" Lâm Húc Thịnh rất ít khi nghiêm khắc như vậy, lúc trước khi Nhược Hi gây họa, ông đều nhẹ nhàng nhắc nhở vài câu coi như xong, lần này lại nghiêm khắc phê bình, khiến Nhược Hi sững sờ.

Nhược Hi làm sai nên không dám hỏi lại, chỉ có thể cúi đầu lắng nghe.

Mục Âm thở dài, để cốc nước và thuốc ở trên bàn, giật nhẹ tay áo Lâm Húc Thinh: "Thôi, hai đứa chỉ đùa giỡn một chút, cũng không có ác ý, Mục Ca đã uống nước rồi, một lát Nhược Hi cho con uống thuốc là được, chúng ta trở về thôi."

"Con phải suy nghĩ kĩ một chút, tại sao con không thể chung sống hòa bình với Mục Ca?" Giọng nói Lâm Húc Thịnh nghiêm nghị, ông chưa bao giờ nghĩ Nhược Hi lại làm khó đứa bé như vậy, sau khi tái hôn ông dường như bỏ qua cảm thụ của Nhược Hi, nhưng không nghĩ kết quả sẽ như vậy. Mọi chuyện vốn không tệ, nếu hai đứa nhỏ hòa thuận thì người lớn cũng sẽ bớt lo lắng.

Ài, thật khó khăn.

Ba và Mục Âm về phòng, chỉ để lại Nhược Hi đang nhìn Mục Ca, người chiếm dụng giường của mình, không biết làm gì.

Chẳng lẽ tối nay cô phải ngủ giường gấp? Đúng là người làm việc xấu trời đang nhìn, không ngờ được sảng khoái vừa lòng một chút hậu quả là hại chính mình. Cô uất ức nằm trên giường Mục Ca, trùm kín chăn, bình thường đúng là khổ cho hắn, giường này vừa hẹp lại giống như là ngồi trên xe lửa, nằm bị hõm xuống khiến cả người không thoải mái, lật người cũng khó khăn.

Nhược Hi ôm chăn, xoay người, bật đèn ngủ, than thở, rõ ràng nghĩ tối thứ bảy được ngủ trên giường ấm áp không ngờ lại bị lưu lạc ở trên giường này, quả nhiên tạo nghiệt không thể sống.

Đột nhiên, ánh mắt của cô thấy nụ cười đắc ý, dụi mắt, cô nhìn lại.

Cô phát hiện, Mục Ca nằm trên giường mình, đang chống nửa người lên đắc ý nhìn sang, trên mặt là nụ cười sung sướng, tiểu tử thối.

Tên khốn kiếp này, hắn giả bộ bất tỉnh.

Mục Ca, ngươi khỏe mạnh lại giả bộ ngất xỉu! Nhược Hi gầm lên.

Một đêm trăng cao gió lớn, Lâm Nhược hi đột nhiên cười gian xảo nhìn bạn học Mục Ca nói: "Này, Mục Ca, hai chúng ta bắt tay giảng hòa chứ?"

Mục Ca để lộ nửa người, vẻ mặt bình tĩnh nhìn cô nói một tiếng không, sau đó cực kì cẩn thận trùm chăn núp vào góc tường, giống như con dê con bị khách nhìn trúng, run lẩy bẩy.

Nhưng hắn liều mạng chống cự không tác dụng, Nhược Hi chỉ tiếp tục mở miệng nở ra nụ cười gian xảo: "Không sao… bước đầu tiên thiết lập mối quan hệ thân thiện, chúng ta nắm tay chứ?"

Đây chính là một cái bẫy, Mục Ca ngay từ đầu đã phát hiện rồi, Nhược hi lại biểu hiện giống như hồ li đang cố muốn giấu cái đuôi, trông vừa buồn cười vừa ngu ngốc, khiến hắn không thể không giả vờ coi như không biết, vẫn dùng vẻ mặt mơ hồ nhìn cô, giống như mình cái gì cũng không hiểu.

Đừng nói, đứa nhỏ này dáng dấp không tệ. Nhược Hi nhìn từ trên xuống dưới quan sát đánh giá Mục Ca, chẹp chẹp mồm. Ánh đèn ngủ chiếu xuống gương mặt hắn, sóng mũi thẳng tắp, đôi môi mỏng, giống như mấy thiếu niên trong manga, đang tiếc tuổi vẫn còn nhỏ, nếu không Nhược Hi thật không dám khẳng định không xuống tay với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Nhược Hi âm thầm thở dài: "Nghe lời, chúng ta sẽ hòa thuận." Thấy Mục Ca không phản ứng, cô đưa tay về phía trước, đặt trước mặt hắn.

Kết quả Mục Ca vẻ mặt ngượng ngùng nói: "Vậy cô phải đồng ý, về sau đối xử tốt với tôi, không bắt nạt tôi."

Trời ạ, hắn đang kích thích bản năng làm mẹ của cô sao? Gương mặt nhỏ nhắn anh tuấn hơi nhăn lại khiến người ta không nhịn được muốn véo một cái.

Nhược Hi cười mờ ám: "Ngoan, tôi khẳng định sẽ không bắt nạt cậu…." Phía sau chữ cậu còn kéo thật dài thật dài, liếc nhìn vẻ mặt của hắn.

Hình như bảo đảm này lay động được cậu nhóc, hắn cắn môi nói: "Được rồi, chúng ta làm hòa."

Nhìn xem, một đứa nhóc kém cô năm tuổi, đầu óc sao có thể lợi hại bằng cô, Nhược Hi thấy mình sắp thắng lợi hưng phấn không ngừng, cố giả vờ bình tĩnh nhìn hắn.

Hai tay vừa chạm, Nhược Hi yếu đuối xoa trán: "Nhưng, Mục Ca, đầu tôi rất đau, giường đó không thoải mái, hai chúng ta đổi lại có được không?"

"Không cần, chăn này rất ấm." Phát giác bị lừa Mục Ca mím môi nói.

Nhược Hi trợn mắt, "Chỗ đó cũng ấm."

"Không cần, tôi thích chăn này." Mục Ca giả bộ đang thương vùi mình vào chăn.

Đây là đứa nhỏ nhà ai, sao lại cố chấp thế này, đáng ghét chết đi. Chỉ là bộ dáng của hắn trông thật đáng yêu, Nhược Hi tạm thời tự buông tha ý nghĩ cướp đoạt sự ngây thơ của hắn, cười híp mắt nói: "Nếu như cậu nghe lời, ngay mai tôi sẽ xin mẹ cậu, mua cho cậu một đôi giày Nike."

Điều kiện này có thể hấp dẫn hắn chứ? Nhược Hi đoán trong lòng Mục Ca đã cười đến không khép miệng lại được.

"Được, tôi đồng ý." Mục Ca gắng gượng đồng ý.

Không đợi hắn kịp đứng dậy, cô lập tức đưa tay kéo người hắn, ỷ vào ưu thế chiều cao đạp hắn xuống, nhảy chồm lên trùm kín chăn.

Tất nhiên có người không phục, chỉ thấy Nhược Hi đang thoải mãn nằm trong chăn cuối cùng cũng buông tha: "Thôi, xem cô mới chủ động làm hòa, tôi không thèm so đo với cô."

"Thôi đi, là tôi đại nhân đại lượng không so đo với cậu. Đại trượng phu co được giãn được, tôi giả vờ đầu hàng để lừa gạt tin tưởng của cậu, cậu cho rằng có thể đùa giỡn tôi? Tiểu đệ đệ?" Nhược Hi gật gù hả hê.

"Đúng rồi, tôi không nên tin cô. Cô gian trá, độc ác nhất là lòng dạ đàn bà, Khổng tử nói rất đúng tiểu nhân và đàn bà rất khó nuôi." Mục Ca bất đắc dĩ lùi về giường xếp của mình, đắp kín chăn lầu bầu.

"Không sai, cô giá là ta, tiểu nhân là cậu, khó nuôi vô cùng." Nhược Hi bởi vì thắng lợi dễ dàng, hừ hừ giọng tỏ vẻ thoải mái.

Đột nhiên Nhược Hi cảm thấy có mùi gì kì quái luẩn quẩn xung quanh, có chút thối, hình như là… tất thối.

Quả nhiên, thò tay tìm, nhìn thấy hai đôi tất trắng, khó trách vừa rồi hắn tỏ vẻ xấu hổ như vậy hóa ra tựa vào tường cởi tất, tên khốn kiếp này!

Nhưng cô lại bất động, giả vờ buồn ngủ, "Không thèm nói với cậu, tôi mệt, ngủ." Nói xong còn lật người quay vào tường lẳng lặng chờ người phía sau ngủ.

Chưa đầy mười phút, thấy hơi thở của hắn đều đều, Nhược Hi cầm đôi tất nhảy xuống giường, trực tiếp đặt tất lên mặt của hắn, không đợi cô làm xong, hắn mở bừng mắt tia nhìn lạnh lẽo, Nhược Hi vừa định lên tinh thần chuẩn bị nghênh chiến, lại bị người ta bắt được mánh khóe.

Thua thiệt chính là chỗ này, Nhược Hi bình thường lấn áp hắn đã thành thói quen, thứ nhất là quên đi sức lực của hắn, thứ hai là nửa đêm làm chuyện xấu gót chân cũng không yên, vì vậy bị hắn kéo, ngã nhào lên giường, thịt đè thịt, chỉ nghe ầm một tiếng giường xếp hét thảm…

À không, là Mục Ca hét lên một tiếng thảm thiết.

Được rồi, một nữ sinh cao 1m70 nặng gần 60kg ngã lên người hắn chưa được 1m68 thì thật là, nhưng cũng không cần phải kêu thảm thiết như thế chứ? Nhược Hi nhất thời giãy dụa không đứng lên, lăn một vòng rồi mới bò dậy, lúc quay đầu, ách, thấy thương tích của hắn hơi bị nặng, đang nằm ôm vết thương, không còn hơi sức mà so đo.

"Cô thật nặng, cô là heo à?" Mục Ca cắn răng nói.

"Cái gì, cậu mới là heo." Trong lòng áy náy muốn xin lỗi lại bị câu nói của hắn làm cho bực tức, cô cãi lại.

Hai người mắng nhau, cô heo cậu heo một lúc, Nhược Hi cảm thấy tranh chấp như vậy thật sỉ nhục cho sự thông minh của mình, bước nhanh về giường, chuẩn bị ngủ.

Ai da, âm thanh sau lưng cô không hề dứt, nhưng Nhược Hi vẫn chịu đựng không quay đầu lại. Đây là do hắn tự làm tự chịu, không thể oán trời trách đất. Lăn lộn mãi không ngủ được, cô ảo não vô cùng, rốt cuộc có trở về hay không là một vấn đề lớn, cuối cùng cô hạ quyết tâm, không thể không có cốt khí, lần này thật vất vả mới giành thắng lợi, kiên quyết giữ vững thành quả.

Ừ, cố gắng lên!

Buổi sáng Nhược Hi tỉnh lại, Mục Ca đã không có ở trên giường, cô sửng sốt, nghĩ hắn đi tố cáo, vội vàng tới phòng bếp, Mục Âm đang chuẩn bị điểm tâm, nhìn cô đầu tóc rối bù lao tới, ân cần hỏi, "Bảo bảo, con tìm gì?"

Nhược Hi chột dạ, ngượng ngùng cười, "Không có gì, tôi chỉ nhìn xem một chút."

Tên tiểu tử thối không tố cáo với mẹ hắn, vậy hắn đi đâu? Mãi chờ đến khi cô tâm sự nặng nề đi vào phòng vệ sinh rửa mặt rồi ra ngoài, mới thấy Mục Ca đóng cửa chính đi vào, giơ sữa đầu nạnh nói với Mục Âm: "Mẹ, con mua xong rồi."

Nhược Hi đứng ở cửa nhà vệ sinh, thầm thở phào nhẹ nhõm, thấy tên tiểu tử kia bình thường, thật may không có việc gì, nếu không cô thật sự vì mình ỷ lớn hiếp nhỏ mà áy náy nửa ngày. Mục Ca đưa cho mẹ sữa đậu nành, thấy Nhược Hi đứng đó ngẩn người, đột nhiên tinh thần sảng khoái gương mặt tươi cười: "Chào buổi sáng! Chị Nhược Hi!"

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Nhược Hi gật đầu, ừ, à hai tiếng. Không biết trong hồ lô hắn ta đựng cái gì, ngàn vạn lần đừng khinh thường mắc bẫy của hắn. Cô nhắc nhở bản thân rồi chui vào phòng vệ sinh vốc nước lạnh rửa mặt, thở dài, thật là muốn về nhà ngủ một giấc ngon cũng không xong, lục đục tranh cãi, mệt mỏi.

Lúc ăn điểm tâm, Lâm Húc Thịnh thấy trên bàn ăn sóng êm gió lặng cảm thấy không thích ứng, ông nhìn Nhược Hi rồi nói một câu: "Con đã dậy?"

Nhược Hi cắn bánh bao gật đầu một cái, coi như là trả lời.

"Mục Ca, sáng con giúp mẹ mua sữa đậu nành?"

Mục Ca uống sữa xong gật đầu một cái, lau miệng.

Hôm nay mặt trời mọc hướng tây? Tại sao hai đứa lại ngoan như vậy? Lâm Húc Thịnh mỉm cười nhìn Mục Âm, ý là, hai đứa cuối cùng cũng hiểu ra, Mục Âm lại không cảm thấy như vậy, nhưng hòa hợp được một phút thì tốt một phút, bà cũng không nói gì.

Chủ nhật mọi người cũng không có kế hoạch gì, cùng xem ti vi ở trong phòng khách, Nhược Hi bởi vì người nào đó thay đổi, không cãi vã không tranh cãi cảm thấy thật nhàm chán, ngồi xem ti vi với ba cả ngày ngây ngốc.

Mục Âm gọt trái cây đặt trước mặt hai ba con, cũng ngồi xuống xem, chỉ có Mục Ca trốn trong phòng mình chẳng biết làm gì.

Mục Âm thuận miệng hỏi: "Mục Ca sao con không ra xem ti vi."

"Con có chút việc." Mục Ca nói.

Tính cảnh giác của Nhược Hi bùng lên, sợ hắn bắt đầu giở trò quỷ gì, vì vậy lặng lẽ tới gần cửa, nhìn ba và Mục Âm cười một cái rồi dùng sức đẩy cửa phòng.

Mục Ca đang ở trước giường dọn đồ, đột nhiên thấy Nhược Hi xông tới, há hốc miệng nhìn cô, sau khi lấy lại tinh thần tiếp tục làm động tác của mình.

"Cậu đang làm gì?" Nhược Hi hỏi, cô mím môi nhìn Mục Ca. Đây không phải ga giường tối qua hắn ngủ sao? Tại sao lại vứt xuống đất?

A, thì ra như vậy. Bởi vì cô đã ngủ nên hắn ghét bỏ, hận không thể thay ga mới ngay lập tức. Người này đúng là, Nhược Hi mặc kệ hắn, ngồi xuống giường mình.

Mục Ca thấy cô dùng ánh mắt dò xét đột nhiên đỏ mặt, vội vàng dùng chân đạp đạp, nhỏ giọng giải thích: "Mẹ tôi muốn đổi ga giường, hôm nay muốn giặt."

Mặc kệ hắn giải thích thế nào, Nhược Hi bĩu môi, dựa vào gối đầu đọc tiểu thuyết.

Ngược lại Mục Ca ở đối diện gương mặt co quắp, do dự một lát đứng lên rồi ngồi xuống, có vẻ rất muốn đi, nhưng sợ Nhược Hi chạy tới lật ga giường cuối cùng lại ngồi lại, lúng túng nhìn Nhược Hi.

Nhược Hi liếc mắt thấy hôm nay Mục Ca có vẻ quỷ dị, đầu tiên là dậy sớm rồi lại bảo giặt ga giường. Hắn muốn làm gì?

Thật sự không thể nhìn hắn giống như con chuột đi tới đi lui, thuận miệng nói một câu: "Cậu cứ để đấy, tôi không cần quan tâm bên trong cậu bọc bảo

bối gì, đừng đi loanh quanh, để tôi đọc sách."

Mục Ca quay đầu lại, suýt chút nữa vì lời nói của cô mà bị sặc, sợ bí mật đáng xấu hổ trong lòng bị lộ, không phản bác vội vàng lao ra ngoài.

Nhược Hi nhìn bóng lưng ảo nảo của hắn, càng cảm thấy khó hiểu.

Vậy một trận này là cô thắng, nhưng là thắng thế nào?

Cô cũng không biết?

Thật kì quái.

Lặp lại số mạng làm vật hi sinh.

"Mùa xuân ban ngày đọc sách, ngày hè nắng chói chang thì đi ngủ, mùa thu có muỗi, còn mùa đông thì lạnh buốt, dọn dẹp sách vở đã hết một năm! Ài, trời như vậy làm sao có thể đi học, aaa!" Chân Chân nằm trên giường gào khóc.

"Này, chưa từng thấy người nào lười như bạn, mau dậy, chỉ còn kém lão nhân gia là ăn uống ở trên giường nữa thôi, cậu định nằm trên giường suốt sao?" Nhược Hi cúi đầu, giọng điệu lạnh lùng hỏi.

Không sai, cô chính là trinh tử, hiện tại toàn bộ phòng ngoại trừ lão tứ Bối ninh ra tất cả đều là trinh tử, đến từ địa ngục nhân gian, bị các môn học hành cho chết đi sống lại.

"Dạo này bạch mã hoàng tử còn hẹn hò với bạn không?" Chân Chân nhìn vở bài tập suốt ba giờ không lật trang, ném nắp bút vào đầu Nhược Hi.

"Hẹn cái rắm, mình còn phải làm bài tập hẹn cái gì? Tuần trước vừa nói với anh ấy, gần đây bế quan, người nhàn rỗi chớ quấy rầy." Nhược Hi rút kinh nghiệm từ lần thi trước, lần này trước hai tháng đã bắt đầu chuẩn bị ôn tập, cố gắng hoàn thành bài thi.

Mỗi lần, vào lúc mệt mỏi không thể chịu nổi, cô sẽ dùng những ngày nghỉ sắp tới tự động viên mình, thề nếu như thi xong, sẽ về nhà nghỉ, ăn xong rồi ngủ, ngủ dậy lại ăn, ai cũng đừng nghĩ lôi cô khỏi giường.

Cuộc sống giống như một con heo, thật vui vẻ!

"Bạn không có chút để tâm, không sợ bạch mã hoàng tử bị người ta bắt đi." Chân Chân nằm trên giường, cảm thấy không còn chút sức lực, "Cậu nói, nhỡ đâu thừa dịp cậu bế quan tu luyện, anh ta ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt thì sao?"

"Tất nhiên, chặt đứt JJ sau đó đập vào mặt bọn hộ, cuối cùng còn phải tuyên dương trước toàn trường." Lão đại ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng, dọa Nhược Hi và Chân Chân hai người thò đầu ra nhìn.

"Lão đại, chuyện này và hình tượng nữ sinh cách mạng của bạn không hợp à, bạn chuẩn bị tái xuất giang hồ sao?" Nhược Hi nịnh nọt, bà tám, huống chi còn có nữ vương bát quái Chân Chân ở bên cạnh châm ngòi thổi gió.

"Không có, chỉ là đàn ông mà như vậy thì quá ghê tởm rồi." Nói nửa câu giữ nửa câu chính là thói quen nói chuyện của lão đại, cho nên hai người bât quái lại về vị trí, tiếp tục giãy giụa.

"Nhưng mà bạch mã hoàng tử đã thổ lộ với bạn sao?" Chân Chân tiếp tục công kích Nhược Hi.

"Chuyện này cần gì phải thổ lộ, trong lòng tự hiểu là được." Nhược Hi vừa nhắc đến Hải Dật, khóe môi cong lên, ngay cả cuộc thi địa ngục cũng trở nên đơn giản hơn nhiều.

Trong mấy tháng nay, Hải Dật cứ ba ngày lại gọi cho cô một lần. Lần trước chiếm dụng điện thoại hơn bốn mươi phút, một bạn học chạy xuống lầu ba lượt cũng không dùng được điện thoại, viết một tờ giấy nhắn, cầu xin cô nếu nói chuyện xong lên lầu nhớ kêu một tiếng.

Vừa nghĩ đã thấy buồn cười, Nhược Hi ngọt ngào nhìn con gấu teddy trên bàn. Hải Dật mua cho cô lúc đi tới quảng trường, thật ra cô không thích lắm nhưng Hải Dật chọn nên cô cũng thuận theo ý anh.

Thật ra hai người ở chung một chỗ, quan trọng là tin tưởng, chỉ cần anh đợi cô một chút, không có chuyện gì mà không thể thành công. Nhược Hi tin tưởng, thời gian chính là khảo nghiệm của tình yêu, loại tình yêu hứa hẹn rồi nhanh tới nhanh đi không đáng tin cậy.

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Vì thế cô tự tin nói: "Mình tin dù mình cái gì cũng không nói, anh ấy cũng sẽ không rời bỏ mình."

"Mọi người xem, Nhược Hi bây giờ chính là nữ chính trong tiểu thuyết Quỳnh Dao a." Lão ngũ cười cười, "Tình yêu chân thành, đúng là một suy nghĩ ảo tưởng, nhân gian khói lửa, lại tin tưởng đàn ông sẽ chịu phòng không. Cậu đồng ý làm bạn gái người ta chưa, ở chỗ này ảo tưởng?"

"Bây giờ là thời đại nào, chẳng lẽ còn phải nói em đồng ý làm bạn gái anh, nói những lời quê mùa vậy sao?" Nhược Hi bĩu môi, dựa vào ghế duỗi chân tay.

"Nói nhảm, bạn không nói thì ai biết ý bạn là gì?" Chân Chân tức giận, không tìm được đồ để ném, trực tiếp phi chiếc bút của mình ra ngoài, công lực phi tiêu của cô rất mạnh, chính xác. Cho nên Nhược Hi ui da một cái che gáy quay đầu hỏi: "Mình làm chuyện thương thiên hại lí gì mà sao cậu lại đối xử tàn bạo với mình?"

"Bạn không làm chuyện gì thương thiên hại lý, mà lỗi của bạn chính là vóc dáng trí tuệ không phát triển. Bạn không hạ quyết định, thì dựa vào cái gì có được vị trí trong lòng người ta?"

Nhược Hi ngẩn người, sau đó im lặng, trong lòng có chút không xác định.

Hải Dật không ngốc, chắc sẽ nhìn ra cô rất thích anh, đợi một chút thôi, chắc không có việc gì. Sau khi thi xong cô sẽ chủ động, dù sao bây giờ thì không thể, việc học quan trọng hơn tất cả!

Cô quyết định chủ ý, nhìn mấy người bạn cười gian xảo: "Mấy bạn đừng lay động lòng tin của mình với bạch mã hoàng tử, mình tuyệt đối tin tưởng anh ấy, chuyện gì cũng không có, đây chính là sự tin tưởng mà những cô gái chưa trải qua tình yêu không thể hiểu."

"Bạn đi chết đi!" Chân Chân ném gối đầu, làm đổ ống đựng bút, sau đó Nhược Hi bắt lấy công kích lại, một trận ném gối diễn ra.

Lông gối đầu bay toán loạn, Nhược Hi vừa ném vừa kêu: "Dù sao mình cũng là nữ siêu nhân siêu cấp vô địch, dám đắc tội với mình, không thể nghi ngờ sẽ phải chết!"

Chủ nhật, Nhược Hi ở trường học, không về nhà.

Tự mình cõng ba lô tới siêu thị mua một đống đồ ăn, chuẩn bị bế quan tu luyện tiếp. Ở trong siêu thị, giơ ngón tay lên suy tính, mì gói không thể không có, bánh quy cũng cần, sau đó mua thêm một túi xúc xích, ok, đại công cáo thành, cô tính toán sổ sách đem tất cả đồ nhét vào ba lô, nếu không sẽ bị Chân Chân nhìn thấy, nhất định sẽ bị tịch thu.

Cõng ba lô nặng trịch không có mục đích đưng ở cửa hàng bán quần áo cạnh trường học, cảm thấy mình đang lãng phí thời gian quý báu, để chứng tỏ mình là cô bé ngoan thích học, cô cúi đầu đi về.

Cửa Tây của trường học mới mở một tòa nhà, nghe nói để người nhà ở mỗi năm đưa học sinh nhập nhọc, nên mới xây. Nhưng một đêm lại mất 600, chắc không phải nhà bình thường có thể ở được, cho nên thời gian trôi qua cũng vắng vẻ, cuối cùng cho mấy công ty thuê làm văn phòng.

Vượt qua tòa nhà là tới thư viện, may mắn cô vẫn mang theo quyển "Sinh vật học", buổi sáng hôm nay sẽ xem quyển này đi, Nhược Hi suy nghĩ.

Cuối đường xuất hiện hai bóng dáng đang dây dưa, Nhược Hi không nhìn cũng không muốn xen vào, cho nên chỉ cúi đầu không hề nghĩ ngợi đi về phía trước, vội vàng tránh khỏi tình cảnh lúng túng này.

Ai, lại không biết cô gái xui xẻo nào bị bám lấy!

Khóe mắt rủ xuống, cũng không đúng, hình như là người đàn ông nào đó xui xẻo bị cô gái khác dây dưa.

Được rồi được rồi, không nên chú ý chuyện bên ngoài, cúi đầu nhanh đi, đi qua coi như xong.

Rất may là Chân Chân không có ở đây, nếu không tuyệt đối sẽ không bình yên như vậy. Lần trước ở cửa trường trình diễn một cảnh ba nữ sinh giành một nam sinh, bạn ấy lại thản nhiên đi mua bỏng ngô, kéo Nhược hi ra cửa trường nhìn bọn họ đánh nhau. Người ta bên kia tình huống thảm thiết, Chân Chân còn chưa thỏa mãn, thỉnh thoảng đưa lời bình luận: chiêu này không dùng được, bạn xem phải tận dụng cơ thể, có thể làm gì, dùng thân thể tấn công, trực tiếp lấy mông đè chết cô ta.

Nghĩ đến đây, Nhược Hi đột nhiên phát hiện hay ngày đó Mục Ca hôm đó ôi ôi a a, xem ra chiêu thức ngồi trên người đối phương thật sự có thể làm. Vừa nghĩ tới Mục Ca, lại nghĩ tới ga giường, rốt cuộc là bọc cái gì? Cô giống như là bị mất một chiếc kẹp tóc, nhưng mà chẳng lẽ hắn phải làm người bù nhìn mỗi ngày đánh giày cho cô? Đừng nói, thật sự có khả năng này…

Càng lúc càng tới gần hai người kia, Nhược Hi càng cúi đầu thấp hơn, đã nhìn thấy tay cô gái đang nắm chặt người con trai, người con trai không tình nguyện lùi lại một bước, cô gái kia nhất quyết không buông tha theo sát, ngay sau đó hình như là nhón chân lên.

Xong rồi, lần này hình như không thể đi. Nhược Hi suy nghĩ một lúc, không muốn kinh động tới nụ hôn nóng bỏng của bọn họ, vội vàng quay người nghĩ mình là mèo, rón rén lặng lẽ rời đi.

"Nhược Hi?" Thật ra thì có thể nhận ra cô đằng sau lại còn bị che bởi ba lô to đùng thật không dễ dàng, lại càng không dễ dàng chính là người con trai vừa nãy giãy giụa, vai nam chính đó chính là Hải Dật.

Nhược Hi nghe tiếng nói quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn, có chút tức cười, không dám quay đầu lại, nghĩ tới những động tác vừa rồi của hai người, u mê.

Không biết hiện tại có nên giả vờ như không nhìn thấy?

"Nhược Hi." Tiếng gọi lần nữa vang lên, đập tan ý niệm muốn chạy trốn của Nhược Hi, cô chần chừ một chút, quay về, lướt qua hai người, lúc đi qua ánh mắt hơi liếc.

Tay Thiều Nhi còn trong tay Hải Dật, theo tầm mắt của Nhược Hi, thân thể của hai người còn dính sát vào nhau hơn lúc nãy.

Trong lòng khó chịu, nhưng không giống cảm giác bị loạn đao chém giống như miêu tả trong tiểu thuyết, mắt cũng vẫn mở lớn, không thể làm được dáng vẻ gào khóc.

Nhược Hi nhắm mắt, nhìn bọn họ gật đầu, cố gắng mỉm cười: "Hai người tiếp tục, tôi tới thư viện."

Hải Dật muốn đi tới, lại bị người ta kéo áo khoác lại, Thiều Nhi khẽ mỉm cười: "Vậy em đi đi, bọn chị cũng muốn về nhà."

Muốn Nhược Hi nhìn hai người khoác tay nhau đi trên con đường nhỏ, sợ rằng cô không thể kiên cường đến vậy. Cô cười ha ha lui lại về sau: "Không cần, tôi chợt nhớ muốn qua bên kia mua đồ ăn, hai người tự nhiên."

Hải Dật thấy Nhược Hi miễn cưỡng cười, liều mạng bỏ cái tay đang nắm áo khoác mình ra, tiến lên một bước chậm rãi mở miệng: "Nhược Hi, thật ra , thật ra có một số việc không phải như em nghĩ."

"Tôi cái gì cũng không nhớ, cái gì cũng không nhớ." Nhược Hi vẫn duy trì nụ cười, lùi thêm bước nữa, cô cảm thấy cùng người đàn ông này cùng hít thở không khí cũng rất khó chịu.

"Em nghe anh nói… thật ra thì anh…" Hải Dật muốn nói tiếp thì bị Thiều Nhi ngăn lại, cô ta bước tới, dịu dàng cười cười: "Thật ra thì chúng tôi cũng rất thích em."

Nhược Hi lúc này cười gượng cũng không thể, chỉ nhắm mắt hạ quyết tâm: "Thật ngại, tôi không thích hai người, chuyện giữa hai người không liên quan tới tôi, xin làm rõ ràng."

Tất nhiên, câu nói của Nhược Hi, Hải Dật nghe rất rõ ràng. Anh ngẩn ra, sau đó dùng lực kéo Thiều Nhi trở về, trầm giọng: "Thật xin lỗi."

Thật ra một tiếng thật xin lỗi này ai nói cũng khoog quan trọng, Nhược Hi có vẻ trưởng thành hơn nhiều, nhìn ánh mắt áy náy của anh ta, mỉm cười.

"Hẹn gặp lại." Cô tỉnh táo nói. Sau đó quay người đi tới cửa hàng ăn vặt ở phía Tây.

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 19

Vừa thấy đã yêu, ban đầu chính là mù quáng. Không có thời gian dùng lí trí, quan sát khoảng cách, lại không biết người kia có phẩm chất hay không, lại càng không quan tâm có hợp với mình. Lúc chưa kịp hiểu rõ đối phương, đã bị tình yêu mãnh liệt đập tới nuốt mất rồi, vì vậy, bị che mờ hai mắt.

Hiện thực trước mắt giống như giáng cho cô một gậy, nói cho cô biết tình cảm không phải là hoàn toàn đáng tin, không nói chính xác ở đâu, một phút kia lại đột nhiên biến mất. Những thứ tình cảm mờ mịt ban đầu, đột nhiên xuất hiện, rồi lại theo gió tan thành mây khói.

Không đáng tin cậy.

Hải Dật ở phía sau gọi mấy tiếng, Nhược Hi không quay đầu. Bởi vì cô không biết mình sẽ làm ra những hành động gì, lấy đồ đập vỡ đầu anh ta? Hay lớn tiếng mắng anh ta lừa đảo?

Cũng không đúng, từ đầu tới cuối, anh ta chưa hề nói, anh thích em, chúng ta quen nhau được không.

Thì ra, lão ngũ nói hoàn toàn đúng, những lời này chính là đại biểu cho trách nhiệm, lúc trước chỉ là mập mờ, cái gì cũng không còn, cũng không đại biểu cho việc anh ta vì cô mà chờ đợi, cũng không có nghĩa anh ta lẳng lặng chờ đợi.

Cái gì cũng không còn.

Thì ra là, mình tin chắc điều gì đó, lại mỏng manh đến vậy, mỏng manh đến nỗi vừa mới vỗ ngực tự tin, ngay sau đó đã bị giáng một đòn.

Cô phải tỉnh táo.

"Bạn thật sự muốn mời mình đi uống rượu?" Chân Chân ném sách giải phẫu thật dầy xuống, lập tức nhảy dựng hét lớn. Gần đây đại hiếu tử Ngô Hạo thực tập tốt nghiệp, cả bóng người cũng không thấy, không cung cấp phiếu cơm miễn phí và trò chơi vào ngày chủ nhật, vì vậy thứ bảy, chủ nhật Chân Chân chỉ có thể vùi mình nằm trên giường, tới lúc tắt đèn đi ngủ.

"Nhiều lời bạn không thấy tâm trạng mình không tốt sao?" Nhược Hi vứt ba lô xuống giường, dùng sức kéo mạnh khóa, bên trong rơi ra một gói xúc xích, ánh mắt người nào đó phát sáng, lập tức nói: "Bạn phát tài rồi hả? Mua cả mười cái xúc xích?"

"Đúng vậy, mình đánh cuộc thắng một khoản lớn." Nhược Hi ngồi ở trên giường cúi đầu ủ rũ dụi mắt.

"Sao thế, sao lại cúi đầu ủ rũ? Bạch mã hoàng tử mất tích?" Chân Chân hỏi.

"Làm sao bạn biết?" Nhược Hi giận dỗi, gập lại chăn trên giường.

"Trên gáy bạn dán một cái giấy to đùng nói người nào đó đang thất tình, cái gọi là trường thi đắc ý thì tình trường không được như ý, bạn gần đây học bù đầu như thế, còn không phải sao?" Chân Chân ngồi dậy duỗi người, từ trên giường leo xuống dùng ngón tay nâng cằm Nhược Hi: "Em gái, nói cho đại gia nghe, làm sao?"

"Hải Dật và sư tỉ kia ở cùng một chỗ." Nhược Hi cau mày, chu môi.

"Không nhìn ra, Hải Dật đúng là cận thị. Cô gái tốt như vậy anh ta không thích, lại dây dưa với người đã bị ăn sạch?" Chân Chân chép miệng.

Nhược Hi mượn tay cô, thuận thế dựa vào bụng Chân Chân: "A, đúng vậy, ngay cả cơ hội để mình nói thích anh ta cũng không cho."

Cảm giác của Nhược Hi bây giờ so với lần trước cùng Đặng Chí Hạo hoàn toàn khác nhau, lúc đó cô mơ mơ màng màng không biết từ lúc nào làm bạn gái anh ta, không biết anh ta lúc nào có bạn gái khác, không biết anh ta bỏ mình lúc nào. Tất cả chỉ là bàng hoàng.

Nhưng lần này, rất rõ ràng. Rõ ràng mình rất thích Hải Dật, dáng vẻ bên ngoài, tính cách bên trong, thậm chí ngón tay thon dài của anh, nhiệt độ bàn tay anh lúc kéo tay cô hôm tiệc khiêu vũ, nụ hôn vào bữa tiệc sinh nhật tất cả cô đều nhớ rõ ràng. Lòng của cô vẫn theo những hành động của anh. Nhanh, hay chậm, đều vì anh ta.

Nhưng vẫn không tránh được số mạng làm vật hi sinh.

Anh quay về với tình yêu đầu, còn cô thì sao? Cô phải chờ đến khi anh ta quay đầu lại sao?

Chân Chân xoa đầu Nhược hi, đột nhiên cảm thấy bụng mình ẩm ướt, nâng đầu Nhược Hi lên, chỉ thấy hai mắt cô ửng đỏ, lén khóc.

"Này, đại tỷ, không nên chùi nước mắt nước mũi lên áo mình." Chân Chân hét chói tai, né trách tập tích "Thạch hoa quả" nhưng Nhược Hi dùng cánh tay dài ôm chặt hông cô, không để cô chạy mất, liều mạng chùi chùi vào bụng cô, làm mặt khổ sở nói: "Để mình dựa vào một chút, mình không khóc."

Vậy xin hỏi, cái thứ dinh dính, ướt nhèm nhẹp trên người mình là cái gì?" Chân Chân chợt cảm thấy buồn cười, Nhược Hi chính là người lúc nào cũng mạnh miệng, thích sẽ nói không thích, yêu sẽ nói không yêu, lần này kết cục với kẻ tăng nhãn áp Đặng Chí Hạo hoàn toàn không giống nhau, lần đó Nhược Hi chỉ soi gương làu bàu, dù sao cũng không khóc nhè, lần này khóc bù lu bù loa, đủ thấy vị trí Hải Dật trong lòng cô.

"Mắt của mình cọ vào áo lông của bạn, bị dâu." Nhược Hi càng nói càng khổ sở, rốt cuộc nước mắt không khống chế được, lặng lẽ rơi xuống.

"Được, được, được, bạn cứ đau thương đi, đau một lần, về sau sẽ không còn cảm thấy đau nữa." Chân Chân vỗ vai cô an ủi.

Căn tin trường học không cung cấp bia rượu, mọi người muốn uống bia hay rượu thì đều chạy thẳng tới tiệm cơm nhỏ phía đông, chẳng trách mỗi lần đi ngang qua, đều thấy các sư huynh năm thứ tư túm năm tụm ba uống, Nhược Hi không ngờ có một ngày cô sẽ trở thành một thành viên nơi này, còn rất khí phách uống ba chai bia.

Chiến tích lần đầu tiên như vậy quả thật không thể khinh thường, xem ra trẻ con rất dễ dạy.

Nước mắt Nhược Hi bây giờ đã khô, nhưng không ngừng hít mũi, miệng lầu bầu: "Bạn nói, anh ta làm sao không thể đợi hai ngày, chờ hai ngày thôi mình sẽ nói mình thích anh ta."

Chân Chân ở đối diện nhìn thấy Nhược Hi từ lúc làm diễn viên hí khúc đến lúc say lờ đờ ánh mắt nhập nhèm, thở dài: "Chà, bạn vẫn không hiểu. Đây không phải là vấn đề chờ hay không chờ, vấn đề ở đây là anh ta chưa thích bạn. Anh ta nếu thật sự thích bạn, cho dù chậm vài tháng, anh ta cũng sẽ chờ đợi, không hề thay đổi. Lần này bạn thua, thua là vì trong lòng anh ta vẫn còn vương vấn người yêu cũ mà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

"Hải Dật, Đặng Chí Hạo đều như vậy. Bạn nói xem, có phải bọn họ đều cảm thấy mình quá nhàm chán, cho nên mới lấy mình ra làm lá chắn?" Nhược Hi uống đến nỗi hai mắt cũng mơ màng, đến rượu cũng rớt ra ngoài một nửa.

"Bạn lại sai rồi. Chuyện tình cảm không ai nói trước được, cũng không phải hoàn toàn do lỗi của bạn, tình cảm phải từ hai phía."

Chân Chân từ từ giải thích, nhưng cô cũng biết cho dù mình có nói gì cũng vô dụng, Nhược Hi đang say rượu cái gì cũng không nghe lọt.

"A, do mình không tốt. Nếu mình ưu tú hơn, bọn họ sẽ không rời bỏ mình." Nhược Hi cầm lấy chai bia trước mặt Chân Chân, ngẩng đầu uống. Chân Chân nhào lên giành, cô tránh, Chân Chân tức giận: "Tại sao bạn còn uống nữa, không phải là cướp của mình sao?"

Nhược Hi ngậm miệng chai, mơ hồ nói: "Mình không có, không có tiền, lại không về nhà được."

Chân Chân buồn cười, xem ra Nhược Hi chưa uống nhiều, vẫn còn tính toán được tiền bạc nghĩa là vẫn tỉnh. Cô ngồi xuống, ôm ngực nhìn Nhược Hi uống cạn chai bia. Mặc dù cô chưa bao giờ bị tổn thương về mặt tình cảm, nhưng thấy Nhược Hi như vậy, dù nói cái gì cũng là thừa, tốt nhất cứ để cô ấy uống say, trút bỏ đau thương, sau đó sẽ nghĩ xem mình đau khổ như thế có đáng không, rồi sẽ tự mình đứng lên.

Quả nhiên, hết chai bia, Nhược Hi bắt đầu luyên thuyên từ chuyện hồi bé ăn trộm dưa chuột, rồi chiếm đồ chơi của bạn học, thậm chí trước khi tốt nghiệp trung học vẫn còn đọc tiểu thuyết, cứ thế thao thao bất tuyệt nói không ngừng, lôi kéo cánh tay Chân Chân.

Không được, nếu không đưa cô ấy về, tất cả mọi người sẽ chết vì cười mất. Chân Chân nhìn xung quanh, người thì tò mò nhìn sang, người thì len lén nhìn, mím môi nén cười, đoán chừng sau khi hai người rời khỏi, toàn bộ sẽ cười âm vui vẻ làm nghi thức tiễn đưa.

Cô cứng rắn kéo Nhược Hi, người cao hơn cô nửa cái đầu, đi về phía trước. Kết quả Nhược Hi nước mắt lã chã còn không cảm kích lại nói, "Lăn qua lăn lại cái gì, bạn đến thời kì mãn kinh à?"

Được đấy Lâm Nhược Hi, chờ xem. Nghĩ đến hoa khôi năm thứ nhất của hệ, danh tiếng xinh đẹp vô địch cũng bị phá hủy trong tay bạn rồi, bạn còn dám lớn tiếng chê bai, Chân Chân cắn răng âm thầm thề, vẫn lôi kéo Nhược Hi ra ngoài.

Không thể không thừa nhận, người đẹp, đi đến đâu cũng được người ta ưu ái một chút. Lập tức có mấy sư huynh nhìn thấy cô vất vả chật vật, vội chạy tới giúp một tay, đỡ Nhược Hi đang muốn ngã xuống đất, một sư huynh tốt bụng còn xông ra gọi giúp một chiếc taxi. Chân Chân cắn răng, quay lại cám ơn, thừa dịp mọi người đưa Nhược Hi ngồi xuống ghế sau, cô vội vàng ngồi cạnh ghế tài xế, thật may là người này cô biết chứ nếu không thì người nào đó đêm nay phải ăn nhờ ở đậu ngoài đường rồi.

Không được, còn phải treo trên cổ bạn ấy một tấm bảng ghi: tôi là quỷ say tôi sợ ai, để xem sáng mai xem làm thế nào trở về trường!

Mục Ca mở cửa ra nhìn thấy tình cảnh chính là như vậy, một nữ sinh nhỏ nhắn vác con ngựa lớn Lâm Nhược Hi, bị ép tới nhe răng méo miệng, nhìn thấy hắn hai con mắt sáng rực, đưa ra ánh nhìn cầu cứu: "Nhanh, giúp tôi đỡ bạn ấy xuống. Áo của bạn ấy bị mắc vào tôi, tôi thoát không được, sắp bị đè chết."

Mục Ca không kịp phản ứng, vội vàng đỡ Nhược Hi xuống, một tay dùng sức ôm, không đủ, chỉ có thể dùng cả hai tay ôm, mới đỡ được Nhược Hi, không kịp đổi giày đưa cô vào phòng.

Nhược Hi bị giày vò, lầm bầm: "Các người muốn giày vò tôi, tôi là cô gái siêu nhân, chờ tôi tỉnh, xem tôi sẽ xử lí các người."

Mục Ca hừ mũi coi thường lời uy hiếp của cô, đặt cô lên trên giường, mới nhớ tới nữ sinh ngoài cửa, vội tìm một đôi dép lê mời vào nhà nghỉ một chút.

Chân Chân mệ mỏi ngồi trên bậc, nhìn thấy Mục Ca mang dép tới vội xua tay: "Tiểu đệ đệ, không cần dép, rót cho chị một cốc nước."

Mục Ca gật đầu, vội vàng rót một cốc nước nóng, lại sợ cô uống không được, vội thêm chút nước nguội, Chân Chân nhìn thấy vậy trong lòng thầm cảm thán, đứa nhóc này tương lai lớn lên sẽ trở thành đại soái ca mê chết người à, ngay cả suy nghĩ cũng chu đáo như vậy.

Ừng ực uống hết cốc nước, Chân Chân phủi bụi bẩn trên quần áo vội vàng đứng lên: "Chị đi đây, nhớ cho chị cậu một chút nước, cô ấy uống hơi nhiều."

Không cần Chân Chân nói, Mục Ca cũng biết Nhược Hi uống quá nhiều, một phòng tràn ngập mùi rượu, kẻ ngốc cũng có thể đoán được. Nhưng và cũng phải cảm tạ cô gái này đã đưa kẻ ngu ngốc đó về, nếu không có người ta, kẻ ngu ngốc kia đã phải ngủ ngoài đường rồi.

"Cảm ơn chị, em thay chị em cảm ơn. Ngày mai sau khi chị Nhược Hi tỉnh, em sẽ nói với cho chị ấy biết." Mục Ca trầm giọng nói, sau đó lại hỏi: "Chị Nhược Hi có phả bị thất tình?"

"Chị chưa nói cái gì cả, là em cực kì thông minh." Chân Chân cười ha ha không ngừng: "Cô ấy là lần thứ n bị vứt bỏ." Chân Chân cài lại nút áo, đóng cửa lại, đứng ở ngoài cửa lớn tiếng nói: "Chờ chị cậu tỉnh lại nhớ bắt cô ấy giảm cân, chị cũng bị cô ấy đè sắp chết rồi."

Mục Ca ngược lại không chú ý tới câu này, trong lòng tràn ngập vấn đề Nhược Hi vô số lần bị vứt bỏ. Cô ấy thật sự kém như vậy sao? Thật ra thì, cô

ấy dáng dấp không tệ. Mặc dù không bằng cô gái vừa đưa về, nhưng ít nhất gương mặt cũng thanh tú, làm sao lại bị vứt bỏ nhiều lần? Chẳng lẽ bởi vì tính tình? Có khả năng, vừa nghĩ tới những hành động của cô đối với mình, Mục Ca càng khẳng định.

Đúng là ngu ngốc, con trai đều thích người dịu dàng. Tính tình thối như thế, người nào chịu được.

Heo!

Lâm Húc Thịnh và Mục Âm đi tới nhà người quen, sau đó cùng chơi mạt chược, Lâm Húc Thịnh định từ chối, Mục Âm gọi điện về hỏi Nhược Hi có trở về không. Nếu Nhược Hi về bọn họ sẽ về sớm một chút. Lúc điện thoại vừa kết nối, đầu dây bên kia rất ồn ào, bà vội hỏi: "Bảo bảo, làm sao vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Mục Ca cười cười: "Không có gì, con xem ti vi, nên mới ầm ĩ như thế." Sau đó nhấc chân đạp cửa, đóng lại rất nhanh.

"A… Nhược Hi có về không?" Mục Âm hỏi.

"Đã về, nhưng nói hơi mệt, đã ngủ rồi." Mục Ca thuận miệng trả lời, tay còn cầm khăn lông ấm, vừa nãy tay chân luống cuống hắn nhớ tới lúc ba uống say, mẹ thường lấy khăn lông ấm lau mặt giúp ba, hắn vừa làm, kết quả nước nóng quá, chờ một lúc lâu khăn mới bớt nóng.

"Vậy mẹ và chú Lâm sẽ về sớm một chút nấu cơm cho các con." Mục Âm quay đầu nói với Lâm Húc Thịnh: " Bảo bảo đã về, chúng ta cũng về sớm một chút."

Lâm Húc Thịnh đang ngồi chơi mạt chược quay đầu cười híp mắt: "Được, hỏi bọn nhỏ ăn gì, lát về sẽ mua cho chúng."

"Mẹ, không cần, chị Nhược Hi mang đồ ăn rất nhiều, hai người cứ ở đó chơi đi, con còn phải học, hai người về xem ti vi sẽ ảnh hưởng tới con, tối nay hãy về." Mục Ca nhíu mày, vội tìm lí do, nếu để mẹ thấy đại ngu ngốc uống rượu, lại còn bị chú Lâm nhìn thấy dáng vẻ này, không tức chết mới lạ. Thôi, hắn phát thiện tâm để cho cô tránh được một kiếp, không đến lúc đó lại kêu hắn cáo trạng, không chừng còn giở thủ đoạn đối phó với hắn.

"Vậy à? Thế cũng được. Trong tủ lạnh có nước ép, con và Nhược Hi cùng uống, chúng ta sẽ về sớm, tầm mười giờ sẽ trở về." Mục Âm ân cần dặn dò.

"Vâng, hai người cứ chơi vui vẻ." Nghe thấy bên Nhược Hi rầm một tiếng, hắn vội cúp điện thoại, bước tới, nhìn thấy Nhược Hi đang say mèm ngã trên mặt đất, bò bò không dậy nổi.

Thật là, sớm biết thế cầm máy quay, quay lại cảnh cô làm trò hề.

Trong lòng nghĩ vậy nhưng ngoài miệng lại nói: "Cô cũng không đàng hoàng một chút, lớn như vậy còn ngã xuống giường, đúng là cầm tinh con heo à?"

Hai mắt Nhược Hi như có sương mù, nhìn Mục Ca cười ha ha: "Cậu nhóc dám quản tôi… tôi còn lớn hơn cậu năm tuổi, cậu quản tôi? Lúc cậu còn quấn tã tôi đã học tiểu học rồi, cậu dám quản tôi?"

Mục Ca kêu lên một tiếng, kéo co dậy, đặt lên giường, sợ cô ngã xuống tiếp, lấy chăn chặn bên giường, nhưng nếu cô tiếp tục giãy dụa, chăn cũng không thể ngăn cản, hắn suy nghĩ một lúc, cuối cùng trèo lên giường, ôm cô vào trong ngực sau đó ép cô vào góc tường, dùng khăn lông lau mặt cho cô.

Hắn dùng sức quá lớn, khiến cô đâu, Nhược Hi ngúng nguẩy từ chối, sau vì mệt mỏi cuối cùng nằm yên, cô lớn tiếng nói: "Này, tôi cảnh cáo cậu, không cần thừa dịp tôi không có khả năng phản kháng lại bắt nạt tôi, về sau tôi sẽ báo thù."

Gương mặt cô hồng hồng, cái môi chu lên, cùng với ánh mắt mơ màng vì say rượu lại có sức hấp dẫn kì lạ, hoàn toàn đầu độc Mục Ca. Mắt hắn nheo lại nhìn cô, giống như bị ánh đèn sáng chói không mở ra được, một lúc sau, hắn mới khinh bỉ nói: "Báo thù thì báo thù, ai sợ ai?" Nói xong đặt khăn lông lên tủ cạnh giường.

"Một quyền của tôi cũng có thể đánh ngã câu, có tin không?" Nhược Hi vẻ mặt đắc ý, khoác lác.

"Tin, cô không chỉ có thể đánh ngã tôi, còn có thể đánh ngã toàn bộ đàn ông trên thế giới." Mục Ca cũng không biết nên cười hay tức giận, cô tại sau sau khi uống rượu lại khiến hắn không thể giải thích được?

Đột nhiên được người ta thừa nhận năng lực, Nhược Hi như đứa bé cười to, rồi sau đó thấy lạnh, chui vào trong chăn, Mục Ca giúp cô đắp chăn, lúc này cũng cảm thấy lạnh, cũng chui vào.

Chỉ là hai người cách nhau rất xa, chợt ý thức hai người đang cùng đắp một cái chăn, Mục Ca có cảm giác không tự nhiên, cúi đầu ngồi yên không lên tiếng.

"Nếu tôi có thể đánh được bọn họ thì thật là tốt, tôi muốn đánh chết những kẻ phụ tình, ai bảo mắt bọn họ gắn đằng sau gáy, nhìn đại mĩ nữ xinh đẹp như tôi mà cũng không thuận mắt." Nhược Hi vung tay, vung thẳng vào mặt Mục Ca, đột nhiên tay có cảm giác mịn màng, cô chép miệng, dùng sức véo.

"Lần trước lúc cậu xấu hổ, tôi chỉ muốn sờ một cái, cậu nói xem, là nam sinh sao lại có làn da đẹp thế, nhìn đã muốn chạm vào." Nhược Hi cười hì hì.

"Này, cô chú ý một chút, tay cô rất lạnh, giống như đá, lại còn sờ loạn." Giọng nói Mục Ca trong lúc mơ màng sao lại không giống như con vịt kêu nữa, Nhược Hi cười: "A? Cậu gần đây đã vỡ giọng? Nghe không giống tiếng vịt kêu? Lại đây cho chị xem có yết hầu?"

"Cút!" Mục Ca không chịu nổi quấy rầy, vội vàng tránh, không cẩn thận suýt chút nữa ngã xuống giường. Nhược Hi muốn kéo nhưng thân thể mềm nhũn không làm gì được đành nằm xuống.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ một hồi, tay Nhược Hi vẫn không rời gương mặt của Mục Ca.

Mục Ca chênh vênh sắp ngã, vội dùng lực để hai người vào phía trong giường. Bầu không khí khiến người ta cảm thấy mơ màng. Mục Ca cúi đầu nhìn cô gái vẫn đang nằm trong ngực mình, dở khóc dở cười: "A, cũng nên phản ứng chứ?"

Nhược Hi cảm thấy bớt say, cảm thấy kì lạ. Toàn thân đổ mồ hôi lạnh, vội vàng rút tay về, cẩn thẩn suy nghĩ, không đúng, cô thất tình, cũng không nên tìm người con trai khác, huống hồ người này lại còn thấp hơn mình, thắt lưng cũng gầy, bả vai không rộng lớn, quan trong còn nhỏ hơn cô năm tuổi.

Trời ạ, hắn ta còn là em trai cô. Đây chính là loạn luân!

Mục ca thấy cô không phản ứng, đột nhiên mở chăn muốn xuống giường, Nhược Hi vội ngăn: "Này, cậu chờ một chút."

"Chuyện gì?" Mục Ca hận chết cô gái ngu ngốc này, lúc này là thời điểm xấu hổ nhất, nếu không đi thì sẽ bị lộ!

Hắn toàn thân cứng ngắc, đưa lưng về phía Nhược Hi: "Có việc gì nói mau."

"À, giúp tôi lấy một cốc nước, cám ơn." Đột nhiên Nhược Hi tỉnh táo khác thường, tay vẫn còn cảm nhận được độ ấm của Mục Ca, tâm trạng phức tạp, muốn khóc cũng không khóc được.

"Chuyện đó, cám ơn cậu chăm sóc tôi." Nhược Hi buồn buồn nói.

Mục Ca nghe thấy cô nói cám ơn mới quay đầu lại, thoáng chốc ánh mắt lóe ra tia sáng kì dị, Nhược Hi ở trong chăn lộ ra gương mặt hồng hồng, mái tóc xõa bên vai trong dịu dàng, vẻ mặt yếu đuối, khiến người ta nín thở ngắm nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 22

Hắn ngẩn người: "Không sao, cần phải vậy."

"Cái đó, thật ra vừa rồi tôi không cố ý." Nhược Hi cắn môi lúng túng gần như muốn khóc. Xem ra đúng là mình thất tình nên mới mất đi lí trí, ngay cả cậu nhóc cũng không bỏ qua, đúng là làm người thất bại.

Động tác của Nhược Hi khiến cổ họng Mục Ca nghẹn lại, giống nhưng không thể hít thở, trong lòng giống như có ngàn vạn con kiến bò qua. Toàn thân đổ mồ hôi, Mục Ca trầm giọng nói: "Cô yên tâm, tôi sẽ không so đo với một cô gái mượn rượu làm càn."

Nói xong hắn lập tức chạy ra ngoài rót nước cho cô, thuận tiện chạy vào phòng vệ sinh, tắm nước lạnh.

Nhìn bản thân trong gương, Mục Ca quả thật muốn đập đầu chết. Rốt cuộc chuyện gì xảy ra, quả thật bị cô chơi đùa muốn chết rồi. Không được, nếu tiếp tục như vậy, đợi cô tỉnh táo nhất định cười nhạo hắn, không thể lại rơi vào bẫy!

Thật vất vả mới trấn định, hắn trở về phòng. Tay trái cầm cốc nước đặt lên tủ nhỏ đầu giường Nhược Hi, dáng vẻ như không có chuyện gì xảy ra: "Cô uống nước rồi, bên ngoài tôi đã mở cửa sổ, không còn mùi rượu nữa, lúc chú Lâm trở về, tôi sẽ nói cô mệt nên ngủ trước, hai người sẽ không phát hiện được."

Chưa bao giờ biết tiểu tử này lại có thể xử lí mọi chuyện một cách suôn sẻ và bình tĩnh như vậy, giống như chuyện xảy ra hôm nay hoàn toàn bình thường, xem ra tuổi tác không khẳng định tất cả, giống như cô không thể bình tĩnh tự nhiên xử lí mọi chuyện.

Nhược Hi xấu hổ, giọng nói càng nhỏ: "Ừ, tôi biết rồi. Cậu đi ngủ trước đi, tôi không sao."

“Thật ra thất tình không cần phải uống rượu, tìm người nói chuyện một chút cũng tốt. Thất tình không phải vấn đề của cô, là mắt của bọn họ gắn đằng sau gáy.” Mục ca nằm lên giường đắp kín chăn, một lúc sau mới nói ra câu nói kia để an ủi Nhược Hi.

“Ừ, thật ra thì tôi cũng không có thất tình. Hai người cũng chưa thổ lộ, đã tỳ bà biệt bão rồi, khiến cho tôi rất buồn bực, khó chịu.” Nhược Hi bĩu môi nói.

Mục Ca cười nhẹ nhõm: “Tôi biết ngay, với tính của cô làm sao lại nói những lời vô vị muốn sống muốn chết, bị người ta vô duyên vô cớ quăng đi nhất định rất tức. Cô không phải vì người đàn ông kia mà uống rượu, cô chính là vì cái vấn đề không giải thích được này mới đi uống rượu.”

Bị người ta nhìn rõ, cảm giác cũng không tốt, Nhược Hi mượn rượu che mặt không thừa nhận: “Tôi chính là đau lòng vì anh ta, tôi thích anh ta!”

Mục Ca thấy cô vịt chết còn cứng mỏ, mặc kệ cô, lật người đếm cừu. Cậu nhóc con cầm lông gà giống như mũi tên, tại sao lại có thể nhìn thấu tâm sự của cô?

“Này!” Mấy phút sau cả hai người cùng nói.

“Cậu/Cô nói trước đi!” Lại cùng đồng thanh.

“Thôi!” Hai người trăm miệng một lời.

Tự nhiên lại trùng hợp như vậy? Nhược Hi và Mục Ca thầm nghĩ, vội vàng lật người, bởi vì âm thanh quá lớn hai người nhìn nhau một giây rồi vội vàng dời tầm mắt.

Đúng là gặp quỷ, Nhược Hi vừa ngáp vừa nghĩ thầm, mặc kệ, ngủ trước đã. Có gì ngày mai sẽ nói. Ngày mai sẽ là một ngày mới, những cảm giác kì cục này cũng sẽ tan thành mây khói.

Sau khi Lâm Húc Thịnh phát hiện trong phòng còn sáng đèn, cười ha ha cầm thịt bò khô vào: “Hai đứa, đi ăn cơm! Có đồ ngon!”

“Con buồn ngủ!” Nhược Hi và Mục Ca lại cùng nhau trả lời.

Hai đứa nhỏ chưa từng ăn ý đến thế khiến Lâm Húc Thịnh cau mày nhìn cửa phòng.

Trăm mối nghi vấn không có lời giải đáp.

Đêm nay, Nhược Hi không thể nào ngủ ngon, hai bên mặt vẫn nóng bừng.

Cảm giác có cái gì đó đang xảy ra, lại có cái gì đó mất đi, nhưng không biết là gì, lại không thể không muốn. Sau đó chính là ngơ ngẩn, cảm thấy dạ dày có cái gì đó trào lên, cố gắng ép xuống, lại trào lên, rồi lại cố đè nén xuống.

Cô muốn gọi, nhưng cổ họng lại như bị nghẹn, muốn đưa tay đập đầu giường nhưng không tạo ra được tiếng động. Cô đang định bò xuống giường chạy vào nhà vệ sinh để nôn, nhưng chưa kịp bò tới thành giường, một chậu nhựa đã để trước mặt, trong bóng tối, Nhược Hi sững sờ, nhìn thấy Mục Ca ngồi xổm, đang nhìn cô.

“Cậu, nôn, làm sao biết tôi muốn nôn, phun?” Một câu nói bị làm đứt quãng, đây chính là lời nói còn trong miệng, nôn nửa câu, đổ mồ hôi!

“Nôn đi, đừng có nói chuyện, nhìn thật ghê tởm!” Mục Ca không biết từ đâu lấy ra khăn ướt, đợi cô nôn xong, lại giúp cô lau miệng, Nhược Hi cứ ngây ngốc ngẩn người, mặc hắn lau miệng cho mình, trên mặt ửng hồng.

Nói sao đây, trong bóng tối, Mục Ca không hề giống một đứa bé.

Trước đây Nhược Hi thấy hắn trẻ con, nhưng bây giờ người đứng trước mặt, vẻ mặt trầm ổn, áo ba lỗ ôm sát thân hình, còn có ánh mắt không phải là của một nam sinh ngây thơ.

Hắn, thật ra đã trưởng thành.

Nhược Hi cũng từng nghe Chân Chân nói qua, vào thời điểm trung học, nam sinh đã mười ba mười bốn tuổi, hormone nam tính “quá thừa” cho nên vội vàng yêu đương. Mối tình đầu của Chân Chân cũng là lúc đó, nghe nói trong lớp còn có hai người vụng trộm ăn trái cấm, náo loạn một trận rồi bỏ trốn, bị cha mẹ hai bên bắt được ở nhà ga, cuối cùng nam sinh đó còn kêu gào, con đã lớn, con sẽ phụ trách. Lúc Nhược Hi nghe được tặc tặc lưỡi, sống chết không tin chuyện xưa của Nhược Hi, một cậu nhóc mới mười ba mười bốn tuổi có thể làm gì? Chưa đủ lông đủ cánh, làm cha cái gì? Nhưng hôm nay cô mới phát hiện, mười ba mười bốn tuổi, có thể làm rất nhiều việc, còn rất thành thục.

Càng hiểu được, cô càng muốn chết, tiếp theo chợt nghĩ đến cái ga giường bị bọc lại, trời ạ, cô bây giờ đã hiểu được, ga giường khẳng định là bị hắn…, còn chưa kịp xóa bỏ chứng cứ phạm tội, còn nữa lúc nãy cô vừa đè lên eo hắn, hắn lại chạy trối chết, chẳng lẽ hai người dây dưa phía dưới của hắn có phản ứng?

Lần này rốt cuộc cũng biết rồi, cũng khiến cho Nhược Hi cả người mất tự nhiên, cô không biết về sau phải đối mặt với Mục Ca thế nào.

Đó không còn là cậu nhóc, hắn là người đàn ông bình thường, cái gọi là nam nữ thụ thụ bất thân, hai người nằm chung một chỗ thật sự quá kì cục.

“Cô không muốn nôn nữa? Vậy tôi đi lấy cho cô cốc nước.” Mục Ca bị Nhược Hi nhìn chăm chú có chút sợ hãi, vội kiếm cớ chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Nhược Hi đỏ mặt vất vả nói: “Không cần, tôi không muốn uống,… cậu đi ngủ đi.”

“Thật sự không uống?” Mục Ca nhìn dáng vẻ cô hình như còn chút khó chịu, vội vàng cầm khăn ướt lau khóe miệng cho cô.

Nhược Hi trùm chăn, che kín đầu, nhất quyết không thò mặt ra: “Không cần, không cần.”

Tầm mắt Mục Ca rơi vào trên chăn, thấy cô không có vẻ muốn bỏ ra vẻ mặt cũng trầm xuống, cánh tay giơ ra giữa không trung thật lâu, mới hạ xuống, trầm giọng nói: “Vậy cô ngủ đi, tôi không quấy rầy.”

Sau đó Nhược Hi chỉ nghe thấy tiếng giường xếp kẹt một tiếng, tảng đá nặng trong lòng mới được bỏ xuống, chắc Mục Ca đã lên giường đi ngủ.

Cô lại thở dài, chỉ cảm thấy huyệt thái dương đập thình thịch, vô cùng khó chịu.

Mặc kệ, ngày mai chạy trốn là được, có lẽ như vậy thật có lỗi với Mục Ca, nhưng mà để cô đối diện với một người con trai đã trưởng thành, thật sự không quen.

Vốn nghĩ, hắn là đứa bé, ai ngờ đã nhanh chóng trưởng thành.

Không dễ chơi.

Kế hoạch về nhà dưỡng thương không thể không kết thúc, cô mang theo bí mật trở về trường học.

Lâm Húc Thịnh cố giữ lại nhưng cô không đồng ý, bất đắc dĩ lại cho cô một trăm đồng. Đợi sau khi cô đi ông hỏi Mục Ca, Mục Ca cũng chỉ ngậm miệng không nói một lời. Lâm Húc Thịnh nghĩ rằng hai người chắc có tranh cãi nhỏ, cũng không quá để tâm, chỉ có Mục Âm trầm mặc, kéo Mục Ca vào phòng hỏi. Nhưng Mục Ca cái gì cũng không nói, ai cũng không có biện pháp.

Nhược Hi trở về kí túc xá, về sau rất chăm chỉ, mở cửa sổ hóng mát, lại thừa dịp có ánh mặt trời phơi quần áo cùng ba lô, sau đó lôi lão tam và lão ngũ đi tưới cây.

Vì vậy mấy người trong phòng sau khi trở về nhìn thấy hình tượng xã hội chủ nghĩa mới, lão đại đi tới, sờ sờ trán Nhược Hi: “Bạn không sao chứ? Bộ muốn vào đảng rồi?

“Đảng sẽ không thu nhận một thanh niên bị bỏ rơi phía sau như mình, mình đã lĩnh ngộ, bắt đầu từ hôm nay mình muốn Good good study, day day up!”

Bối Ninh mỉm cười: “Đại tỷ, mặc kệ cô ấy, không hiểu bị kích thích cái gì rồi, thế nào, lần này chuẩn bị giành học bộng với mình?”

Nhược Hi ngượng ngùng bật cười, nhìn thấy hai con mắt gấu mèo o_o đang nhìn cô như không thể tin được, lớn tiếng thét chói tai: “Vì sao bạn không việc gì? Bạn hôm qua không phải uống bốn chai? Mình nôn tận nửa đêm, bạn lại không sao, ông trời, thật sự quá bất công!”

Nhược Hi nhún nhún vai, “Hết cách, mình dùng ngón tay để ép rượu ra ngoài.” Nói xong còn làm tư thế “Lăng ba vi bộ” trong Thiên Long Bát Bộ.

“Thôi đi, từ niệu đạo bức ra thì có.” Chân Chân bĩu môi, cầm túi lương khô ném lên tren giường, dọn dẹp giường, trong lúc thu dọn, chợt nhớ tới cái gì, quay đầu nói với mọi người: “Mình nói này, trong nhà Nhược Hi có một tiểu đệ đệ rất đẹp trai, mình nhìn mà chảy cả nước miếng.”

Nhược Hi đang gập chăn đột nhiên dừng lại: “Sao tự dưng lại nhắc đến hắn?”

“Hâm mộ bạn, trong nhà có em trai sắp trưởng thành, tối ngày hôm qua mình nằm mơ tới cậu nhóc một đêm.” Chân Chân nhướng mày nhìn mấy người đang tò mò nói: “Hơn nữa cậu nhóc đó rất để tâm, hôm qua rót nước cho mình, còn sợ mình uống không được, pha nước ấm mang tới, nói thật, so với tên ngố Ngô Hạo nhà mình còn tốt hơn nhiều.”

“Nhược Hi, bạn thật có phúc khí, không có việc gì có thể chỉ đạo tiểu suất ca chạy tới chạy lui…” Lão ngũ mơ hồ bắt được cái đuôi của câu chuyện, vội gia nhập thảo luận, sự gia nhập của cô làm cho trong lòng có chút chua, Nhược Hi vội cầm quyển sách: “Ai thích thì cầm, tốt nhất là mang hắn cùng mẹ hắn đi luôn.”

Thảo luận về trai đẹp có người trở mặt tất nhiên sẽ không còn hứng thú, lão đại trợn mắt nhìn Chân Chân và lão ngũ: “Hai bạn không cần thi nữa hả?

Còn không đọc sách?”

Chân Chân mím môi phát hiện sắc mặt Nhược Hi không tốt, vội kéo ghế giả bộ xem sách.

Chỉ có lão ngũ chậm một nhịp chưa kịp phản ứng, dùng âm thanh không quá nhỏ hỏi Chân Chân: “Em trai kia bao nhiêu tuổi?”

Chân Chân nháy mắt, liếc bóng lưng Nhược Hi, nhếch miệng: “Ai biết, bạn hỏi nữ chính đi.”

Nhược Hi mất rất nhiều thời gian mới quên chuyện mình phải về nhà thứu bảy. Lâm Húc Thịnh gọi điện thoại cũng bị cô lấy lí do phải đi học không về được, thời gian qua, nhiều ngày, thứ bảy ba cũng không gọi điện thoại giục về nữa.

Hải Dật cũng gọi hai lần, Nhược Hi chạy xuống lầu nghe thấy giọng nói của anh ta, lần đầu tiên là trực tiếp đưa điện thoại lại cho dì quản lý, lần thứ hai là lập tức ngắt điện thoại, không cho cơ hội giải thích.

Trong lòng Nhược Hi, những chuyện này rất đơn giản. Tất cả đều lấy cuộc thi làm trọng, một số chuyện có thể vì cuộc thi mà trở nên nhẹ như lông hồng, không đáng được nhắc tới.

Nhưng sau khi cuộc thi kết thúc, trong kí túc xá tràn ngập âm thanh buồn bã, lúc đó cô lại bắt đầu lâm vào trạng thái không biết đi con đường nào, mắt thấy lão Đại cuộn chăn lại, lão ngũ cũng gập màn, mọi người chuẩn bị về nhà, chỉ còn mình cô ngồi im trên giường không nhúc nhích.

Thật sự không muốn về nhà, nhìn cô không có hơi sức dọn dẹp va li, Chân Chân thấy Nhược Hi giống như người đang ra pháp trường, không hiểu hỏi: “Bạn hơn hai tháng không về, từ mùa xuân tới mùa hè, có chuyện gì?”

“A, nghỉ hè, ở nhà hơn một tháng, phải đối mặt với người mình không thích, bạn nói, mình làm sao sống?” Nhược Hi ủ rũ cúi đầu than thở.

Chân Chân xen vào: “Bạn ghét mẹ kế?”

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

“Cũng không phải, chính là lúc trở về nhà lại cảm thấy khó thở.” Nhược Hi tránh né, cô không muốn nói, Chân Chân cũng không muốn xen vào quá nhiều.

“Vậy đi làm thêm với mình, hãng Coca Cola tổ chức tuyên truyền, đi xe đạp phát tờ rơi.” Nhược Hi vỗ bả vai Nhược Hi.

“Quan trọng là có cái gì hấp dẫn, đại tỉ, mình bây giờ không có hứng thú với cái gì hết.” Nhược Hi thở dài, chống tay lên cằm.

“Có, rất nhiều trai đẹp, trừ Trịnh Y Kiện đến Trần Tiểu Xuân, cái gì cũng có.” Chân Chân đập mạnh vào vai Nhược Hi, nở nụ cười mờ ám.

“Chân Chân, bạn xong rồi, thưởng thức của bạn theo tuổi tác mà giảm xuống, trái ngược với xu thế phát triển!” Nhược hi oán giận.

Không đợi nói xong, Chân Chân giơ tay hạ độc thủ, trùm màn lên đầu Nhược Hi, Nhược Hi phản kháng, vì vậy hai người làm loạn một hồi, khiến đồ đạc vừa dọn xong lại lộn xộn, khiến mấy người trong phòng nhìn hiện trường mà chấn động.

Lão đại chỉ cái gì trên mặt đất run rẩy nói: “Thấy không, bom nguyên tử rơi xuống Hiroshima, gà mẹ sinh ra trứng khủng long, quá kinh người rồi, đây chính là Đại chiến thế giới a!”

Cái gọi là ngày nghỉ đi làm, nói thẳng ra, là tìm hoạt động đơn giản kiếm chút tiền lẻ, gọi là phát truyền đơn chính là rèn luyện năng lực xã giao, ít nhất là đối với Nhược Hi và Chân Chân mà nói.

Gia đình của Chân Chân cũng khá giả, ba là lãnh đạo xí nghiệp, mẹ là giáo viên, phí sinh hoạt của cô cũng không quá ít. Chỉ là cô thích mua quần áo cùng đồ tráng ức, cho nên tiền bạc cuối tháng không có dư chút nào, mỗi lần mọi người mọi người thấy cô ấy đi mua những đồ xa xỉ khiến tiền tiêu vặt cứ không cánh mà bay, Chân Chân lại đắc ý xoay vòng, tạo hình nói: “Mọi người xem, mình có thêm cái gì?”

Mọi người trong phòng hoàn toàn sụp đổ.

Nhược Hi thì khác, cô chưa hề làm thêm vào ngày nghỉ. Thứ nhất Lâm Húc Thịnh cảm thấy con gái đi ra ngoài không an toàn, thứ hai Nhược Hi là đứa con có hiếu thấy ba tuổi tác càng lớn, có thời gian đều trở về bên cạnh ba. Nhưng lần này… Thôi, dù thế nào đi nữa bên cạnh ba cũng có người chăm sóc, không kém cô chút nào, đây có thể coi là cô đi kiếm tiền bày tỏ chút lòng hiếu thảo của mình.

Ngày nhận lương, cô kiểm tra, vừa đúng 500 đồng, cô đang rầu rĩ không biết mua gì tặng ba, thì Chân Chân lại lôi cô ngay tới cửa hàng quần áo, muốn

mua phần thưởng cho bản thân.

Nhược Hi suy nghĩ một chút, đã đến rồi thì cũng nên xem xung quanh có cái gì phù hợp sẽ mua cho ba.

Đi vòng quanh một lúc, Nhược Hi mua cho mình một chiếc váy màu trắng, mua cho ba một cái áo sơ mi 150 đồng, kiểm tra tiền thừa, rồi quay đầu nhìn về phía bán đồ nữ, mua tặng Mục Âm một cái váy.

"Bạn không phải ghét mẹ kế sao, còn mua váy cho bà?" Chân Chân thấy cô lựa chọn nghiêm túc, thuận miệng hỏi.

"Mình không muốn ba khó xử. Hơn nữa bà ấy đối xử với ba rất tốt, dù sao mình cũng không ở nhà, về sau mọi chuyện lớn nhỏ đều phải nhờ vào bà!" Nhược Hi cười cười, mua một cái quần lụa mỏng, giá 80 đồng ít hơn so với áo của ba vừa nãy.

"A…~!" Chân Chân cười lấm la lấm lét: "Nhược Hi, lần đầu tiên mình thấy bạn thật gian trá, biết như thế nào lấy lòng người khác, một cái váy có 80 đồng người ta thay bạn chăm sóc ba, quả nhiên là chiếm đủ tiện nghi."

"Bạn chết đi!" Nhược Hi lắc đầu, trong lòng nhớ tới cái gì, nhìn lại thấy còn thừa hơn 100 đồng, mở miệng nói: "Hay chúng ta lại đi dạo?"

"Không đi, mình mệt chết rồi, từ 9h sáng đến năm giờ, chân cũng sắp tàn phế, khổ cực một ngày, mình phải về nhà ngủ ba ngày ba đêm mới được, dù sao thứ hai sẽ đi học, bạn không về nhà hưởng thụ một chút ấm áp?" Chân Chân vỗ bả vai Nhược Hi.

"Vậy bạn đi về đi, mình đi dạo một chút." Nhược Hi cười cười chột dạ, dáng vẻ như muốn đuổi Chân Chân đi thật nhanh. Chân Chân lập tức ngửi được mùi khả nghi, tính bát quái trỗi dậy, "Nói, mua cho ai? Có phải bạn muốn mua cho bạn trai?"

"Bạn đi chết đi, còn lâu, mình ngày ngày sống dưới sự giám sát của bạn, có hay không có bạn còn không biết?" Nhược Hi vỗ vào má Chân Chân, đánh rơi ý đồ muốn thăm dò của cô.

"Này, chẳng lẽ bạn mua cho em trai?" Chân Chân không từ bỏ ý định hỏi.

Vốn Nhược Hi muốn tìm một cái lí do nào đó để chứng minh ý tưởng vĩ đại của mình, nhưng đối với ánh mắt tò mò nghiên cứu của Chân Chân vẫn bị ép thừa nhận: "Dạ, mình định mua cho hắn bộ quần áo."

"Thật sao, bạn chuẩn bị làm chị gái tốt rồi hả?" Chân Chân kinh ngạc, giống như nhìn người ngoài hành tinh.

Lí do chân chính, Nhược Hi cũng tự nói với bản thân. Nghĩ lại lần đó cô uống say, người ta tận tâm chăm sóc, mua váy cho mẹ hắn tất nhiên không thể không mua cho hắn, còn nữa, cô từng ngã làm hắn chảy máu mũi, lại còn không biết xấu hổ dẫm lên chân hắn, suy nghĩ cẩn thận, cô đối xử với hắn không tốt, muốn mua bộ quần áo để an ủi lòng mình, đù sao cô cũng là một cô gái tốt, nợ ân tình quá nhiều sẽ ngủ không ngon giấc.

"Đừng nói linh tinh, dù sao mình cũng muốn mua, bạn muốn thì đi, không thì mình sẽ đi một mình!" Nói xong, Nhược Hi hất đầu, bước thẳng tới cửa hàng quần áo nam ở tầng ba, nơi đó đều là kiểu dáng quần áo của thanh niên.

Chân Chân đời nào chị bỏ qua cơ hội tốt, không để ý đến cái chân mệt mỏi, vội bò theo, kiên quyết bát quái tới cùng.

"Bạn không biết size người ta như thế nào, làm sao mua?" Chân Chân cảm thấy ngoài ý muốn, thông thường Nhược Hi nhìn Mục Ca nhiều hơn cô, ngay cả quần áo mặc size nào cũng không biết, mắt thấy Nhược Hi tìm vài món lại không biết rõ size Mục Ca nên không mua được, bất đắc dĩ lắc đầu, kéo Nhược Hi chỉ vào một chiếc áo sơ mi màu xanh dương nói: "Cái này, size 39."

"Bạn sao biết size của hắn?" Nhược Hi suýt chút nữa rớt cằm.

"Đương nhiên biết, chỉ loại người thiếu hụt như bạn mới có thể ở cùng người ta lâu như vậy mà không biết vóc dáng người ta thế nào. Hôm đó đưa bạn về nhà mình nhìn cái đã biết!" Chân Chân bĩu môi.

"Bạn đúng là sắc nữ." Nói thật, mặc dù Chân Chân giúp một tay mua xong quần áo, nhưng trong lòng Nhược Hi có chút ê ẩm, vừa nghĩ đến Chân Chân hôm đó thấy dáng vẻ Mục Ca lúc mặc áo phông, quần sóc, tự nhiên có chút tức giận. Nhưng lại không thể nói gì, sắc mặt vô cùng khó coi.

Lúc Chân Chân đi về, Nhược Hi cũng trở về, hai người tất nhiên bỏ lỡ bữa cơm tối, nhìn trên đường vắng tanh, không có mấy người đi lại, có chút cô đơn thương cảm.

Nhà của mình tự dưng biến thành nhà người khác, cô không còn lí do để trở về. Vì vậy bước chân cũng chậm lại, tới khi trước cửa nhà, hít sâu vài hơi, ưỡn thẳng lưng đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Gõ cửa một lúc lâu, cửa mới mở, nhìn thấy chiếc quần jean cũng biết là Mục Ca, cô không ngẩng đầu đi vào trong, thầm run rẩy tự cảnh cáo mình, đừng nghĩ lung tung, không nên lộn xộn, kích thích đến hắn, hắn chỉ là một người ở chung phòng mà thôi.

"Chú Lâm và mẹ tôi đi tản bộ." Nhược Hi đột nhiên trở về, Mục Ca có chút bối rối

"Ừ, tôi biết rồi." Nhược Hi vội vàng tới phòng bếp, muốn uống một cốc nước lạnh để giảm bớt căng thẳng, Mục Ca cũng đi theo, cô trốn tránh, kết quả, Nhược Hi không ngẩng đầu đụng vào lồng ngực hắn.

Bịch một cái.

Lỗ mũi bị đụng đau, Nhược Hi nước mắt lưng trong ngẩng đầu mắng: "Cậu muốn chết à?"

Mục Ca không lên tiếng, chỉ đưa ngón tay từ trên trán rồi xuống sống mũi, sau đó cười ha ha: "Yên tâm, không sao, không bị dập sống mũi."

Lúc hắn cười, trên má bên phải có một núm đồng tiền, hàm răng trắng đều cùng má lúm đồng tiền làm say lòng người nào đó.

Trong lòng Nhược Hi rầm một tiếng, giống như có thứ gì bị đổ, cô hốt hoảng, cố gắng bình tĩnh cười gượng nhìn hắn: "Thật may là không bị dập, nếu không tương lai nửa đời sau của tôi bị hủy trong tay cậu rồi."

Mục Ca còn muốn xoa bóp, Nhược Hi không dấu vết cúi xuống, né tránh ánh mắt Mục Ca, hắn cũng phát hiện động tác của mình quá mức, dừng lại một chút, bắt tay ra sau lưng, hát một bài hát lắc lư đi ra ngoài, bỏ lại Nhược Hi một mình sững sờ.

Người này, đúng là, gây họa xong bỏ chạy, không có chút phong độ.

Nhược Hi mở tủ lạnh, uống mấy ngụm nước lạnh, cảm giác giống như trong lòng bị một cái gì đó quấy rối, không thể hóa giải, sau đó lấy hai cây kem, đi về phòng, một cái ném cho hắn, sau đó vùi mình trên giường.

Sự thật chứng minh Nhược Hi quên một chuyện, trời mùa hè, nhất là lúc Mục Ca ở trong phòng, một cây kem thật sự không có tác dung, quạt trần thổi mạnh, gió thổi tung bay trang sách, nhưng không cảm thấy mát, muốn giảm bớt ngại ngùng, cô cầm chiến lợi phẩm trong túi giấy ra, quay trái quay phải mới lấy túi đồ mua cho Mục Ca, cô giả bộ không có chuyện gì xảy ra ném qua: "Ừm, cái này mua cho cậu."

Mục Ca cầm lấy, mở túi, lấy đồ ra, khóe miệng hơi cong: "Rất đẹp." Sau đó cởi áo định mặc, lại thấy Nhược Hi nhìn chăm chú vội dừng lại.

Nhược Hi không nghĩ hắn cũng biết ngại, vội vàng quay đầu nhìn vách tường, cảm thấy tim mình đập thật mạnh, lại nghe thấy hăn oán giận: "Cô có mắt nhìn không vậy, áo quá nhỏ, không thể mặc được."

"Không thể nào." Nhược Hi hoàn toàn tin tưởng vào ánh mắt Chân Chân, để chứng minh áo không hề chật, cô còn đứng xuống giường giúp Mục Ca chỉnh lại cổ áo.

Lúc này cô mới phát hiện, tháng hai Mục Ca mới cáo đến mắt mình, không biết từ lúc nào đã cao hơn cô nửa đầu rồi, thậm chí cô phải kiễng chân mới chỉnh được áo cho hắn.

Nhược Hi mặt đỏ tai hồng đối diện nhìn Mục Ca, thời gian như ngừng lại. Cô thật sự không có thói quen làm tư thế ngưỡng mộ này, lại càng không có thói quen tiếp xúc thân mật như thế, tay đặt ở trên vai hắn, tiến lùi đều không được.

Mục Ca nhìn chằm chằm vào gò má ửng hồng của cô, tròng mắt đen tuyền bình thường, lúc này bị ánh mặt trời chiếu rọi trông mơ màng.

Hôm nay, cô mặc chiếc váy màu trắng, nhìn trông tinh khiết, ngây thơ.

Mà hắn, chiếc áo hở ngực, tuy nhìn gầy yếu nhưng lại rắn chắc, bụng dưới bằng phẳng, còn có vật nóng đang ẩn nhẫn dưới quần jean.

Nhược Hi dùng sức nuốt xuống, cố gắng tìm lại âm thanh: "Cái đó, áo tôi mua hơi nhỏ, mai sẽ đi đổi cái khác."

Mục Ca đột nhiên cười, giọng nói trầm thấp: "Vậy nếu vẫn nhỏ?"

Hắn từ trên cao nhìn xuống, cô vẫn cúi đầu nhìn tay hắn, suy nghĩ một lúc mới nói: "Vậy tôi dẫn cậu đi."

"Được, vậy ngày may chúng ta hẹn hò?" Mục Ca nói đùa, nhưng không ngờ Nhược Hi lùi mạnh về phía sau, bộ mặt phớt tỉnh sửa lại: "Nói linh tinh, là chị dẫn em trai đi dạo phố!"

Người ta thường nói: "Thời tiết tháng bảy, thay đổi thất thường giống như trẻ nhỏ, quả nhiên không sai. Nhược Hi nhìn trời mua to, thở dài: "nếu hôm nay không đi, chỉ sợ không đổi được."

"Vậy thì phải đi chứ sao." Mục ca đã sớm nhìn ra Nhược Hi có ý niệm hành quân lặng lẽ, vì không cho cô lấy cớ trốn tránh, hắn bày tỏ dáng vẻ không sao hết, nhưng đã sớm mặc quần jean vào áo đứng trước mặt cô.

Nhược Hi không muốn lừa người khác, nhưng trời mưa to bắt Mục Ca đi đổi quần áo thật sự hơi quá, cô buồn bực, tìm lí do cho mình nói: "Chờ một chút, hết mưa rồi đi."

"A, vậy tôi đi ra ngoài một lát." Mục Ca đi ra ngoài, áp lực giảm bớt, Nhược Hi thở gấp, trong lòng oán giận: Không có chuyện gì sao lại cao thế, chiếm không khí chiếm vải vóc làm hại mọi thứ đều không bình thường.

Giống như tối hôm qua, cô phát hiện Mục Ca im lặng chủ động ngủ ở ghế sofa phòng khác, không thèm giải thích với cô chút nào. Buổi sáng lúc Nhược Hi đi ngang phòng khách, thấy hắn nằm trên ghế sofa, tay nằm lên tay ghế, chân vắt lên ngủ, chau mày, miệng mím chặt, đoán chừng ngủ không thoải mái.

Vì vậy nửa ngày những lúc không làm gì cô lại nghĩ tới dáng vẻ khổ sở của hắn lúc ngủ, trong lòng thấy áy náy. Cô biết hắn ngại, mùa đông thì không sao, mỗi người một bên không quá lúng túng, nhưng đến mùa hè, cô mặc đồ ngủ, hắn mặc quần ngắn, làm sao có thể ở chung?

Chẳng trách hôm qua vẫn mặc quần jean ở trong phòng đọc sách tới nửa đêm, cô còn cảm thấy kì lạ, tại sao hắn không cảm thấy nóng?

Chắc ba cũng ý thức được điều này, nên sáng sớm đã suy tính xem để giường xếp ở đâu mới thích hợp, tất cả giống như cũng bởi vì Nhược Hi, nhiều cái bất tiện như vậy, lại còn phải thay đổi chỉ bởi vì cô đột nhiên trở về, đột nhiên xuất hiện.

Không bằng đi đổi quần áo, còn hơn đối diện với những thứ lung tung lộn xộn này.

"Mục ca!" Nhược Hi thò đầu ra ngoài kêu.

"Sao?" Mục Ca bước nhanh đến, khiến Nhược Hi sửng sốt một chút. Tuy mình gọi gấp nhưng hắn cũng không cần phải gấp thế chứ?

"Chúng ta đi đổi quần áo chứ?" Nhược Hi vui vẻ đề nghị, hai mắt lóe lên mong đợi.

"Được." Không chần chừ, lập tức đồng ý. Giống như cô nói, chúng ta lên núi đao hắn cũng không cau mày lập tức trả lời, được.

Xong rồi. Cô bị lậm Quỳnh Dao quá rồi, Nhược Hi lắc đầu, tóc gáy dựng đứng, dạo này suy nghĩ lung tung gì đâu, aaaa!

"Vậy câu đi thay quần áo, tôi cũng đi thay." Nhược Hi nói xong, thuận miệng dặn dò: "Mặc nhiều chút."

"Cô, quan tâm tôi?" Mục Ca do dự hỏi, hai mắt không chớp nhìn cô chằm chằm.

Nhược Hi hận không thể cắn rơi đầu lưỡi mình, sau đó tát cho mình mấy cái bạt tai.

Cô hít sâu, cười ha ha: "Làm sao có thể, tôi sợ hai chúng ta cùng đi ra ngoài, người ta lại cho rằng đầu óc cậu không bình thường."

Kết quả Mục Ca đột nhiên mỉm cười kì lạ, cúi đầu, nhìn đỉnh đầu Nhược Hi nói: "Trời mưa to, giúp tôi đi đổi quần áo, cô nói xem hai ta người nào không bình thường đây."

"Mục Ca, cậu chết đi!" Nhược Hi đạp vào đầu gối Mục Ca, cô nghe ngón chân mình rắc một cái, đau đến tan lòng nát dạ, không để ý đến thành quả thắng lợi, ôm chân kêu đau.

Đúng là dáng người cao lớn, đạp cũng không được, đúng là nghiệp chướng!

Nhược Hi đi giày cao gót, ở góc độ nào đó nhất định phải vượt qua chiều cao của người nào đó.

Trên đường đi nước chui vào giày, khiến chân bị trượt, làm cô đi đường cũng khập khiễng.

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Đây không phải vấn đề, quan trọng là tự dưng bụng Nhược Hi cảm thấy đau. Đoán chừng dì cả sắp tới, cảm giác đau nhói ở bụng dưới giống như người ta dùng khoan điện khoan ở trong bụng, rất đau. Vừa vặn cái ô hình mặt trời đường viền hoa chiếm hơn nửa, lúc gió thổi dong đưa, rất đẹp mắt, nhưng không thể chắn gió và mưa, mắt thấy cái ô màu xanh lá của Mục Ca vừa to vừa rộng, cô thật hận không thể đẩy hắn vào cống thoát nước, cướp lấy ô để dùng.

Nhưng Nhược Hi không phải nữ thổ phỉ, chỉ có thể bỏ mặc kì vọng của mọi người, đặt tay lên bụng thê thảm kéo lê người đi về phía trước. Chỉ còn mấy bước nữa là đến, vội vàng lên lầu đổi quần áo, sau đó gọi xe về, không thể chịu được nữa.

Thật chết người!

"Cô chờ tôi một lát." Mục Ca để lại câu nói sau đó chạy như bay, để Nhược Hi một mình cắn răng nghiến lợi đứng tại chỗ không thể làm gì, người này tính giở trò quỷ gì, thời gian quý báu, nhỡ dì cả đến ngay lúc này, lúc đó người khác nhìn vào, thì thật sự quá…

Gió lạnh thổi vù vù, toàn thân đều lạnh giá. Tình trạng bi thảm, cô vẫn còn đứng dưới trời mưa như trút nước chờ tên ngu ngốc kia trở về, làm sao có thể! Nhược Hi quyết tâm, vội vàng đi về phía trước, không được, cô phải đi vào phía trong cửa ấm áp, cái gì cũng vứt ra đằng sau.

Phía sau cửa hàng quần áo chính là khoảng trời ấm áp, khiến tâm trạng người ta thoai mái, Nhược Hi hạnh phúc, thấy có bán ngô, nghĩ đến vị thơm ngọt nước miếng muốn chảy ra, vội vàng tới mua. Nhớ tới Mục Ca giống như kẻ điên chạy đi dưới mưa, cô đưa ba đồng: "Chị, em hai bắp"

Cô ôm bắp ngô gặm một lúc, dạ dày cũng ấm hơn, chờ mãi không thấy Mục Ca. Nhược Ca kêu lên một tiếng, không lẽ người này vẫn ở ngoài chờ? Chẳng lẽ trời mưa to không tìm được cô lại không biết chạy vào đây tìm?

Đại ca, chỗ này chỉ cách có mười bước, chẳng lẽ hắn ngốc thì cô cũng ngốc?

Trời, vừa nghĩ hắn có thể chính là kẻ thiểu năng ngu ngốc, Nhược Hi không có cách nào đành ôm bắp ngô, khổ sở mở ô, hết cách rồi, nếu không tìm không biết đứa ngốc này có tìm được cô không, đành phải cúi đầu đội mưa ra ngoài.

Quả nhiên trời mưa như trút nước, Mục Ca đứng ở ngoài cách cửa chính mười mấy bước,mưa to trắng xóa, hắn một mình đứng chỗ đó, trong ngực ôm một li sữa nóng.

Nhược Hi đứng trước mặt hắ, đôi môi run rẩy: "Sao cậu không đi tránh mưa?"

"Tôi sợ cô không tìm được tôi." Mục Ca thấy Nhược Hi đột nhiên xuất hiện sợ hết hồn, lúc nãy nhìn thấy cô bị lạnh, lại không dám để cô che dù cùng mình, nghĩ tới nghĩ lui thấy có một cửa hàng bán sữa nóng, bảo cô chờ vội chạy đi mua. Lúc quay lại không thấy người đâu, hắn nghĩ chắc cô sẽ trú ở trong cửa hàng trước mặt, nhưng nhỡ không phải? Cô quay lại không tìm thấy người, chẳng phải hai người sẽ rất luống cuống?"

"Cho cô, nhưng hơi lạnh." Mục Ca đữa sữa tươi cho cô, ngón tay lạnh buốt khẽ lướt qua tay cô.

Đâu phải có chút lạnh, mà toàn bộ đã lạnh. Nhưng Nhược hi vẫn hắng giọng, nói một câu: "Cảm ơn." Cầm cốc sữa uống trong cơn mưa.

"Đừng uống, lạnh sẽ đau bụng." Mục Ca dùng thân thể chắn mưa bụi, cau mày nói.

"Tôi khát." Nhược Hi nhếch miệng nói, sau đó lấy bắp ngô trong ngực đưa cho Mục Ca: "Cậu ăn đi, nói thật, tôi không nghĩ cậu ngốc như vậy."

Một câu cuối cùng, cô nâng cao giọng, theo bản năng bày tỏ tức giận.

Tại sao lại không vào thử xem cô có ở đó không, rồi hãy đi tìm? Hắn đứng dưới cơn mưa lạnh buốt thế này bao lâu, thực ngốc!

"Trong lòng cô thật ấm áp." Mục Ca có ý nói bắp ngô không bị lạnh, kết quả Nhược Hi lại nghĩ tới vấn đề không trong sáng, đỏ mặt nói: "Cút, trứng thối!"

"Á?" Mục Ca không hiểu mình lại làm gì sai.

Nhược Hi kéo cái cô của hắn che cho mình, sau đó thu ô mình lại, miengj nhếch lên: "Vội vàng đi vào, cậu muốn ăm kem sao?"

Mục Ca nghịch ngợm nhìn cô: "Khẳng định không thể ăn, nhưng vẫn phải nhanh lên."

Hắn chỉ bước vài bước đã tới, Nhược Hi chỉ có thể đi nhanh hơn.

Đổi áo rất thuận lợi, cô gái bán hàng còn dùng giọng nói kính nể: "Hai người thật giỏi, mưa to như vậy còn tới đổi quần áo, cũng không sợ bị đông lạnh."

Mục Ca hé miệng cười, Nhược Hi không lên tiếng. Xuống lầu về nhà, đi ngang qua một cửa hàng quần áo nữ dưới lầu, Mục Ca đứng trước một cái váy nhìn thật lâu, giống như đang nghĩ cái gì.

Cái váy màu xanh ngọc, có vẻ người lớn, Nhược Hi nghĩ thầm trong lòng, tiểu tử này không phải mua cho cô chứ? Cô giả vờ nhìn ngắm xung quanh vừa liếc trộm Mục Ca, nghĩ thầm,thẩm mĩ thật kém, váy này phải cho người hơn bốn mươi tuổi mặc, mua về cô cũng không có can đảm mặc,mặc cũng bị Chân Chân mắng chết.

"Cô nói xem, mẹ tôi mặc váy này được không?" Mục Ca quay đầu hỏi, toàn bộ ý niệm trong đầu Nhược Hi hoàn toàn bị tiêu diệt. Lâm Nhược Hi à Lâm Nhược Hi, đầu ngươi dạo này bị cửa kẹp rồi hả? Tại sao lại nghĩ tới những điều không có khả năng thế? Uổng công năm đó ngươi tự xưng mình thông minh tuyệt đỉnh, bây giờ đã nhìn rõ, chỉ là tiểu thông minh, không phải đại trí tuệ.

Người ta là con trai, tất nhiên mua váy cho mẹ mình, ngươi là gì của hắn? Người ta sao phải mua cho ngươi? Đúng là buồn cười!

Nhược Hi cười gượng, mắt bị ép phải quan sát: "Cũng được, nhưng cái màu xám tro tốt hơn."

“A, vậy chờ tháng sau tới đây mua, tháng sau sinh nhật mẹ tôi.” Mục Ca mỉm cười nói.

“A, ha ha ha, được.” Nhược Hi cười qua loa, uất ức.

Trên đường về, hai người đi chung một cái ô. Không phải Nhược Hi chủ động đề xuất, cũng không phải Mục Ca chủ động nói, tự nhiên mà vậy, cô không mở dù, hắn mở ra, trực tiếp đi tới cạnh cô.

Dưới cơn mưa to, Nhược Hi đột nhiên cảm thấy như mình đang luyện Cửu dương thần công, lúc Mã Cảnh Đào luyện công khói trắng bốc lên từ đỉnh đầu, giống như bị sấy khô, toàn thân trên dưới căng lên. Càng khẩn trương, thân thể Mục Ca lại càng gần, hắn đứng bên trái cô, cách một cán ô, không gian dưới ô càng thêm chật hẹp.

“Cậu cách xa tôi một chút, cậu cao như vậy, ngay cả không khí cũng chiếm nhiều hơn, sao lại bá đạo như vậy?” Nhược Hi nhỏ giọng oán thán.

“À, vậy cô đừng đi ra bên ngoài.” Mục Ca cực kì ngoan, để cho cô không thể làm gì được, thở dài.

Hai ngày nay có gì đó không đúng, đứa nhóc mạnh miệng trước kia cũng mất, lí do trêu chọc cũng mất, hình như từ khi cô ý thức được hắn đã trưởng thành, cái gì cũng không có…

Thật hi vọng hắn vẫn giống như vậy….

Hoặc cô thì ra cũng giống như vậy….

Có thể sao?

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Gọi một tiếng cô giáo.

Đêm đó trong mơ của Nhược Hi, lúc thì là hình ảnh cốc sữa trong ngực Mục Ca, lúc thì là một người đàn ông dịu dàng cười ha ha vuốt đầu cô.

Đúng rồi, cô vẫn thích cảm giác được cưng chiều, mà loại cảm giác này người còn nhỏ như Mục Ca không thể đem lại được. Tạm thời không nói đến tương lai hai người không thể kết giao, chỉ bằng việc Mục Ca đang ở một nơi thật xa thôi, chuyện bất thường gì đó đã bị cô tiêu diệt ngay từ khi còn trứng nước.

Bên tai đột nhiên truyền tới giọng nói Mục Âm: “Con không phải đi học sao?”

Đúng rồi, lớp học, Nhược Hi giống như lò xo bật dậy, ôm chăn chạy ra ngoài, “Phanh” một tiếng, hình như đụng phải thứ gì, chân lảo đảo, suýt chút nữa quỳ xuống, trước mắt nhất thời mù mịt, mắt nổ đom đóm.

Một đôi tay lập tức giữ cô lại: “Cô bị ma rượt hả, vội như vậy?”

Nhược Hi vừa buộc mái tóc lộn xộn, vừa nói: “Nói nhảm, tôi phải đi học đấy.”

“Cô không phải được nghỉ sao?” Mục Ca liếc cô một cái, kéo chăn xuống: “Cô giả trang làm người Ấn Độ hả, ôm chăn chạy ra ngoài cố ý dọa người ta?”

Nhược Hi vỗ đầu một cái: “Đúng rồi, còn chưa khai trường. Vậy sao tôi lại nghe thấy ai nói chuyện đi học?”

“Bảo Bảo, đánh thức con? Dì nói Mục Ca cần phải tìm gia sư môn toán, giữa học kì này thi.” Mục Âm từ sau lưng bọn họ đi tới, cất chăn trong tay Mục Ca đi.

“Cậu phải thi cấp ba rồi hả?” Nhược Hi đối với chuyện này không hề xa lạ, nhớ năm đó cô cũng phải trải qua bao nhiêu vất vả, hôm nay hắn cũng phải thi, khiến cô chợt ý thức được hai người chênh nhau bao nhiêu tuổi.

Mặc dù cô còn rất hoài niệm quãng thời gian đó, nhưng cũng biết thời gian đó mình thật là ngốc.

Thì ra là, Mục Ca cũng giống cô.

“Ừ, còn một năm. Mẹ tôi đã lo lắng rồi.” Mục Ca không nghĩ là đúng mỉm cười, vụng trộm oán.

"Thành tích toán học của cậu thế nào? Không phải trước đây đã học gia sư một năm sao? Không đúng trọng điểm?" Dọn dẹp xong, Mục Âm đi ra, nhìn Nhược Hi cười: "Mục Ca không giống con, nghe cha con nói, lúc đó con không cần gia sư."

Thật ra, Nhược Hi muốn phản bác, nói không cần gia sư không phải là thi tốt, có gia sư kèm cũng không có nghĩa là thi không được, năm đó cô không cần thuê gia sư là vì ba ở bên ngoài, không ai quan tâm cô.

Có mẹ con cái mới được coi như bảo bối, cô không còn mẹ, cho nên cái gì cũng không phải.

"Để tôi giúp cậu ta, sẽ tiết kiệm được tiền." Nhược Hi hơi ngừng lại một chút, suy nghĩ nói: "Nếu như cảm thấy ngại, có thể đưa cho tôi một chút gọi là bồi thường cũng được."

"Vậy thì quá tốt, Mục Ca ở nhà học, thuận tiện hơn, đỡ phải ăn trưa ở ngoài dì cũng không yên tâm." Mục Âm tuy bị lời nói của Nhược Hi chẹn họng nhưng vẫn tỏ vẻ cảm ơn.

Nhược Hi có chút xấu hổ, biết mình hơi quá đáng nhưng Mục Ca ở trước mặt, nên có vẻ không ổn. Vì vậy lẩm bẩm nói: "Như vậy buổi trưa hai người đi ra ngoài, chúng tôi cũng có cơm ăn."

"Vậy cũng được, hai đứa cứ ở nhà học tập, dì và ba con ra ngoài đi dạo tránh làm phiền hai đứa. Mục Âm mỉm cười chuẩn bị điểm tâm, Nhược Hi đứng đó lườm Mục Ca: "Nhìn cái gì? Bắt đầu từ hôm nay tôi là gia sư của cậu, gọi một tiếng cô giáo nghe xem!"

"Không gọi, còn không biết cô có dạy được hay không!" Mục Ca tất nhiên còn chưa có ý thức được một ngày làm thầy, cả đời làm cha nghĩa là gì, vẫn dáng vẻ đắc ý, cho nên không thấy được vẻ mặt ác độc của Nhược Hi, nếu không cậu đã hiểu rõ mấy giờ tới của cậu thật là bi thảm rồi.

"△ tương đương với bình phương 4ac cậu cũng không biết? Nhược Hi nghiến răng nghiến lợi.

"Vì sao phải biết?" Mục ca không nhanh không chậm đáp. Cái dáng vẻ này mà đòi ôn thi, không trực tiếp đạp cậu một trận thì quả là sai lầm.

"Vậy tang và cotang thì sao?" Nhược Hi chưa từ bỏ ý định, cực kì không tình nguyện hỏi một vấn đề khác.

"Muốn nói mối liên hệ của nó…" Không đợi Mục Ca nói xong, hai mắt Nhược Hi thấy hi vọng, vội vàng gật đầu: "Đúng, đúng đúng, quan hệ, chính là gì?"

"Quan hệ trực tiếp." Mục Ca dáng vẻ đương nhiên, khiến Nhược Hi tức giận cầm quyển sách toán nện một phát vào đầu cậu.

"Tại sao lại đánh tôi?" Xoa xoa đầu oán trách, lại không nhận được một chút đồng tình của Nhược Hi, cô bĩu môi nói: "Nói nhảm, đầu óc của cậu đúng là đần, không đánh không được."

"Đánh nhỡ đần thì sao?" Một âm thanh nhẹ nhàng vang bên tai cô.

"Nói lời vô dụng làm gì, cậu còn có thể ngốc hơn ư, đã rơi xuống đấy rồi có hiểu không?" Nhược Hi nhìn thấy bộ dạng có chết cũng không sợ của Mục Ca, muốn biến đứa ngốc thành thiên tài cũng không có, cái khó ở đây là muốn biến kẻ ngốc thành thiên tài còn phải không lộ ra dấu vết.

Cô bắt đầu lấy giấy viết công thức, giảng lại từ đầu, nói đến miệng sù bọt mép đầu bốc khói, đến trước mắt biến thành màu đen suýt chút nữa nghĩ rằng chính mình đã mở ra được không gian khác, hơi liếc mắt một cái nhìn Mục Ca, phát hiện ra người này thế lại đang ngủ gật, đầu cũng sắp chạm vào bàn.

Nhược Hi lộ ra dáng vẻ hung dữ, lấy tay bóp chặt mũi Mục Ca, hô hấp khó khăn khiến Mục Ca giật mình, lắc đầu lung tung, mới mở to mắt nhìn thấy gương mặt tươi cười đến sắp rút gân của Nhược Hi: "Cô muốn làm gì?"

"Ai bảo cậu không nghe tôi nói!" Nhược Hi hừ lạnh một tiếng, rút tay về.

"Cô nói cực kì nhàm chán, so với thầy giáo dạy số học của tôi còn chán hơn." Người nào đó tự nghĩ bản thân vô cùng thành thật, ăn ngay nói thẳng.

Nhược Hi rốt cuộc cũng hiểu lúc đến trường gặp những học sinh như thế này, thầy giáo cũng hận thật sự không thể đạp hai cái bày tỏ nỗi đau của mình, thì ra nếu không phải là quy định của đạo đức, thì thầy giáo đã sớm không khống chế được rồi, quá khinh người, cái loại phế vật thế này không đạp thì đúng là có lỗi với tạo hóa. Cho nên, Nhược Hi nhấc chân, đạp mạnh vào ghế, Mục Ca không kịp phản ứng nghiêng người ngã nhào xuống đất.

Tự gây nghiệt, không thể sống, đáng đời!

Trên thực tế, cô chỉ muốn cho hắn ngã nhẹ một cái thôi, nhưng Mục Ca mất trọng tâm, nên bị ngã rất nặng, cô cũng không dùng sức, nhưng hắn lại bị ngã mạnh, ngay cả tiếng kêu cũng không có.

"Này, cậu đứng lên cho tôi, đừng giả bộ bị thương, tôi gần như là không dùng sức." Nhược Hi đá đá chân Mục Ca, kết quả Mục Ca bò dậy, tay che miệng, nhìn cô nước mắt lưng tròng.

Cái gì? Hắn làm sao?

Nhớ lại lúc cô đạp vào ghế, hắn đang muốn nói cái gì đó, vì thế người nào đó không may bị té ngã không kịp thu lại đầu lưỡi, mà cằm của hắn lại khép lại… Vì thế đầu lưỡi vinh quang xuất ngũ, cầm khăn tay nhỏ nước mắt tuôn trào nói tạm biệt.

“Cô rốt cuộc có phải là con gái hay không, tại sao không có việc gì lại đạp người khác?” Hắn mơ hồ không rõ cất cao giọng chất vấn, nhưng đôi mắt đẫm lệ nên không hề có chút uy hiếp nào.

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

“Ai bảo cậu không chú ý học.” Cô cưỡng từ đoạt lí, không hề có một chút áy náy.

“Cô ra tay ác như vậy, nếu tôi không thể nói chuyện thì thế nào?” Mục Ca buông tay không che miệng nữa, Nhược Hi loáng thoáng nhìn thấy có chút máu.

Cô vội vàng đi tới, túm hắn ngồi trên ghế, nâng cằm hắn vẻ mặt nghiêm túc: “Đừng động, để tôi xem một chút.”

Mục Ca không chịu há mồm, cô dùng lực bóp mạnh, khiến hắn không thể làm gì chỉ có thể há miệng, Nhược Hi kiểm tra trên dưới một lần.

Đầu lưỡi bị sưng, trên đầu lưỡi mềm mại bị ửng đỏ, đôi môi Mục Ca mềm nhũn, khiến cho lòng cô nhộn nhạo, đầu ngón tay vô tình chạm vào đôi môi của Mục Ca, thật muốn bất chấp tất cả nhào tới cắn hắn một cái.

Cô thu hồi tầm mắt, mới phát hiện hai người đang tiếp xúc thật gần. Hai mắt trong suốt của hắn đang nhìn cô chăm chú, nửa người dựa vào nhau, từ trên người hắn truyền đến mùi xà bông dễ chịu, còn có hơi thở đặc trưng giống như ánh mặt trời.

“Ách, cái đó, không có việc gì, chỉ là vết thương nhỏ.” Nhược Hi ngẩn người vội vàng nói qua loa, Mục Ca ngược lại chưa yên tâm: “Nhưng tôi còn rất đâu, cô nhìn lại một chút.”

Thấy Mục Ca làm nũng, Nhược Hi không dám để ý nữa, sưng mặt nói: “Không cho phép lừa gạt cô giáo, đừng tưởng rằng cậu giả bộ bệnh thì có thể không nghe giảng bài, cậu vẫn phải học.”

“Thật, cô giúp tôi kiểm tra một chút.” Mục Ca vẫn không buông tha.

“Không làm sao cả.” Nhược Hi không ngẩng đầu.

“Nhỡ nửa đời sau của tôi không nói được, cô sẽ phụ trách?” Mục Ca lầm bầm.

“Nếu như cậu ngay cả chu vi hình tròn cũng không hiểu, người nào chịu trách nhiệm cũng không được. Nhanh một chút, đây là tiếp tuyến, tiếp tuyến với hình tròn.” Nhược Hi cứng rắn cố tình không chú ý tới hắn.

Sắc mặt Mục Ca có vẻ không tốt, sau đó lại cười cười pha trò: “Mưu kế nhỏ như vậy không lừa được cô. Giả bộ cũng không có ý nghĩa.”

Nhược Hi tức giận: “Đàn ông trưởng thành còn dùng mưu kế nhỏ, quá âm hiểm.”

“Cô nghĩ tôi là đàn ông sao?” Mục Ca bỗng giật mình, lên tiếng hỏi.

“Đương nhiên là đàn ông, chẳng lẽ cậu đồng tính?” Nhược Hi nghiêng đầu nhìn sang, biểu đạt ý nghĩ trong lòng: “Nhưng cái đó là tương lai, bây giờ thì cậu cái gì cũng không phải.”

Mục Ca đột nhiên nhếch miệng cười một tiếng, “Bởi vì tôi không phải là đàn ông cho nên, váy của cô đang bị hở, cô cũng không cần quan tâm?”

Nhược Hi đột nhiên nhảy ra, sờ sờ cổ. Hôm nay mặc váy dài, chẳng dây không phải buộc ở cổ mà là sau lưng, cô vội vàng luống cuống sờ xuống dưới, quả nhiên bị mở ra, nhanh chóng quay lưng đi, tay cầm chặt dây, hốt hoảng bối rối còn va đổ cả ghế ngồi.

“Cũng không phải là tôi kéo, cô làm gì phải trốn tránh?” Mục Ca thấy cô phản ứng mạnh cau mày nói.

“Nói nhảm, nếu cậu dám ở tôi đánh cho răng rơi đầy đất.” Nhược Hi thấy hắn không nhúc nhích khóc không ra nước mắt, tự mình vụng trộm buộc lại dây lưng, sau khi buộc xong vẫn không yên tâm, vội lấy một cái áo khoác mỏng khoác lên.

Sau khi chắc chắn đã che thật kín, một lần nữa bày ra vẻ mặt cô giáo nghiêm túc ho khan: “Được rồi, náo nhiệt cũng xem xong rồi, cười cũng xong, giờ thì học.”

Lần này Mục Ca cũng không phản đối, ngoan ngoãn ngồi xuống, đợi Nhược Hi ngồi xong, hắn mới đưa mặt sát gần, chỉ vào đề nói: “Cô nói lại lần nữa, quan hệ cái gì?”

"À đó là tiếp điểm." Nhược Hi nói liên tiếp không ngẩng đầu, Mục Ca lặng lẽ đưa mặt sát gần: "Nếu tôi vừa rồi nhìn thấy hết, cô cũng sẽ để tôi phụ trách sao?"

Nhược Hi xoay người, vô cùng dịu dàng nói: "Ừ trước khi để cậu phụ trách, tôi sẽ móc mắt cậu, chặt cánh tay cậu, đánh gãy hai chân cậu." Sau đó cô cười lạnh nói tiếp: "Cậu còn có ý nghiên cứu chuyện phụ trách không?"

Mục Ca chép miệng: "Không muốn, quả nhiên người ta nói không sai, độc nhất là lòng dạ đàn bà, mới vừa rồi cô làm đau đầu lưỡi tôi, nếu cô yêu cầu phụ trách, tôi mới không đối xử tệ với cô như vậy."

Nhược Hi liếc hắn một cái, trực tiếp cầm đề thi lên, đập đập vào đầu hắn: "Đừng nói lời vô dụng, đọc sách đi."

"Bởi vì tôi không bỏ được." Một tiếng nhàn nhạt, một giọng nói thản nhiên truyền đến, phảng phất bị ánh mặt trời chiếu sáng, thâm nhập vào ý thức Nhược Hi.

Cỏ non không phải trà của cô.

"Cút đi, nếu hôm nay cậu học không xong tiếp tuyến, thử xem tôi có đánh chết cậu không!" Nhược Hi cứ thế mà trả lời câu nói thâm tình khẩn thiết của Mục Ca.

Cô thừa nhận, ngay sau khi Mục Ca nói ra câu kia, khoảnh khắc đó, trong lòng cô run rẩy, sau khi nhìn thấy ánh mắt gian xảo của hắn mới nhận ra mình động lòng đúng là quá buồn cười.

Hắn chẳng qua là đang đùa giỡn.

Thật đáng chết. Vừa nghĩ tới mình bị một cậu nhóc làm cho động lòng, lại còn không tự chủ bị hắn hấp dẫn, suy xét mọi khả năng, lại có cảm giác mập mờ lãng mạn, càng nghĩ càng thấy mình tự đa tình.

Trong phòng này căn bản là hai cái đầu heo, một cái đầu heo chết sống không thèm học- Mục Ca, một cái đầu heo chính là bị người ta đùa giỡn còn không biết – Nhược Hi.

Đáng ghét!

"Tôi cảnh cáo cậu, không được xem ti vi. Cậu bây giờ là ánh mặt trời của Tổ quốc, ngày ngày bị những phim truyền hình kia đầu độc ảnh hưởng đến suy nghĩ. Có thời gian thì đọc nhiều sách, cái gì gọi là đại trượng phu không lo lấy vợ? Chờ khi cậu hiểu thế nào là tiếp tuyến, thi tốt nghiệp cấp 3 xong, tương lai đỗ đại học chính quy, muốn cô gái xinh đẹp nào chẳng được, bây giờ cậu đừng ở đây lãng phí thời gian nữa." Nhược Hi tận tình khuyên bảo cứu vãn kẻ đang sa chân Mục Ca.

"Tôi không nghĩ là tôi lãng phí thời gian." Mục Ca bĩu môi không phục, quật cường nghiêng đầu sang một bên.

Nhược Hi hít một hơi thật sâu, nhìn hắn. Kì thật cô biết mình nói cái gì cũng không xác định hắn vừa rồi cố tình trêu chọc, trêu chọc người khác phái duy nhất là cô, tình cảm ở độ tuổi này chỉ không cần ba phút đã nhanh chóng quên mất.

Lúc cô học trung học còn thích Lâm Chí Dĩnh đấy thôi, cho nên sống chết nhịn ăn đi mua băng đĩa của anh ta, bây giờ còn chẳng biết anh ta là ai!

Ừ, chính là như vậy, lại cỏ non này tuyệt đối không thể là của nàng, tương lai của cỏ non sẽ có một đại hoa viên chờ đợi, tìm mùa xuân của hắn trong nghìn loại hoa, cũng sẽ không để ánh mắt trên người cô.

"Đọc sách." Suy nghĩ được ra đạo lí lớn, Nhược Hi trút bỏ vẻ mặt ngơ ngác mất hồn bất đắc dĩ khuyên bảo, cùng ánh mắt kinh ngạc của Mục Ca, mở sách, nhét bút vào tay hắn, "Làm bài. Cái gọi là trí nhớ không bằng viết nát đầu bút, làm nhiều sẽ hiểu."

Mục Ca cầm bút, dưới ánh mắt soi mói của Nhược Hi chậm rãi nâng bút, miệng còn không phục.

"Cô thật…."

"Câm miệng!"

Mục Ca bị cự tuyệt tức giận, viết một mạch, quên vừa rồi mình giả bộ không hiểu. Làm một mạch ba đề, không sai chút nào, Nhược Hi cầm đề toán, hai mắt mở lớn.

Sau đó một quyển sách nữa đập tới, trúng ngay mục tiêu. Mục Ca ôm đầu, nhíu mày: "Tại sao lại đánh?"

"Bởi vì cậu không thành thật. Rõ ràng cái gì cũng biết lại giả bộ như không hiểu gì!" Hai mắt của Nhược Hi giống như hỏa nhãn kim tinh, liếc qua cũng thấy lòng dạ hẹp hòi của hắn: "Có phải cậu lười biếng? Tôi liếc mắt một cái cũng nhìn thấy rõ bản chất của cậu."

Mới là lạ. "Tất nhiên là, tôi không biết cô dạy thế nào, nên mới thế." Vẻ mặt đắc ý của Mục Ca dường như che giấu cái gì, nhưng Nhược Hi lại không nhìn thấy.

“Được, cậu đã biết thì chúng ta thử làm một bài sát hạch, tôi đưa cậu mười đề. Làm xong, buổi trưa đãi cậu bữa tiệc lớn!” Nhược Hi cười lạnh dụ dỗ.

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 29

“Được, tôi nhất định phải ăn cơm do cô tự tay nấu!” Mục Ca quả nhiên không chịu nổi dụ dỗ, hào khí vạn trượng lập tức đồng ý.

Vớ vẩn, “Chuyện trước tiên là làm đúng, nếu làm sai, cậu phải nấu cho tôi ăn, còn phải rửa bát.” Nhược Hi nhướng mày nhìn Mục Ca.

“Được, một lời đã định!” Mục Ca trực tiếp cầm bút chà sát tay, hắn xắn tay áo để lộ ra cánh tay, khiến Nhược Hi không nhịn được nhìn thêm vài cái, cố gắng chuyển dời tầm mắt tập trung nhìn sách ra đề, sau đó đặt trước mặt hắn, tựa lưng vào ghế lấy một quyển tiểu thuyết ra đọc.

Tịch Quyên thật xinh đẹp, Gia Luật Liệt quả thật là nam nhân cực phẩm, nhất là cảnh tượng cấm trẻ em ở bên bờ hồ thật sự là rung động lòng người,Nhược Hi cắn ngón tay, mặt hồng hồng liếc mắt nhìn Mục Ca đang nhíu mày khổ sở làm đề toán, nhìn đến đôi môi hắn, lại nhớ tới ngón tay hắn, rồi lại nhớ tới trong sách viết thủ cung sa dần dần mờ đi.

Má ơi, thật xấu hổ!

“Này, tôi đã làm xong.” Bởi vì quá mức nhập tâm nên quên mất bên cạnh còn có một người, giờ phút này Nhược Hi còn đang chìm trong mộng xuân, nhất thời không phản ứng kịp.

“À, làm xong, làm xong?” Nhược Hi vội vã tiếp lời, thu lại vẻ mặt thèm thuồng, ngay sau đó lộ ra vẻ nghi ngờ: “Lúc nào xong?”

“Lúc cô cắn ngón tay nhìn tôi ngẩn người.” Mục Ca cười hì hì nhìn cô, thuận tay đưa tới hộp khăn giấy: “Cầm lấy lau miệng, đều là nước miếng.”

Nhược Hi theo bản năng lấy mu bàn tay lau khóe miệng, kết quả lại không có gì cả. Nghĩ đến mình vừa nhìn Mục Ca lại ảo tưởng thành Gia Luật Liệt, sợ hắn nhìn thấy tâm sự của mình, chột dạ lập tức cúi đầu kiểm tra đề thi.

Không tệ, quả thật không tệ. Nhưng mà có một lỗi sai, cô quay người, chỉ vào lỗi sai: “Chỗ này sai rồi, cậu đi nấu cơm!”

“Công bằng một chút đi, cô làm cơm, tôi giúp một tay.” Mục Ca hình như đã sớm nghĩ tốt, bình tĩnh mở miệng đề nghị, hơn nữa đề nghị này còn vô cùng hợp lí.

Nhược Hi cúi đầu xem kĩ lại, có thể làm được như vậy quả thật không cần gia sư, tại sao lại còn phải giả bộ ngốc?

“Thật ra thì cậu không cần phải thuê gia sư.” Nhược Hi nghi ngờ hỏi.

“Tôi nói muốn đi học, mẹ sẽ cho tôi tiền, giữ tiền lại tháng sau mua cho mẹ quà sinh nhật.” Đối với chuyện nói dối đi học để lấy tiền này Mục Ca có vẻ xấu hổ, cúi đầu cười cười.

“Thì ra là vậy!” Cô vô tình lại phá hỏng kế hoạch của hắn, phá hủy kế hoạch mua quà tặng mẹ của hắn. Nhưng vẻ mặt của hắn lúc đó cũng không mất hứng, nếu như lúc đó có tỏ vẻ một chút gì đó, cô sẽ không làm như vậy.

“Không cần lộ ra vẻ mặt bị hù dọa như vậy được không, tôi cảm thấy cô dạy cũng tốt.” Mục Ca có vẻ nhìn thấu tâm sự của cô, mỉm cười nói.

“Đi, đi nấu cơm!” Nhược Hi làm bộ như không nghĩ đến lời hắn nói, trong lòng cũng bắt đầu suy nghĩ xem đưa cho hắn 100 đồng mà cô đi làm thêm còn thừa.

Đây chính là tiền mua quần áo cho bà ấy, nói thật, bỏ tiền ra cô cũng không cam tâm tình nguyện. Nhưng thấy hắn hiếu thảo như vậy, đối với một người không còn mẹ để mà hiếu thảo mà nói, có ghen tỵ nhưng cũng thật hâm mộ.

Thôi, tiền tài là vật ngoài thân, chết không thể mang theo, quyên góp!

Thừa lúc Mục Ca đi rửa tay, cô lấy ví tiền, lấy số tiền còn lại nhét vào trong sách của hắn, lại sợ hắn không nhìn thấy, lại để lộ một chút, mới vỗ vỗ tay đứng lên, giống như hoàn thành một hành động vĩ đại nào đó.

Sau đó cô vội vàng chui vào bếp, bận rộn, sợ mình hối hận, 100 đồng này là tiền thừa lại khi cô đi làm thêm.

Lần gần nhất mà Nhược Hi nấu cơm đó là lúc mười hai tuổi, so với Mục Ca bây giờ còn nhỏ hơn một chút.

Tình trạng thảm thiết khi đó là: Cơm phía trên chưa chính kĩ, phía dưới bị khét, sợi khoai tây to như cái đũa, xào mất mười phút còn chưa chính. Sau lần

đó, nếu Lâm Húc Thịnh không ở nhà, ông cũng làm đồ ăn lại cho Nhược Hi, mãi đến khi cô đi học trung học ở đó có căn tin, biết Nhược Hi không đói bụng mới thôi.

Mục Ca đứng ở một bên thấy tay chân cô luống cuống không đành lòng làm vật hi sinh, đành ra tay tự cứu bản thân.

Đầu tiên là cởi tạp dề ở trên cổ cô xuống, đeo vào người mình, quay lưng để cho cô buộc lại. Nhược Hi lúc đầu thấy hắn lấy tạp dề có vẻ bất mãn, nên hung hăng thít chặt. Trời nóng quần áo cũng mặc ít, buộc chặt như vậy, khiến quần áo bó sát vào cơ thể, cũng khiến Mục Ca nhếch miệng cười.

Nhưng mà quan trọng nhất là xử lí tình trạng hiện tại, hắn muốn ăn cơm thì phải chuyên tâm mà cứu vãn.

Rau trộn sứa, canh trứng hẹ. Món ăn gia đình rất đơn giản, lại hợp với khẩu vị của Nhược Hi. Cô ngơ ngác nhìn hắn thuần thục xào rau, trang trí, thậm chí còn tạo một vệt lõm trên món ăn, tỏa ra hơi nóng mà mùi thơm.

Đây chính là động tác quen thuộc của mẹ Nhược Hi, bà nói làm như vậy khí nóng sẽ tản đi, khiến mọi người ngửi thấy mùi thơm, bụng sẽ bắt đầu hưởng ứng.

Không sai, hắn chính là người nhà của cô. Mùi vị đó cũng là hắn lưu lại cho cô. Thật sự rất thơm, thơm tới tận trong lòng.

"Ăn cơm, còn ngẩn người?" Mục Ca khua khua tay trước mắt cô.

Mục Ca tự cầm bát đũa của mình, sau khi xới cơm đưa tới mặt Nhược Hi lại múc canh đưa qua. Nhược Hi còn chưa hiểu sao lại phải múc canh thì đũa đã cắm vào bát cơm.

Trái một ngụm nước canh, phải một thìa cơm, cái này tuyệt đối là thiên đường, hưởng thụ hạnh phúc. Nhược Hi không thể không thừa nhận, đối với sự quan tâm của Mục Ca, cô càng ngày càng thích hắn, giống như hắn còn rất nhiều điểm tốt mà cô chưa nhận ra, cũng có rất nhiều rất nhiều ưu điểm từ trước đến nay chưa biểu lộ ra.

Nếu như, nếu như hắn không nhỏ hơn cô mấy tuổi, cô thật sự sẽ hạ móng vuốt sói đối với cô bé quàng khăn đỏ. Còn bây giờ, nên ăn cơm, tuyệt đối không thể vì ưu điểm của người ta mà thay đổi nguyên tắc của mình.

Đó chính là nguyên tắc cơ bản làm bạn trai của bạn học Lâm Nhược Hi.

Nhất định phải lớn hơn cô năm tuổi, đối xử với cô dịu dàng như nước, luôn luôn mỉm cười, vóc dáng phải cao, ngón tay thon dài, lúc cô phạm sai lầm sẽ dùng ánh mắt yêu chiều nhìn cô, giống như đứa con của mình phạm sai lầm, tiểu cẩu cẩu, phi, ví dụ thế nào lại ác như vậy à? Giống như giống như một con mèo nhỏ, cũng không đúng, giống như, giống như, giống như cái gì bây giờ?

Ài thật là, vì sao lại cứ suy nghĩ đến việc bạn trai đối xử tốt thì lại cảm giác như chính mình là động vật à?

Tình yêu chân chính chắc là như vậy đi: Người đó nấu cơm cho cô ăn, giặt quần áo cho cô, sau đó cô có thể ở bất cứ chỗ nào bất cứ đầu giày vò người đó, ngược đãi, hành hạ…. Trời ạ, thế không phải là quá biến thái sao?

Cũng không đúng, tình yêu chân chính thuộc về cô là cái gì đây?

Đã lớn như vậy nhưng cô vẫn chưa hiểu rốt cuộc mình thích gì, thật là làm cho người khác phải than thở.

"Hài!" Nhược Hi nhai cơm, dáng vẻ phờ phạc, than thở.

"Làm sao, tôi làm cơm rất ngon, ngon đến nỗi cô phải than thở?" Mục Ca ăn cơm rất nhanh, đã ăn tới bát thứ hai. Hắn không kén chọn thức ăn, thức ăn chỉ cần ăn được, nhìn dáng vẻ Nhược Hi xuống bếp, hắn lại âm thầm giúp đỡ, yêu cầu tuyệt đối đó là món ăn không thể đầu độc chết người. Tuy hắn rất lâu rồi không nấu cơm, nhưng vẫn gánh vác nhiệm vụ, vẫn nên suy nghĩ cho tính mạng của bản thân.

"Cậu nói, tương lai tôi phải tìm bạn trai như thế nào?" Nhược Hi không để ý, thuận miệng hỏi.

Vốn nghĩ lần này Mục Ca sẽ nói những câu nói mờ ám, kết quả, hắn ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào cô, nghiêm trang nói: "Là người!"

"Vớ vẩn!" Nhược Hi nghiến răng.

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Nếu như là tôi sẽ yêu và coi trọng cô.

Nhược Hi nhìn xung quanh bàn, không thấy cái gì có thể dùng để đánh hắn, đành phải để yên.

"Ăn xong rồi, cô đi rửa chén." Mục Ca cất dọn bát, ngay cả đũa cũng để rất quy củ.

"Tại sao lại là tôi?" Nhược Hi bình sinh hận nhất là rửa chén, canh rau, rồi hạt cơm, rửa mãi cũng không xong. Mỗi lần rửa tay còn lưu lại mùi dầu mỡ đồ ăn, rửa kiểu gì cũng không sạch, cô tức giận liếc hắn một cái.

"Vừa nãy cô nói cô nấu cơm, tôi mới đồng ý rửa chén, bây giờ là tôi nấu cơm, thì tất nhiên cô phải rửa chén mới công bằng đúng không?" Mục Ca thản nhiên ném ra một câu.

Để chứng tỏ mình công chính, không phải là ỷ lớn hiếp nhỏ, nói lời sẽ giữ lời, Nhược Hi chỉ có thể tâm bất cam tình bất nguyện nhấc chân bê bát đũa đi tới bồn rửa, mới đi được một nửa thì cổ bị người ta quàng lên cái gì, cô cúi đầu nhìn thì thấy là tạp dề vì vậy toàn bộ động tác đều dừng lại, quay đầu nhìn hắn. Mục Ca nâng khóe miệng nói: "Làm việc nhà sao lại không đeo tạp dề…. tôi giúp cô đeo."

"Không cho cậu mượn cơ hội trả thù!" Nhược Hi nhớ tới hành động của mình lúc đeo tạp dề cho Mục Ca, bàn tay đang cầm bát đũa cũng cực kì khẩn trương, nhưng mà chỉ có thể cúi đầu để Mục Ca buộc giúp cô.

Hắn không phải là buộc từ phía sau cô, mà đứng ở đối diện cánh tay vòng qua hông cô, bởi vì tránh va phải bát đũa mà cô đang bê, cho nên một lúc lâu vẫn chưa thể làm xong.

Hơi thở của hắn phả trước người Nhược Hi, cơ thể Nhược Hi bắt đầu cứng ngắc, cảm giác mỗi một lần hô hấp cũng trở nên khác thường. Có lẽ Mục Ca chưa phát hiện, nhưng cô rõ ràng cảm nhận được.

Thật ra lúc đầu Mục Ca suy nghĩ đơn giản muốn giúp cô đeo tạp dề mà thôi, nhưng khi cánh tay vòng qua hông cô, tất cả lí trí cùng kết bạn tập thể cùng bỏ trốn, trong đầu chỉ còn sót lại một từ hình dung chưa đầy một bàn tay.

Thì ra trông cô mạnh mẽ nhưng vòng eo lại mảnh khảnh như vậy, mềm như vậy.

Càng vui vẻ, ngón tay càng không tuân theo sự điều khiển, Mục Ca hết sức khắc chế bản thân bày ra vẻ mặt không có gì cả, mới miễn cưỡng buộc được tạp dề.

Không phải hắn có ý xấu, mà là, hắn không dám chần chừ một giây nào cả.

"Buộc xong?" Nhược Hi cúi đầu hỏi, giọng nói có chút khàn khàn.

"Ừ." Mục Ca có chút khẩn trương, mắt nhìn sang chỗ khác, hắn nghe thấy giọng nói của chính mình: "Thật ra thì."

"Thật ra thì sao?" Nhược Hi cúi đầu để bát vào bồn rửa, cúi người xả nước, chuẩn bị rửa.

"Không có gì." Thấy Nhược Hi không để ý tới mình, trong lòng bốc lên ngọn lửa giận vô danh, Mục Ca đột nhiên túm cánh tay cô kéo ra, đứng trước bồn tự mình rửa chén.

Rốt cuộc là người nào chọc tức hắn, làm gì phải bày bộ mặt thối này để người khác nhìn? Nhược Hi mơ hồ không hiểu.

"Không phải nói tôi rửa chén ư, sao cậu lại giành? Đây chính là cậu muốn làm, đừng nói tôi ép cậu." Nhược Hi đắc ý mỉm cười, ánh mặt trời chiếu qua khe cửa sổ, trong suốt như ánh mắt cô.

Mục Ca chợt quay mặt ra chỗ khác, nói: "Cô giúp tôi kiểm tra lại một chút, có mấy đề hình học mà tôi không biết."

Nhược Hi không cần rửa chén lập tức chạy về phòng, nghĩ lại, bỗng có cảm giác không đúng, lại quay người, nấp sau lưng Mục Ca, thừa dịp hắn không chú ý lặng lẽ nhô đầu ra, Mục Ca đang rửa chén, ngón tay trong nước vô thức đi tới đi lui.

Đột nhiên động tác của hắn dừng lại, chợt quay người, Nhược Hi sợ hết hồn, vội vàng lùi về phía sau hai bước, nhưng vẫn không kịp, hắn mạnh mẽ kéo cô từ phía sau lại gần.

"Cậu muốn làm gì?" Nhược Hi hoảng sợ hỏi.

Mục Ca ở đối diện, môi mím chặt, dáng vẻ quật cường, vẻ mặt khó hiểu.

"Không có việc gì đúng không, không có việc gì thì chúng ta học tiếp." Nhược Hi mất tự nhiên, uốn éo người.

Ngay sau đó bị hắn ôm lấy.

Đây là một lồng ngực non nớt, thậm chí còn không đủ rộng để ôm toàn bộ bờ vai cô.

Chỉ là một cái ôm, mà cô không thể thoát ra được, gần như không thể nhúc nhích, chỉ có thể để mặc cho hắn ôm gắt gao.

Chắc không có chuyện gì, hắn chỉ muốn cảm ơn cô mà thôi, Nhược Hi tự an ủi, nhưng trong lòng rối loạn.

"Buông tay…" Nhược Hi miễn cưỡng phát ra âm thanh, có thể so sánh âm thanh của cô với nhịp tim đập của cô và hắn.

Trời mùa hè, quần áo cũng khá mỏng.

Nhược Hi cảm thấy toàn bộ nhiệt độ trên người Mục Ca đã truyền hết cho mình, cũng làm cho suy nghĩ của cô lâm vào trạng thái hỗn độn.

Tiếp theo, cô nên hét "Sắc lang" sao?

Nhược Hi đầu óc hoàn toàn trống rỗng ngẩng đầu nhìn Mục Ca, cô lần đầu tiên nhìn hắn ở khoảng cách gần như vậy, ngũ quan rõ ràng, mặt mày nghiêm túc, vẻ mặt của hắn vẫn còn non nớt, có chút ngây thơ, ánh mắt của hắn giờ phút này lại vô cùng trong suốt, lại biểu thị rõ ràng một câu.

Tôi muốn hôn cô.

Mặc dù trời mùa hè, nhưng cô vẫn cảm thấy hơi lạnh, trông đầu trống rỗng hỗn loạn.

Cái này không hề giống với lần trước hôn Hải Dật. Lúc đó cô không có kinh nghiệm, đoán chừng hắn cũng chưa có kinh nghiệm đi.

Không được, mình ngàn lần vạn lần không thể làm độc hại mầm non của Tổ Quốc. Trái tim của Nhược Hi chợt vang lên câu nói này.

Một phút sau, cô đã bị người ta giữ chặt eo, mà môi của hắn cũng đồng thời hạ xuống, Nhược Hi phản xạ muốn quay người, lại bị hắn ôm chặt hơn.

Môi của hắn thật lạnh, thậm chí còn không có kĩ xảo, lòng bàn tay của hắn rất nóng, không biết để đâu cho thích hợp, dừng ở giữa không trung một lúc lấu mới khe khẽ ôm vào hông Nhược Hi.

Cô có thể cảm nhận được một tầng mồ hôi trong lòng bàn tay hắn.

Hai mắt Nhược Hi lúc này mở lớn ảnh hưởng vô cùng nghiêm trọng tới cảm xúc của Mục Ca, hai người khó tránh được lúng túng, trừ miệng đang kề miệng, trong đầu đã nghĩ tới đường lui.

Vì vậy lúc Nhược Hi gần như không đứng vững vội vàng đẩy mặt của hắn ra, mà Mục Ca cũng chỉ bối rối nhìn đỉnh đầu cô không tìm được lời để nói.

"Tôi…" Nhược Hi và Mục Ca đồng thời mở miệng, lại cùng đồng thời dừng lại.

Nhược Hi không dám lên tiếng nữa, vội vội vàng vàng chạy về phòng, đầu cũng không dám ngoảnh lại. Cô sợ nhìn ánh mắt của hắn lúc này, càng sợ mình không kìm chế được tự đánh mình một bạt tai.

Hắn còn nhỏ không có định lực, nhưng cô, cô biết rõ trong ánh mắt của hắn mê loạn và mờ mịt, còn nhớ rõ ngực của hắn kịch liệt phập phồng lên xuống, cũng nhớ rõ gương mặt xấu hổ của hắn.

Có lẽ cái này chỉ là kích động khi hắn huyết khí phương cương, ai ngờ lại khiến Nhược Hi một người trưởng thành phải rối loạn tinh thần.

Càng nghĩ càng bối rối, cô vội vàng đóng cửa lại thay quần áo, nhét quần áo và đồ dùng vào va li chuẩn bị về trường.

Bình tĩnh, bây giờ hai người cần nhất là bình tĩnh.

Cầm va li đi ra ngoài, Mục Ca vẫn đứng ở trong phòng bếp, có chút giật mình khi nhìn thấy va li của cô, sau đó giống như không biết làm sao, nhìn chỗ khác cũng không được, mà không dời tầm mắt cũng không được, vì vậy cứ ngơ ngẩn nhìn cô không chớp mắt.

Chuyện chỉ diễn ra trong nháy mắt, Nhược Hi lập tức tránh tầm mắt của hắn, kéo va li đi ra ngoài, trong một phút kia chỉ có cảm giác tâm của mình lại hoảng hốt không bình thường, hành động chạy trốn lại càng không bình thường.

Bây giờ điều mà cô có thể làm được là bình tĩnh đi ra ngoài sau đó để lại cho hai người không gian để có thể tỉnh táo lại.

Đáng tiếc, cô còn phải đóng cửa. Trong nháy mắt lúc cánh cửa đóng lại, Nhược Hi nhìn thấy gương mặt của hắn đang đứng ở cửa phòng bếp, ánh mắt mang theo đau đớn nhàn nhạt rồi lập tức biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Mà cô cũng từ từ biến mất trong tầm mắt hắn.

Sau khi nghỉ hè sẽ tiến hành quân huấn, nhưng tháng tám lại có một hoạt động toàn thành phố, tất cả các huấn luyện viên được điều đi. Vừa nhập học, các huấn luyện viên cũng kết tục nhiệm vụ bắt đầu tiến hành quân huấn, trường học lập tức tạo ra ba bãi tập lớn, để mọi người tiến hành quân huấn.

Các hệ được phân biệt bằng màu sắc của áo, nhất thời trong thao trường rất nhiều màu sắc hòa trộn vào nhau.

Lúc nghỉ ngơi, Nhược Hi mặc áo màu xanh lam, ngồi xổm trên mặt đất tay giựt giựt cọng cỏ, khiến Chân Chân buồn cười: "Cậu muốn làm gì? Mặt cỏ cũng bị cậu xử lí hết, làm sao, muốn đổi sang hệ cây trồng?"

"Không có, hơi mệt, muốn nghỉ một lát." Nhược Hi không còn hơi sức nói.

"Nhìn bạn buồn bã ỉu xìu, cũng không chảy nước miếng với huấn luyện viên, có phải trúng tà rồi không? Hay khi về nhà bị tiểu đệ đệ bắt nạt?" Chân Chân bật cười, gật gù hả hê.

Bị nói trúng tâm sự, Nhược Hi đen mặt, vội vàng giải thích: "Mới không có."

"Không có mới là lạ, trước kia mỗi lần nhắc tới hắn là bạn cắn răng nghiến lợi, bây giờ thì sao, nhắc tới hắn vẻ mặt của bạn sững sờ, không tin bạn thử hỏi người khác, đây không phải là triệu chứng điển hình khi bạn nhớ tới người nào đó." Chân Chân ngồi trên cỏ nói.

Nhược Hi sửng sốt, tiếp theo lẩm bẩm tự nói: "Không thể nào, chắc chắn là không thể."

"Ừ, mình cũng từng nghĩ thế, gần như là không thể, cậu nhóc kia có bao lớn? Chờ hắn hai mươi cậu cũng làm mẹ của bọn nhỏ rồi, chờ hắn có thể hôn môi sinh con, đứa nhỏ của bạn cũng là tiểu cô nương rồi, có bao nhiêu chênh lệch a."

Ánh mắt Nhược Hi buồn bã: "Không sai, hơn nữa còn quan hệ giữa mẹ hắn và cha mình, hai đứa mình mà có chuyện chính là chuyện động trời, vạn nhất có gì đó không đúng, còn khiến nhà cửa long trời lở đất."

"Còn nữa, cậu nhóc đó đang trong thời kì trưởng thành thì gặp bạn, không thể nào tránh khỏi có chút suy nghĩ, ai bảo đại tiểu thư Nhược Hi xinh xắn động lòng người, chờ cậu nhóc vào Đại Học, mĩ nữ dạng nào cũng có, lúc đó cậu nhóc chẳng vui đến quên cả trời đất, lúc đó đầu cũng không quay lại biến mất trong đám biển người mênh mông rồi." Chân Chân tiếp tục YY phát huy tối đa trí tưởng tượng vô hạn của mình.

"Cũng đúng." Nhược Hi đáp lại.

"Thế nào? Bạn thật sự thích hắn?" Chân Chân bát quái hỏi.

"Làm sao có thể, bạn đừng buồn nôn như vậy, mình không nghĩ đến những thứ loạn luân như thế." Nhược Hi nói xong phủi mông đứng dậy: "Nào, giúp mình luyện tập diễu hành."

"Làm ơn, chỉ với dáng vẻ của bạn, chỉ có té ngã chứ làm gì diễu hành, có thể đi bộ ngay ngắn nghiêm chỉnh đã là tốt rồi." Chân Chân bĩu môi.

Nhược Hi cũng không nghe lời cô, nhấc tay nhấc chân, eo thẳng, chân dẫm xuống, khiến Chân Chân cũng cảm giác bàn chân mình tê tê.

Người này uống lộn thuốc? Sao lại liều mạng như vậy?

Ngay sau đó Chân Chân cười ha ha không ngừng, Nhược Hi rất ít khi có dáng vẻ không bình thường như vậy, chẳng lẽ, thật sự có gian tình?

"Đại tỷ, trong đầu bạn lại nghĩ cái gì rồi, món ăn cũng đã nguội." Thẩm Ly thấy Lâm Nhược Hi mười phút vẫn không động đũa, không nhịn được oán trách nhìn cô, Nhược Hi vội lấy lại tinh thần cầm thìa xúc một ít cơm cho vào miệng, giả bộ như không có việc gì trả lời: "Nghĩ gì đâu? Muốn ăn cơm!"

"Bạn với anh chàng đẹp trai bị nhét ống tiểu đó có quan hệ gì? Mẹ anh ta hình như biết bạn hả?" Thẩm Ly miệng đầy bánh bột ngô, cảm nhận hương vị ngọt ngào: "Có nội tình gì mau tiết lộ? Có phải bạn nắm đó đã từng yêu đến chết đi sống lại, nhiều năm sau gặp lại người thương, trùng hợp nam chưa vợ nữ chưa chồng, trong lúc nhất thời thiên lôi đánh xuống, tình cũ dây dưa phải không?"

"Đại tỷ, vậy bạn chỉ đạo mình đi, một người đàn ông bị tổn thương sọ não, phía dưới còn bị cắm ống tiểu, mình gặp anh ta thế nào mà lại lần nữa thích nhau?" Nhược Hi "Cắt" một tiếng, tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Trong nháy mắt Thẩm Ly bị lời nói của Nhược Hi làm nghẹn, bản thân cũng cảm thấy mình suy nghĩ không có logic, ho khan hai cái, bày ra vẻ mặt thất vọng cúi đầu ăn cơm.

"Nghe nói tối hôm qua bạn trực?" Nhược Hi nhướng mày, trong lòng không yên hỏi.

"Ừ mình hôm qua phụ trách chụp phim, lai có người vì vận động quá mức nên phía dưới bị rách, nói một lúc lâu. Anh ta lại không muốn cởi quần, vì xấu hổ, khiến mình tức chết, mình liền nói, anh còn không nhanh, cả đời không cần cởi, người đàn ông sắp năm mươi tuổi đó mới chịu cởi quần. Bạn nói xem, xã hội này bây giờ làm sao vậy, người phụ nữ kia nhiều lắm là ba mươi tuổi, không ngờ vẫn còn dữ dội như vậy." Thẩm Ly vừa ăn vừa nói khá to, khiến đồng nghiệp ở mấy bàn bên cạnh trái nghe một câu cởi quần, phải nghe một câu cởi quần, ánh mắt đều tập trung ở bàn bọn họ.

“Mình muốn hỏi, buổi tối bạn có kiểm tra xem người bị chấn thương sọ não Lục Dương đó thế nào không?” Nhược Hi không hứng thú với câu chuyện của Thẩm Ly, trực tiếp hỏi.

“Không cần kiểm tra, lúc tới đây chẳng phải kiểm tra một lần rồi, sao bạn còn hỏi, oa, thì ra bạn quan tâm anh ta…..” Thẩm Ly không bỏ qua cho khả năng này, “Bạn còn nói không có gì?”

Nhược Hi đặt cái thìa xuống, nhìn thẳng vào cô, mặt phớt tỉnh: “Mình quan tâm anh ta? Mình còn sợ anh ta không chết sớm.”

Vẻ mặt Thẩm Ly kinh ngạc: “Này, Lâm Nhược Hi một người đang hôn mê giống như sống cuộc sống thực vật cũng có thể đắc tội bạn? Sao bạn ác như vậy?”

Buổi chiều Nhược Hi cảm thấy mệt mỏi, cô miễn cưỡng kiểm tra ba phòng bệnh, vội vàng thu thập rồi nói với chủ nhiệm mình hơi mệt, muốn xin về trước nghỉ ngơi. Chủ nhiệm bình thường rất dễ dàng nói chuyện, nhưng lại chưa tìm được người thay ca cho nên cô đành phải chờ.

Ở trong phòng nghỉ, Nhược Hi rót một ly trà hoa cúc, từ từ nhấp miệng, đầu lưỡi cảm nhận được hơi nóng, khe khẽ thổi, nhìn những cánh hoa cúc đang xoay quanh ly trà, chao đảo, giống như là lòng của ai.

Khi đó, cũng không phải là cô mượn lí do tuổi còn nhỏ giả bộ ngu ngốc, Muc Ca vô cùng thành thục yên lặng dung tâm chăm sóc, tóm lại hai người bọn họ cứ mập mờ như vậy, người tới ta đi thử dò xét, mang theo chút ngọt ngào.

Dì Mục lúc đó vẫn đi làm, Mục Ca thi cấp ba, không ai chăm sóc, Nhược Hi biết vậy nên thường về nhà làm cơm tối cho hắn thuận tiện hướng dẫn hắn học… Sau khi học xong hắn luôn nói cô nấu ăn thật ngon, tiếp theo từng thìa từng thìa một ăn hết sạch toàn bộ, rồi nở nụ cười nói mình đã ăn rất no, rất no.

Mặc dù, trứng cô làm bị mặn, nhưng hắn cũng chưa bao giờ chê khó ăn. Có một lần, phải uống một ngụm nước mới có thể nuốt miếng trứng, nhưng hắn vẫn cười đến khóe mắt cong cong, đem toàn bộ ăn hết, cũng không để thừa lại cho cô một chút.

“Nếu lúc đó cậu không đi thì thật tốt. Nếu lúc đó biết kết cục sẽ như thế này, tôi thà không giúp cậu học thêm.” Nhược Hi nhìn cánh hoa cúc trong ly trà, nói thật nhỏ.

“Người nào đi vậy?” Sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nói khá êm tai, khiến Nhược Hi không khỏi quay đầu lại.

Quả nhiên là anh ta, Nhược Hi gật đầu một cái, cười cười: “Sao anh lại đến đây, Chân Chân đâu?”

“Đang kiểm tra dưới lầu, cô ấy nói thai máy rất nhiều, nhờ Thẩm Ly kiểm tra một chút.” Vẻ mặt của anh ta có chút mất tự nhiên.

Sau khi tốt nghiệp Nhược Hi vẫn giữ Chân Chân, Chân Chân chia tay với Ngô Hạo, rồi lại làm hòa, rồi lại chia tay, li li hợp hợp cho đến khi gặp anh ta. Vì vậy Chân Chân biến mất hai tháng, sau đó trịnh trọng tìm Nhược Hi nói chuyện, nói cho cô biết sao bao nhiêu năm lại một lần nữa làm vật hi sinh.

Không sai, Hách Chân Chân với cuối cùng đến với Hải Dật.

Loại cuộc sống phải làm vật hi sinh này Nhược Hi cả đời cũng không thoát khỏi, dù sự việc đã xảy ra nhiều năm, vẫn có thể rơi vào cô. Đối mặt với khảo nghiệm đoàn kết và tình cảm, kết quả thế nào Nhược Hi cũng chỉ có thể chấp nhận. Lúc đó chỉ cảm thấy phiền muộn, đáp lại một câu: “Bạn thích người nào thì thích, để mình yên tĩnh một lát là được.”

Năm ấy, Mục Ca học năm thứ hai, Nhược Hi cũng lo đi tìm việc nên cũng chẳng để tâm tới tình hình xung quanh.

Chân Chân biết, Nhược Hi là người mạnh miệng, nếu nói như vậy có nghĩa là trong lòng bị tổn thương, nên tự giác về sau không xuất hiện trước mặt cô. Cá tính của cô từ trước tới giờ thoải mái nếu khiến Nhược Hi không được thoải mái, như vậy cô tình nguyện cả đời này cũng sẽ chọc giận Nhược Hi, để cô ấy không thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Lí do như vậy có lẽ là vì sự kiêu ngạo của Chân Chân, nhưng cũng là khó khăn của Nhược Hi. Về sau, thật lâu về sau, cô dần dần quên mình đã từng có một người bạn tốt như vậy, bây giờ, bên cạnh cô chỉ có đồng nghiệp, lúc tụ tập thì có bạn học, chỉ duy nhất, không có cái gọi là bạn tốt.

Trước đây không lâu, lúc trời tối xe hì hục bò lên sườn núi, xe suýt chút nữa bị hỏng. Kĩ thuật lái xe của Nhược Hi không phải là tốt, động cơ xe lại giống như sắp bị đào thải, qua vài lần vẫn không thể leo lên hết sườn núi, nhìn thấy bóng xe vun vút lao bên cạnh, cô không khỏi chán nản, sau đó người dừng ở bên cạnh xe cô lúc đó, chính là Hải Dật.

"Nhược Hi." Hải Dật vẫn có dáng vẻ của năm đó. Mặc dù đã ngoài ba mươi, nhìn trông cao hơn và có vẻ thành thục hơn trước kia, áo khoác thật dài, vẫn trước sau như một là hình tượng bạch mã hoàng tử.

Hải Dật giúp cô lái xe vượt con dốc, trong không gian thu hẹp, hai người trò chuyện câu được câu không, dần dần Nhược Hi có chút bứt rứt, đề tài cũng ít đi.

Giữa bọn họ có điều cấm kị, năm đó người đi ăn máng khác, rồi lại quay về ổ ngựa, anh ta mỗi một bước đều tổn thương cô. Cô cố gắng quên đi, nhưng lúc thấy anh ta, vết thương gần như đã phai nhạt năm đó, có chút nhức nhối.

Lần đó, Nhược Hi gần như là chạy trối chết, không phải là vẫn nhớ, mà là không biết phải đối diện như thế nào.

Tình cảm phức tạp lúc trước, cứ như vậy bóng lưng của cô khuất xa, không còn lưu lại, chỉ có gió thu đang thổi.

"Một lát nữa anh gọi điện thoại gọi cô ấy lên, chúng ta cũng lâu không gặp." Nhược Hi đặt ly trà xuống, để ngay ngắn trên bàn, ngày hôm qua gặp lại Mục Âm, bây giờ lại đối mặt với Chân Chân, quả thật khó có thể bình thản.

Những ngày tháng qua, sống một cuộc sống thiếu hụt sự lãng mạn và đơn độc. Mỗi một ngày sáng sớm thức dậy, buổi trưa ăn cơm, buổi tối đi ngủ, cuộc sống cứ đều đặn như vậy, lặp đi lặp lại, ba năm, năm năm, tám năm, mười năm đối với Nhược Hi mà nói không có gì khác, trừ những người bên cạnh cô, từng người từng người theo đuổi vận mệnh, còn đâu đường ai nấy đi, chỉ có mỗi cô vẫn đứng yên tại chỗ chờ đợi sự ngạc nhiên trong hư vô.

Loại tình cảnh này, khiến người ta cảm thấy bất lực.

"Cô ấy nói sẽ lập tức đi lên, để anh đi đón cô ấy." Hải Dật nhìn cô, khóe miêng mỉm cười hàm chứa sự yêu thương cưng chiều đối với vợ.

Chân Chân nói đúng, anh ta chính là một người chồng tốt, xem ra ánh mắt của cô ấy chưa từng sai lầm.

Đã có một khoảng thời gian rất lâu, Nhược Hi không thể hiểu, Chân Chân là một người hào phóng không câu nệ tiểu tiết, Hải Dật lại dịu dàng như nước, hai người lại có thể tạo tiếp xúc tạo ra tia lửa thật sự khiến người khác cảm giác kì là. Ban đêm tĩnh mịch cô trằn trọc suy nghĩ tới cảnh tượng: Chân Chân chắc gây họa, Hải Dật mỉm cười dung túc, xoa mái tóc dài của Chân Chân, rồi Chân Chân ngượng ngùng rúc vào ngực anh ta, có lẽ số mệnh luôn xuất hiện kì tích, nhưng mà kì tích đó hình như không dành cho cô.

"Buổi chiều không cần kiểm tra phòng sao?" Anh ta nhướng mày, mỉm cười, ngón tay thon dài để trên thành ghế.

"Ừ, vừa mới kiểm tra, buổi tối có người trực." Nhược Hi giải thích cặn kẽ, dù sao anh ta cũng là bác sĩ, còn là sư huynh của cô.

Tự dưng cảm thấy thật nực cười.

Năm đó nghe nói anh ta buôn bán cũng hơi lo lắng, sau đó nghe nói là bán độc quyền thương hiệu cho vị sư huynh kia, sau đó sản xuất một số lượng lớn xương để tiến hành vật lí trị liệu. Vào cái thời điểm internet phổ biến, rất nhiều nhóm người tranh mua, chưa đầy ba năm đã phát triển rất khá. Lúc đó Chân Chân từng nói, anh ta chính là "Nho thương", sau đó, cô ấy lại làm phu nhân cho "Nho thương"

Lúc tụ hội Bội Ninh từng nói Nhược Hi thật ngốc, năm đó nếu không ngắt điện thoại của Hải Dật, vị trí phu nhân này chính là của cô, thật ra, Nhược Hi cũng từng nghĩ tới vấn đề này, nhưng nghĩ đến kết quả, mặc dù năm đó cô không ngắt điện thoại của Hải Dật, cô cũng không thể đảm đương nổi chức vị phu nhân này.

Cái cuộc sống hạnh phúc đó không dành cho cô, cô cũng không thích cái loại xã giao đó, điều cô muốn là mỗi ngày ngủ thẳng tới trưa, đêm có mộng đẹp.

Nếu để cô lựa chọn, cô thà chọn người đàn ông có thể ngang hàng với mình, để đôi lúc cô có thể chế nhạo anh, hay có thể bắt nạt khiến anh lúng túng. Tất nhiên, cũng có thể ngược lại.

Giống như, cô và Mục Ca.

Bỗng vang lên tiếng gõ cửa, Nhược Hi bước chân đi ra mở, Chân Chân đã xuất hiện ở bên ngoài, nhìn thấy Nhược Hi, vội ôm cô thật chặt: "Nha đầu, mình nhớ bạn lắm!"

Chân Chân không phải loại người thích lẩn tránh, cô ấy muốn là sẽ làm.

Hải Dật hơi nheo mắt lại, mỉm cười nhìn động tác của Chân Chân. Nhược Hi như bị gánh nặng đè ập đến, có chút luống cuống ôm lấy Chân Chân: "Bạn không sợ ảnh hưởng đến em bé?"

"Yên tâm đi, nhóc con cũng muốn ôm mẹ nuôi…. Để cho đứa con yêu của mình chiếm tiện nghi của mẹ nuôi xinh đẹp, không ngoan sẽ lôi tới cho bạn tiêm một cái." Chân Chân hé miệng cười, vẻ mặt giống như người đang làm chuyện xấu.

Nhược Hi mỉm cười, giống như là trở về năm đó khi hai người ở cạnh nhau vui vẻ ồn ào.

Thời gian lặng lẽ trôi đi, hôm nay lại len lén quay trở về.

Giống như những thứ cô từng mất đi kia chưa hề bị mất.

Mục Ca, Chân Chân, Hải Dật đều trở lại, mang theo tất cả, toàn bộ đều trở lại bên người Nhược Hi.

Giống như dấu vết thời gian không hề lướt qua cô.

Cứ tự nhiên như vậy.

Tất cả đều trở lại, chuyện xưa nên bắt đầu….

Mọi người nói sao?

Sau khi lớn lên ai lại chẳng thay đổi.

Sau khi lớn lên, thế giới hiện thực vô cùng tàn khốc, bớt đi những ảo tưởng, thêm nhiều điều bất đắc dĩ.

Cuối cùng Nhược Hi cũng tìm được người thay ca, có thời gian ăn tối với Hải Dật và Chân Chân.

Cô đã ăn cơm ba mươi năm, lần đầu tiên mới biết, ăn một bữa cơm lại có thể vất vả đến vậy.

Ăn cơm bị ngẹn, ăn thịt bị dắt răng, uống canh lại bị sặc, tay cầm dao nĩa luống cuống quơ lung tung, mười năm tu thân dưỡng tính nháy mắt toàn bộ bị phá hủy.

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Cô cũng không muốn, ánh mắt chớp lóe, thấy Chân Châm mỉm cười nhìn, cô gần như không còn lực chống đỡ.

Hải Dật ở bên cạnh, lại giúp Nhược Hi lấy khăn ăn, giúp cô nhặt lại dao nĩa, cư xử hoàn toàn tự nhiên đối với bạn tốt của vợ. Thật sự ngoài suy đoán của Nhược Hi.

"Gần đây có gặp lão Đại không?" Chân Chân cười hỏi.

"Nghe nói làm bác sĩ ở bệnh viện phía Tây, đang huấn luyện nhóm mới." Nhược Hi cầm khăn ăn che miệng, ho khan, miễn cưỡng nói.

Lão đại là đảng viên, sau khi tốt nghiệp chạy thẳng tới tiền tuyến làm bác sĩ, khi đó chưa nói đến việc chi viện cho biên giới, lựa chọn của cô ấy khiến tất cả mọi người không hiểu nổi, ngay cả ba mẹ cô ấy cũng liều mạng ngăn cản, nhưng một lần tranh cãi, cô ấy xách ba lô đi lên xe lửa rời xa nơi mình sinh sống.

Cũng không trở lại.

"Lão Nhị thì sao?" Chân Chân dường như không liên lạc với tất cả bạn học, năm đó những người ở chung phòng, sau khi lập gia đình đều cắt đứt liên lạc. Hoàn toàn ngược lại với Nhược Hi, mọi người chuyện gì cũng nói với cô, thời gian dài cũng biến Nhược Hi thành nơi để tâm sự.

"Lão Nhị Bối Ninh học xong thạc sĩ ở lại trường, bây giờ đang đầu độc đám sư đệ sư muội." Nhược Hi nhận dao nĩa Hải Dật vừa đưa đến, cắt miếng thịt bò bít tết đưa vào miệng.

Cô không thích đồ ăn Tây, càng ghét dùng dao nĩa, cô làm ở khoa ngoại ba năm, nhìn thấy máu vẫn không thích ứng được mới chuyển sang khoa chăm sóc bệnh.

Tất nhiên, còn một nguyên nhân khác, mà ai cũng không biết.

"Lão Tứ, gả cho quân nhân giờ theo quân rồi, lão ngũ , người ngốc có phúc, gần đây bị theo đuổi ráo riết, nghe nói cũng tìm được bạch mã hoàng tử rồi." Nhược Hi nói đến bạch mã hoàng thử, miệng giống như bị thứ gì đó chẹn lại, có chút khó chịu

Tiếp theo là vô số chuyện vụn vặt, dưới ánh nhìn của Hải Dật, Chân Chân và Nhược Hi nói xong câu cuối cùng đều lóe lên ánh sáng: "Không ngờ, một cái chớp mắt mọi người đều trưởng thành."

Nhược Hi ngừng một lát nói: "Càng không nghĩ tới chính là, sau khi lớn lên cũng thay đổi."

"Sao bạn vẫn chưa tìm một người đàn ông tốt để kết hôn?" Ánh mắt Chân Chân sáng ngời còn nổi lên hơi nước nhàn nhạt: "Bạn sống một mình, sẽ rất khó khăn."

"Kết hôn? Mình kết hôn thế nào?" Nhược Hi cười khổ, giọng nói có chút chua xót.

"Thật ra thì, bạn có thể nói hết ra, tâm trạng sẽ khá hơn một chút." Chân Chân kéo tay Nhược Hi.

Trong lòng Nhược Hi giống như nước sôi một trăm độ, lên lên xuống xuống, không biết nên nói gì.

Chuyện năm đó, cô không hề nghĩ ngợi tự mình quyết định, cũng không nói cho người nào biết. Ngay cả Chân Chân cũng chỉ biết một, hai phần thôi.

Lúc đó cô thật sự tuyệt vọng, đứng trước bệnh viện mà mình sắp công tác, chỉ kém không rơi nước mắt.

"Nói gì? Không nói thì không có người thích hả?" Nhược Hi cười hì hì, nhìn ra cửa sổ, ánh mặt trời chiếu qua cửa kính đâm thẳng vào tròng mắt, con mắt co rút lại rất nhanh, nhưng một giọt nước mắt cũng không có.

Đã nhiều năm, cô không có thói quen dùng sự mềm yếu để biểu lộ sự vô dụng của mình, trước mặt cô chỉ có hai sự lựa chọn kiên trì và buông tay. Nếu lựa chọn kiên trì sẽ không có tư cách để khóc, rõ ràng hai chân không còn sức để bước, nhưng vẫn không thể ngã xuống ngay tại chỗ.

"Ăn cái gì." Hải Dật tức thời nói chuyện, giơ tay ý bảo phục vụ mang thêm vài món.

Chân Chân có thâm ý khác liếc mắt nhìn anh một cái, sau đó không nói gì, tự giác cúi đầu ăn, Nhược Hi ngược lại vỗ bụng nói: "Mình ăn no."

"Bạn ăn thêm chút nữa…." Chân Chân đẩy đồ ăn đến trước mặt Nhược Hi.

Điện thoại di động của Nhược Hi đột nhiên kêu vang, cô nhìn số điện thoại, số lạ, xua tay nhìn Chân Chân nói: "Mình không ăn hết, bạn bây giờ là phụ nữ có thai, cần bổ sung dinh dưỡng." Cô nhận điện thoại: "A lô, xin chào?"

"Lâm Nhược Hi à, ba cô bị ngã xuống giường." Giọng nói rất lạ, không phải là y tá cô thuê.

Toàn thân cô run rẩy, hốt hoảng đứng dậy làm rơi cái đĩa, gần như không thể nói đã xảy ra chuyện gì,chạy ra ngoài.

Chân Chân và Hải Dật đuổi theo, kéo tay cô, Nhược Hi gấp đến nỗi không nói được đầy đủ, "Xin lỗi, mình phải về, hai người từ từ ăn, từ từ ăn."

"Anh đưa em đi." Giọng nói kiên định của Hải Dật vang lên, khiến Nhược Hi hơi bình tĩnh, sau đó nhàn nhạt nói: "Không cần, anh chăm sóc tốt vợ và con đi."

"Đừng nói những lời vô dụng như vậy, bạn phải về gấp đó là sự thật. Bạn bây giờ cảm xúc không ổn định không thể lái xe, để anh ấy lái xe đưa bạn về, mình sẽ tự lái xe." Chân Chân nhìn thấy dáng vẻ Nhược Hi như vậy, đưa mắt ý bảo Hải Dật lái xe tới, cô đi cùng Nhược Hi tới bãi đỗ xe.

Nhược Hi hoàn toàn mất bình tĩnh, nắm chặt tay Chân Chân, đứng ở đó mờ mịt chờ Hải Dật lái xe tới, mặc dù là mùa xuân ấm áp nhưng toàn thân vẫn đổ mồ hôi lạnh.

Trong lòng rối loạn, cô không có cách nào để bình tĩnh lại.

"Là ba của bạn?" Chân Chân ở bên cạnh, đột nhiên hỏi.

"Ừ, y tá nói, nói ngã xuống." Nhược Hi không có cách nào chuyên tâm trả lời, ánh mắt lo lắng.

"Bạn cẩn thận một chút." Chân Chân nhìn thấy Hải Dật lái xe tới, đưa cô lên xe.

Tâm tư Nhược Hi cũng không ở nơi này nên không phát hiện ra được nụ cười của Chân Chân có bao nhiêu mất tự nhiên, sau đó Hải Dật vẻ mặt nặng nề đưa cô và Chân Chân lúng túng rời đi.

Trong lòng Nhược Hi như có lửa đốt, lúc chạy xuống lầu gót giày đã bị gãy.

Ba bị liệt đã tám năm, trừ năm đầu ở bệnh viện, về sau là do cô chăm sóc.

Thói quen dậy sớm lau mặt cho ba, buổi tối chăm sóc ba, thời gian của cô ngoại trừ ở bệnh viên, gần như là ở trước giường của ba.

Bên cạnh cô, không có bất kì ai giúp đỡ, cũng không ai có thể thay thế, cô chính là cô, ai cũng không thể trở thành cô. Mới bắt đầu còn biết mình bị đau, nhưng về sau, dần dần mất đi tri tgiacs.

Ngày ngày phải tiếp tục cố gắng, chỉ cần ngày tận thế còn chưa tới, cô không thể ngã gục.

Không ai biết những năm qua cô sống như thế nào, mà những kí ức kia đều là nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Xin lỗi, cô chính là như vậy.

Không kêu đau, không than khổ, lòng chỉ có một ý niệm duy nhất đó là không thể để ba rời bỏ mình.

Mẹ đã rời khỏi cô từ khi cô còn nhỏ, bây giờ cô đã trưởng thành, không thể tưởng tượng được sẽ thế nào nếu người thân cuối cùng cũng rời bỏ cô mà đi.

Thật may, ba chị bị liệt một nửa người, dây thần kinh cột sống tạm thời bị nghẽn lại nên không thể đứng thẳng và đi lại.

Vì vậy cô vô cùng kiên nhẫn giúp ba đi dạo, làm bánh xe phụ, rồi gậy, mỗi một bước, cô đều ở bên cạnh vỗ tay khích lệ.

Ai nói chúng ta sau khi trưởng thành không cần ba mẹ, không có ba mẹ vĩnh viễn là nỗi đau của cuộc đời. Cô tình nguyện một lần nữa sống với ba, học lại một lần, quý trọng khoảng thời gian ở bên ba.

Cũng chính vì như vậy, cô đã ba mươi tuổi mà vẫn không muốn kết hôn.

Vì khi cô xem mắt, câu nói đầu tiên là, tôi sau khi kết hôn vẫn muốn chăm sóc ba đang bị liệt nửa người.

Mặc dù cô đã chuyển sang làm bác sĩ nội trú, nhưng vẫn phải trực. Nếu kết hôn sẽ không có thời gian chăm sóc ba.

Cho nên không có người nguyện ý cùng chia sẻ gánh nặng với cô.

Mà cô cũng không muốn mình và ba trở thành gánh nặng của người khác.

Vốn nghĩ ba đã tốt hơn, nên có có chút thời gian tính chuyện của mình, nhưng với tình hình này, đúng là họa vô đơn chí.

Lúc Hải Dật chờ đèn đỏ, phát hiện Nhược Hi đang run rẩy, anh đưa tay đặt lên mu bàn tay cô: "Đừng sợ, sẽ không có chuyện gì đâu."

Cô cảm thấy vô cùng mệt mỏi, bàn tay ấm áp của anh lại càng làm cô thấy đau khổ: "Không có sợ, chỉ là đột nhiên cảm thấy đời người biến hóa khôn lường, em không muốn mất đi người quan trọng nhất của mình."

Ánh mắt Hải Dật có chút phức tạp, có lẽ là áy náy, có lẽ là thương hại, cuối cùng anh chỉ có thể thở dài: "Những cái mà chúng ta cho là quan trọng nhất vĩnh viễn sau khi mất đi mới biết, mà lúc đó biết thì đã chậm."

Nhược Hi ngước mắt nhìn anh, không suy nghĩ vội mở cửa xe.

Hải Dât kinh ngạc nhìn hành động điên cuồng của cô, vội vàng đóng cửa, khóa lại: "Em tính làm gì?"

"Hải Dật, em và Chân Chân là bạn tốt. Không hi vọng vì bất cứ cái gì ảnh hưởng tới tình cảm hai người, nếu anh có ý khác, xin đi tìm người khác, không cần đến tìm em."

Trọng điểm không phải là lòng dạ phải sắt đá đến mức nào mới có thể nói những lời này, trọng điểm ở đây chính là, cô phải vượt qua sự rung động vừa rồi của mình.

Cô hoàn toàn hiểu ẩn ý của anh.

Mà, cô chỉ kém một chút nữa thôi sẽ nhào vào ngực anh khóc lớn.

Nỗi đau không thể đè nén khiến cô gần như quên những khổ sở trước kia cũng khiến cô khát vọng được ôm trong vòng tay ấm áp, mong có cảm giác an toàn.

Chẳng biết lúc nào cô đã trở nên yếu ớt, chỉ muốn tìm một nơi thật ấm áp để dựa vào, dựa vào một chút.

"Nhược Hi, có một số việc không phải giống như những gì mình nhìn thấy." Không biết từ lúc nào, Hải Dật đã lấy thuốc ra hút, trong buồng xe, khói trắng nhàn nhàn vây quanh anh, không nhìn rõ gương mặt.

Trên đời này, cố rất nhiều người thích nói hết những gì mình để ở trong lòng. Vừa vặn cô và anh lại không phải loại người như vậy. Thà đem lời muốn nói cất giấu vào trong lòng, mặc cho thời gian vùi lấp, chứ không chịu giải thích.

Nhược Hi ho khan, cặp mắt kho khốc bắt đầu nổi lên sương mù.

Thật ra thì, khóc một lần sẽ cảm thấy thoải mái, mặc kệ là vì lí do gì, cũng sẽ thoải mái.

"Thật xin lỗi." Anh dụi điếu thuốc vào trong gạt tàn, Nhược Hi không trả lời, hai mắt đãm lệ quay đàu nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

"Nhược Hi, nếu như còn có một lời để nói, anh nghĩ anh sẽ không phạm phại sai lầm nữa." Rất nhanh đến nhà của Nhược Hi, anh lẩm bẩm nói.

"Có một số thứ, nếu đã bỏ lỡ hình như những bước tiếp theo sẽ lệch khỏi quỹ đạo của mình, anh sẽ không có cách nào để quay trở lại. Khi đó em còn tưởng mình có thể thao túng, còn tưởng mình có thể tranh thủ, nhưng bây giờ mới biết, có những thứ không thể bù đắp, không thể quay lại."

Sắc mặt Hải Dật cực kì bình tĩnh.

Nhược Hi cũng vậy.

"Thời gian không cho chúng ta có cơ hội một lần nữa." Nhược Hi nói

Thật may mắn ba chỉ bị ngã lên ghế salon, mặt bị va vào cạnh tủ nên rách da, bởi vì sợ bệnh tim đột ngột tái phát hoặc trúng gió, nên Nhược Hi trước đó đã dặn dò y tá nếu như bị ngã xuống không nên di chuyển, y tá sợ cuống cuồng vội vàng gọi điện cho cô, nhìn tình huống của ba. Nhược Hi quay đầu nhìn y tá, không tiện nói thêm, chỉ bảo y tá mang hòm thuốc tới, lau vết thương trên mặt cho ba, và kiểm tra các vết thương trên người ba, rồi đỡ ba lên giường nghỉ ngơi, sau khi đắp chăn cho ba, rời khỏi phòng, mới kéo y tá đến phòng bếp hỏi: "Tôi hỏi dì, vừa rồi có ai tới?"

"Không có ai đến." Y ta hơn năm mươi tuổi, vốn là người quen giới thiệu, không phải là giỏi nhưng vì lúc đó ba không tiện đổi người chăm sóc, nên bây giờ đôi lúc lười biếng, lẫn lộn thân phận, không nghe lời phê bình.

Nhược Hi không để ý lời của bà, tiếp tục hỏi: "Dì, người lớn tuổi, không có nghĩa tôi không thể nói dì. Xin dì nhớ rõ, tôi mời dì đến chăm sóc ba tôi, nếu như dì không thể an toàn chăm sóc ba tôi, tôi cũng không có lí do gì thuê gì nữa, phiền dì, thu thập đồ ngày mai không cần đến."

Y tá phiền não nhìn cô: "Nói cô không tin, dù sao dì cũng không lấy quá nhiều tiền chăm sóc, tại sao lại thẩm vấn dì như phạm nhân?"

Nhược Hi không nghe lời giải thích: "Dì không cần nói những điều này, tôi chỉ hỏi dì, rốt cuộc ai đã tới? Dì gọi điện cho tôi chính là dùng số di động, không phải điện thoại nhà, nếu người gọi điện không phải là dì, vậy ai đã tới? Nếu như dì không nói tôi nghĩ phải báo án, bởi lúc tôi không có ở nhà dì uy hiếp đến sự an toàn của ba tôi."

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

"Đừng!" Y tá suy nghĩ một chút mới nói: "Ba cô không cho tôi nói, tôi cũng không có biện pháp. Vừa mới đầu gặp. Bà ấy nói là người thân, tôi cũng không thể để người ta chờ ở cửa, nên cho bà vào. Ba cô nhìn thấy bà rất vui mừng, hai người nói chuyện nửa ngày, còn lưu luyến không rời, ba cô bảo tôi không được nói cho cô biết. Sau đó lúc bà ấy trở lại tôi cũng không ngăn cản. Bình thường lúc bà ấy đến tôi có thể ra ngoài mua chút thức ăn, cho nên cũng không để ý. Y Tá nói một hồi, giống như suy đoán của Nhược Hi.

"Đã bao lâu?" Nhược Hi cúi đầu hỏi. Nhiều năm như vậy, con trai của bà cũng trở lại, bà cũng muốn một lần nữa bước vào cái nhà này sao?

"Mới một tuần." y tá không có ý giấu diếm, thời gian đối với Nhược Hi cũng không quan trọng. Quan trong là, Mục Âm thật sự đã gặp lại ba, sự thật năm đó chắc cũng bị phơi bày, cũng nhất định khiến ba ghét mình.

Nhược Hi gật đầu một cái, vội vào nhà, y tá đứng ở ngoài cửa hỏi: "Vậy dì ngày mai còn có thể đến không?"

Nhược Hi không để ý tới bà, chỉ ngồi bên cạnh giường ba, kéo tay ba hỏi: "Bà ấy đã trở về sao?"

Lâm Húc Thịnh đưa tay, như muốn chạm vào tóc con gái, Nhược Hi cứ như vậy nằm ở bên giường, để cho ông xoa đầu, nhưng cánh tay kia lại dừng lại, hơi do dự một chút, lại thu về.

Ông thở dài nhẹ nhàng: "Năm đó uất ức cho con, ba không trách con."

Đôi mắt Nhược Hi ngập nước, chỉ kém một chút nữa là sẽ chảy xuống, cô không muốn dùng nước mắt để nói tới những uất ức mà mình phải đè nén, dùng sức cắn môi liều mạng kiềm nén.

"Năm đó khi tai nạn xe cộ, ba cảm thấy kì lạ, tại sao Mục Âm không tới thăm ba. Sau đó y ta nói, có người len lén ở ngoài cửa nhìn, con không biết ba cũng không. Thật ra tai nạn năm đó chỉ là ngoài ý muốn, cho dù bà ấy không ở bên cạnh, đổi lại người khác ba cũng sẽ không thể nhìn thấy mà bỏ mặc,

con lại coi lí do này làm nguyên nhân hận bà ấy, lại càng không công bằng. Con trai của bà ấy cũng vậy, bị con đuổi đi cũng coi như làm cho con bớt giận, nhưng là lúc ấy con nói với bà ấy, ba không tốt, không cho bà ấy gặp ba, bà ấy không cam lòng, không tin, vì vậy mới vụng trộm tới thăm ba."

Nhược Hi cũng không nói lời nào, sợ chính mình mở miệng ra là nghẹn ngào.

Không sai, năm đó cô hận Mục Âm, Mục Ca bị đưa đi Mĩ là chủ ý của Mục Âm, sau đó ba bởi vì Mục Âm mà xảy ra tai nạn. Cô tuyệt đối không muốn cùng bà ấy cùng chung sống dưới một mái nhà. Không có đứa con nào có thể rộng rãi như vậy, cô với ba sống nương tựa vào nhau suýt chút nữa vì bà ấy mà ba cũng rời bỏ cô, dù chết cô cũng không tha thứ.

Vì vậy cô đuổi Mục Âm đi, năm đó Mục Âm đúng là cùng ba kết bạn sống qua ngày, cũng không đăng kí kết hôn, vì vậy lúc rời đi rất dễ dàng, giải thích và tức giận cũng không có.

Cũng vời bà đi quá dễ dàng, cho nên Nhược Hi càng không thể tha thứ cho bà.

Lại chưa hề nghĩ tới, thì ra, Mục Âm vẫn yên lặng quan tâm tới ba.

Nói như vậy, bà cũng không đi Mĩ cùng Mục Ca sao?

"Trời mùa đông lạnh, ba tháng rồi ba không rời khỏi nhà, gần đây lại bị cảm, y tá cũng không dẫn ba ra ngoài. Bà ấy chờ ba ở công viên nhỏ kia mấy tháng, có chút lo lắng lại không dám gọi điện. Cho nên mới thừa dịp con đi làm lén tới nhìn ba."

Lâm Húc Thịnh nói một hồi, không thấy con gái đáp lại, sợ Nhược Hi giận, vội thăm dò đưa tay lên, nhẹ nhàng cầm cổ tay của cô, toàn thân Nhược Hi chấn động, trong khoảng khắc nhìn thấy gương mặt già nua của ba nước mắt nhất thời rơi xuống.

Trải qua mấy năm, ba từ một người anh tuấn sao lại trở thành một người già nua như vậy?

Năm đó ba cẩn thận chăm sóc mẹ, bây giờ lại vì một người phụ nữ khác cầu xin cô tha thứ.

Hai người họ không sai, sai chính là cô. Nhiều năm độc chiếm ba Nhược Hi không hi vọng bất kì người phụ nữ nào chiếm đoạn vị trí của mẹ. Cô tin chắc chỉ cần cô trưởng thành sẽ lấp đầy khoảng trống đó, chỉ cần đợi thêm vài năm. Nhưng, Mục Âm xuất hiện, đánh vỡ hết hi vọng của cô.

Năm đó bởi vì tin tưởng tình cảm của ba và Mục Âm chỉ ngắn ngủi một năm chắc chưa sâu đậm. Vì vậy muốn nhân cơ hội cắt đứt liên lạc của hai người.

Thì ra, mấy năm nay, hai người vẫn liên lạc. Tất cả đều gạt cô, trong khi cô nghĩ mình đã tách rời được hai người.

Người ta luôn luôn nói, ba mẹ là người nhẫn tâm đánh gãy uyên ương. Thật ra lúc tái hôn, đứa con riêng không phải là người nhẫn tâm như vậy sao?

Khi đó ba mới hơn bốn mươi, thân thể khỏe mạnh, Mục Âm cũng vừa bốn mươi. Mẹ qua đời đã mười bốn năm, nghe Mục Ca nói, ba của Mục Ca cũng mất đã lâu, cả hai bên đều đơn độc một mình nhiêu năm, nên lúc gặp nhau cũng bỏ ra rất nhiều tình cảm.

Đáng tiếc, khi đó cô không tin, không tin sau khi tái hôn sẽ có tình yêu.

"Nhược Hi, ba và dì Mục đã nói, dù xảy ra bất kì chuyện gì, chúng ta cũng không tổn thương các con. Cho nên hai chúng ta nguyện ý buông tay. Con không đồng ý, chúng ta cũng không oán giận con, nhưng hôm nay ba ngã, bà ấy sợ con nhìn thấy bà ấy sẽ không vui, nên đi rất vội vàng, ba có chút không đành lòng mới muốn thương lượng với con một chút. Ban ngày bà ấy tới đây con cũng không thấy, cứ để bà ấy tới cũng không sao, chúng ta đảm bảo lúc con tan việc bà ấy sẽ không xuất hiện trước mắt con, được không?" Vẻ mặt Lâm Húc Thịnh tràn đầy áy náy, giống như là đứa bé vì con rối mà mình yêu thích cò kè mặc cả với ba mẹ, con đồng ý, lúc học thì sẽ không chơi.

Con cái không đồng ý cự tuyệt, máu thịt tình tâm, chân bị gãy thì gân cũng đau đớn

Nhược Hi cũng muốn đồng ý, dù sao cũng là tâm nguyện của ba. Thật ra từ đầu đến giờ cổ họng cô như bị nghẹn lại, thở cũng khó khăn, không thể nói ra một chữ.

Nhìn thấy ánh mắt khẩn cầu của ba, cô run rẩy một hồi lâu. Đầu óc hỗn loạn, nước mắt vẫn còn rơi mặt.

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Hôm sau Nhược Hi theo sắp xếp của bệnh viện đi học tập ở nơi khác.

Thực sự có thể không cần đi, nhưng chủ nhiệm không chịu nổi sự khẩn cầu của cô, đành sắp xếp lớp học.

Bởi vì lần này đi cùng còn có ba bác sĩ trẻ tuổi khoa ngoại, tất nhiên bị người trong bệnh viện trêu đùa: "Bốn người đi, tất thành đôi."

Rốt cuộc ai là người có thể theo đuổi được Lâm Nhược Hi bông hoa khoa nội trú, tất cả mọi người đều mỏi mắt trông chờ.

Trước mắt số phiếu cao nhất chính là Lê Tử Trạm bác sĩ khoa cấp cứu.

Vì thế khi Thẩm Ly tới tiễn cách cửa sổ xe thì thầm vào tai Nhược Hi: "Cố lên, có cơ hội phải lên, không có cơ hội phải cố gắng tạo ra cơ hội để mà lên."

"Còn có những điều gì cần dặn dò nữa không?" Nhược Hi nhàn nhạn hỏi.

"Có, nếu như bạn có thể thoát khỏi thân phận lão xử nữ, mình sẽ tặng bạn một bao lì xì lớn." Thẩm Ly cười cười, chậc chậc miệng.

Nhược Hi rốt cuộc cũng hiểu rõ cái gì gọi là người chết tâm không chết, có tâm tư nhưng không có dũng khí rồi. Cô gái trước mặt này chính là ví dụ tốt nhất. Ngày ngày gào hét muốn vượt tường, tìm kiếm cơ hội bên ngoài, thật ra thì không phải như vậy, hôm nay mắt thấy cơ hội tốt, chỉ hận ba mẹ chưa cho cô ấy nhiều hơn một chân, bộ dạng xun xoe chạy lên xe, đáng tiếng không có danh sách, cô ấy không có cơ hội, nếu không thể hoàn thành mục tiêu Thẩm Li đành phải bố trí nhiệm vụ cho Nhược Hi.

Đối với khả năng YY tuyệt vời của Thẩm Li, chỉ dùng một chiêu là được.

Nhược Hi ngoắc ngoắc tay, thần bí bảo Thẩm Li sát lại gần, sau đó thấp giọng nói: "Xem ra danh hiệu tiểu thiên hậu bát quái của cậu cần phải thay đổi, Lê Tử Trạm là Gay, bạn không biết?"

"làm sao có thể?" Mộng ảo của Thẩm Li hoàn toàn sụp đổ, nhất thời rên lên.

Nhược Hi liếc nhìn Lê Tử Trạm đang ngồi bên cạnh, dường như không có việc gì, anh ta còn đang xem tư liệu vừa đưa đến. May mắn đã đè nén âm lượng, nếu không anh ta nghe thấy cô vu oan như vậy còn không giết cô? Nhưng nhìn thấy dáng vẻ bị đả kích của Thẩm Li cho dù hi sinh cũng vẫn đáng.

Trăm năm mới gặp dáng vẻ thất bại của tiểu thiên hậu bát quái, rất đặc sắc.

Xe cuối cùng cũng khởi động, Thẩm Li bị đả kích vẫn không cam lòng hung hăng nhìn chằm chằm vào Lê Tử Trạm, không thể nào, càng nhìn càng không giống, không phải là nói lỗ mũi hơi vểnh lên năng lực ấy ấy sẽ rất mạnh sao, chẳng lẽ anh ta là công?

Nhược Hi nhìn qua kính thấy vẻ mặt khinh thường của Thẩm Li, cười đến suýt chút nữa rút gân. Cô tất nhiên biết Thẩm Li muốn nói đến cái gì, tiểu thuyết BG, coi thường tiểu thuyết BL, cho nên mới cố ý ghê tởm.

"Tôi nhìn chỗ nào giống Gay?"

Nhược Hi rốt cuộc cũng hiểu làm gì cũng phải ngó trước ngó sau, trong xe chỉ có bốn người, hai người ngồi sau cũng đã đeo tai nghe, bên cạnh chỉ có mình anh ta, ánh mắt lấp lánh có hồn đang nhìn cô chăm chú.

Không thèm suy nghĩ, Nhược Hi dùng gương mặt lạnh nhạt nói: "Không cần nhìn, chỗ nào cũng giống."

Lê Tử Trạm là người như thế nào?

Nghe nói là một trong những số ít người đàn ông độc thân hoàng kim, bởi vì vẫn còn độc thân nên gần như đề tài của các y tá đều nhằm vào anh.

Nhưng mà Thẩm Li nghe được tin bát quái này cũng vô cùng hoài nghi, một bác sĩ nam ba mươi mấy tuổi, một là chưa kết hôn, hai là không có xì căng đan, chẳng lẽ chính là nam chính trong truyền thuyết BL.

Khi trai đẹp trong truyền thuyết được chuyển đổi thành nhân vật thực tế, chuyện chấn động này đương nhiên là rất lớn. Mặc dù Nhược Hi không hay bát quái, nhưng vẫn không nhịn được oán thầm. Một người đàn ông, cổ áo sơ mi luôn trắng, móng tay vĩnh viễn sạch sẽ chỉnh tề, thậm chí trên người còn có mùi xà bông thơm, không có một tí râu nào, sạch sẽ đến cực điểm, vâng, trong nhà không có phụ nữ mà vẫn sạch sẽ như vậy, trừ là Gay thì là gì nếu không, anh ta nhất định có bệnh thích sạch sẽ.

"Nhìn người tốt nhất nên nhìn cẩn thận, không nên liếc qua, cẩn thận nhãn cầu bị tổn thương." Giọng nói của Lê Tử Trạm khiến tim Nhược Hi đập nhanh một chút, đã rất lâu rồi không như vậy.

Giọng nói này, giống một người.

Theo giọng nói của anh ta, cô quay người, nhìn thấy anh ta đang nhìn mình, cô chợt quay mặt lại, gáy đụng vào cửa kiếng, ai da một tiếng, khiến tài xế cũng quay đầu lại: "Không sao chứ?"

"Không có việc gì, không có việc gì!" Nhược Hi xoa đầu thu hồi tầm mắt, trong lúc vô tình lại thấy khóe môi đùa cợt châm biến của anh ta.

Cười như vậy, nhất định là Gay.

Nhược Hi không ghét người đồng tính, trên thực tế cô cảm thấy đó là quyền tự do của họ, không nên can thiệp. Chỉ là lời nói ác độc kết hợp với giới tính có vấn đề sẽ không tốt, ví dụ như anh ta mở miệng nói: "Cô nên đưa đồng nghiệp vừa rồi tới, thuận tiện để cô ấy giúp cô chụp ảnh."

Nhiều năm trước, Nhược Hi sẽ không chịu phản kháng ngay lập tức, nhưng những năm gần đây đối thủ ít đi, danh hiệu Độc Cô Cầu Bại cũng có hiện tượng suy thoái giống thời kì mãn kinh, vì vậy cô một mực trấn an bản thân, Mình trưởng thành, mình đã trưởng thành rồi, tuyệt đối không nên cãi cọ với loại người đàn ông không có kiến thức mà hai tháng tới còn phải làm việc cùng nhau, không nên mới ngày đầu đã phá hủy hình tượng tỉnh táo hào phóng mà mình đã tạo ra.

"Tất nhiên, nếu như cô ấy tới, còn có thể phát hiện tính hướng đặc biệt của người nào đó." Hiển nhiên, Nhược Hi nhiều năm ít rèn luyện, lực phản kích khong đủ, đối thủ chỉ cười nhạt coi như đáp lại, ánh mắt vẫn sáng rực khiến người ta phải cảnh giác.

Ánh mắt này ít nhiều khiến trong lòng Nhược Hi không thoải mái.

Trên đường đi, Nhược Hi cảm thấy buồn ngủ. Mấy hôm nay ngủ không ngon, lại ngồi ở cửa ánh mặt trời ấm áp, khiến cho cô quên đi nhiều chuyện phiền não, mơ hồ dựa vào ghế ngủ.

Lộ trình không dài không ngắn, ba giờ cũng đủ để có giấc mộng đẹp.

Trong mơ là hình ảnh Mục Ca trước một ngày rời đi, vùi mình trong phòng ngủ của cô không chịu đi, trong miệng nói lung tung cái gì, trong lòng cô chua xót cố gắng cười, giống như vỗ đầu cún con, vỗ đầu hắn, mặc dù trong lòng vô cùng khó chịu.

Hắn đột nhiên gian tay, trước màn cửa sổ trắng như tuyết, một bóng dáng to lớn đầy thương cảm, vì vậy Nhược Hi đi tới, tựa đầu vào ngực hắn, hai tay của hắn khép lại, thật chặt, vùi đầu trên vai cô, thân thể có chút run run.

Nhược Hi vén cổ áo sơ mi của hắn, hung hăng cắn mạnh một cái, ngẩng đầu cười nói: "Trước hết lưu lại dấu ấn, tránh tương lai cậu lớn lên, không nhớ rõ tôi."

Hắn nói một câu, ở trong mộng nghe không rõ ràng, chỉ biết lúc hai người dựa vào nhau trái tim đập thật nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Cửa phòng khẽ mở, Mục Âm đứng đó. Hai người đang ôm nhau nghe thấy vội hoảng hốt quay đầu nghẹn họng nhìn chằm chằm vào bà.

"Cô còn muốn dựa bao lâu?" Bên tai nghe được giọng nói của người nào đó, sao lại quen thuộc như vậy.

Nhược Hi xua tay, mê man không để ý, chỉ muốn tiếp tục mơ giấc mơ đẹp. Nếu như đổi lại là bây giờ, cô nhất định sẽ không sợ như vậy, cũng sẽ không lập tức buông tay Mục Ca ra.

"Ít nhất chùi nước miếng đi rồi dựa cũng được." Người đàn ông nhất quyết không buông tha đó trừ Lê Tử Trạm ra còn có thể là ai?

Cô mở trừng mắt, phát hiện mình đang tựa đầu vào vai anh ta, đôi môi cũng chỉ kém vài cen ti mét nữa là dính vào cằm anh ta, hơn nữa lúc xe xóc nẩy, khéo khi đã có cơ hội hôn qua.

Được gồi, cái gọi là người đang dưới gương mặt người khác, thử hỏi ai có thể không cúi đầu, cô vội vang thu lại dục niệm bản thân, che miệng làm bộ là mình vừa tỉnh lại, ngáp ngáp, giả bộ như mình không hề ăn đậu hũ của anh ta.

"Cứ rời đi như vậy, cũng không cho chút an ủi tinh thần?" Lê Tử Trạm mở rộng tay, tư thế như là chuẩn bị ôm, ý tứ đền bù tổn thất thanh xuân.

"Có xương cốt, muốn không?" Nhược Hi nhìn anh ta cười dịu dàng.

Thực ra học tập chỉ là lấy cớ. Mục đích thật sự chính là Nhược Hi muốn tạo cơ hội cho ba và Mục Âm.

Cũng không phải là đã buông xuống, chẳng qua chỉ muốn thỏa mãn nguyện vọng nho nhỏ của ba, như vậy cũng tốt.

Lúc cô hai mươi hai tuổi và lúc cô ba mươi tuổi, có chút thay đổi. Trong lòng cũng yếu đuối và mệt mỏi hơn. Cô thừa nhận, bản thân mệt mỏi và cũng thừa nhận bị sự cố chấp trong tình cảm của Mục Âm làm cho cảm động.

Thì ra trên thế giới này thật sự có tình yêu thứ hai, dù đã bao nhiêu tuổi, cũng có thể tìm được người thích hợp với bản thân. Nhưng mà bây giờ, người yêu của cô vẫn chưa xuất hiện mà thôi.

Hai ngày trước vì dựa vào người Lê Tự Trạm nên cô có chút lúng túng hơi lộ ra tức giận, mặc dù cuối cùng người được chiếm tiện nghi là cô, nhưng mà vừa mới gặp đã trực tiếp nhào vào ngực anh ta ngủ, chỉ càng chứng minh, cô cũng giống như đông đảo phụ nữ quỳ dưới quần của hắn, vì vậy nếu không có chuyện cô luôn tránh tiếp xúc với ba người đồng nghiệp, thật lâu mới có thể buông lỏng bản thân, dần dần lạnh nhạt.

Cái gọi là đi học chính là đều đặn từ chín giờ đến mười một giờ, buổi chiều hai giờ đến năm giờ, buổi trưa là thời gian nghỉ ngơi đủ để thỏa mãn thói quen của Nhược Hi, trở về phòng ngủ một giấc thật ngon. Vốn là phòng đôi, nhưng mà chị ở cùng phòng vì con nhỏ bị bệnh đã về nhà. Nên cô một mình ở trong phòng, thoải mái ngủ ngon.

Cho đến khi điện thoại di dộng có tín hiệu, cô nằm ỳ một lúc lâu mới mắt nhắm mắt mở cầm điện thoại: "A lô…."

"Lại đang chế tạo nước miếng?" Ngươi ở đầu dây bên kia cố nén cười.

"Anh lại không uống thuốc?" Nhược Hi không khách khí đáp trả, tiện tay kết thúc cuộc gọi.

Nhạc chuông lại reo lên, Nhược Hi tức giận, trực tiếp mắng: "Chưa uống thuốc thì mau uống, đừng có cậy mình là bác sĩ mà không uống, bệnh kéo dài, trị liệu càng bất lợi."

"Cô khi nào đã đổi sang khoa Dược rồi, chẳng lẽ kiêm chức phát tiền thưởng sao?" Giọng nói trầm trầm của đối phương vang lên, khiến Nhược Hi không thể tiếp tục bình tĩnh.

"Chẳng lẽ anh cũng kiêm chức kí giả thăm hỏi, phỏng vấn sau tấm màn đen?" Nhược Hi bị làm phiền hết cách đành phải ngồi dậy.

"Không biết cô chịu nể mặt, chiều giúp tôi mua chút đồ vật."

"Nhờ tôi?" Nhược Hi cười lạnh.

"Mời cô." Đối phương không buông tha.

Nhược Hi nghiến răng nghiến lợi hỏi: "Đây là thái độ mời người sao?"

"Chẳng lẽ còn muốn cầm hoa tươi và nhẫn quỳ?" Lê Tự Trạm cười khẽ, Nhược Hi nghe rất rõ ràng, rất rõ ràng.

"Anh rốt cuộc đã xác định tính hướng của mình?" Nhược Hi ác độc hỏi.

"Tôi cho tới bây giờ không hề hoài nghi giới tính của mình, tất nhiên, nếu cô nghi ngờ tôi sẽ cho cô kiểm chứng." Giọng nói bình thản, khiến người ta chỉ muốn cởi giầy cao gót xông tới đập.

Nhưng mà trước đó, Nhược Hi đã khinh bỉ bản thân một trận. Thiếu chút nữa, thiếu chút nữa cô nghĩ rằng anh ta bày tỏ tâm ý với mình.

Tất nhiên, đây là điều không thể. Nhược Hi thở mạnh, đây chính là ác mộng. Không phải chỉ là ngủ ở trong ngực anh ta một lần, không cần phụ trách, phụ trách cũng không cần lấy thân báo đáp chứ? Thật may là anh ta không phải nhân sĩ xuyên qua, nếu không bắt cô phụ trách thì thật là kinh hãi.

"Không, đó là chuyện ba mẹ anh cần lo lắng, tôi không quản nổi." Nhược Hi cúp điện thoại nhớ đến anh ta rủ cô ra ngoài, chẳng lẽ mua đồ cho bạn gái?

Nói như thế, anh ta sẽ lập tức đến ngay.

Vì không muốn thay áo ngủ, cô chỉ mặc đồ lót, nghĩ đến anh ta sắp tới cô vội dậy tìm váy mặc, không đợi cô nhảy xuống giường, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

Mẹ nó. Nhược Hi vội vàng lớn tiếng hỏi: "Ai vậy?"

"Đến biểu hiện thành ý."

Được rồi, Nhược Hi cố nuốt xuống cảm giác kích động muốn chửi thật to, vội vàng kéo khóa váy, rồi mặc áo, vất vả uốn uốn éo éo mới mặc xong rồi chạy ra ngoài mở cửa, còn không quên lẩm bẩm: "Biểu hiện cái đầu anh, hại chết người."

Vì vậy lúc mở cửa xong, cô quay đầu đi vào nhà hỏi: "Anh rốt cuộc muốn làm gì?"

"Giúp tôi chọn đồ cho một cô gái, tôi chưa từng tới đây nên không rõ muốn mua gì." Trên căn bản Lê Tử Trạm không phải là quá đáng ghét, gương mặt này có thể che dấu lời nói ác độc của cậu ta, lừa gạt những tiểu nữ sinh chưa hiểu chuyện.

Trừ Nhược Hi.

"Chiêu này tương đối quê mùa." Nhược Hi nói.

Lê Tử Trạm nhếch miệng: "Ý cô nói là tôi muốn theo đuổi cô?"

Nhược Hi nhướng mày: "Chẳng lẽ anh đang tỏ tình?"

Anh ta đứng đối diện cô, nheo mắt lại, ánh mặt trời trong đôi mắt anh ta lay động, khiến Nhược Hi có cảm giác không an toàn.

Loại đàn ông có tính xâm lược quá mạnh mẽ thế này, cô không thích, luôn luôn có cảm giác giờ giờ phút phút bị người ta nhìn thấu tâm sự, không khỏi chột dạ.

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Nhược Hi di chuyển tầm nhìn, cảnh giác nói: "Nên đi ngay, không sẽ làm trễ giờ học buổi chiều."

"Buổi chiều được nghỉ. Chúng ta có nửa ngày." Lê Tử Trạm nghiêng vai dựa vào tường, chiều cao hơn 1m85 khiến Nhược Hi có một loại cảm giác uy hiếp khó nói lên lời.

"Thật sao?" Cô có chút mơ hồ quay người tránh ra, vừa cúi đầu vừa lẩm bẩm: "Vậy đi nhanh chút, tôi còn muốn trở về ngủ một giấc."

"Mỗi lần nhìn thấy cô, cô đều đang ngủ. Trong mộng gặp cái gì?" Lê Tử Trạm làm như không có việc gì xảy ra hỏi.

"Tôi có thể ở trong mộng cầm gót giày cao gót đập chết những kẻ đáng ghét, rất thỏa mãn, anh có cần thử một chút không?" Nhược Hi trừng mắt nhìn anh ta.

"Rủ tôi? Cô là muốn mời tôi và cô cùng nhau ngủ, muốn mời tôi vào giấc mộng của cô?" Lê Tử Trạm cười cười, khiến người ta có kích động muốn đập vào mặt.

Nếu không phải cô phát hiện váy của mình không có khóa kéo, cần phải đi vào phòng vệ sinh, cô thật sự con mẹ nó muốn cầm gót giầy bổ vào người anh ta, nhất định!

Nhược Hi thề.

Mặc Dù Nhược Hi cũng không sống ở thành phố này nhưng bằng trực giác của con gái, nói tài xế chạy thẳng tới trung tâm thương mại gần đó, nhanh chóng tìm được các cửa hàng quần áo, vì vậy cô tựa vào cần thang chỉ về phía trước nói: "Trên tầng là cửa hàng áo lót, xuống dưới thì có nước hoa và nhẫn, cần gì cũng có, anh muốn mua gì thì mua, tôi ở chỗ này chờ anh. Nếu có lạc đường, nhớ gọi 110 tìm chú cảnh sát."

Hôm nay quần áo của Lê Tử Trạm cũng không khác biệt lắm so với lúc đi làm, chỉ khác là thiếu một cái áo blouse mà thôi. Áo sơ mi trắng giống như ánh sáng hư ảo, càng làm tăng thêm khí chất của anh ta.

Nếu như theo khả năng thưởng thức của Nhược Hi mà nói, người trước mặt này đúng là phong cảnh đẹp mắt. Nhưng suy nghĩ đến lúc anh tha há mồm nói chuyền, haiz, thôi.

"Tới đồn công an đón cô? Lớn như vậy còn bị đi lạc?" Cằm của Lê Tử Trạm hơi nâng lên, có chút mùi vị nam tính, tất nhiên, là chỉ có một chút xíu.

"Nếu như anh tới đó mà thấy tôi, anh cũng có thể biết, tôi là tới để thông báo tìm anh." Nhược Hi bĩu môi, dựa vào cầu thang, thoải mái suy nghĩ than thở.

Vừa rồi hốt hoảng mặc váy, nên phải đi giày cao gót, vì cô cũng khá cao nên rất ít khi mặc, cho nên có chút không quen.

Lê Tử Trạm tới trước mặt cô, cánh tay chống trên bậc thang, nghiêng người dựa vào cầu thàng. Theo chỗ dựa của anh ta, Nhược Hi mơ hồ có thể nhìn thấy bộ râu, đường cong lưu loát của cằm, cùng xương quanh xanh hơi lộ ra qua cổ áo sơ mi.

Nhược Hi hơi chột dạ, vội quay đầu, không biết sao, cô lại đột nhiên nhớ tới lời dặn dò của Thẩm Li lúc đi.

Nếu như có thể tạm biệt cái thân phận lão xử nữ, mình sẽ tặng bạn một phong bao thật to.

Đối với Nhược Hi mà nói, tình yêu chỉ tính đến năm cô hai mươi tuổi. Sau tám năm, cô không có thời gian để nghĩ tới chuyện tình cảm. Cô cũng không phải tôn thờ chủ nghĩa độc thân, cũng không phải thân sĩ bảo thủ, muốn để lần đầu tiên cho đêm tân hôn, cái loại ý tưởng đó cô chưa hề có. Nếu như có đối tượng thích hợp, cô không ngại có một đêm tình, hay nhiều đêm tình, nhưng người tốt này cô lại chưa được gặp. Muốn người đó thân thể phải khỏe mạnh, an toàn, dung mạo không quá xấu, quan trọng nhất phải có kinh nghiệm, kĩ xảo.

Vốn là môi trường tiếp xúc hạn hẹp, người lui tới cũng ít, cơ hội gặp phải những đàn ông tốt đã ít lại càng ít. Lê Tử Trạm ở trước mặt cũng rất phù hợp, hơn nữa cô cũng cần có cơ hội phóng túng tình cảm.

Trong sinh mệnh của cô chỉ có ba người đàn ông, ba có Mục Âm làm bạn, Hải Dật cũng có vợ con, Mục Ca chắc cũng tìm được tình yêu của đời mình. Như vậy chỉ còn lại mình cô, một người con gái không ai quan tâm.

Nhược Hi chợt cảm thấy mệt mỏi, lại có chút thương tâm, không tự chủ học dáng vẻ của anh ta, dựa nghiêng người trên lan can, thưởng thức cảnh nhộn nhịp ở tầng dưới nói: "Nghĩ muốn mua cái gì? Không anh nói muốn mua cho ai, tôi sẽ giúp anh tham khảo một chút."

Đột nhiên cảm thấy Nhược Hi yên tĩnh không muốn tranh cái, Lê Tử Trạm có chút sửng sốt. Anh đương nhiên là thức thời không đi khiêu khích cảm xúc của cô, chỉ cười cười nói: "Một người bạn rất nhiều năm trước không gặp, bây giờ trở về nước, muốn đưa lễ ra mắt."

"Người yêu cũ?" Nhược Hi quay người, chống lại ánh mắt dò xét của Lê Tử Trạm.

"Coi như là thế đi." Anh ta mỉm cười, từ gò má nhìn sang, vẻ mặt hoảng hốt khiến trái tim Nhược Hi khẽ run lên, nét mặt vừa rồi của anh ta rất giống Hải Dật nhiều năm trước, khi nói về người yêu cũ của anh.

Thì ra, anh ta cũng có một câu chuyện về người yêu cũ.

Trong lòng thầm thở dài Nhược Hi cười đến mắt cũng cong cong, vung tay, vỗ vai anh ta, giống như là trấn an: "Được rồi, tôi biết rõ nên mua cái gì, đi."

Lâm Nhược Hi sở dĩ là Lâm Nhược Hi, bởi cô có thể cầm lên được, thả xuống được. Có một số chuyện đều không thể làm cô dao động. Cô sẽ không vì chuyện xưa của người khác mà đau lòng, bởi vì ngay cả chuyện xưa của mình cô còn chưa kịp khổ sở, không có thời gian buồn lo vô cớ vì chuyện người khác.

Nhược Hi giúp anh ta chọn một lọ nước hoa Givenchy- Hot couture, pha trộn mùi hoa mộc hương mùi trái cây và quan trọng là mùi hoa ngọc lan tươi mát ngọt ngào, còn có thêm mùi hương cỏ khiến cho nướng hoa thêm ấm áp, kích thích giác quan của mật hoa mâm xôi, khiến mùi nước hoa vô cùng ngọt ngào.

Nghe nói là hàng cao cấp, sẽ tốt thôi, Nhược Hi cũng không rõ lắm.

Cô thử phun nhẹ lên cổ tay, sau đó đưa lên mũi anh ta: "Cái này cũng được, anh thử xem."

Lê Tử Trạm lấy lại bình tĩnh, híp mắt, cầm lấy tay cô đưa sát vào mũi, động tác bất thình lình của anh ta dọa Nhược Hi giật mình.

Cô trợn to mắt, lùi về sau hai bước, nhưng cổ tay lại bị anh ta nắm, dùng sức kéo về sau một chút, không thể cử động, bị anh ta cứng rắn chiếm được một món lợi nhỏ.

Một luồng khí nóng xông lên đầu Nhược Hi, mặt cô ửng đỏ, cắn răng cười nói: "Mùi không tệ phải không, cô ấy nhất định sẽ thích."

"Tôi cũng thích." Lê Tử Trạm ngẩng đầu, mỉm cười.

Nhược Hi hít một hơi thật sâu, cuối cùng mới lấy hết dũng khí nói: "Mua được đồ, mời tôi ăn cơm cảm ơn?"

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 39

"Không thành vấn đề, có bỏ ra tất có hồi báo, cô không keo kiệt bỏ ra, tất nhiên tôi cũng không keo kiệt hồi báo." Khóe môi khẽ cong lên, tạo ra nụ cười quỷ dị.

Người đẹp trai lớn lên đúng là một đại củ cải hoa tâm. Dáng dấp anh ta chính là tuyên cáo với mọi người, trong chuyện tình cảm anh ta chính là thân kinh bách chiến.

Rượu đúng thật là đồ tốt. Một khi uống xong, người cũng bắt đầu choáng váng. Chỉ là không thể uống say, say rượu sẽ làm ra nhất nhiều chuyện, bao gồm cả sai lầm.

Hôm nay cô cũng muốn mượn cảm giác say để tìm cơ hội phát tiết một chút. Phát tiến cảm xúc của trái tim trong mấy ngày qua.

Giờ phút này, ba và Mục Âm chắc đang tình cảm, hưởng thụ hạnh phúc an ổn, không có bị cô làm phiền.

Giờ phút này, Hải Dật tất nhiên cùng Chân Chân vui vẻ chờ tiểu bảo bảo ra đời, hưởng thụ cảm giác làm ba mẹ.

Giờ phút này, đáng thương nhất chỉ có thể là Mục Ca, nhưng mà, cuộc sống của hắn ta và cô đã không còn liên quan, cuộc sống của hắn nhiều năm qua đã không có sự xuất hiện của cô gái tên là Lâm Nhược Hi.

"Uống thêm một li." Nhược Hi say, hai mắt lờ đờ mông lung cười cười nhìn Lê Tử Trạm: "Uống rượu say là chuyện tốt, có thể quên rất nhiều chuyện."

Lê Tử Trạm nhàn nhã tựa vào ghế ngồi, hai tay đặt hai bên, ánh mắt dọc từ cổ áo nhìn lên mặt cô, nụ cười trong mắt càng sâu.

"Hi vọng cô sẽ quên để tôi trả tiền." Anh nói.

"Tất nhiên sẽ không, tôi còn nhớ, anh nợ tôi một cái ân tình, cần phải trả." Nhược Hi vừa che dấu nhịp tim của cô đập mạnh vì anh ta sát gần, vừa uống cạn một ly rượu.

Mới vừa rồi có lại có một ý niệm thật hoang đường.

Nếu như có thể được ôm trong một lồng ngực ấm áp, cô nhất định sẽ quên những thứ không vui này.

Theo tầm mắt của anh ta nhìn xuống, mới phát hiện ra cổ áo của mình vì dựa vào ghế, bị hở một nuawr, lộ ra da thịt và xương quai xanh.

Chẳng lẽ anh ta có ý với cô?

"Ví dụ như?" Lê Tử Trạm cầm rượu lên, uống cạn. Không biết tại sao, Nhược Hi biết anh ta uống rượu một cách tùy ý như vậy là dường như đang khẩn trương lo lắng cái gì đó.

Biết anh ta khẩn trương, Nhược Hi đột nhiên buông lỏng.

Cho dù như thế nào, Lê Tử Trạm cũng là một đối tượng tốt. Dáng người không tệ, hơn nữa nhìn hành động của anh ta có vẻ có kinh nghiệm, hơn nữa anh ta chắc cũng có ý, hiển nhiên ngầm hiểu mượn rượu mới có dũng khí làm càn, nếu anh ta không quen, vậy cô chủ động cũng tốt.

Rượu cồn xông tới óc, lấn át lí trí.

Nhược Hi mặt đỏ bừng bật cười, sau đó tỉnh táo nói: "Ví dụ như, chúng ta có thể về phòng của anh uống rượu."

Lê Tử Trạm nhướng mày, đùa giỡn: "Không nghĩ mấy người trước chúng ta còn đấu đá bây giờ đã muốn trở về phòng uống rượu."

Con gái đã chủ động còn bị cự tuyệt. Điều này khiến cô có chút xấu hổ, cho nên sững sờ tại chỗ. Nhưng Lê Tử Trạm đã bắt được cổ tay cô, cười nói: "Chẳng qua tôi vẫn hi vọng cùng cô nghiên cứu chai nước hoa này một chút."

Nhược Hi chỉ cảm thấy đầu "ong" lên một tiếng, ly rượu rơi trên mặt đất. Tay của Lê Tử Trạm rất nóng, khiến tay cô cảm giác như bị bỏng rát. Trong đầu rượu cồn xông lên khiến đầu óc cô cũng nóng, mà ánh mắt anh ta quả thật là hấp dẫn, khiến cô quên cả lo lắng, chạy thẳng tới phía trước.

"Vậy thì tốt, chúng ta trở về." Nhược Hi tập trung ý chí, cười nhạt.

"Cô đã hết say?" Giọng nói trầm thấp.

Nhược Hi cầm túi xách, mượn động tác này trấn an lòng mình, nhỏ giọng nói: "Tôi cho tới bây giờ cũng chưa từng say."

Nói xong, hơi ngừng một chút. Cô say, chính là khi bị Hải Dật làm tổn thương.

Lê Tử Trạm khoác tay lên eo cô. Động tác thoải mái lại khiến cô mất tự nhiên, anh tựa vào bên trái cô, bên phải chính là ghế, cô muốn tránh cũng không được, chỉ có thể giả bộ không thèm để ý.

Lúc trở về nơi nghỉ, hai người vô cùng ăn ý trở về phòng Nhược Hi, tay của cô có chút run rẩy, không có cách nào tìm thấy thẻ mở cửa phòng, thật vất vả đem túi xách dốc ngược tìm mới thấy được.

Nhược Hi dừng tay ở trước máy quẹt thẻ, sau lưng đột nhiên vang lên giọng nói của anh ta: "Lâm Nhược Hi."

Trái tim của cô chợt ngừng lại một giây, nháy mắt hô hấp không khỏi hỗn loạn.

"Cô bây giờ hối hận còn kịp."

Bị anh ta chọc giận tay Nhược Hi lập tức hạ xuống, quẹt thẻ sau đó quay người lại, hai cánh tay ôm chặt cổ anh ta: "Anh bây giờ hối hận còn kịp."

Hai mắt của Lê Tử Trạm nheo lại, vô cùng khí phách, càng khiến tâm trạng cô hoảng loạn.

"Tôi phải chứng minh với cô tính hướng của mình." Giọng nói của Lê Tử Trạm có chút mập mờ, có chút khàn khàn, không còn trong trẻo như trước.

Anh ta nắm lấy eo cô, mở cửa, động tác tiếp theo đưa người trong ngực đưa vào, đá cửa, rơi khóa, thuận tay đặt cô lên bức tường bên cạnh cửa, động tác liền một mạch, môi cũng phủ lên môi cô.

Xem ra, cô tuyển đúng người rồi.

Đối với Nhược Hi người đã từng có hai đối tượng mà nói, kĩ xảo của anh ta tương đối tốt. Không chỉ có cướp đi hô hấp của cô, còn kích thích cô.

Nhược Hi không thích bị động như vậy, bắt đầu nghênh hợp ứng chiến, kéo áo sơ mi của anh ta ra, đưa tay tiến vào, lúc chạm vào lưng của anh ta, cảm giác nóng bóng khiến tay cô run rẩy.

Mà Lê Tử Trạm khóe miệng khẽ nhếch, lấy tay của cô từ bên hông bỏ ra, khẽ nói: "Như vậy đã không thể chờ đợi? Chẳng qua tôi không thích phụ nữ quá chủ động."

Đầu óc Nhược Hi choáng váng, chỉ có thể để anh ta chủ động thao túng cục diện, mặc cho anh ta hôn, cũng dọc theo vùng mẫn cảm của cô đi xuống.

Lí trí đã phản bội cô chỉ còn cảm giác của đầu ngón tay anh ta mang lại, mang theo sự tùy ý cướp đoạt dò tới mép váy, cô mới giật mình vội vàng đè tay anh ta lại, hai mắt mờ mịt nỉ non: "Vào nhà."

Hai người lảo đảo, không biết là người nào không thể bỏ người nào, ràng buộc lẫn nhau, tình dục mê loạn kích động.

Quần áo của hai người còn lại không nhiều lắm, cô đã không còn tỉnh táo, cơ thể của anh ta vô cùng hấp dẫn, váy trượt theo khóa kéo, trước mắt Nhược Hi thoáng qua đôi mắt một người.

Cô đột nhiên phát hiện, căn phòng toàn màu hồng vừa nãy nháy mắt trở nên rõ ràng, nhưng lúc này, điện thoại bắt đầu kêu lên, Nhược Hi nhắm mắt lại cố tình không để ý tới, nhưng đầu dây bên kia rất kiên trì, liên tục gọi lại.

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 40

Lê Tử Trạm với túi xách đưa tới, Nhược HI ngửa mặt, trên người chỉ còn có áo lót, cô cũng không hoảng hốt nhận điện thoại: "A lô."

"Bệnh tình của soái ca mà bạn quan tâm xảy ra tình huống mới, bạn có về không?" Giọng nói của Thẩm Li vẫn như thường ngày, nghe vậy, Lục Dương sẽ không phải sống cuộc sống thực vật, hay phát hiện tình trạng gì khác.

Ngắt điện thoại, Nhược Hi nhìn Lê Tử Trạm xấu hổ giải thích: "Thật xin lỗi, tôi, có chuyện phải đi về."

"Người nhà?" Mày của Lê Tử Trạm khẽ nhướng, tròng mắt lóe ra tia sáng, vừa vặn tia sáng này khiến người khác chột dạ, cho nên Nhược Hi chỉ có thể theo bản năng nắm chặt điện thoại gật đầu: "Em trai của tôi, đang ở viện chúng ta, hình như tình hình chuyển biến xấu."

Lê Tử Trạm nhìn cô, hé miệng cười: "May là không phải bạn trai, nếu đúng vậy, tôi sẽ khổ sở."

Trái tim Nhược Hi nóng lên, há hốc miệng, ánh mắt liếc sang chỗ khác: "Khổ sở cái gì?"

"Khổ sở vì không ai để cho tôi có cơ hội chứng minh tính hướng của mình." Ánh mắt Lê Tử Trạm có chút trêu chọc.

Trong lúc mơ hồ, Nhược HI nghe một âm thanh thật nhỏ: "Không cần chứng minh."

Không cần chứng minh, anh ta tuyệt đối không phải là Gay, cô có thể làm chứng.

Thẩm Li chưa nói rõ ràng, như phát hiện bệnh chuyển biến rốt cuộc là tốt hay xấu?

Lúc Nhược Hi đi tới phòng bệnh, đã nhìn thấy người bệnh nằm trên giường đang đùa giỡn y tá khiến cô ta ngượng ngùng xoay tới xoay lui.

Ngăn cách cửa sổ kính, Nhược Hi dừng bước, yên lặng nhìn hắn.

Hắn đúng thật là hợp với tên Lục Dương, giống như ánh mặt trời, lúc nhỏ hai chữ Mục Ca khiến người ta cảm thấy trìu mến, giờ phút này, Lục Dương có thừa khả năng giao tiếp. Nhìn nữ y tá kia thì biết, chỉ cần hắn ta muốn lấy trái tim của con gái, rất dễ dàng. Hắn trừ có một người mẹ là Mục Âm ra, cái gì cũng không giống như Mục Ca năm đó.

Mái tóc đen bóng, đôi mắt hẹp dài, quần áo bệnh nhân cũng không che được sức sống thân thể bắn ra từ bốn phía, lúc mỉm cười lơ đãng lộ ra hàm răng trắng sáng, khiến dây thần kinh của Nhược Hi đập thình thịch.

Cô từ đầu đến cuối không dám đi lên phía trước làm kinh động bọn họ, chỉ dám đứng ở đằng xa, không tiếng động ngắm nhìn.

Đêm hôm đó, Nhược Hi về nhà, giúp ba đắp chăn cẩn thận, trở về phòng nằm trên giường, lăn lộn mãi không ngủ được. Thật ra thì, đến lúc gặp lại, cô vẫn cảm thấy giống như tám năm trước tận sâu đáy lòng vẫn có cảm giác rung động. Cái loại cảm giác không chiếm được, không ăn được, không yêu được, có bao nhiêu tiếc nuối, không phải là khắc cốt ghi tâm, không phải là tỉ mỉ thưởng thức, lại không phải đau thương thảm thiết, nhưng khi xa cách cũng không phải vui sướng.

Kể từ sau khi tự mình tiễn hắn lên máy bay, hai năm liền cô thật sự nhớ hắn, nhưng mà nhớ nhung này cũng bị hạn chế bởi công việc, bởi ba bị bệnh, và vì dọn dẹp những thứ lưu lại của Mục Âm, cũng khiến cô cố chấp với một đoạn tình cảm kia.

Tất cả đều phai nhạt đi cùng năm tháng, chỉ để lại đường cong trắng đen, vẫn còn ấn tượng, giống như là một chuyện cũ, một chị gái và em trai, mập mờ.

Tám năm, 2920 ngày, sắp gần 3000 ngày, hắn im hơi lặng tiếng xuất hiện, lấp đầy chỗ trống, xin lỗi cô không thể nhìn thấy một màn này mà nhảy cẫng hoan hô. Thời gian dài như vậy, có lẽ tình yêu kia cũng sẽ bị thời gian từ từ làm phai nhạt, huống chi giữa bọn họ cũng không phải là tình yêu, tóm lại, gặp được hắn, không có chút kích động nào.

Đại khái, có thể là không có duyên phận đó đi.

Khi đó hắn còn nhỏ, ngay cả câu ta yêu ngươi, ta thích ngươi cũng không nói, mà cô ngươi đã độc thuộc tiểu thuyết ngôn tình thì coi câu đó như là ước hẹn. Hai năm mập mờ, kết quả cũng chỉ là thừa dịp người khác không chú ý thì ta ngươi kéo kéo tay, ta ôm ngươi mà thôi.

Kế tiếp phải làm sao, cả hai người đều không biết.

Nhưng hôm nay sau cơn say kia, Nhược Hi biết, tiếp theo còn có tình dục nóng bỏng, còn có khoảnh khắc run rẩy khi da thịt kề nhau. Cùng Lê Tử Trạm dây dưa, cô mới biết những thứ mập mờ khi đó, có chút buồn cười, có chút ngốc nghếch.

Hai mươi hai tuổi, cô còn không hiểu tình yêu và sự tiếp xúc thân thể, thì hắn một đứa nhóc mười bảy tuổi làm sao lại biết được.

Vì vậy, coi như là bỏ lỡ đi, hắn ở nước Mĩ cũng chắc cũng không cô độc, giai đoạn phát triển quan trọng nhất của cuộc đời, cô lại không ở bên, vì vậy hôm nay cô cũng không có quyền lợi thu hoạch trái cây người khác vất vả trồng.

Ừ, cứ như vậy, cách hắn thật xa.

Khi đó, chỉ là mộng xuân mà thôi.

Lúc Nhược Hi mơ màng ngủ lại nhớ tới lời hắn nói lúc cô đưa hắn ra sân bay.

Hi vọng khi tôi trở về, mọi thứ vẫn còn ở đây.

Đứa ngốc, làm sao có thể?

Sân bay cũng bị mất, người cũng thay đổi, vẫn còn, chỉ là hồi ức kia mà thôi.

"Anh ta tỉnh lại bạn gọi cho mình làm gì?" Nhược Hi cầm bệnh án đi kiểm tra phòng, lạnh lùng nhìn bạn học cũ, quỷ mới biết cô ấy lại muốn làm cái gì.

"Bạn đã hỏi bệnh tình anh ta nhiều lần, nhất định là quan tâm, hơn nữa bạn còn biết mẹ anh ta, mình nghĩ mấy người quen nhau." Thẩm Li ở phía sau, vẻ mặt hưng phấn: "Rốt cuộc là quan hệ thế nào, thân hay không thân, mình có em họ chưa có bạn trai, hay chúng ta làm mai được không?"

"Không hứng thú, bạn rảnh rỗi như vậy thì kiếm giúp mình một người đi." Nhược Hi cúi đầu quan sát tình huống, mặt lạnh hỏi.

"Bạn và Lê Tử Trạm không có gì?" Thẩm Li kinh ngạc hỏi: "Không phải có rất nhiều cơ hội sao?"

"Bị bạn phá hoại rồi, nếu không bạn thay mình thổ lộ?" Nhược Hi giương mắt, liếc cô, sau đó làm như không có gì xảy ra hỏi.

"Thôi, mình không có hứng thú với Gay." Thẩm Li e ngại tránh ủy thác làm mai, còn khoa trương lùi lại hai bước.

"Hắn là Gay sao?" Nhược Hi tự hỏi một câu, có chút mất hồn.

Ngẩng đầu mở cửa phòng bệnh, không đợi ngẩng đầu hỏi thăm đã nghe thấy tiếng Mục Âm: "Làm sao con biết?"

Nhược Hi theo bản năng xoay người muốn ra ngoài, Mục Âm nhìn thấy bóng dáng của cô liền đứng lên gọi: "Nhược Hi."

Thấy không tránh được, Nhược Hi chỉ có thể quay người, chống lại đôi mắt cười quen thuộc nhiều lần gặp trong mộng.

"Hai người sao lại chuyển tới đây?" Ánh mắt Nhược Hi lóe lên nhiều cảm xúc hỗn loạn, lúng túng đứng ở ngoài tiến lùi đều khó.

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

"Lục Dương đã tỉnh, vì vậy chuyển tới phòng bệnh bình thường." Mục Âm dịu dàng cười.

Khoảng cách này so với hôm qua còn gần hơn, cười đến mặt mày cong cong, gương mặt gầy nhưng vẫn phảng phất đường nét ngày trước, có điều bất đồng chính là lúc đó hắn không tự nhiên, còn giờ phút này hắn giống như đã bỏ đi toàn bộ kí ức, làm như không có việc gì cười hì hì nói: "Hi, chị Nhược Hi, mẹ và em đang nói về chị."

Chị Nhược Hi.

Nhược Hi dừng một chút, mỉm cười: "Tôi cũng nghe dì nói về cậu, thế nào lại không cẩn thận, suýt chút nữa khiến bản thân tàn phế?"

Thấy cô nhỏ mọn, Lục Dương vẫn không để tâm, chỉ vào chân đang bị treo thật cao: "Không chỉ có bị tàn chân, còn tàn tâm."

"Xem ra cậu hồi phục cũng khá tốt, hai ngày trước lúc tôi vào nhìn cậu vẫn cần người khác giúp đỡ, hôm nay đã biết kêu khổ, có tiến bộ." Nhược Hi cũng mỉm cười rạng rỡ nói lại, vất vả mới ghi chép được tình trạng của hắn, sau đó mỉm cười chào Mục Âm: "Vậy tôi đi làm việc."

Thấy cô sải bước đi ra cửa, Lục Dương chậm rãi nói: "Xong rồi, xem ra chị Nhược Hi không thích tôi."

Những lời này khiến Nhược Hi suýt chút nữa nhảy dựng, vì Thẩm Li ở ngoài cửa đang bát quái, vì Mục Âm đang nhìn, cô dù sao cô cũng không có cách nào phản bác, khóe miệng nâng lên cười lạnh, coi như là trả lời, sau đó bước ra ngoài phòng bệnh.

Xuân hạ chuyển mùa, quả nhiên hành lang so với trong phòng bệnh náo nhiệt hơn nhiều, Nhược Hi cầm bệnh án nói: "Rõ chưa, mình và cậu ta là người thân, mẹ cậu ta trước kia ở cùng với ba mình, hai chúng mình là chị em không cùng huyết thống." Rồi sau đó đưa bệnh án cho Thẩm Li, chạy vào nhà vệ sinh dùng nước hất lên mặt.

Cô nhìn bản thân ở trong gương mà sửng sốt một lúc lâu, thấy bản thân đã nhiều tuổi mà lại bị một câu nói nhẹ nhàng của tiểu quỷ châm chọc khiến tâm thần rối loạn.

Kể từ khi nghĩ Lục Dương quên chuyện trước kia của hai người, lòng của cô cũng lạnh đi phân nửa. Một câu làm nũng nho nhỏ lại khiến tâm trạng đang bình lặng của cô dậy sóng. Mà cơn chấn động này đưa đến hậu quả trực tiếp đó là, cô quyết định, lần tới kiểm tra phòng cô sẽ tìm người khác làm thay.

Bởi vì cô vừa nhìn thấy hắn đã không thoải mái, toàn thân đều bối rối, lại không hiểu rõ nguyên nhân.

Nói được làm được đó chính là cá tính của Nhược Hi, Thẩm Li cũng khong ngoải lệ, trừ việc sắp xếp đối tượng xem mắt, vẫn ngày ngày đánh danh hiệu "Ngũ tứ", mượn chức vụ là thư kí đoàn bộ, tổ chức một bữa tiệc quan hệ hữu nghị ở trong viện.

Kết quả cuối cùng của liên hợp công đoàn cùng đoàn ủy chính là làm cho viện trưởng đại nhân sốt ruột, vỗ vỗ đầu đưa cái tiệc quan hẹ hữu nghị nam nữ mờ ám thành một tiệc liên hoan văn nghệ, bừng bừng phong thái tuổi trẻ.

Đối với quá trình thay đổi này, Thẩm Li chỉ có thể hô to viện trưởng quả nhiên không hổ danh là đội quân danh dự, hôm nay ở xã hội này,ai còn làm biểu diễn văn nghệ nữa à, không bằng từ ngày mai bắt tất cả các bác sĩ năm mặc ít đi một chút còn khiến người khác sảng khoái hơn.

Lúc bố trí nhiệm vụ, Nhược Hi tự nhiên bị boi trong hàng ngũ thanh niên.

Cô sầm mặt uất ức hỏi: "Tôi đã ba mươi rồi, còn thanh niên?"

"Chỉ cần chưa có con cái là tính, bạn thì sao, vẫn là đóa hoa của tổ quốc à." Thẩm Li bĩu môi.

Nhược Hi cười lạnh: "Bạn nghĩ mình là hoa giấy? Không sợ thất bại?"

"Để tâm gì mà hoa giả với hoa thật, miễn là hấp dẫn là được." Thẩm Li cười trộm, "Còn mấy người đàn ông độc thân hoàng kim ngày mai sau khi học song trở về, nếu như không có việc ngoài ý muốn, bọn họ sẽ trở thành những bản nhảy của khoa nội trú."

Nhược Hi suy nghĩ có khả năng diễn cùng Lê Tử Trạm, vẻ mặt không khỏi suy sụp, dù sao cũng là chuyện cô đề xướng, nhưng lúc đó uống rượu cũng không suy nghĩ nhiều, bây giờ nghĩ lại một chút, hai người đã tiếp xúc thân mật còn thấy nửa người trên của nhau, thật sự gặp mặt sẽ rất lúng túng, nếu còn khiêu vũ với nhau, mặt mũi còn để vào đâu?

"Trong viện sẽ bố trí tập luyện vào buổi chiều, nếu bạn tham gia sẽ không cần phải kiểm tra phòng, còn có thể nhìn trai đẹp ở khoa khác, còn có thể trốn trực ban, không phải là điều bạn mơ ước." Thẩm Li đột nhiên nghĩ đến biểu hiện khác thường của Nhược Hi hôm kiểm tra phòng đó, tìm một lí do để khuyên nhủ.

Nhược Hi không thích người phụ nữ kia và con trai của bà.

“Không có lựa chọn thứ ba sao?” Nhược Hi một lần nữa trợn trừng mắt.

“Không có, nhưng nếu chọn, bạn nên chọn cái thứ nhất.” Thẩm Li nói thầm, sau đó đưa bảng điền tới trước mặt cô. “Hơn nữa nghe nói còn có nghiên cứu sinh ở khoa khác, bạn có thể quan sát, chọn lựa, qua lần này cơ hội sẽ không tới nữa.”

“Bạn kiếp trước nhất định là bà mai, người chết cũng bị bạn nói sống lại.” Nhược Hi thở dài.

“Bạn yêu, bạn cũng trưởng thành rồi, nếu như có cơ hội trước sinh nhật năm ba mươi tuổi cố tìm người đàn ông tốt, không chỉ giải quyết vấn đề khó, còn có thể làm ấm giường miễn phí đấy. Tóm lại, tôn chỉ của chúng ta, thà bị thương một ngàn chứ không để để thoát, nhưng thái độ của bạn không giống , bạn có nhìn mấy bác sĩ bên kia sắp ba mươi tuổi hai mắt cũng hồng hận không thể tìm được người đàn ông tốt gắn mình lên, thái độ của bạn lại hờ hững, đàn ông thích tình yêu cuồng nhiệt chứ không thích dán vào mông lạnh à, bạn nói xem, bạn mà không tái giá được, mình làm sao có thể tham dự họp lớp, mình không thể trơ mặt snhifn danh hiệu tiểu thiên hậu bát quái bị ô nhiễm à….”

Nghĩ đến sắp phải nghe thêm 500 chữ về cảm nghĩ thổn thức và thổ lộ sục sôi, Nhược Hi vội đè tay cô lại, vẻ mặt khẩn thiết: “Mình đi, mình đi khiêu vũ được chưa?”

“Mình tà bị tội để mua sự thanh tĩnh.” Nhược Hi vùng vẫy nhấc tay đầu hàng.

Thẩm Li vỗ vỗ tay, đắc ý nói: “Bạn quên một biệt hiệu khác của mình ư? Chính là Đường tăng!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Anh ta và hắn có chút bất đồng.

Có vài người, mình càng muốn tránh thì người đó lại càng thường xuyên hiện ra trước mặt mình.

Mặc dù người này bị thương không thể cử động, không thể đi được, nhưng vẫn có khả năng sai khiến người khác.

Nhược Hi ngồi ở phòng làm việc, từ chối nửa ngày, rốt cuộc sau khi y tá liên tiếp triệu hội, cô hiểu ngay một đạo lý người hiền dễ bị bắt nạt, ngựa hiền bị người cưỡi, bị người đánh một bên còn đưa một bên kia để đánh nốt, đó chỉ có thể là thánh nhân, cô không phải.

Đã có người chủ động đưa tới cửa để chịu giày vò, vậy thì đừng trách cô, Nhược Hi tức giận nhíu mày, cầm bệnh án bước nhanh ra ngoài.

Vì vậy thay đổi bất ngờ,có người sắp bị sét đánh còn không biết.

Khi Nhược Hi khí phách hiên ngan, hùng dũng oai vệ đi vào phòng bệnh, lại nhìn thấy Lục Dương đang vất vả bám vào giường chống đỡ cơ thể, vốn lửa giận đang dâng trào lại bị dập tắt, cô không khỏi sững sờ: “Cậu làm gì đấy?”

Lục Dương nghe thấy giọng nói của cô, mặt đỏ giống như con cua bị nấu chín.

“Chân của cậu vẫn không thể động, có phải muốn đi vệ sinh, cậu làm được hả? Tôi sẽ lấy cái bô cho cậu.” Nhược Hi cau mày hỏi.

Câu nói vô tình lại chạm vào tự ái của hắn, mặt hắn càng đỏ, giọng nói trầm xuống: “Không cần, không cần cô phải giúp.”

“Sau đó đái dầm?” Nhược Hi hơi ngẩn người, không hiểu hắn tại sao lại mạnh miệng như vậy, nếu như có thể nhịn được, chắc sẽ không gấp gáp như vậy,mặt cũng nghẹn đỏ.

“Tôi dù sao cũng là đàn ông, cô lại có thể nói chuyện tự nhiên như vậy?” Lục Dương cắn răng nghiến lợi hỏi.

“Cậu? Đàn ông? Tâm bác sĩ giống như cha mẹ, trong mắt bác sĩ cậu không phải nam cũng không phải nữ.” Nhược Hi cũng bất chợt cảm nhận được tại sao hắn lại kì cục như vậy, cánh tay phải bị thương, sợ cũng không thể thuận lời cầm bô.

“Tôi biết rõ cô là con gái là được.” Hắn hận hận nhìn Nhược Hi, có chút mất mặt: “Cô giúp tôi đặt xuống, sau đó quay lưng đi.”

Cô bĩu môi, lấy cái bô dưới gầm giường lên đặt lên tay hắn, thuận miệng hỏi: “Có cần tôi giúp cậu cởi quần không?”

“Lâm Nhược Hi, cô….” Hiển nhiên có người không hiểu lòng tốt của cô, bực tức.

Âm thanh trong phòng bệnh lặng xuống, Nhược Hi quay lưng lại đứng trước cửa sổ giả bộ nhìn về phía sa. Mà người đằng sau lưng lại lúng túng xoay

xoay vặn văn không có cách nào sửa sang quần áo.

Nhược Hi giải quyết tình trạng lúng túng giữa hai người: "Cậu để tôi tới chính là lấy bô cho cậu?"

Sau lưng vẫn yên lặng.

"Có chuyện nói mau, tôi còn rất bận."

Phía sau vẫn yên lặng.

Nhược Hi chợt quay đầu: "Cậu thật ra nói…"

Được rồi, trai đẹp quần áo xốc xếch quả thật là rất dễ dàng bị hấp dẫn, nhưng nếu trai đẹp quần áo xốc xếch trong tay lại cầm cái bô thì…..

Loạn tưởng cái rắm.

Nhược Hi không kiên nhẫn, tiến lên một bước, đẩy ống tay áo hắn ra, kéo quần xuống, chuẩn bị sẵn sàng, thoải mái nói một câu: "Đi tiểu thôi."

Lục Dương đỏ bừng mặt: "Cô không thể một lần nghĩ mình là con gái?"

"Tám năm tôi đều chăm sóc ba như vậy, tôi làm sao không nghĩ mình là con gái?" Nhược Hi đột nhiên tức giận, bám chặt mép giường, các đốt ngón tay trắng bệch.

Lục Dương sửng sốt, đột nhiên thở dài: "Vậy cô xoay qua chỗ khác được không?"

Nhược Hi quay lưng lại, mắt nhìn chằm chằm vào tường, chỉ cảm thấy huyệt Thái Dương đập thình thịch, vô cùng đau nhức.

"Được rồi." Hắn nói

Nhược Hi xoay người, nhét áo vào trong quần cho Lục Dương, bỏ cái bô xuống giường, chuẩn bị ra cửa.

"Cô, còn đến nhìn tôi chứ?" Giọng nói Lục Dương đột nhiên dịu dàng, nghiêng đầu nhìn Nhược Hi, ánh mắt lóe lên tia nhìn nhàn nhạt….

Nhược Hi cảm thấy mình phải nói cho hắn biết một chuyện, chính là tám năm trướng, không cần phải vọng tưởng. Nhưng mở miệng lại biến thành: "Cậu mới phải là người đến nhìn tôi mới đúng."

"Thật ra thì, tôi đã quên rất nhiều việc, quên cảm giác của nhịp tim đập năm đó, quên cậu trở lại là vì cái gì. Chỉ thi thoảng nhớ tới chuyện đã qua muốn gặp lại một lần, muốn chứng minh cảm giác của mình khi còn ở trong giấc mộng."

Nhìn hắn đông cứng lại, ánh mắt như xa lại gần.

"Nếu như, tôi nói trong giây phút gặp lại cô, trái tim tôi lại không có cảm giác, cô tin không?" Lục Dương cười chua chát, hình như đang nói chuyện mà ngay cả bản thân cũng không tin:" Tôi nghĩ là, tôi gặp được người mình ngày nhớ đêm mong, trong lòng sẽ sôi sục, nhưng đáng tiếc, tôi lại không có."

"Không cần áy náy, vì tôi cũng vậy. Có những thứ đã dừng ở tám năm trước rồi, cho nên cậu tìm tôi cũng vậy thôi." Nhược Hi nhẫn tâm dội cho hắn một chậu nước lạnh.

Mặc dù cô không phải rất kích động, nhưng khi nghe nói Lục Dương đã quên mình vẫn cảm thấy đau lòng, trái tim co rút lại rất khó chịu. Thời gian, là một công cụ thật tốt để chà sát trí nhớ, tình cảm li biệt ngượng ngùng năm đó, sau này sẽ không xuất hiện, cũng không nên trách người nào.

"Nhưng mà, tôi vẫn nhớ dáng vẻ của cô hôm đó, cô mặc một chiếc váy trắng, trong lòng rung động." Lục Dương ngẩng đầu lên, ánh nắng sớm mai trực tiếp chiếu vào mắt hắn, hơi nheo mắt lại.

"Cậu chỉ cần thi triển sức quyến rũ của mình, tùy tiện ở bên ngoài cũng có thể bắt được một cô gái mặc váy trắng khiến cậu rung động." Nhược Hi làm như không có chuyện gì xảy ra, miễn cưỡng nặn ra nụ cười.

"Nếu như mà tôi thi triển sức quyến rũ với cô, cô có yêu thích tôi hay không?" Lục Dương mặc áo bệnh nhân, đưa tay cởi hai nút áo đầu tiên, tay áo cũng bị vén lên, hơi lộ ra lồng ngực, khóe miệng khẽ nâng, than nhẹ một tiếng.

Ánh mắt Nhược Hi chăm chú nhìn hắn, đột nhiên có một cảm giác muốn xoay người chạy trốn.

"Cho nên tôi muốn hỏi cô, mặc dù chúng ta năm đó không có cảm giác, nhưng bây giờ tôi có thể theo đuổi cô được không?" Hắn đưa tay tóm chặt ống tay áo cô, Lâm Nhược Hi giống như bị người ta điểm huyệt không thể động đậy, cô chỉ có thể cảm giác được ngón tay của hắn theo cổ tay nhẹ nhàng lướt qua, sau đó ở lòng bàn tay cô lưu luyến không ngừng.

"Nếu không có cảm giác, tại sao phải phí sức?" Nhược Hi cố tỏ vẻ cứng rắn nói.

"Thử một chút cũng không xấu, nếu như cuối cùng chứng minh lúc ấy chỉ là tuổi trẻ xúc động nhất thời của, chúng ta cũng có thể tìm một con đường khác

cho mình đúng không?"

"Nếu như kết quả chứng minh năm đó không phải, tôi, không muốn rời bỏ cậu."

Làm như thế nào để trở về phòng làm việc, Nhược Hi cũng không nhớ rõ. Cô ôm chặt bệnh án ở trước ngực, lưng dựa vào cửa, tim nhảy thình thịch không ngừng.

Nói mình quên, không nhớ tình cảm năm đó, sau đó thử lui tới, liệu được không. Đây rõ ràng là mâu thuẫn, liệu có phải hắn muốn nhục nhã cô? Hắn muốn giở trò quỷ gì? Cố gắng bình ổn hơi thở, cô nắm chặt tay, lòng bàn tay vừa bị hắn vỗ về chơi đùa vẫn còn cảm thấy nóng rực như thiêu đốt, giống như tất cả trí nhớ, nóng vô cùng. Trong lòng cô, lặp đi lặp lại câu nói: Đi chết đi, Lục Dương đáng chết, cậu đừng tưởng là cậu trở lại, thì có thể làm gì thì làm, tôi sẽ không cho cậu cơ hội, Lâm Nhược Hi chính là Lâm Nhược Hi, cậu đừng trông cậy chiếm tiện nghi của tôi.

Buổi chiều tập luyện, quả nhiên Lê Tử Trạm là người đứng đầu, không phụ sự mong đợi của mọi người mang các bác sĩ nam trẻ tuổi ở khoa ngoại tới. Bởi vì là đều là người đứng đầu, nên anh ta và Nhược Hi cũng bị sắp xếp thành cặp đôi.

Loại múa tập thể này, chỉ cần không giẫm lên váy ngã sấp xuống là được, cho nên hai người nắm tay, vặn vẹo theo chỉ đạo của người hướng dẫn, bước chân, tạo hình cũng không có sai lầm. Đáy lòng Nhược Hi có chút tức giận vì anh ta dán sát như vậy, nhưng đối phương lại dáng vẻ vô tư thẳng thắn, giống như hành động của hai người thật quang minh lỗi lạc, không có chút mờ ám.

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Sau buổi sáng bị giày vò, trong lòng Nhược Hi vốn cảm thấy khó chịu, lúc dừng lại có chút mất hồn, tay chưa rút về, vẫn giơ giữa không trung.

"Mệt mỏi?" Anh ta hỏi, hơi thở mang theo mùi vị cà phê.

Vì để tập nhảy dễ dàng, mọi người đều cởi áo blouse, Nhược Hi mặc quần jean áo khoác, nhưng anh ta lại quần âu áo sơ mi, trên người đều là hương vị sạch sẽ, không giống Nhược Hi luôn cảm giác mình ngây ngấy mồ hôi.

"Không sao, chỉ là có chút nóng." Nhược Hi vội vàng rút tay về, nghiêm mặt nhìn anh ta.

"Cô không phát hiện chúng ta so với người khác học nhanh hơn một chút?"

"Anh đây chính là khoe bản thân mình thông minh?" Nhược Hi nhướng mày, khinh bỉ hỏi ngược lại.

"Cô thật thông minh." Anh cười như không cười nhìn người hướng dẫn nói: "Tập tốt sẽ được nghỉ ngơi đi."

Hướng dẫn là một người dạy chuyên nghiệp, nghe nói rất nhiều nơi mời cô dạy. Có người đề nghị cô cũng không từ chối, cười ha hả nói: "Được, hai người rất hợp, cứ nghỉ ngơi trước, những người khác tập lại một lần."

Nhất thời hàng loạt tiếng kêu oán trách: "Tại sao, không công bằng a."

Lê Tử Trạm buông lỏng, cười cười: "Chúng ta khiến dân chúng phẫn nộ rồi, nếu như cô không nghỉ ngơi sẽ bị ném cà chua."

"Yên tâm,anh cao như vậy người được thưởng nhiều nhất chính là anh." Nhược Hi nhàn nhạt nhìn anh ta, nhảy từ sân khấu xuống.

"Cô thật đúng là không phải con gái. Tại sao không đi cầu thang?" Anh ta đi phía sau nhẹ nhàng nói, không phải châm chọc, dường như có chút tức giận.

Câu nói tương tự như Lục Dương, lại kích thích lửa giận trong lòng Nhược Hi, lúc Lê Tử Trạm nói, cô chỉ phản xạ có điều kiện phản bác: "Anh từ trên bậc thang đi xuống thì được coi là đàn ông?"

"Tâm trạng cô hôm nay không tốt?" Anh cầm bình nước, mở nắp đưa tới, "Nhảy với tôi khiến cô mất tự nhiên?"

Nhược Hi không nhận, lời nói của anh ta khiến lòng cô run lên, không tự chủ được giương mắt nhìn lên, sau đó nhanh chóng chuyển dời tầm nhìn, hết sức khống chế hơi thở.

"Bệnh của anh lại tái phát? Mau đi uống thuốc!" Nhược Hi chột dạ, giọng nói không còn cứng rắn như trước.

"Tốt." Anh rốt cuộc nghiêm túc, chậm chạp đồng ý.

Thấy Lê Tử Trạm nghe lời, Nhược HI cũng không tính toán, nhưng lời nói lại không như vậy: " Uống thuốc xong nhớ đánh răng, miệng đầy vị cà phê."

Chợt Lê Tử Trạm không lên tiếng chỉ đi lại gần, ôm ngang hông cô, sau đó….

Hôn lên môi cô.

Kẹo que Nhược Hi

Sững sờ là điều tất nhiên, vẻ mặt cô hoàn toàn ngây ngốc.

Nhược Hi ở trong viện là người rất bận rộn, cô vốn nghĩ mình chỉ là một cô gái bình thường, tương lai cũng muốn tìm một người đàn ông bình thường nói chuyện yêu đương, kết hôn, sống đến đầu bạc, đây chính là ước mơ vô cùng giản dị

Không ngờ lần đầu nổi danh lại như vậy, càng không nghĩ tới lí tưởng sống khiêm tốn lại bị chà đạp dưới chân.

Được rồi, cô thừ nhận, khi còn bé cô quả thật len lén đạp con chó nhà Vương đại, cũng dán dấy lên lỗ khóa nhà tiểu Cường, còn cầm bóng nước ném mấy bạn nam…., nhưng những thứ này có thể khiến ông trời tạo ra thần thoại thế này không, hân hạnh chiếu cố gái già ba mươi năm?

Nhược Hi không biết mình có ưu điểm gì, càng không biết mình có bao nhiêu khuyết điểm, khiến cô có được nụ hôn của hoàng tử trở thành tâm điểm hâm mộ của mọi người, nhưng cô tuyệt đối sẽ không ngu ngốc nghĩ rằng bản thân vì một nụ hôn sẽ trở thành công chúa, bởi vì cô căn bản chính là cô gái thô lỗ.

Cô dùng sức giãy dụa, cố gắng kết thúc cái mộng ảo thần thoại này. Nhưng tay bị Lê Tử Trạm giữ lại, đặt lên hông, sau đó ngẩng đầu lên cười nói: "Còn có vị sao?"

Có lẽ bữa tiệc ngon làm cho mọi người thỏa mãn thị giác, Nhược Hi nhìn qua người anh ta, thấy mọi người há hốc mồm, đứng nguyên tại chỗ nhìn bọn họ.

Cô hướng dẫn lấy lại tinh thần đầu tiên, vội gọi lại thần trí của mọi người, cười ha ha nói: "Đến đây, chúng ta tiếp tục luyện tập, còn không hiểu bọn họ sao lại tập tốt như vậy? Hóa ra là một đôi, loại ăn ý này mọi người nên học tập, cố gắng lên!"

Lời nói hoàn toàn khiến Nhược Hi tuyệt vọng, cô trợn to hai mắt, không nhịn được, nhấc chân đá vào chân anh ta.

Thuật phòng thân đầu tiên của con gái, đánh vào chỗ đau.

Nhưng vẫn chú ý tới hương khói Lê gia nhà anh ta, cho nên vẫn không xuống tay ở bộ vị quan trọng nhất.

Không tránh né dĩ nhiên là vinh quang trúng thưởng, anh cúi đầu, cười nhạt: "Cô vừa rồi đặc biệt giống một người."

"Người nào?" Nhược Hi cau mày lạnh lùng hỏi.

"Lâm Nhược Hi."

"Anh hoài nghi sự thông minh của tôi?" Thân thể nháy mắt cứng ngắc.

"Tôi còn tưởng cô có thể nhớ ra tôi. Không nhớ được coi như xong." Lê Tử Trạm vỗ nhẹ trên vai cô hai cái, sau đó dịu dàng cười: "Cám ơn cô, không đánh vào mặt tôi."

Nhược Hi né mấy bước, sau đó chạy thẳng vào nhà vệ sinh.

Sau khi trở lại nói mình có chút đau đầu, chân không còn sức sống chết nài nỉ hướng dẫn, cho cô trở về.

Nhược Hi cảm thấy trong lòng cô không nỡ. Có chút lo lắng hoảng sợ. Lê Tử Trạm tất nhiên không phải đối tượng kết hôn tốt nhất, anh ta qua hoa tâm, quá cường thế, cưới xong chưa chắc có cuộc sống bình thản. Huống chi bây giờ mục đích không rõ, mặc dù anh ta tỏ vẻ theo đuổi nhưng một câu cam kết cũng không có, tất cả mọi thứ đều rối loạn, trước tiên là lên giường, sau đó là hôn, chẳng lẽ đợi đến ngày kết hôn mới nói tôi thích cô, chúng ta lui tới chứ? Loại người như thế, thi triển sức quyến rũ chính là khả năng thiên phú, ông trời cho bọn họ có khả năng tạo ra mộng ảo, đợi cô rơi vào, có lẽ người ta sẽ không còn cảm giác mới mẻ, sau đó bỏ của chạy lấy người không chừng.

Chính là như vậy, trên đầu người hói thấy rõ ràng con rận, cô suýt chút nữa là bị lừa rồi

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Nghe ý của anh ta, có lẽ bọn họ trước đây từng gặp, cô biết anh ta sao? Gặp anh ta khi nào?

Không ấn tương, một chút cũng không có.

Nhược Hi vô ý thức đi tới văn phòng, giống như Thiện Nữ U Hồn đi trên hành lang, qua khúc cua, lên cầu thang, tới phòng bệnh thứ ba bên trái, cánh cửa cũng giống như các cánh cửa phòng khác, nhưng cô lại chỉ có nhìn thấy cánh cửa đó.

Cách cánh cửa thủy tinh, nhìn Mục Ca ngủ.

Giống như nhiều năm trước đây, bởi vì lớn lên gương mặt trưởng thành như tư thế ngủ vẫn thế.

Cô khẽ mở cửa, kéo ghế dựa ngồi xuống, vẻ mặt không biểu lộ nhìn hắn, cũng không muốn nghĩ cái gì.

Mục Ca khiến cô nghĩ lại đoạn thời gian hạnh phúc ngắn ngủi kia, ba khỏe mạnh, Mục Âm vẫn ở đó, cô không buồn không lo, hắn không tiếc hi sinh hình tượng làm cô vui vẻ. Hình như lúc đó bầu trời thật xanh, không khí tươi mát, tâm trạng mỗi ngày thật là tốt.

Cô cũng nghĩ bọn họ sẽ thiên trường địa cửu, cô cũng nghĩ chỉ cần lớn lên bình an thì cái gì cũng có thể vượt qua được, bàn tay định mệnh chẳng biết từ lúc nào đã mở ra vòng luân hồi, ừ lúc ba hắn gửi lá thư kia, mọi thứ đều thay đổi. Lục Minh Uyên, người cha trong miệng của hắn là luôn luôn say rượu, gửi thư nói, hắn có thể ra nước ngoài du học.

Ra khỏi nước học, đó là mơ ước của bao nhiêu người, chỉ có những học sinh mũi nhọn xuất sắc mới dám có ý nghĩ chuyện cứ như vậy mà rơi trên người hắn.

Mơ hồ nhớ, hai hàng lông mày của hắn nhíu chặt hỏi cô: "Cô để tôi đi? Không nhớ tôi?"

Câu hỏi trực tiếp của hắn năm đó cũng khiến cô đỏ mặt, nhưng cô cậy vào bản thân lớn tuổi, nhắm mắt nói: "Thật không biết xấu hổ, tôi tại sao phải nhớ cậu?"

Mục Ca tức giận thật lâu không nói ra lời, cuối cùng chỉ có thể hất tay lao ra ngoài cửa.

Thật ra thì, cô muốn nói: "Tôi nghĩ, tôi sẽ nhất nhớ cậu. Chỉ sợ, cậu không nhớ rõ tôi."

Nhưng cuối cùng, vẫn không có nói.

Thật may là không nói, nếu không mấy năm nay hắn cũng sẽ không sống vui vẻ mà không có gánh nặng.

Lục Dương ở trên giường bệnh hình như cảm thấy cái gì lật người, mày vẫn nhíu chặt.

Phòng bệnh của hắn hướng rất tốt, bọn họ chắc phải mất viện phí khá cao mới được nằm ở đây, ánh nắng chiều chiếu vào cửa sổ, cô nhìn thấy một vầng ánh sáng bao trùm lấy ngời Lục Dương.

Hình ảnh này, tám năm rồi cô chưa nhìn thấy.

Mặt của hắn hướng về phía Nhược Hi, sống mũi thẳng tắp, bỗng hắn đạp mạnh chân một cái, Nhược Hi nghĩ hắn muốn tỉnh lại, lập tức đứng lên muốn chạy đi, nhưng có lẽ hắn nằm mơ, hừ hừ hai tiếng lại ôm gối đầu ngủ tiếp.

Nhược Hi không biết cuối cùng bản thân bị làm sao, không tự chủ được lại chạy tới đây, vừa nhàm chán vừa ngốc nghếch, quả thật phải nói là ngu xuẩn.

Làm gì? Thương tiếc tình yêu đã mất? Muốn nhớ lại tuổi thanh xuân? Cực kì bi ai người và vật không còn?

Cô có chút ngốc, sau đó ngồi lên ghế, kéo lại rèm cửa sổ, giúp hắn đắp chăn, lúc đắp chăn cho hắn thấy rèm mi hắn hơi lay động phát hiện lúc hắn ngủ cười thật mê hoặc, giống như tiểu hồ li gian xảo.

Nhược Hi nhìn chằm chằm, đầu óc hỗn loạn, có lẽ, thời khắc chứng minh đã đến.

Nhưng nghĩ tới buổi sáng hắn nói nhảm, cô lại mắng thầm mình.

Trên người hắn toàn là hương vị tươi mát, có lẽ Mục Âm chăm sóc cũng khá tốt, ở trên người ba cô cũng ngửi thấy mùi thơm này.

Rất sạch sẽ, thật ấm áp.

Nhược Hi miễn cưỡng nuốt một ngụm nước bọt, cố nhịn sự mê hoặc, khắc chế ý tưởng hoang đường của mình.

Nhớ lại thời gian trôi qua không thể lấy lại, nhưng thực tế hắn vẫn ở đây không phải sao?

Nếu như, nếu như.....

Buổi sáng, hắn nói, hắn không buông tha, vậy thì cô thì sao?

Có chút không cam lòng, là thật, nhưng chính bản thân cô cũng không kiềm được ý tưởng.

Hai người dán sát như vậy, hô hấp của hắn cũng rất gần, hơi thở của hắn cũng không xa lạ, nhiều năm trước cô từng hạnh phúc như vậy thưởng thức qua....

Cúi người xuống, Nhược Hi chạm nhẹ lên môi hắn, rồi sau đó lập tức giật bắn mình thu hồi tất cả ý niệm, cánh tay bám chặt vào giường ngẩn người.

Tại sao vậy, đầu cô đúng là bị lừa đá, tại sao lại hồ đồ đi hôn hắn?

Cô muốn thoát khỏi hiện trường gây án,lại phát hiện bị người khác níu lại, "Cô phải phụ trách." Lục Dương nhẹ nhàng cười, chẳng biết hắn đã tỉnh lại từ lúc nào, mà Nhược hi lại nhìn vào đôi mắt thanh tỉnh của hắn, hoàn toàn sụp đổ.

"Phụ trách cái đầu cậu!" Cô không có hình tượng mắng to.

"Được, phụ trách cái kia cũng được, tôi không có vấn đề."Vẻ mặt Lục Dương vẫn dịu dàng.

"Cậu yên tâm, tôi sẽ phụ trách lo liệu cuộc sống của cậu, cấp cho cậu giải nhất tàn phế." Nhược Hi cắn răng nghiến lợi nói.

"Vậy cô nuôi tôi?" Lục Dương đột nhiên xấu xa khiến Nhược Hi cứng người.

"Lục Dương, buông tay!" Nhược Hi lớn tiếng.

"Gọi tôi Mục Ca." Anh không để ý tới Nhược Hi thẹn quá hóa giận, cánh tay siết chặt, lôi cô vào trong ngực, Nhược Hi sững sờ quên cả giãy dụa, chỉ cứng đờ người ngã vào ngực hắn, mặc cho hắn cúi đầu vùi vào trong tóc cô thở mạnh.

"Bảo Bảo, tôi thật sự nhớ cô."

"Nhớ tới mức quên luôn?" Nhược Hi dùng ngón tay hung hăng véo cổ tay hắn, chỉ hận mình không có móng tay để có thể tạo vết thương lớn hơn.

Nhưng hắn chỉ dùng sức ôm cô, mắt thấy cái chân bị lệch vị trí, hắn thế mà lại chịu cảm giác đau đớn nhất quyết không buông tay, tên biến thái này, Nhược Hi hét lớn: "Mục Ca, cậu không buông tay chân cậu sẽ phải phẫu thuật lại đó!"

"Để cho tôi ôm một lát, Bảo Bảo." Giọng nói của hắn có chút khàn khàn, nói nhẹ nhàng ở bên tai Nhược Hi: "Tôi vẫn ôm cô ở trong mộng."

Nhược Hi ngẩn người, từ từ buông xuôi không giãy dụa, đầu ngón tay có chút run rẩy, cô thậm chí còn không tìm được lời phản bác.

"Tôi ở trong mộng mới gặp được cô, càng mơ, tâm lại càng sợ. Lúc đầu mới tới Mĩ, ngôn ngữ không thạo, muốn kể khổ với cô, nhưng sợ bị cô cười nên không dám nói, sau lại nhớ cô, liền lấy hình cô ra xem, trong mộng cũng là mơ được ôm cô, cảm nhận thân nhiệt của cô, về sau, khi thích ứng được với cuộc sống lại nhớ dáng vẻ cô, hận mình không thể ở cạnh cô lúc cô đau lòng, nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng thấy mơ hồ, năm đó chúng ta bắt đầu thế nào, kết thúc thế nào, tất cả đều quên hết, trong lòng chỉ còn hình ảnh của một cô gái mặc váy trắng tên Lâm Nhược Hi. Những thứ khác, bỗng trở nên mơ hồ!"

Mục Ca từ từ buông tay, không dám nhìn thẳng vào mắt cô, khóe miệng ẩn chứa nụ cười.

Nhược Hi muốn đứng dậy nhìn hắn, thì lại bị kéo tay lại, cô quay đầu, cho là hắn còn định nói những lời lẽ hoang đường gì khác, nhưng, trên mặt Mục Ca không có dấu vết nào của sự đùa cợt, hắn thành khẩn khiến cô hoảng sợ, khiến cô muốn né tránh.

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

"Tôi rất nhớ cô, bảo bảo." Anh nói.

Nhưng vào lúc này, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Lê Tử Trạm tự nhiên lại đứng ở ngoài cửa, thật là ngoài ý muốn trong ngoài ý muốn.

Anh ta cười như không cười nhìn Nhược Hi gật đầu một cái coi như là chào hỏi: "Cô ở đây?" Sau đó cô quay đầu nhìn Mục Ca ở trên giường.

"Em trai cô?" Ánh mắt của anh ta che dấu ánh sáng, sắc bén đến mức người khác vẫn nhận ra.

Muc Ca ngẩng đầu nhìn Lê Tử Trạm, vẻ mặt nhẹ nhõm: "Anh tin?"

Hai chữ này hắn nói trầm bổng du dương, âm thanh cường điệu khiến người ta không muốn chú ý cũng khó.

Trên mặt Nhược Hi lúc âm lúc dương, lúc tái nhợt lúc ửng hồng.

Đột nhiên Lê Tử Trạm hé miệng cười cười: "Tiền nhiệm?"

"Khi đó tiến hành." Mục Ca nhàn nhạt liếc nhìn Nhược Hi đang bừng bừng phấn chấn, vô cùng dịu dàng.

Không biết vì sao Nhược Hi cảm giác sau lưng mình có một luồng khí lạnh.

Hai người kia xem cô như cái gì? Món đồ chơi bằng bông, còn là kẹo que?

Nhược Hi đột nhiên lạnh lùng kêu lên: "Hai người từ từ tán gẫu, tôi đi trước."

Khốn kiếp, khốn kiếp, Mục Ca, Lê Tử Trạm đi chết đi! Nếu như ông trời có mắt cho sấm sét xuống đánh chết bọn họ, cô Lâm Nhược Hi khẳng định không rớt một giọt nước mắt.

Cô hất tay, lao ra khỏi phòng bệnh, đầu cũng không quay lại.

Nhược Hi tức giận bừng bừng, giống như là âm thanh nước sôi ùng ục.

"Nhược Hi, bạn biết không? Bạn bực?" Thẩm Li lộ ra giọng nói chân chó giả dối nhiệt tình.

"Không biết, cũng không muốn biết." Nhược Hi trợn trừng mắt, đầu cũng không ngẩng lên, cố gắng đối phó với suất cơm trước mặt.

Cô đã ăn chén thứ ba rồi, kể từ khi Thẩm Li biết Nhược HI, cái tật xấu này vẫn không đổi, buồn bực thì ăn cơm, tâm tình tốt thì giảm cân, cũng may ưu thế của Nhược Hi là gương mặt không bao giờ bị mập, chỉ có điều này thôi cũng khiến Thẩm Li ghen ghét muốn chết.

"Hôm nay toàn viện đều ra bên ngoài rồi, toàn bộ mĩ nữ khu nội trú và mĩ nam khoa ngoại đều ôm hôn tập luyện ở hội trường, trong phòng bệnh đang rộ lên tin tức tình tay ba, một nữ hai nam. Bí thư Liên bình thường nghiêm trang như vậy chỉ sợ bát quái làm ô nhiễm thành danh chói lọi cũng len lén hỏi mình, mình rất đau khổ a, thân là bạn tốt của bạn, xưng là tiểu thiên hậu nắm giữ mọi bát quái trong thiên hạ lại không biết những điều này, bạn biết đây là đả kích thế nào không?"

"Chuyện liên quan gì tới mình?" Nhược Hi vẫn giữ vững tư thế trấn định, tự nhiên.

"Bạn là nữ chính a, tại sao lại không liên quan tới bạn? Bạn trời sanh là mệnh nữ chính." Thẩm Li hai mắt sáng như sao tựa vào người Nhược Hi, còn kém quơ khăn giống như má mì, hô gọi các cô nương ra ngoài!

"Có nữ chính nào nói tiếng phổ thông đông bắc ăn thịt băm sao?" Nhược Hi bĩu môi.

"Thôi đi, bạn có trụng dầu cũng không cải biến được thân phận nữ chính, cam chịu đi.... tiết lộ chút nội tình, trước mắt thì nam chính nào có điểm số cao hơn?" Thẩm Li không đạt được mục đích, chết không bỏ qua.

"Được rồi, mình thừa nhận, mình thầm mến bạn đã lâu, cho mình một cơ hội đi!" Nhược Hi quay đầu, thâm tình khẩn thiết nhìn Thẩm Li miệng còn làm bộ hôn gió.

"Chuyện này mình biết rõ, giống như mình người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, xe gặp che chở, nữ phụ luôn ghen tị, bạn quỳ dưới sức quyến rũ của mình cũng là bình thường, nhưng mấu chốt là nam chính là ai? Tình cảnh trong đó như thế nào?" Muốn lừa gạt mình, cũng không dễ dàng như vậy đâu.

"Xong rồi, Thẩm Li, bạn lần này thật thông minh, càng ngày càng không dễ lừa." Nhược Hi than thở.

"Đừng nói nhảm, mau nói!" Thẩm Li không cử động.

Nhược Hi suy nghĩ một chút, mới sâu kín nói: "Mình hi vọng còn có lựa chọn thứ ba."

Lựa chọn thứ ba rốt cục đã tới, chẳng qua trước tiên đã bị Nhược Hi loại bỏ.

Buổi tối là ca trực của Nhược Hi, khoa cấp cứu gọi điện thoại tới nói bạn học của cô đang ở phòng cấp cứu, Thẩm Li đã tới nhà bồi lão công, phóng tầm mắt nhìn bạn học của cô cũng chỉ có Chân Chân, cô chạy tới trước cửa phòng cấp cứu, y tá nói đã chuyển sang khoa phụ sản, cô không kịp nghỉ vội chạy lên tầng mười tám.

Đêm khuya yên tĩnh, có một người đàn ông cúi đầu ngồi ở cuối hành lang, ngón tay kẹp điếu thuốc tàn thuốc vụt sáng, cô đơn. Nhược Hi cố gắng thả chậm bước chân, anh ngẩng đầu, mờ mịt bi thống nhìn cô.

Trong lòng Nhược Hi đập bùm bùm, giống như chính mình mới là người nằm trong đó.

"Cô ấy, không sao chứ?" Nhược Hi nhẹ nhàng hỏi.

“Bác sĩ nói phải kiểm tra lại.” Hải Dật thở dài, hai tay nắm chặt: “Anh không biết cô ấy sẽ ngã xuống.”

Trước kia Hải Dật luôn bình tĩnh, mỉm cười dịu dàng, giống như thiên hạ đều nằm trong lòng bàn tay, luôn không nhanh không chậm đi trên con đường dưới chân mình, mặc cho người khác hốt hoảng. Anh bây giờ, lại rối loạn, áo sơ mi nhàu nhĩ, đầu tóc rối bời, giọng nói luống cuống, khắp nơi đều là sự suy sụp.

Nhược Hi nhịn một lúc lâu vẫn quay người xuống lầu, tới cửa hàng tiện lợi mở 24h đối diện cửa bệnh viện, mua một cốc trà sữa nóng, anh ấy bây giờ nhất định cần sự ấm áp.

Lúc đưa cho anh, Hải Dật lắc đầu, Nhược Hi cúi đầu nhẹ nhàng nói: “Tắt thuốc lá, uống ly trà sữa. Ở đây không cho hút thuốc.”

Hải Dật yên lặng gật đầu, dụi điếu thuốc, cầm lấy cốc trà sữa, nắm trong lòng bàn tay.

Y tá trong phòng giải phẫu ra ngoài thấy Nhược Hi gật đầu một cái: “Bác sĩ Lâm, bên trong là bạn học của cô?”

“Ừ, như thế nào?” Nhược Hi vội chạy tới hỏi.

“Đưa đến chậm, đứa bé và mẹ chỉ có thể chọn một.” Âm thanh đằng sau khẩu trang luôn lạnh băng băng,thật ra thì cũng thật bắc đắc dĩ, y tá lắc đầu một cái, sau đó đưa cho cô một tờ cam kết.

Nhược Hi đưa tờ cam kết đến trước mặt Hải Dật, để kí tên.

“Những thủ tục này em không nói anh cũng biết, kí thôi.” Nhược Hi thận trọng nói, sợ tổn thương đến anh.

Hải Dật cầm bút, nắm thật chặt, đầu bút chạm vào ô chữ kí, chữ viết lệch đi không còn hình dáng.

“Anh chưa bao giờ nghĩ tới, đời này anh sẽ phải kí tên lên bản cam kết này.” Hải Dật cười khổ.

Nhược Hi đau xót, ngồi cạnh anh: “Làm sao lại bị như vậy?”

“Cô ấy luôn sợ, anh cũng đảm bảo nhưng cô ấy không tin. Anh nói anh sẽ không rời xa cô ấy, cô ấy lại nói lòng anh không ở đây. Anh nói trách nhiệm của anh, còn cô ấy nói cô ấy có lỗi vì là trách nhiệm của anh, anh không biết nói gì cho đúng, bởi vì anh nói gì cô ấy cũng không tin. Gây gổ không chỉ một lần, còn ném đồ vật, nếu không hết giận sẽ lại ném đồ, anh tránh, anh nói, thì cô ấy vẫn giận. Cho đến lúc anh không kịp đỡ cô ấy, cô ấy té xuống lầu, dưới chân đầy máu cũng không cho anh chạm vào, nói đứa bé không phải của anh, sống chết không liên quan anh. Thật ra thì, từ ngày đầu tiên anh biết đứa bé này không phải của anh. Trong lúc gian nan nhất là cô ấy đi theo anh, giúp anh đẩy mạnh tiêu thụ thiết bị, là cô ấy kéo lê hai chân mệt mỏi đi theo anh ăn ven đường, bị người ta mắng chửi cô ấy vẫn mỉm cười, nói cái gì không mắng không giận, đánh là hôn mắng là yêu. Nói thật, lúc bắt đầu anh không biết là mình có thật sự yêu cô ấy không. Cô ấy nói cô ấy có đứa bé muốn tìm người kết hôn, anh có chút mơ mộng. Đứa bé kia không phải của anh, nhưng anh không tìm được lí do cự tuyệt cô ấy. Cho nên anh vẫn luôn không cam lòng, hi vọng có thể nhìn thấ em, muốn giải thích chuyện năm đó với em, nhưng em bởi vì bệnh của ba nên không có cơ hội dừng lại nghe anh nói. Cô ấy cũng biết tâm kết của anh, cho nên mới thiếu hụt cảm giác an toàn. Nhưng sau lời nói của em hôm đó, anh hiểu rõ, có một số việc không thể quay đầu lại, cũng có thể coi là tuyệt vọng rồi, nhưng cô ấy vẫn không yên lòng. Hai người bọn anh giống như con nhím ôm nhau sưởi ấm, càng lạnh lại càng tiến lại gần nhau, tiến lên nữa lại làm tổn thương chính mình. Cô ấy đối xử tốt với anh, anh càng khổ sở, anh đối xử nghiêm túc với cô ấy, cô ấy càng áy náy, không có khả năng chung đụng.”

“Những thứ này em không muốn biết, đừng nói.” Nhược Hi rủ mắt xuống, nhìn nền gạch, lộn xộn mơ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Thì ra đứa bé của Chân Chân không phải của Hải Dật. Suy nghĩ một chút thái độ của Hải Dật và Chân Chân khi tới kiểm tra thai, Nhược Hi đã cảm thấy có chút kì lạ, hiện tại suy nghĩ một chút nhớ tới vẻ mặt hai người, trong lòng cảm thấy nặng nề.

Năm năm trước người Chân Chân thường xuyên lui tới là... Lục Tiểu Xuyên.

Sau khi chia tay với Ngô Hạo, Chân Chân có một người đàn ông khác, chỉ là người kia rất thần bí, mỗi ngày đều có thể thấy Chân Chân ở trong phòng ra ra vào vào rất bận rộn. Lúc đầu, Nhược Hi tưởng cô ấy bận thực tập tốt nghiệp, hỏi thì cô ấy luôn cười rạng rỡ nhưng không trả lời. Mọi chuyện trong nhà Nhược Hi đều kết thúc, ba về nhà an dưỡng Nhược Hi cũng hỏi Chân Chân lần nữa, nhưng thái độ Chân Chân khác thường, còn nói thật sự không hề ở chung một chỗ với người nào cả.

Nhược Hi bể đầu sứt trán không kịp phân biệt lời của cô là thật hay giả, cũng không có tâm tình đi phân biệt. Sau đó chính là, Chân Chân áy náy kéo tay cô nói: “Mình và Hải Dật tốt lắm.”

Nói thật, lúc đó Nhược Hi cảm thấy nháy mắt mình bị những lời nói này đánh rơi tất thần trí.Kết hợp như vậy, từ đầu tới cuối cô đều không nghĩ tới.

"Lục Tiểu Xuyên thì sao?" Giọng nói Nhược Hi run rẩy.

"Bọn mình chia tay." Chân Chân ngẩng đầu gò má ướt đẫm nước mắt.

Trước sau đều biết, kiêu ngạo như Chân Chân và một người cũng kiêu ngạo xuất thân tốt như Lục Tiểu Xuyên chính là sao Hỏa và trái đất va chạm, vì mặt mũi, không ai muốn lùi bước, ai cũng muốn đi trước cũng muốn ngẩng cao đầu.

Vì vậy Hải Dật chính là cái cớ mà Chân Chân lấy để rút lui, vì lúc mình xoay người lại có thể khiến đối phương tọn đời tiếc nuối, cô đã lựa chọn một người đàn ông vô tội.

Mà người đàn ông đó, chính là người mà lúc trước Nhược Hi xác nhận nói không cần.

Nói như vậy, Chân Chân không sai.

Nói cách khác, lúc thời gian cô và Hải Dật ở bên nhau, Chân Chân vẫn dây dưa với Lục Tiểu Xuyên. Tình xưa khó dứt, tâm luôn bị tình cảm lúc trước tói buộc, hồi ức cũng là những thứ tốt đẹp, những lời nói nhẫn tâm khi chia tay cũng là trong lúc tức giận.

Có lẽ sự xuất hiện của đứa bé đã cắt đứt liên lạc của hai người, cô ấy mới thương tâm gả cho Hải Dật, mà sau đó đã đi sang bờ bên kia Đại Dương, không chút tin tức.

Chỉ để lại cho Hải Dật cục diện rối rắm, khổ mà không nói ra được.

"Anh rất khó chịu, muốn khóc thì cứ khóc." Nhược Hi nhẹ nhàng nói.

Có lẽ trong lúc vô tình, anh và Chân Chân yêu nhau, chỉ hai người nhưng vì những quá khứ phức tạp đã qua mà không dám thâm nhập, tổn thương lẫn nhau.

Hải Dật vùi mặt vào lòng bàn tay, Nhược Hi nghe được âm thanh anh đè nén đau thương. Nhược Hi hơi do dự, vươn tay vỗ nhẹ vào sau lưng anh.

Hải Dật từ từ ngẩng đầu, Nhược Hi sợ anh hiểu lầm, vội rụt tay về, "Thật ra thì, em không có ý gì khác."

Sự hoảng hốt của cô khiến Hải Dật cười khổ: "Anh sao lại nghĩ rằng em có ý gì? Em so với bọn anh còn tỉnh táo hơn, em biết thứ đã qua không thể trở lại, anh và Chân Chân thì lại không, ngã chính là ở chỗ này."

Anh đỏ mắt, ánh mắt nhìn vào hành lang trống rỗng: "Thật ra thì, bọn anh nên nói với em một câu xin lỗi."

Tất cả yêu hận đã qua, vứt bỏ hết, tất cả oán hận nhớ thương toàn bộ vì câu nói của anh mà biến mất.

Trên đời này, có bao nhiêu người còn ghi nhớ yêu hận trước kia, lại còn có bao nhiêu người vì ân oán ngày xưa mà cắt đứt tình ý, tâm tư sắc bén, cắt đứt con đường phía trước, ngoại trừ dậm chân tại chỗ, ngủ trong bụi gai, không có khả năng chạy trốn.

Nhược Hi cầm tay anh, nói: "Em hi vọng hai người có thể quên, bởi vì em đã sớm quên."

Từ khi ba và Mục Âm bắt đầu, cô đã bắt đầu học quên, quên vướng víu quên ràng buộc.

CÓ lẽ chỉ một ngày, tất cả mọi người sẽ hoàn toàn quên đi quá khứ, một lần nữa vượt qua cuộc sống mới, đó là chuyện hạnh phúc nhất trên đời, nên cô bắt đầu, bắt đầu học bỏ qua cho mọi người.

Không để cho hồi ức hành hạ mình, không để cho thương tổn làm mình đau khổ, trên đời này, không bước qua quá khứ, cũng chẳng có tương lai.

Cô, tin tưởng.

Bất chợt Hải Dật ngẩng đầu lên, nhìn người đang đi tới sau lưng Nhược Hi.

Lê Tử Trạm từ trong tay anh, nhẹ nhàng rút tay Nhược Hi về, ngẩng đầu chào anh một cái: "Chân Chân không sao chứ?"

Bọn họ biết nhau?

Vậy có phải Nhược Hi biết Lê Tử Trạm, rốt cuộc đã gặp anh ta ở đâu?

Lê Tử Trạm lạnh nhạt vỗ vỗ tay Nhược Hi: "Năm đó tiệc sinh nhật Lục Tiểu Xuyên, em là ngôi sao lớn ai dám quên em?Anh và Hải Dật là bạn học."

Thì ra như vậy. Ngày đó, cô chỉ chú ý tới hoàng tử dịu dàng, không nhìn thấy người bên kia ghế salon. Có lẽ lúc đó rất nhiều người biết cô, mà cô lại chỉ có biết mỗi Hải Dật mà thôi.

Không thể nói chuyện với Nhược Hi, bác sĩ mở cửa phòng phẫu thuật nhìn về phía bọn họ, gật đầu chào Lê Tử Trạm ý bảo: "Phẫu thuật kết thúc, đứa

bé không giữ được, bệnh nhân sẽ đưa vào phòng quan sát, mọi người chưa được vào."

"Tôi là chồng của bệnh nhân, tôi muốn nhìn cô ấy." Nhược Hi chưa bao giờ thấy Hải Dật nói giọng kiên quyết như vậy, trong lòng có chút run rẩy không dám ngẩng đầu nhìn anh.

Lê Tử Trạm gật đầu chào bác sĩ kia rồi nói: "Làm phiền anh, đây là người nhà bệnh nhân, anh để anh ấy đi cùng đi!"

"Vậy anh phải chú ý không được ảnh hưởng tới bệnh nhân nghỉ ngơi, đi theo tôi." Bác sĩ kia gật đầu đi về phía hành lang, Hải Dật nhìn hai người tay trong tay, ánh mắt tối sầm, miễn cưỡng mỉm cười: "Vậy anh đi trước, quấy rầy hai người, hôm nào mời hai người ăn cơm."

Nhược Hi còn muốn mở miệng dặn dò, anh lại nói thêm: "Khi có tin mừng nhớ báo cho bọn tôi biết một tiếng."

"Nhất định." Lê Tử Trạm nhếch miệng, ôm bả vai Nhược Hi.

Nhược Hi quay đầu lại nhìn Lê Tử Trạm đang đứng ở bên cạnh, vẻ mặt rõ ràng bị dọa sợ, nếu bởi vì một câu nói đã hủy hoại thanh danh cả đời mình như vậy chẳng phải uổng công cô sống lâu như vậy hả? Cô lần thứ hai mở miệng, lại bị anh ta bóp mạnh tay, quay người cô lại.

Đây là ý gì?

Lê Tử Trạm cúi người nói thật nhỏ: "Lúc này cô im lặng là tốt nhất."

Nhược Hi chỉ có thể cau mày đi theo anh ta tới thang máy. Hải Dật thì theo bác sĩ tới phòng bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

"Biết cô có cuộc sống mới, cậu ấy mới bớt áy náy. Hơn nữa dễ dàng để cậu ấy tình nguyện chăm sóc Chân Chân, có gì không tốt?" Lê Tử Trạm tựa người vào vách tường thang máy, ý bảo cô ấn nút."

Nhược Hi căm giận ấn tầng mười, lạn giọng hỏi: "Anh muốn tới đâu?"

"Cô không phải theo tôi trở về?" Anh nhỏ giọng hỏi.

"Sau đó anh đưa tôi trở lại?" Nhược Hi cau mày.

"Sau đó cô lại theo tôi trở về?" Roi vào cái vòng luẩn quẩn, anh đột nhiên cười cười chen ra phía ngoài, Nhược Hi vì tránh anh ta lùi lại vào trong.

"Đời đời con cháu vô cùng tận?" Nhược Hi quay đầu nhướng mày cắn răng hỏi.

"Cũng tốt. Chúng ta sẽ có con cháu đời đời." Anh nhìn chằm chằm vào mặt cô, sau đó nở ra nụ cười.

Nhược Hi lộ ra vẻ mặt muốn giết người, sau đó mặc kệ anh ta, muốn rời khỏi thang máy, lại phát hiện ra con số trên thang máy tiếp tục lên trên, vượt qua tầng thứ mười.

Làm sao có thể?

Nhược Hi quay đầu, Lê Tử Trạm nhìn cô: "Lúc chúng ta nói đến con cháu đời đời, tôi đã ấn hủy, bỏ qua tầng mười."

Vậy, coi là bắt cóc phải không?

Nhược Hi đang muốn đem toàn bộ những lời mắng chửi mà mình biết toàn bộ mắng ra, lại nghĩ tới chuyện Hải Dật và Chân Chân nên muốn phát tiết, trước mắt chỉ có thể tìm được một cửa ra.

"Anh xác định tôi sẽ không báo cảnh sát?" Nhược Hi cắn răng

"Tự thú với cảnh sát?" Anh nhìn cô thật lâu, khiến Nhược Hi không có lời phản bác.

Đại não hỗn loạn không thể nào kịp thời phản ứng, tay chân cũng nhanh hơn một bước, vì vậy lúc cửa thang máy mở ra, Nhược Hi bước ra ngoài, binh một tiếng, hanh lang yên tĩnh đột nhiên phát ra tiếng va chạm.

Sau đó Lê Tử Trạm bước nhanh qua kéo tay cô thành công cứu cô thoát khỏi tình trạng hôn mặt đất.

Nhược Hi thẹn quá hóa giận, quay đầu lại đá mạnh vào cửa thang máy, đáng ghét, tại sao lại quên phía dưới có tấm che.

"Đau không?" Anh hỏi.

Đau chân, tâm không đau. Nhược Hi ê ẩm nghĩ.

"Nếu không đau tôi sẽ đưa cô về, đi vào thang máy đi." Lê Tử Trạm nhẹ nhàng cười.

Ca đêm chỉ có một thang máy vận hành, mười táng tầng, một khoảng thời gian nữa, anh ta lại âm mưu để cô bỏ lỡ thời gian....

Người như vậy thật quá xảo trá rồi....

"Đi theo tôi một lát, trao đổi một bí mật, vừa đúng lúc có thể đưa cho cô bạn yêu bát quái của cô." Anh cười cười mời, vẻ mặt ranh mãnh khác thường, khiến Nhược Hi quên sự phẫn nộ vừa rồi.

"Bát quái sao? Kinh động tới mức nào? Không vang dội cô ấy không thích." Có lẽ chính là tin tức giải sầu rất tốt, từ lúc rời khỏi chỗ Hải Dật, cô luôn cảm thấy tâm trạng khó chịu, rất muốn hóng mát một chút.

"Bảo đảm chấn động, về một câu chuyện xưa thầm mến." Anh trịnh trọng nói.

Nhược Hi cố để vẻ mặt bình thản: "Anh cũng đừng nói anh thầm mến tôi lâu rồi!"

"Tới sẽ biết." Anh cười cười, không trả lời ngay.

Dĩ nhiên có lúc cuộc sống không như chúng ta mong muốn, những điều hi vọng biết sẽ vĩnh viễn không biết, không hi vọng thấy lại luôn luôn trông thấy.

Điện thoại di động của Nhược Hi đột nhiên vang lên, trước sau như một rất đúng lúc, đều là một người.

Là một tin nhắn: Nếu như có thể, hi vọng hôm nay gặp cô trong mộng.

Nhược Hi không phải là người quá cảm tính, học y trong thời gian dài, nước mắt cũng dần trở nên khan hiếm. Nhưng tin nhắn lại lại khiến trái tim cô nhảy nhót, hốc mắt nóng lên, lại không dám ngẩng đầu.

Mục Ca và cô giống nhau, hai người đều có cảm giác thiếu thốn tình thương. Nhớ hắn từng nói qua, rất ít người đi vào trong mộng, rất tĩnh mịch, Nhược Hi đã trải nghiệm cảm giác đó, trong lòng luôn sững sờ, không nỡ ngủ. Hôm nay hắn nói những lời này khiến cô nhỡ lại lúc nhỏ, hắn đưa ngón tay xuyên qua mái tóc cô, ôm lấy vai cô, thân thể lại khẽ run lên.

Cô cười: "Vậy thì cậu chỉ cần nghĩ tới tôi, sau khi nghĩ xong, tôi lập tức sẽ xuất hiện trước mặt cậu."

"Được, vậy cô phải thề, trong mộng không được đạp tôi, không cho phép uy hiếp tôi, không cho phép buôn tha tôi...."

"Lợi cho cậu!" Nhược Hi nói: "Cầu xin lại còn cầu xin nhiều như vậy, nếu như tôi xuất hiện, nhất định sẽ đấm chết cậu!"

Nhược Hi do dự một chút nói với Lê Tử Trạm: "Bí mật anh cứ giữ đi, cấp trên gọi tôi."

"Cấp trên, là anh ta?" Lê Tử Trạm vẫn tỏ vẻ như không có chuyện gì xảy ra hỏi.

Ài, lớn lên đẹp trai thì thôi, quan trọng lại thông minh, không có gì sao lại thông minh đến vậy, đầu óc dùng để chơi đột nhiên thay đổi ư, Nhược Hi im lặng oán thầm.

"Có gì khác nhau sao?" Trong lòng Nhược Hi không yên.

"Nếu như là anh ta, tôi phải tốn thêm sức lực rồi." Anh nhìn cô, vẫn nhìn.

Mà Nhược Hi căn bản không dám ngẩng đầu.

Chỉ cần không phải người ngốc đều hiểu ý trong lời nói của anh ta, chính là muốn theo đuổi, hiển nhiên ạnh ta coi Mục Ca là quân xanh, Nhược Hi cảm giác tâm trạng mình lúc này quả thật là không xong rồi, vừa bởi vì Lê Tử Trạm chú ý mà kích động, vừa lại vì ba người làm rối loạn, trong lòng vô cùng khẩn trương sợ hãi.

Bao nhiêu năm bị người khác xem nhẹ, bây giờ lại gặp phải cục diện rối rắm thế này khiến cô luống cuống, thậm chí không còn chưa kịp học Thẩm Li mười cách để cự tuyệt đàn ông.

"Ngày mai mời anh ăn cơm." Nhược Hi nói một câu, sau đó mở cửa thang máy đi vào, để Lê Tử Trạm giật mình đứng yên tại chỗ, trơ mắt nhìn cửa thang máy đóng lại.

Lúc đi ngang qua tầng của Mục Ca, Nhược Hi không dừng lại, đi về phòng làm việc, thu thập toàn bộ tin tức của ngày hôm nay, cuối cùng tính toán xem

phải làm như thế nào.

Điện thoại di động đổ chuông, cô nằm trên bàn làm việc không thèm để ý, mặt quay về phía tường, hai mắt nhắm lại.

Đối phương vẫn kiên trì, tiếp tục gọi.

Nhược Hi thở dài, đưa cánh tay cầm lấy điện thoại: "Bệnh viên không cho dùng di động, cậu không biết phải không?"

"Nửa đêm mười hai giờ cũng cấm sao?" Bên kia cười khẽ.

"Tốt nhất không nên dùng." Nhược Hi không muốn kích động, cũng không muốn tức giận, chỉ dùng âm thanh mệt mỏi nói.

"Cô đang mệt đúng không?" Bên kia ngập ngừng một lúc, mới khe khẽ hỏi.

"Tôi cúp." Vẻ mặt Nhược Hi không có gì cúp điện thoại, tiếp tục nằm trên bàn, cái gì cũng không muốn nghĩ.

Có người rón rén đẩy cửa, Nhược Hi nghe, nhưng chẳng muốn nhúc nhích.

Ngay sau đó có tiếng vang kì quái, giống như là âm thanh kẽo kẹt của bánh xe lướt qua, rồi bàn tay mát lạnh nhẹ nhàng chạm vào bàn tay cô.

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Nhược Hi sợ hết hồn, tâm trí hỗn loạn, vội vàng quay đầu lại, nhìn thấy Mục Ca vẻ mặt tái nhợt đứng ở đó, khẽ mỉm cười: "Nhìn tôi không cần sững sờ lâu như vậy, không bằng lấy cho tôi một cái ghế?"

Nhược Hi đứng lên, nhìn người đáng nhé phải nằm trong phòng bệnh, lại một tay cầm bình truyền kéo lê chân, xuống tìm cô?

"Cậu muốn chết à?Không muốn tàn phế thì mau trở về!"

Anh mỉm cười nhìn cô: "Nhớ cô, chết cũng không sợ."

Nhược Hi trợn mắt nhìn, cầm điện thoại nội bộ định gọi, lại bị anh đè lại: "Sẽ không phải thông báo tới quản lí vườn thú chứ?"

Cô cười lạnh: "Dạ, còn nói cho bọn họ đừng quên mang theo dây trói."

"Thật tàn nhẫn, tôi mất nửa cái mạng mới xuống được, cô không thể để cho tôi thế này? Mục Ca cười toét miệng, Nhược Hi luống cuống, âm thanh cũng không tự chủ được nghiêm nghị: "Tôi không kham nổi trách nhiệm, giờ phải dẫn cậu về bệnh viện cũng không muốn lãng phí thời gian à."

"Tôi đã hỏi y tá, nói cô trực cực kì rảnh, tôi không ngại cô khai đao." Anh cười cười.

"Buồng hai sao? Bệnh nhân của phòng cô đang ở dưới phòng làm việc của tôi, nhớ mang xe lăn tới đón." Nhược Hi lạnh lùng nói.

Mục Ca đứng đối diện với cô, từ từ đi tới, mỉm cười: "Đi cũng được, nhưng tôi muốn cô trước hết đưa đồ chô tôi."

Cô nói: "Nếu như cậu không về, ngày mai bác sĩ sẽ thay tôi đưa cậu vài cái đinh thép."

Anh mỉm cười đưa tay về phía cô: "Ngốc, hôm nay là sinh nhật tôi."

Nhược Hi sửng sốt một chút, mới thấp giọng hỏi: "Vậy cậu muốn gì?"

"Còn nhớ rõ thứ tôi muốn năm đó chứ, không bằng bây giờ cũng cho tôi?" Anh cúi người xuống, sát gần cô.

Gió đêm thổi, lay động quần áo của họ, anh cười giống như là trong mộng, biết rõ là không thể chạm tới, nhưng vẫn hấp dẫn ánh mắt của cô.

"Tôi quên rồi." Nhược Hi lẩm bẩm nói.

Mục Ca mỉm cười: "Vậy sao, tại sao tôi lại chưa từng quên? Quà tặng kia chính là món quà hạnh phúc nhất mà đời này tôi được nhận. Nếu không có được món quà đó, tôi sẽ cảm thấy sinh nhật không được hạnh phúc."

Lời nói của anh thẳng thắn mạnh mẽ, đường hoàng quả thật khiến người ta muốn tát cho vài cái bạt tai.

Cô không thể tin, cũng không thốt được lời nào.

Anh nói: "Nhược Hi."

Mặt của cô dưới ánh đèn bàn rực sáng, anh khẽ mỉm cười, dựa người vào bàn, đặt bình truyền nước xuống, nắm hông Nhược Hi, giọng nói trầm thấp: "Tôi tới đòi lại thứ thuộc về mình, nụ hôn, với cô!"

Giọng nói của Mục Ca trầm thấp, bị chìm giữa đôi môi, thức tỉnh kí ức của nhiều năm về trước.

Năm đó Nhược Hi biết sinh nhật của hắn, cả nhà chuẩn ăn mừng nên không tiện tặng quà, chỉ có thể lặng lẽ chuẩn bị, lặng lẽ hỏi Mục Ca, nhưng hắn lại nói muốn quà tặng bất ngờ nhân dịp tốt nghiệp, Nhược Hi không hiểu phong tình tặng một khung ảnh treo hình tốt nghiệp, nhưng lúc tặng hắn cũng không nhận chỉ kéo cô vào ngực, giống như bây giờ, thành công đánh lén.

Anh khẽ thở dài, tay xoa lên gò má cô, nhẹ nhàng vuốt tóc cô, ánh mắt chăm chú nhìn vào nơi mà mình muốn hôn.

Môi của hắn vẫn giống như trong quá khứ, lạnh, từ khóe miệng trượt đến môi, Nhược Hi rất muốn phản kháng, nhưng ý thức có chút hỗn loạn, đa số lực chú ý đều tập trung ở trên môi hắn.

Nụ hôn, càng ngày càng sâu, cái ôm, càng ngày càng chặt.

Nếu nói Lê Tử Trạm bá đạo khiến người ta cảm thấy xấu hổ, thì Mục Ca hoàn toàn nắm được sự chú ý của cô. Dịu dàng, lại mạnh mẽ, rất hòa hợp.

Tay có chút mỏi, thân có chút mềm, Nhược Hi ửa ngà cũng không tìm được cách tập kích sắc lang, chỉ có thể vô lực tựa vào người hắn, chống đỡ.

"Bác sĩ Lâm, xe lăn tới." Một giọng nói ở bên ngoài làm thức tỉnh hai người mập mờ trong phòng, Nhược Hi đỏ mặt, Mục Ca đen mặt lại cùng nhau nhìn lại, dọa sợ hai y tá trực ban.

Nhược Hi dùng sức, hơi đẩy hắn ra, Mục Ca mất trọng tâm, sắp bị ngã xuống.

Nhược Hi bất đắc dĩ, xông lên, chỉ có thể để hắn dựa nửa người vào thân mình, hung dữ nói: "Đừng hả hê, tôi chỉ sợ cái chân kia lại bị cậu làm gẫy."

"Tôi cái gì cũng không nói." Mục Ca hào phóng yêu thương nhìn gương mặt ửng đỏ của cô, cười hả hê.

"Cô đem xe lăn tới đây." Nhược Hi tức giận gọi, y ta đang sững sờ tại chỗ vội lập tức đẩy xe lăn tới chuẩn bị đỡ Mục Ca ngồi xuống.

Chợt mặt của hắn nháy mắt sát gần, giống như chuồn chuồn nước dán sát vào môi cô, hôn. Nhược Hi hoàn toàn sững sờ, nhìn hắn vừa ý ngồi ở trên xe lăn cười đến rạng rỡ.

"Bác sĩ Lâm, tôi... tôi đẩy anh ta đi được không?" Y tá bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ không nói ra lời, đứng tại chỗ tiến lùi không xong.

"Đẩy, thuận tiện ném đi mới đúng!" Nhược Hi cất giọng.

"Cô giúp tôi, tôi không so đo." Mục Ca cười ha ha nói.

"Cậu!" Mặt Nhược Hi đỏ bừng, cắn răng, vì có y tá ở đây chỉ có lệ lạnh giọng nghiêm mặt nói: "Mục Ca, cậu muốn bị cắt sao?"

Mục Ca nhún nhún vai, dựa vào xe lăn nói: "Không sao cả, vì cô, cái gì cũng có thể."

Nhược Hi còn nhớ rõ mình còn nợ Lê Tử Trạm một bữa cơm.

Lí do: vì hóa giải lúng túng hôm đó.

Và về sự bình an về sau khi gặp mặt.

Vì liên hiệp với anh ta chống lại tin đồn của cô và Mục Ca.

Vì thỏa mãn khả năng hiếu kì tới mức biến thái của Thẩm Li....

Đáng tiếc vẫn không tìm được cơ hội.

Gần đây hình như anh ta rất bận, hai người gặp mặt cũng chỉ gật đầu một cái coi như chào hỏi, căn bản không kịp nói câu nào.

Nhược Hi bên này cũng bận rộn, thật ra thì cũng bình thường, chỉ cần Lê Tử Trạm không bận, tất nhiên cô sẽ nhàn rỗi.

Sai lầm nối tiếp sai lần, "54" ngày thanh niên, Nhược Hi cầm hai tấm phiếu đưa cho ba, để ba đi xem. Mắt thấy bên ngoài mùa xuân về hoa nở, ba vẫn không có cơ hội đi vận động. Một tấm vé kia tất nhiên là đưa cho Mục Âm, nhưng Nhược Hi không muốn gặp Mục Ca, nên không tiện đưa trực tiếp, liền nói với ba: "Đến lúc đó, ba và dì Mục cùng tới."

Ba mỉm cười: "Con biểu diễn không?"

"Đương nhiên là có con, không con mời ba đi để xem ai? Để ba xem xem con gái ba đa tài đa nghệ như thế nào." Nhược Hi cười ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 49

Thật ra thì có thể nhảy được hay không, lòng Nhược Hi cũng hoang mang. Từ lần phối hợp đó cô và Lê Tử Trạm không có cơ hội cùng tập lại, lúc tập cô hướng dẫn có gọi cho Nhược Hi hai lần, Nhược Hi theo bản năng từ chối nói mình rất bận, cũng không biết lúc cô hướng dẫn gọi tới thì Lê Tử Trạm có ở hội trường luyện tập hay không.

Nói không rõ nguyên do, dù sao chính là không muốn đi.

Có một số việc Nhược Hi mơ hồ có thể đoán ra được, đoán được kết quả khiến mình lại càng khó xử. Nhiều năm sau lại nhớ tới hai người quen biết lại chính bữa tiệc sinh nhật, nơi cô và Hải Dật chính thức hẹn hò, không tránh khỏi lúng tung. Lê Tử Trạm là nhân chứng chứng kiến tình trạng cô thảm hại lúc đó, những gì mà cô phải trải qua Lê Tử Trạm biết một cách rõ ràng. Khi tình yêu đẹp giống như bong bóng xà phòng trong lúc vô tình bị người khác chọc vỡ, cô và anh ta sợ rằng không muốn đối diện với cảm giác chung đụng mất tự nhiên này, cho đến lúc có một người phải lùi lại.

Có lẽ, chuyện cũng không phức tạp đến thế.

Có lẽ, anh ta cũng chẳng để ý đến những điều này.

Nhưng, Nhược Hi không thể không để ý.

Dù thực tế hay mộng ảo, cô đều nhận thức rõ ràng, anh ta và Hải Dật là bạn học, cũng là nhân chứng chứng kiến mọi thứ.

Ngày "54" Nhược Hi cũng xác lập được vị trí của Nhược Hi, đại thần bát quái.

Vừa tới hội trường, mặt chủ nhiệm nở nụ cười đi tới nói với cô: "Tiểu Lâm à, nếu như tiết mục của cô và bác sĩ Lâm được giải đặc biết, tôi sẽ tìm người thay ca ba ngày cho hai người, để đi nói chuyện yêu đương."

Làm ơn, trừ cô và Lê Tử Trạm ra còn có năm cặp nữa, cái gì gọi là tiết mục của hai người à? Có cần phải gây chú ý như vậy không.

Mỗi người đều chuẩn bị tốt trang phục biểu diễn của mình, nam nữ có phòng thay đồ riêng, Nhược Hi nhìn xung quanh một chút, không thấy bóng dáng Lê Tử Trạm, phía sau có người thúc giục, không tiện chần chừ lâu, vội vàng theo mọi người đi thay quần áo.

Trên sân khấu là những tiết mục ca múa nóng bỏngtrong này mọi người bàn luận xôn xao.

"Váy này quá mỏng."

"Cô xem, cái này, kén chọn da."

"Còn không bằng trang phục lần trước của cúng ta, không biết sao lần này lại chọn trang phục này?"

Nhược Hi mặc xong, đứng trước gương nhìn. Đúng là, người chuyên nghiệp chính là người chuyên nghiệp, nhìn xem, chỗ cần lộ thì lộ, không nên lộ cũng lộ.

Trang phục biểu diễn, từ cổ đến lưng đều là vải sa mỏng, từ xa nhìn nhìn giống như là bị lộ một mảng da thịt.Tay trái tay phải có một dải băng dài đeo vào ngón tay rủ xuống như bươm bướm bay lượn, quần áo được, váy cũng không tồi, cũng không biết bên kia trang phục nam thế nào.

Cô và các đồng nghiệp đứng trong phòng nghe được tiếng mở cửa ở sát vách, mọi người nhất trí cùng ra ngoài xem xét tình huống, mà Nhược Hi chính là người đi đầu tiên. Cô vừa mới thò đầu ra, nhìn thấy một bóng lưng cao lớn vừa biến mất ở khúc quanh. Cô quay đầu đưa ánh mắt thăm dò ý hỏi mọi người nên làm gì, kết quả mọi người đều nhất trí cho rằng, địch tiến ta lùi, địch lùi ta tiến, đến thời gian diễn xuất, mọi người càng phải dũng cảm tiến lên phía trước, tranh thủ thoải mái quan sát.

Vì vậy một nhóm các cô gái líu ríu đi ra ngoài, trốn trốn sau lưng Nhược Hi đi tới phía sau sân khấu.

Bây giờ là tiết mục thứ ba, sau hai tiết mục nữa là tới bọn họ, còn có thời gian ngồi nghỉ ngơi.

Kết quả mấy người vừa mới ló đầu ra phía hành lang, nhìn thấy Lê Tử Trạm mặc vest trắng, anh ta quay người nhìn từ trên xuống dưới đánh giá, quan sát

mấy đồng nghiệp nữ, sau đó vỗ tay: "Hoan nghênh các đồng nghiệp nữ xinh đẹp của chúng ta."

Các đồng nghiệp nam đứng sau lưng anh ta, tất cả đều rối rít vỗ tay, Nhược Hi chợt cảm thấylúng túng, chỉ có thể miễn cưỡng che tay lên ngực cố làm vẻ bình thản, sau lưng có một đồng nghiệp đã kết hôn tiến lên nói: "Mọi người rất đẹp, so với bình thường còn đẹp trai hơn."

Nhược Hi cũng gật đầu: "Quả thật, không nhận ra được."

Trên người Lê Tử Trạm mặc một bộ vest trắng, khác hẳn bộ dạng nghiêm túc thường ngày, trong lòng Nhược Hi thầm nghĩ, anh ta bây giờ quả hợp với hình ảnh phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong, nhìn thế nào, cũng thấy vô hại. Có người nói, bề ngoài càng lôi thôi thì càng gợi lên vẻ đẹp, không biết anh ta có được tính là lôi thôi hay không?

"Nhược Hi, cô tới đứng cạnh bác sĩ Lê, để chúng tôi xem trang phục có hợp nhau không." Không biết đề nghị của người nào đó lại được mọi người nhất trí. Nhược Hi bất đắc dĩ, quay đầu nhìn Lê Tử Trạm, anh ta đột nhiên cười nói: "Không cho mọi người nhìn, nếu muốn nhìn thì mua vé vào cửa."

Hiếm thấy Lê Tử Trạm nói giỡn, mấy nữ đồng nghiệp mắt mở lớn, Nhược Hi thầm bĩu môi, tại sao anh ta được lấy tiền đùa giỡn cô, tốt xấu cũng phải nói tiếng gặp mặt có được hay không.

"Nhưng mà, chúng ta nên luyện lại động tác một lần, bọn họ không vấn đề, nhưng chúng ta đã lâu không luyện." Anh đi tới nắm tay Nhược Hi. Mà Nhược Hi bởi vì khẩn trương gắt gao nắm chặt tay lại, nhỏ giọng nói: "Anh muốn trêu chọc tôi sao, khiêu vũ ở đây?"

Ở đây tuy là đại sảnh nhưng còn mười mấy tiết mục đang chờ biểu diễn, toàn bộ đồng nghiệp đều ở đây, đừng nói khiêu vũ, bước mấy bước cũng còn khó khăn.

"Đồng chí, vĩ nhân người ta còn đọc sách ở phố xá sầm uất, chúng ta tại sao lại không thể khiêu vũ?" Anh cười đáp.

Nhược Hi nghe tiếng khớp xương tay mình vang lên tiếng răng rắc, toàn thân tất cả bắp thịt bởi vì tức giận mà vặn vèo cực độ, âm thanh ồn ào sau lưng khiến cô cảm thấy vừa tức vừa xấu hổ: "Lê Tử Trạm, tôi rất ghét bị người khác ép buộc."

"Tôi hiểu rõ. Cho nên tôi một mực chờ cô tự giác tới tìm tôi. Nhưng tôi lại phát hiện ra nếu không mạnh mẽ ép buộc cô, cô ngay cả một bước cũng không đi, tôi cảm thấy đôi khi dùng sức mạnh uy hiếp cũng không phải chuyện xấu." Giọng nói của anh vô cùng ôn nhu, dường như, có chút nén giận.

"Ách?" Đây là logic cường đạo gì? Nhược Hi còn chưa kịp phản ứng, anh đã dịch bước bắt đầu hoạt động.

Ngoài dự đoán mọi người xung quanh lại tự giác tránh ra chừa lại một khoảng trống cho bọn họ, Nhược Hi cũng không còn biện pháp tìm lí do.

Bị Lê Tử Trạm cứng rắn kéo tay đi, Nhược Hi do do dự dự làm động tác diễn xuất quy định, Lê Tử Trạm hoàn toàn khác biệt, từng động tác giống như là tiêu chuẩn.

Cô vừa quan sát vẻ mặt mọi người xung quanh, vừa cố gắng để cho mình khiêm tốn trong đám người.

Lê Tử Trạm nhìn ra được cô mất tự nhiên, cười ha hả sát gần tai cô nói: "Cô nghĩ là hai chúng ta như vậy, không có khả năng gây sự chú ý của người khác sao?"

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

"Cử động của anh làm tôi rất lúng túng, mà tôi vô cùng ghét loại cảm giác này." Nhược Hi nhỏ giọng nói, biểu đạt chán ghét của bản thân.

"Cô hoàn toàn có thể hất tay rời đi." Lê Tử Trạm hình như rất tò mò cô sẽ làm ra những hành động phản kích gì.

"Anh nghĩ rằng tôi không dám?" Nhược Hi nhíu mày lạnh giọng.

"Cô không dám, bởi cô còn bận tâm tới mặt mũi của cô và tôi. Cô phải bận tâm nhiều thứ, những thứ này cũng có thể là lí do khiến cô không bận tâm, nhưng lại khiến cô như cũ vô cùng để ý. Tật xấu này của cô rốt cuộc tới khi nào mới có thể thay đổi?" Anh cười cười nói.

Nhược Hi cảm thấy nếu như mình lúc này hộc máu tất nhiên một cái sẽ thăng thiên. Nhưng mượn lực của anh ta lúc xoay người lại lơ đãng phát hiện ra lời nói của anh ta có ý nghĩa khác.

Chẳng lẽ Lê Tử Trạm nghĩ cô bận tâm tới anh ta?

Đột nhiên nghĩ tới khả năng này, đầu óc cô bối rối, cúi đầu, ngay cả dũng khí tiếp tục nhảy cũng không còn.

Chờ một chút, có chút hỗn loạn, làm lại từ đầu.

Biết cô bận tâm, nói cách khác biết suy nghĩ của cô, cho nên cô sẽ để ý, cũng có nghĩa có có chút xíu cân nhắc về mối quan hệ hai người, những thứ này anh hoàn toàn hiểu được.

Đau buồn, cái thành ngữ này là từ ngữ chuyên môn dùng để bày tỏ tâm tình của cô phút này, bởi vì cô không biết mình rốt cuộc nói gì mới tốt.

Thật may là cô còn chưa nói gì, đạo diễn ở bên kia đã gọi: "Khiêu vũ tập thể chuẩn bị!"

Nhược Hi vội vàng thu bước chân, đáp ứng yêu cầu đạo diễn, nhanh chóng chạy trối chết.

Bất đắc dĩ hợp tác nhưng vẫn phải hợp tác, dù thế nào, anh ta nhất định phải ở bên cạnh cô, đi theo mọi người, Lê Tử Trạm một lần nữa đứng bên cạnh cô, Nhược Hi nhếch khóe miệng: "Động tác của anh rất thành thục, không phải là thường xuyên luyện tập ở nhà chứ?"

"Ở nhà thường tưởng tượng mình và bạn nhảy tập với nhau." Anh giống như không có việc gì trả lời.

Nhược Hi thật sự không nhịn được muốn mắng cho anh ta một trận, nhưng suy nghĩ lát nữa hai người còn phải nhảy cùng nên đành nhịn.

Sáu đôi cùng nhau lên sân khấu dưới sự yêu cầu của đạo diễn, cùng nhau nắm tay, Nhược Hi giơ cao ngón tay, Lê Tử Trạm nhẹ nhàng dẫn dắt, hai người cùng nhau nhìn xuống, Lê Tử Trạm mỉm cười nhìn cô, Nhược Hi quay đầu không trả lời để lại cái gáy cho anh ta nhìn.

Ngay sau đó bước chân lên sân khấu, ánh đèn đột nhiên sáng lên, tạo thành một vòng tròn to lớn dẫn bước cho nhóm Nhược Hi bước đi. Ánh sáng màu bạc đi theo bước chân của bọn họ tới giữa sân khấu, chuẩn bị tư thế sẵn sàng, toàn bộ đèn vụt sáng.

Bản nhạc valse "Sông Đa nuýp xanh" vang lên nhẹ nhàng êm ái chậm rãi, Nhược Hi và các bạn nhảy nữ đứng thẳng, những bạn nhảy cúi đầu làm tư thế mời.

Chắc cảm giác làm công chúa chính là như vậy đi, ánh đèn màu chiếu sáng trên người Lê Tử Trạm đang ngẩng đầu, quỳ gối trước mặt cô, giống như là đang cầu hôn người mình yêu, chuyên chú mà thâm tình, ánh mắt kiên định kích thích lòng Nhược Hi, cô có chút mất hồn.

Chỉ sợ người khác nhận ra ý nghĩ của mình, cô cúi đầu lẩn tránh ánh mắt của anh ta, sau đó Lê Tử Trạm đứng lên, tiết tấu nhẹ nhàng , hai người cùng nhau nhảy, giống như mộng ảo, giống như là Hoàng tử và Cô bé lọ lem đang nhảy, những bước nhảy mây trôi, tư thế đẹp đẽ mê hoặc người xem.

Cho đến lúc một nốt nhạc cuối cùng vang lên, cô vẫn giữ tư thế cuối cùng.

Lê Tử Trạm đang giữ hông cô, do cô đang cúi xuống tư thế giống như là tiên nữ đang ngủ say, dựa trên người anh ta.

Âm thanh vỗ tay vang dội không ngừng, tất cả mọi người trở về vị trí cúi đầu chào khán giả.

Trong trường hợp như vậy, muốn không kích động thật sự rất khó, Nhược Hi quên tay mình vẫn nằm trong tay Lê Tử Trạm, chỉ cúi người chào.

Bên tai cô vẫn còn dư âm của bản nhạc "Sông Đa nuýp xanh" cô đang đắm chìm vào trong giai điệu bản nhạc, trong vũ điệu mê hồn.

"Tôi hình như thấy em trai cô." Anh đứng bên cạnh cô, nhẹ giọng nói.

"Này, nhanh ra ngoài một chút, nhanh lên ra ngoài một chút!" Mục Ca lặng lẽ đẩy cửa, tay để sau lưng đứng ở cửa, nháy mắt.

"Sao không có ở đây hả? Này, nhanh lên tôi còn phải hộ tống người khác nữa."

Nhược Hi co người lại đứng ở sau rèm cửa sổ, sợ bị Mục Ca phát hiện mình đang núp, không dám cử động.

"Thật sự là không có ở đây?" Hắn một bên khom người nhìn phía dưới giường vừa nói thầm.

Nhược Hi buồn cười, lại sợ mình lên tiếng bị hắn phát hiện. Vội vàng che miệng lại, từ rèm cửa sổ nhìn sang, trong lòng ấm áp. Tên ngốc, cô đang ở phòng lớn, hắn lại tìm ở phòng nhỏ sao có thể thấy? Cô dựa sát vào tường, cố gắng lùi vào trong rốn, nhìn bóng lưng của Mục Ca đang ôm con gấu Teddy lớn dáng vẻ trông rất buồn cười, càng buồn cười hơn là hai cái vuốt của con gấu kia còn ôm một hình trái tim trên đó ghi hàng chữ viết Happy Birthday!

Không tìm được Nhược Hi, Mục Ca nóng nảy, quay một vòng, để gấu Teddy lên giường cô, hơi giận dỗi chống nạnh đứng trong phòng, "Nha đầu này đi ra ngoài cũng không nói một tiếng, làm mình còn phải cõng gấu teddy lớn mang về."

Nhược Hi cười đến không thở được, cố gắng đè nén lại, cảnh cáo mình không lên lộn xộn, trốn lâu như vậy,n gàn vạn lần không thể để thất bại trong gang tấc. Nhưng lúc này, rèm cửa sổ đang che thân mình cô lại đột nhiên bị người kéo vụt ra, ánh sáng ở phía sau lưng tỏa ra bao trùm cả gương mặt đang tươi cười của cô. Mục Ca một bên xoa ánh mắt mình vì bị ánh mặt trời chiếu vào, một bên kéo cô ra, "Cô ngốc à? Tại sao lại đứng chỗ cửa sổ, ở đó rất nóng!"

Nhược Hi mặc váy màu trắng, tóc bị rèm cửa chạm vào lộn xộn, xốc xếch hai mắt cười đến cong cong: " Cậu mới ngốc, tôi đây lớn thế này sao còn có thể trốn dưới giường, cậu còn chạy lại tìm ở dưới giường!"

"Ai biết được, nhỡ cô cầm tinh con chuột, tôi cũng vậy chỉ có thể lên trời xuống đất với cô thôi. Hắn bị dáng vẻ tươi cười của Nhược Hi dưới ánh mặt trời làm mê loạn, cô vui vẻ nhảy tới bên cạnh giường, ôm con gấu Teddy thét lên: "Oa, con gấu lớn như vậy, làm sao cậu mang về được?"

"Tôi cõng nó về, nó với cô cũng cao không khác nhau lắm, thiếu chút nữa làm tôi mệt tới tắt thở." Hắn cười, ngã xuống giường cô, ra vẻ thống khổ kêu la vài tiếng, "Nhưng mệt chết tôi."

"Tôi mời cậu ăn cơm!" Nhược Hi cười không khép miệng, xoa xoa nắn nắn con gấu sau đó đánh hai cái vào bụng gấu Teddy, "Mục ca đáng ghét, Mục Ca đáng ghét, vậy là tôi có cái bao cát rồi, ha ha!"

"Haiz, đừng trang điểm vội, tốt nhất cô nghĩ lại xem lát nói thế nào với chú Lâm." Mục Ca đột nhiên nghĩ tới cái gì, sắc mặt có chút khó coi.

"Tôi nói bạn học đưa, thì có làm sao." Nhược Hi không ý thức được thái độ của hắn thay đổi.

"Không nói bạn trai tặng?" Hắn đột nhiên kéo tay cô, hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

"Đừng, đừng có mà nói mò, ai nói cậu là bạn trai tôi?" Nhược Hi lúc này mới phát hiện ánh mắt của hắn giống như ngọn lửa, cô hốt hoảng tránh né cái nhìn chăm chú của hắn nói.

"Nếu quả thật có một ngày đó, tôi hi vọng, có thể đường đường chính nói với chú Lâm và mẹ tôi, tôi thích cô, ai cũng không thể thay đổi."

"Đừng dại dột, cậu làm sao có thể, cậu lại muốn trêu đùa tôi?" Nhược Hi thấp thỏm uốn éo người, vươn tay sờ sờ cái mũi của con gấu, Mục Ca đứng lên, thân hình ngăn trở tầm mắt Nhược Hi, hắn từ từ cúi đầu, ôm bả vai Nhược Hi.

Chống đỡ trán cô nói: "Anh mới không ngốc, người ngốc là em."

Giọng nói trầm thấp như là một liều thuốc đầu độc thần trí Nhược Hi, cô vô thức nghe theo lời anh, chậm chạp gật đầu.

Mục Ca thấy cô đáng yêu như vậy không nhịn được cười lên, "Anh nói em ngốc em cũng thừa nhận, xem em sau này còn dám mạnh miệng."

Nhược Hi lúng túng đỏ mặt, giùng giằng thoát khỏi vòng ôm của anh khiến cô hít thở không thông, Mục Ca lại không chịu, ôm thật chặt cắn nhẹ vành tai cô, sau đó mới mỉm cười buông tay.

Anh nhỏ giọng nói với cô: "Thật ra thì, anh đã sớm thích em."

Có lẽ là rất sớm, trước kia...

Nửa đêm canh ba, Mục Ca đột nhiên giật mình từ trong mộng tỉnh lại, theo bản năng nhìn bên cạnh, trừ đồ đạc sang trọng, căn phòng to lớn trống trải làm người ta hoảng hốt.

Sau một giây, giấc mộng đã tan biến trở lại thực tế, nhận thấy đó chỉ là niềm vui sau cô đơn. Đưa tay mở đèn ở đầu giường, ánh sáng chiếu trên nửa người anh, đưa tay lục vào ngăn tủ đầu giường tìm điếu thuốc, bật lửa đốt điếu thuốc, sau đó nhả ra một làn khói, bao phủ lên vết cắn mơ hồ trước ngực.

Là kiệt tác của cô.

Chỉ là một giấc mọng, anh cầm khung hình trên đầu giường, ngón cái nhẹ nhàng vân vê, đó là tấm hình duy nhất của anh và Nhược Hi. Vốn là bên cạnh còn mấy người, nhưng anh lại từng li từng tí cắt bỏ, sau đó dính vào bức ảnh, chung quanh là đèn màu giáng sinh, vây quanh bọn họ, cứ như vậy giữ lại tấm hình duy nhất hai người chụp chung.

Đó là sinh nhật Nhược Hi, vì muốn anh cùng tham dự, Nhược Hi còn cùng anh nói dối với chú Lâm và mẹ, cô nói, bạn học tổ chức sinh nhật cho mình, tối nay về, anh nói, tìm bạn học đá cầu, cũng tối nay về.

Vì vậy hai người rời khỏi cửa thật xa thật xa lúc người trên lầu không thể nhìn thấy, anh mới dám chủ động nắm tay cô, cô xấu hổ ngượng ngùng nhìn về phía khác, bàn tay lo lắng dán sát vào chân, nhưng dù như vậy, vẫn bị anh nắm lấy, hai má đỏ bừng.

Trời nóng, tay cũng nóng, người cũng nóng, nhưng dù nóng nữa, trong lòng cũng vẫn kích động, dù sao còn tốt hơn bây giờ toàn thân lạnh lẽo...

Anh đột nhiên nhìn về người trong khung hình mỉm cười, "Cũng khôn biết em bây giờ thế nào."

Mẹ gửi thư nói, Nhược Hi sau khi tốt nghiệp làm bác sĩ chủ trị khoa ngoại ở bệnh viện lớn, hoàn toàn là do bản thân tự lực, chú Lâm rất vui mừng. Thật ra thì, những điều này anh đã nghĩ đến, nha đầu kia năng lực từ trước tới giờ anh cũng không dám khinh thường, tuy nhiên có lúc lại giống như không có đầu óc, đối với học tập và công tác lại rất liều mạng, việc cô đã quyết thì mười đầu trâu cũng không kéo lại được.

Ví dụ như làm bác sĩ.

Nghe nói năm đó cô chọn khoa ngoại, bởi vì năm đó mẹ Nhược Hi là bác sĩ khoa sản, thường phải làm thêm giờ, cô cũng thường xuyên ở văn phòng của mẹ, vì vậy sau khi lớn lên ảnh hưởng bởi nghề nghiệp của mẹ, cõ lẽ là muốn mặc áo blouse mà mẹ đã từng mặc, lòng cô sẽ vui vẻ hơn.

Dĩ nhiên, Nhược Hi sống vui vẻ, anh cũng vui vẻ, lúc anh đi, thái độ của cô khiến người ta phải suy nghĩ. Không khóc không cười, không nhìn rõ cảm xúc chân chính.

Hai người nhìn nhau hồi lâu, cô chỉ nghiêm mặt nói: "Từ giờ cậu ở nước Mĩ rồi, không cần nhớ nhà, không cần nhớ tới ai hết."

Khi đó, cô là ghen ư, hay thiếu hụt cảm giác an toàn với anh? Sớm biết vậ, nên nói với cô, anh sẽ không. Trong trí nhớ anh vĩnh viễn ngừng lại gương mặt của cô gái thanh tú xoay người nhìn ngắm trước gương, mái tóc dài, hai mắt trong suốt, nụ cười rạng rỡ, khiến anh phải mê mẩn.

Thật ra Lâm Nhược Hi cũng không phải là xinh đẹp, nhưng nhìn rất dễ thương, cái đôi mắt cong cong khi cười làm người ta nhìn cô có cảm giác thoải mái, mỗi lúc ở bên cạnh cô đều cảm giác dễ chịu. Lúc anh và cô cãi nhau thì lại vui vẻ, ngay cả lúc bị cô đạp, lúc hai người mắt to trừng mắt nhỏ đều rất vui vẻ.

Có lẽ từ lúc đó anh đã chú ý tới cô, không tự chủ bị cô hấp dẫn. Cô so với các bạn nữ sinh tranh chấp nhau chức vị hay muốn gây chú ý còn hấp dẫn hơn, từ đó về sau từ những lúc tranh cãi chuyển tành chú ý, đáng tiếc cô ngốc nghếch không nhìn rõ, nghĩ anh tới giành nhà của cô, nửa đêm mấy lần xuống tay với anh còn nhướng mày hếch mặt vui vẻ cười nhạo anh.

Thật may lần cô uống say đó khiến mối quan hệ của hai người biến chuyển. Nhưng anh hi vọng cô không có khoảng thời gian đó, dù tiếp tục gây gổ với anh cãi nhau với anh cũng không muốn cô có kinh nghiệm. Ngày ấy, cô mơ mơ màng màng nói, mơ mơ màng màng làm mọi chuyện khiến anh thương yêu không dứt.

Chỉ hận mình sao không trưởng thành hơn, nếu như bả vai của anh thật rộng, nhất định sẽ ôm chặt lấy cô an ủi.

Chuyện cách đây nhiều năm như vậy, anh vẫn cảm thấy phiền não vì mình không thể an ủi cô lúc cô khổ sở nhất, khi cô thất tình uống say, anh chỉ có thể bất đắc dĩ ngồi bên cạnh, để cho cô tựa vào ngực mình, giúp cô lau mặt. Lòng anh lúc đó tràn ngập một ý niệm: Chờ anh một chút, chờ anh lớn lên, anh nhất định có thể bảo vệ em!

Có lúc con người thật là kì quái, lúc người mình không nhớ đến không ở bên cạnh. Lúc học đại học ở Mĩ, anh cũng có người theo đuổi, cũng kết giao với người khác, nhiều lần chia chia hợp hợp, luôn cảm thấy lúc ở cạnh các cô gái khác thiếu một chút gì đó. Nói Nhược Hi xinh đẹp, anh lại cảm thấy các cô gái kia quá đẹp, so chiều cao, anh cảm thấy mấy người đó dinh dưỡng không đủ, so sánh sự yên tĩnh, anh lại cảm thấy tiếp xúc với họ không được thoải mái. Vì vậy anh chỉ có thể ôm khung hình của cô nghĩ, có lẽ, anh gặp Nhược Hi đó chính là cô gái hoàn mĩ nhất trên thế giới này, căn bản khuyết điểm cũng không tìm thấy.

Vì vậy mỗi ngày, thói quen của anh trước khi đi ngủ là nhớ cô, mặc kệ ở đâu, chỗ nào, cũng không thoát khỏi nỗi nhớ này. Nghĩ nhiều, lại bắt đầu hoài nghi. Có lẽ đấy chỉ là tình cảm ban đầu nên tuyệt với như vậy, có lẽ bởi vì lúc anh mới hiểu rõ về tình cảm thì bên cạnh chỉ có người con gái là cô, có lẽ.....

Nếu không, trên đời này tại sao lại có người hoàn mĩ như thế? Nghĩ thế nào cũng cảm thấy không thật.

Càng không thể xác định, anh lại càng không dám liên lạc với Nhược Hi, chỉ sợ phá hỏng cái mộng đẹp đó, phá hỏng tình cảm thuần khiết đối với cô.

Cho nên, Mục Ca nghĩ, chờ một chút, chờ lúc anh học xong, có thể để người đó dựa vào bờ vai của mình, anh sẽ về nước, anh muốn xem người trong mộng của mình, cuối cùng có phải hoàn mĩ như thế, hay là, anh vẫn sống trong giấc mộng mà mình tự tạo ra.

Thật hi vọng sau khi tất cả tất cả qua đi, vẫn là dáng vẻ đó, giống như trước khi đi anh nói với cô: "Hi vọng lúc anh trở về, tất cả đều không thay đổi."

Dù sao, đã bao năm như vậy, anh vẫn thích cô.

Hi vọng cô cũng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 52: Tạm Dừng Bước Chân.

Nhược Hi giống như có gai ở sau lưng, luôn cảm giác tay chân mình là mượn của người khác, đặt ở đâu cũng không thích hợp.

Trên sân khấu, ánh đèn rất sáng, khiến mắt chua xót, cô muốn nhìn về phía sân khấu nhưng mắt lại không mở được. Nhìn mấy người từ bên kia đi xuống khóe mắt cô còn đang nhìn bóng dáng của Mục Ca.

Anh vì sao lại tới?

Anh vì sao lại có vé mời?

Trong lúc nhất thời mấy vấn đề đặt chung một chỗ khiến tâm loạn như ma, nghĩ đến dáng vẻ vừa rồi mình khiêu vũ cô có chút hoảng hốt.

Cảm giác mất tự nhiên giống như là hồng hạnh vượt tường bị lão công bắt gặp.

Phi, anh là gì của cô, tại sao cô phải lo lắng như vậy? Lúc xuống sân khấu bước thật nhanh, giống như chỉ có thể làm như vậy mới che giấu được hốt hoảng trong lòng mình.

Lê Tử Trạm quay đầu liếc mắt nhìn: "Cô không muốn đi xem em trai mình?"

Nhược Hi không tự chủ giải thích: "Tôi hôm qua đưa hai vé mời cho ba tôi."

Ý nói, nếu người kia tới, chỗ đó cũng như là vị trí của ba cô.

Lê Tử Trạm cười cười, "A.... họ ngôi bên trái sân khấu."

Nhược Hi nghe vậy cúi đầu, bước nhanh tới, không ngờ vừa quay người, phát hiện Lê Tử Trạm cũng đi theo, cô hơi dừng bước nhưng không tiện nói gì, không thể làm gì khác là bước nhanh về phía trước. Cô nhớ vé mời viết là hàng thứ sáu cơ mà, cô cúi người tìm quả nhiên Mục Ca đang ngồi chỗ đó.

Bên cạnh có hai chỗ trống nhưng ba và Mục Âm không có ở đây.

"Ba tôi đâu?" Nhược Hi có chút lúng túng, vẫn chưa thể đối mặt với anh.

"Mẹ anh đưa chú Lâm đi vệ sinh rồi." Mục Ca cười như không cười chào hỏi với Lê Tử Trạm đang ở sau lưng Nhược Hi, "Xin chào bác sĩ Lê, chúng ta lại gặp mặt."

Lê Tử Trạm gật đầu không lên tiếng.

Sau đó Mục Ca kéo tay Nhược Hi cười nói: "Nhảy không tồi, nhưng mà giống như em chưa phát huy được, hôm nào chúng ta cùng nhảy, đảm bảo em phát huy toàn bộ tiềm lực."

Ánh mắt của anh rất sắc bén, lúc nhìn về phía Nhược Hi lại có chút lưu manh, khiến cho cô không nhịn được ý nghĩ muốn động thủ để xóa bỏ cái nụ cười đáng ghét đó.

Có ý gì, nhạo báng cô rất thú vị sao?

"Hình như anh quên, chân anh còn tạm thời chưa đi được." Lê Tử Trạm nhàn nhạt nhìn Mục Ca nói.

"Chính bởi vì tôi chưa đi được, mới để cô ấy và anh khiêu vũ, nếu không..." Mục Ca cũng không ngại để đối phương chen miệng vào, lần nữa quay đầu nhìn Nhược Hi, không kiêu ngạo không tự ti chậm rãi mỉm cười.

Nhược Hi đưa tay nhéo mu bàn tay anh, rụt tay khá mạnh, giống như tia lửa liên tiếp rơi vào mắt hai người đàn ông.

Mục Ca nhìn lòng bàn tay trống trải của mình, ngẩn người.

Nhược Hi cũng cảm thấy động tác mình quá mạnh mẽ, khiến người khác tổn thương, xấu hổ lùi ra chỗ khác.

Anh đột nhiên ngẩng đầu liếc nhìn cô một cái, ánh mắt mơ hồ thoáng qua nụ cười,Nhược Hi lại không hiểu sao biết được anh có chút sầu não, hai tay anh đẩy xe lăn, dùng tốc độ chậm chạp nhất rời đi.

Nhược Hi vội kéo xe lăn lại, nói; "Anh lại muốn làm gì đây?"

"Anh muốn ra ngoài mua rubik tặng em." Anh cúi đầu cười cười, "Cũng không biết em bây giờ còn thích chơi hay không."

Cô chết đứng một chỗ, bất tri bất giác buông lỏng tay. Cô có chút mê man nhìn bóng lưng cô đơn của Mục Ca, thân thể cứng đờ lạnh giá.

Khi đó, ngoài tiểu thuyết ra cô thích chơi rubik, bị anh cười là già rồi còn chơi trò của thiếu niên, mặc kệ rubik bị người ta xoay chuyển rối loạn thế nào, chỉ cần vào tay cô, hai phút sau nhất định sẽ khôi phục trạng thái ban đầu.

Anh hỏi cô tại sao thích chơi cài này. Cô sẽ dùng giọng điệu coi thường trả lời, tương lai sẽ dùng chọn chồng. Nhưng là, người giống anh chỉ số thông minh cơ bản đứng sang một bên.

Về sau cô lại mấy lần phát hiện rubik của mình bị người ta làm cho rối loạn, hơn nữa lại để trên tủ sách, Nhược Hi không chú ý, nghĩ Mục Ca muốn làm khó cô, vì vậy xoay xoay vài vòng, khôi phục lại vị trí ban đầu, cũng không để ý mấy.

Hôm nay đột nhiên chuyện này được nhắc lại, mọi thứ dần dần rõ ràng, cô mới giật mình, có một số thứ, dù đã qua, hay là trong tương lai, thì ra cô đều giấu ở trong lòng chưa hề quên.

Nhìn bóng lưng Mục Ca rất cô đơn, ở lối đi cả bên trái và bên phải đều có chướng ngại, anh vẫn cố hết sức điều khiển xe lăn.

Anh đẩy xe lăn, thân thể hơi vươn ra trước dùng sức, quay hai vòng, tay vừa nới lỏng, lại đảo trở về.

Sau đó lại đẩy.

Rồi lại tiếp tục quay ngược lại.

Mấy lần như vậy, lặp lại động tác, bình thường nhắm mắt lại cũng có thể đi được nhưng không biết do lối đi này quá cao hay nguyên nhân khác, mà lại khó tới vậy, ngón tay thon dài của anh siết chặt đến trắng bệch, lòng bàn tay đều là mồ hôi, miễn cưỡng che giấu tất cả cảm xúc của mình, cố gắng một lần nữa đẩy xe đi.

Nhược Hi vừa giơ chân, được một nửa lại rụt về, cúi đầu nói với Lê Tử Trạm: "Anh từ từ chơi, tôi đưa anh ấy về trước."

Không đợi Lê Tử Trạm trả lời, cô bước nhanh, nắm lấy xe lăn.

Cảm giác ở sau xe có một lực lớn, Mục Ca không quay đầu chỉ ngồi yên. Một lúc sau mới thấp giọng nói: "Để anh một mình, nếu không anh sẽ có cảm giác không còn tôn nghiêm trước mặt em."

Nhược Hi ở phía sau không thấy nét mặt Mục Ca, nhưng nghĩ cũng biết, vô cùng khó coi.

Cô buông tay ra, Mục Ca dùng sức đẩy bánh xe, lần này rất thuận lợi leo lên dốc, sau đó an toàn tới lối đi bộ, từ từ ra ngoài, biến mất trong tầm mắt Nhược Hi.

Cô nhìn chằm chằm vào lối thoát hiểm thật lâu không thu hồi tầm mắt, không biết tại sao, hốc mũi có cảm giác chua xót.

Trên sân khấu tiết mục cuối cùng cũng kết thúc, hội trường vỗ tay nhiệt liệt. Trong tiếng vỗ tay huyên náo, cô ủ rũ cúi đầu quay người lại, phát hiện ra Lê Tử Trạm đang đứng ở chỗ Mục Ca vừa rời đi, lẳng lặng nhìn cô.

Trong bóng tối, diện mạo của anh ta vẫn như cũ, mơ hồ không rõ.

Có lẽ, trong lòng anh ta bản năng không muốn để cô nhìn anh thật rõ ràng.

Vé mời là Mục Ca mua của y tá, sau đó, Nhược Hi mới biết.

Lê Tử Trạm giúp đưa Lâm Húc Thịnh lên xe taxi, vừa tỉ mỉ cất xe lăn vào cốp sau. Mục Âm lên xe nhìn Lê Tử Trạm một cái, đóng cửa xe mới nói nhỏ với Lâm Húc Thịnh: "Tôi nhìn thấy, bác sĩ Lê quả thật rất tốt."

Lâm Húc Thịnh giống như có điều suy nghĩ, "Thế ư, thật ra thì Nhược Hi cũng không còn nhỏ, cũng nên tìm bạn trai."

"Hai người nhìn qua tình cảm cũng khá tốt, ông cũng có thể an tâm." Mục Âm nói.

"Sao bà không đi xem Mục Ca?" Lâm Húc Thịnh cười cười.

"Nhược Hi đi trước, con bé bảo sẽ chăm sóc nó." Mục Âm hình như nhớ tới cái gì muốn nói lại thôi.

"Hai đứa nó xa nhau lâu như vậy mà tình cảm vẫn tốt, so với anh chị em ruột nhà người khác còn tốt hơn, mà nói hai đứa nó cũng có duyên, không giải thích được lại tới bệnh viện của người nhà." Lâm Húc Thịnh cười cười.

"Nếu hai đứa nó là chị em ruột thì tốt rồi..." Mục Âm thở dài, lại giúp ông cài cổ áo.

Mục Âm nói nửa câu khiến Lâm Húc Thịnh gãi đầu, chỉ có thể nhìn vẻ mặt lo lắng của bà, cau mày.

"Lâm Nhược Hi, nếu bạn không mở miệng, mình sẽ tuyệt giao với bạn." Thẩm Ly cười gằn.

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53

Nhược Hi không ngẩng đầu, lạnh nhạt nói: "Tuyệt giao thôi."

"Bạn... bạn sao lại ác độc thế, còn nữa nha, mình không phải hỏi quá trình hai người khiêu vũ sao?"

"Có cái gì hay mà hỏi? Bạn chưa từng nhìn người khác khiêu vũ sao?" Nhược Hi liếc nhìn cô một cái.

"Người ta chưa nhìn thấy khiêu vũ lãng mạn nư vậy nha, bạn đã từng thấy tuấn nam mĩ nữ khiêu vũ sao?" Thẩm Li đối với ham mê bát quái thấp ở mức độ mẫn cảm của Nhược Hi thật là cảm thấy bất đắc dĩ, chỉ có thể đưa đôi mắt đẫm lệ nhìn cô, cố gắng đánh thức một số tế bào bát quái thưa thớt đến mức đáng thương của Nhược Hi.

"Thôi đi, bạn nên thay mắt kính." Nhược Hi vừa nghĩ tới kết cục của khiêu vũ lãng mạn hôm đó Mục Ca tinh thần chán nản, cả người bỗng không thoải mái.

"Nhược Hi rốt cuộc bạn có muốn lập gia đình không, tại sao lại không có chút nhiệt tình nào?" Thẩm Li tức giận hỏi.

Khóe miệng Nhược Hi co rút lại, mỗi lần Thẩm Li chuẩn bị giáo dục tư tưởng đều bắt đầu bằng câu này, cô vội trợn mắt, bưng đồ ăn lên, đứng dậy thật nhanh.

"Bạn làm gì?"

"Mình vì lỗ tai của mình mà suy nghĩ, nghỉ ngơi, nghỉ ngơi một lát." Nhược Hi miễn cưỡng cười, vừa mới xoay người đã nhìn thấy Lê Tử Trạm bưng đồ ăn đi về phía này, Nhược Hi suy nghĩ một chút lại không thể không ngồi xuống, vẻ mặt buồn bực nói: "Bạn nói đi,mình nghe."

Thật ra thì, nguyên nhân Nhược Hi ngồi xuống là, cô và Thẩm Li hiện tại ngồi ở góc phòng ăn, cái bàn này chỉ có thể ngồi hai người, không có chỗ trống.

"Coi như bạn có lương tâm, thật ra thì mình cảm thấy Lê Tử Trạm cũng không phải là Gay, nói về điều kiện thì anh ta là một thí sinh tốt, thấy thế nào cũng tốt hơn so với mấy người bạn xem mắt trước đó, chỉ tiếc là bác sĩ khoa ngoại, hai người nói lời yêu thương nhất định sẽ không thể thường xuyên gặp mặt, bất lợi cho quá trình bồi dưỡng tình cảm..." Thẩm Li không biết nguyên nhân vẫn sùi bọp mép khuyên nhủ, nói đến đây còn tỏ vẻ trầm tư lo lắng.

Nhược Hi bắt đầu hối hận tại sao mình không đi, bởi vì vậy cô trơ mắt nhìn Lê Tử Trạm nhìn mình gật đầu ngồi sau lưng Thẩm Li.

"Chỉ là Mẫu Đan Hoa Hạ Tử, thành quỷ cũng phong lưu, cho dù tương lai bạn và Lê Tử trạm chia tay, trước đó có thể hưởng thủ vóc dáng vẻ ngoài của anh ta, thật là tốt, nếu không làm thì thôi đã làm thì làm cho xong, trước tiên lừa anh ta lên giường, sau đó bỏ rơi anh ta chia tay, rồi kiếm một chút phí tổn thất thanh xuân cũng tốt...."

"Bạn.... bạn xem tiểu thuyết quá nhiều." Mặt Nhược Hi lúc này toàn vạch đen, ảo não vùi mình vào khay cơm.

"Cái rắm, tiểu thuyết gì, đây là tờ báo xã hội, bạn bao lâu không xem báo, cách xa xã hội?" Thẩm Li cười nói.

"Nói đi, có phải bạn ghen tị mình tiền thưởng nhiều hơn bạn, tìm cách muốn hạ mình xuống, sau đó thuận lợi tiếp xúc với soái ca?" Nhược Hi cố nén, bất đắc dĩ nói.

"Có ý gì?" Tính tò mò của Thẩm Li lập tức nổi lên.

"Bị bạn xíu giục như vậ, dư luận xôn xao, mình còn có thể ở trong viện sao?" Nhược Hi bất đắc dĩ nói.

"Cũng đúng. Điểm này mình cũng không ngờ tới, đừng nói là Lê Tử Trạm, chính là Lê Tử Canh cũng không được, vì anh ta mà mất công việc thì thật sự không có lời." Thẩm Li than thở.

Nhược Hi nói: "Đúng rồi, tiểu Mạnh trong khoa bạn, nghe nói đang theo đuổi một người đàn ông trong phòng chăm sóc đặc biệt, bạn biết không?"

"Không thể nào, mình tại sao lại không nghe thấy tiếng gió?" Thẩm Li cau mày, suy nghĩ kĩ một chút, hình như không có chuyện này.

"Cho nên nói, bạn bây giờ lỗ tai mất linh rồi, mau ăn cơm xong về học hỏi thêm." Nhược Hi thừa dịp Thẩm Li khổ cực suy nghĩ đứng lên, cố ý từ sau lưng cô đi qua, dùng âm thanh không lớn không nhỏ ngạc nhiên nói: "Bác sĩ Lê, anh cũng ăn cơm ở đây?"

Lê Tử Trạm và Thẩm Li đồng thời ngẩng đầu, Thẩm Li vừa hồi tưởng lại những lời mình vừa nói, lập tức ném cho Nhược Hi một ánh mắt oán giận.

Nhược Hi cười trộm, nhún nhún vai, phát hiện đột nhiên tâm tình thật tốt.

Từ ngày Mục Ca lặng lẽ đi tới giờ, lần đầu cảm thấy nhẹ nhàng như vậy.

Đi ra khỏi phòng ăn, mới giật mình trông thấy hai hàng liễu bên bệnh viện cành lá xum xuê, ánh nắng vàng nhàn nhạt, chiếu lên màu xanh của lá, tạo cảm giác thư thái cho người đi trên đường.

Cơn gió ấm áp giống như tay người yêu, nhẹ nhàng chạm vào lông mi cô, kích động cảm giác vui vẻ bướng bỉnh đã ngủ đông mấy tháng của cô. Không muốn bỏ qua cảnh đẹp, Nhược Hi mỉm cười vui vẻ hít thở không khí ấm áp, bước chân cũng nhanh nhẹn hơn, hoàn toàn vứt bỏ những lo lắng mấy ngày qua.

Rối rắm trong tình yêu chỉ là một đoạn nhạc đệm ngắn ngủi trong cuộc đời, dù chọn con đường nào, cũng không nên quên dừng bước thưởng thức cảnh đẹp xung quanh, có lẽ bọn họ không thể so sánh được với tình yêu rung động tâm can, nhưng lại cảm nhận được sự bi thương và đau đớn.

Tình cảm quý trọng như vậy, so với tình yêu càng không thể nắm bắt được.

Ngồi ở trong phòng trực, Nhược Hi ngáp một cái, mặc dù động tác không quá lớn nhưng cũng không khó để nhìn thấy cô đang rất buồn ngủ.

Gần đây ngủ không ngon, thật vất vả nằm dài trên giường cũng là lăn qua lộn lại, vừa đến hè, cô đã bị nhiều nguyên nhân hành hạ đến mất ngủ, hôm trước là mặt trời, hôm qua thì dậy sớm vì tiếng kêu của người bán hàng, hôm nay là trực ban... luôn không được an tĩnh.

"Bác sĩ Lâm, nếu không cô cứ ngủ trước một lát vậy?" Y tá cùng phòng thân thiết, kéo rèm che, chống đỡ ánh sáng chiếu vào.

"Ừm, tôi ngủ trước, không có việc gì đừng gọi tôi." Nhược Hi nằm trên bàn, tắt đèn bàn, sau đó ngáp một cái, chuẩn bị tư thế đi gặp Chu công.

Cửa kêu kẹt một tiếng, hình như là y tá đi ra ngoài, cũng tiện tay đóng cửa lại.

Mơ mơ màng màng, cảm giác có người ngồi ở bên cạnh, ảo giác, lại lật người tiếp tục ngủ, kết quả có người thấp giọng cười ha hả, âm thanh này chui vào đánh thức giấc ngủ của Nhược Hi, có chút kì lạ, cô miễn cưỡng mở mắt ra chống người nhìn sang, Mục Ca đang ngồi bên cạnh nhìn cô ngủ.

"Em thật sự có thể ngủ, anh ngồi nhìn em đã lâu cũng không phản ứng, sớm biết thì lúc đi vào anh đã gọi em rồi, ngồi đến cái mông cũng muốn tê." Anh đặt cằm lên bàn dáng vẻ tươi cười mập mờ.

"Thì sao, hôm nay đại thiếu gia không tự ái?" Nhược Hi mang thù, còn nhớ hôm đó anh cố giả bộ đáng thương. Hôm đó cô trăm phương nghìn kế tìm cách rời khỏi hội trường trước, phát hiện ra người nào đó đang nằm ở trong phòng bệnh gặm cánh gà nướng, vì vậy liền tức giận tại chỗ, sau đó anh rót nước trái cây cười ha ha nói: "Ăn đi, VC đối với thân thể rất ữu ích."

Nghĩ là anh bỏ đi vì tứ, kết quả hôm nay đã mặt dày mò tới, Nhược Hi dứt khoát nói rõ mình không quên chuyện hôm đó.

Mục Ca ở bên cạnh cô mỉm cười: "Anh nằm trên giường một ngày có chút buồn bực, hay em theo anh đi dạo?"

"Không theo, nếu như khỏe đến mức có thể đi dạo xung quanh giải sầu, mời đăng kí trả phòng bệnh, tin tưởng có rất nhiều người cần." Nhược Hi lạnh lùng quay đầu lại dùng ánh mắt xem thường liếc anh một cái.

"Mẹ anh đi nhìn chú Lâm rồi, bây giờ còn chưa trở lại, vốn là có thể đẩy anh xuống nhìn một chú, giờ cũng không nhìn được rồi. Nghe nói bây giờ trong sân rất nhiều hoa nở, thật sự muốn xem một chút. Em biết, ở Mĩ không có cơ hội nhìn." Mục Ca cúi đầu than thở, "Lúc anh ở Mĩ muốn nhìn cây hoa hòe, nhưng tìm mãi chẳng có, trước đây em trả lại cho anh cây hoa hòe...."

Nhược Hi nhìn lướt qua Mục Ca sau đó từ từ nằm xuống, "Thật xin lỗi, em muốn ngủ, muốn đi cứ tự nhiên."

"Còn có chợ đêm..."

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Đúng rồi, chợ đêm đó còn không? Lần trước nghe mẹ anh nói hình như dời đi rồi..."

"Còn nữa em có một lần mua cho anh bánh ngọt, vừa ngon lại mềm, cái đó bán ở đâu..."

“Em ngủ như vậy không mỏi sau? Muốn anh lấy cho em cái đệm...”

“Không cần quay sang trái ngủ, quay sang phải ngủ, nếu không tim sẽ không tốt...”

Nhược Hi từng nghĩ qua lúc Mục Ca trở về là dáng vẻ thế nào, nhưng là không ngờ một lần đi Tây phương cực nhạc thế giới về lại biến thành bộ dạng Đường Tăng đi xin chân kinh, mắt thấy anh nói liên tục không dứt, Nhược Hi uất ức ngẩng đầu, “Câm miệng!”

“Không được.” Mục Ca cố ý nói, “Ngậm miệng, sẽ không cho anh có cơ hội nói nữa.”

“Vậy thì mời anh vĩnh viễn im miệng.” Nhược Hi hung dữ nói.

“Không được, vĩnh viễn im miệng thì thua thiệt quá, nếu em không chịu nổi anh thì sao? Hay chúng ta thương lượng chút đi?” Mục Ca gần đây thay đổi nhanh như gió.

“Thương lượng cái gì?” Nhược Hi không hiểu.

“Đàn ông tốt như anh, em xác định không nghĩ đến việc ra tay trước để chiếm ưu thế sao? Bỏ qua cơ hội có chút tiếc nhé.” Nét mặt Mục Ca cho thấy anh không hiểu phương pháp giả bộ đáng yêu, nhưng lúc này lại vô cùng kiên trì.

“Không nghĩ, hơn nữa cũng không cần thiết phải nghĩ.” Nhược Hi làm bộ như không chú ý tới vẻ mặt anh, tỉnh táo trả lời.

“Vậy có thể đi theo anh xuống dưới một chút không?” Anh lại chuyển hướng, mặt lộ vẻ đáng thương.

“Có thể... Không, không thể.” Nhược Hi suýt chút nữa bị anh dụ dỗ, vội thu lại.

“À.” Một chữ nói xong, Mục Ca cũng không ngẩng đầu.

“Thật ra thì anh cũng biết rõ, có một số thứ khi thay đổi, sẽ không có cách nào trở lại như trước, nhưng không ngờ ngay cả dư âm cũng không còn.” Một lúc lâu sau anh mới lặng lẽ nói.

“Tất nhiên, cho nên có rất ít thứ có thể quay lại ngày trước.” Nhược Hi bình tĩnh nói, đồng thời lại nhìn thấy ánh sáng lóe lên trong mắt anh.

“Cho nên, bắt đầu từ hôm nay chúng ta phải bắt đầu vào tiến tới thời đại mới.” Anh cười nói.

“Tiến vào thời đại mới? Có ý gì?” Nhược Hi cảm thấy mình giống như kẻ ngốc, không hiểu anh nói gì.

“Việc đã qua cũng qua rồi, vậy chúng ta không cần suy nghĩ nữa, không bằng bắt đầu từ bây giờ, chúng ta lại phát triển một lần nữa, cùng nhau tiến vào thời đại mới.”

“Muốn lấy em làm chuột trắng để thí nghiệm?” Nhược Hi giễu cợt.

“Không, trước kia là anh sai rồi, tình yêu yếu ớt như vậy không thể thí nghiệm. Cho nên hôm nay, anh tới nói với em, anh, Mục Ca, quyết định lại một lần nữa theo đuổi em. Những gì trải qua trước kia không tính, bắt đầu từ hôm nay, chính thức bắt đầu theo đuổi.” Mục Ca kiên định nhìn Nhược Hi.

Nhược Hi đưa tay sờ sờ trán anh, “Không sốt, chẳng lẽ lại muốn giở trò trêu chọc em?”

“Vậy mà cũng bị em đoán được.” Mục Ca than thở, nụ cười rạng rỡ, đối với việc cô hoài nghi không có ý kiến.

“Mục Ca, anh thật ra không thể trưởng thành?” Nhược Hi xoa trán, thở dài hỏi.

“Thật ra thì mỗi một câu của anh đều nghiêm túc, chẳng qua là em không tin mà thôi.” Anh vẫn giữ vẻ mặt ranh mãnh, nụ cười vẫn giắt bên môi.

Không biết có phải ảo giác không, Nhược Hi thế lại suýt chút nữa muốn tin tưởng lời anh nói, tuy lời nói anh hài hước nhưng mang theo sự nghiêm túc, dù chỉ một chút xíu thôi cũng bị cô phát hiện.

Cho đến khi anh thở dài, con mắt lóe sáng: “Anh đã nói thành khẩn như vậy rồi, em còn không đi cùng anh ngắm hoa hòe sao?”

“Anh!” Cảm giác bị dụ khiến Nhược Hi trợn mắt nhìn.

Hóa ra anh rầm rầm rào rào nói một đống lớn chuyện cuối cùng mục đích là muốn đi xem hoa hòe?

“Mục Ca, anh chết đi!”

Hoa hòe chỉ nở vào tháng năm, tùy theo nhiệt độ năm đó mà có thể kéo dài tới tháng sáu.

Nhược Hi còn nhớ khi bé lúc giao mùa, ngọn núi của công viên ở gần nhà luôn có những cây hoa hòe, nhìn từ phía xa, trùng trùng điệp điệp, gió nhẹ thổi qua mang theo mùi thơm mát truyền đi thật xa.

Mỗi lần tới đó, người già trẻ con buổi tối thường đi tản bộ vui đùa dưới tán cây hòe.

Nhưng mà hôm nay mùi thơm là từ trong sân bệnh viên, khu nội trú trồng rất nhiều cây hòe, Mục Ca có thể nghửi thấy mùi thơm bởi vì thật sự quá gần.

Đêm khuya yên tĩnh, dưới những tán cây hòe chỉ có hai người bọn họ.

Nhược Hi đẩy xe lăn cho Mục Ca, lấy mấy cánh hoa đặt vào lòng bàn tay anh, sau đó vỗ vỗ tay: "Lần này hài lòng chưa?"

"Hài lòng, hài lòng, nếu có thể làm sủi cảo cho anh thì càng hài lòng." Mục Ca đột nhiên cười, giống như hoa Quỳnh nở rộ lúc nửa đêm, tất cả hưng phấn nháy mắt trào ra.

"Đừng có nằm mơ, cái này cũng đủ rồi." Nhược Hi lạnh lùng trả lời.

"Nằm mơ cũng được, chỉ cần em chịu làm cho anh, thế nào cũng được." Mục Ca vẫn mỉm cười, nghịch nghịch cánh hoa mềm mại trên tay.

"Em không phải những cô y tá thích anh, đừng tượng tùy tiện nói vài câu em sẽ liều mạng xông về phía trước." Nhược Hi tiếp tục không nhìn anh.

"Em thực sự không thích anh sao?" Mục Ca quay đầu nhìn vào mắt cô.

"Đương, đương nhiên." Tiểu tử này hôm nay làm sao, ba phen bốn bận lại nói những lời khiến cô lúng túng, hại cô thời thời khắc khắc đề phòng...

Mặc dù rốt cuộc là đề phòng cái gì, ngay cả bản thân cô cũng không biết.

"Anh cảm thấy em chính là yêu anh." Mục Ca lấy giọng điệu giống như thầy giáo nói về định luật Newton, thận trọng rõ ràng mà khẳng định, từng chữ từng câu.

Nhược Hi cố gắng buông lỏng mặt, sau đó dùng giọng điệu coi thường nói: "Mục Ca, ngủ lấy lại cảm giác đi, gần đây chắc anh ngủ ít quá, đầu óc cũng bắt đầu xuất hiện ảo giác rồi."

Mục Ca không nhúc nhích, vẫn dùng ánh mắt thận trọng cẩn thận quan sát Nhược Hi: "Em nói, có đúng hay không?"

"Tất nhiên là không đúng." Nhược Hi không nghĩ ngợi bác bỏ.

"Chà, em lại bỏ lỡ một cơ hội, tại sao em không tự hỏi trái tim mình một chút?" Ánh mắt Mục Ca hơi ảm đạm, trầm giọng thở dài.

Một giây đó.... Nhược Hi suýt chút nữa muốn đánh một cái vào đầu Mục Ca.

Làm cái gì mà làm? Còn nhỏ không lo học, cứ phải biến mình thành vai nam chính trong kịch Quỳnh Dao. Nhược Hi không kiên nhẫn chu môi, đẩy xe lăn quay lại, "Trái tim của em bây giờ đang nói, giờ phải đi kiểm tra phòng, nếu không sẽ bị trừ tiền thưởng."

Mục Ca phì cười, hất cánh hoa trong tay lên, động tác rất nhanh, giống như muốn giấu cái gì, mỉm cười, đối diện với ánh mắt lạnh băng của Nhược Hi, trong mắt chứa đầy tâm sự.

"Em quá thông minh, Nhược Hi, em như vậy khiến anh không có cảm giác thành tựu." Mục Ca nhìn bầu rời, sau đó cười vô tội.

Nhược Hi có vẻ chịu thua bộ mặt đưa đám của anh: "Làm ơn, nếu mà em sống tới tuổi này rồi còn không phân biệt được anh thật hay đùa, em không phải là nên xấu hổ?"

"Anh đã nói đến như thế rồi, em thật sự không động lòng sao?" Mục Ca có chút không tin.

"Anh nói chuyện luôn đùa giỡn, em động lòng mới lạ, không có việc gì đừng học mấy bộ phim Hàn, không có cô gái nào nghe được những lời đó không ghê tởm, một người đàn ông lại nói mấy lời như vậy, đầu óc bình thường cũng biết anh gạt người."

"Xong rồi, anh làm thế nào mới theo đuổi được em?" Anh không thể làm gì khác nhìn bộ mặt phớt tỉnh giảng dạy của Nhược Hi, than thở nói.

"Anh muốn theo đuổi em sao?" Nhược Hi cố ý kinh ngạc nói.

"Tất nhiên, không chỉ có muốn theo đuổi, mà còn có hứng thú rất lớn với em." Mục Ca làm như không có việc gì gật đầu, "Lâm Nhược Hi, anh hi vọng em có thể nghiêm túc suy nghĩ một chút, bảo quản phúc lợi hậu đãi."

"Bao ăn, bao ở, chăm sóc sinh lão bệnh tử?" Nhược Hi cười lạnh, "Dù như vậy, em, không muốn."

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

“Này, anh dù sao cũng có thể coi là một đối tượng để cho con gái ước mơ ảo tưởng, còn em sao lại không thèm ngó ngàng tới anh?” Mục Ca nói.

“Được rồi, điên khùng đủ rồi mau về nhà, chân anh không sao, mai hỏi bác sĩ xem xuất viện được không, nếu không trước hết về nhà đi, em xem anh tinh lực dồi dào lắm rồi.” Nhược Hi không chút do dự phá vỡ vẻ mặt buồn bã của Mục Ca.

“Không được, trong nhà không có em.” Xem ra là ăn vạ, ánh mắt nhìn chăm chú nửa ngày mới kín đáo thở sâu một hơi.

Nói chyện với người không có dinh dưỡng như vậy, Nhược hi không có kiên nhẫn tiếp tục, vội vàng tiễn anh lên đường, chạy thẳng tới thang máy, một phút cũng không lãng phí, chuẩn bị trực tiếp bỏ rơi anh ở phòng bệnh, phủi tay rời đi.

Cái gì mà nhìn hoa hòe, cái gì là thời đại mới, đều là phương pháp kiểm nghiệm chỉ số thông minh của cô, là khảo nghiệm cô rốt cuộc có chịu được thủ đoạn ngu ngốc của anh.

Nhược Hi quyết định không chơi tiếp, vì vậy lúc đóng cửa còn đặc biệt lưu lại nụ cười lạnh cho Mục Ca.

Đồng thời, cô trong lúc vô tình khép cửa lại nhìn qua khe cửa thấy nụ cười sâu xa yếu ớt trên gương mặt anh.

Chẳng lẽ mình lại bất tri bất giác bị tiểu tử này tính toán?

Nháy mắt lông tóc Nhược Hi dựng đứng, bước nhanh trở về phòng làm việc, nhưng nằm thế nào cũng không thoải mái, đem mọi chuyện xảy ra âm thầm suy xét lại.

Giống như, có cái gì không bình thường?

Nhưng mà, bên tai cô vẫn quanh quẩn lời Mục Ca vừa nói: “Chúng ta một lần nữa bắt đầu, cùng đi vào thời đại mới.”

Thật sự khó quên. Cuối tháng sáu, Mục Ca vô lại đột nhiên xuất viện. Mặc dù lúc ấy chưa trả phòng nhưng quần áo và đồ dùng hàng ngày trong tủ đã bị Mục Âm mang đi.

Y tá mới phân tới chỗ anh, miệng vẫn đầy đồ ăn vặt hoa quả phồng mồm nói: “Bác sĩ Lâm, Lục Dương ở phòng hai, trước khi đi đã phân phát hết đồ ăn vặt, thấy ai cũng có phần.”

Nhược Hi trừng mắt: “À.”

“Bác sĩ Lâm, cô không đi nhìn một chút?” Y tá mang vẻ mặt bát quái nói.... hai người quen thuộc như vậy, người ta xuất viện cũng không đi nhìn một chút, sao lại độc ác như vậy, Lục Dương, là đại soái ca rất đáng yêu a.

Khóe miệng Nhược Hi co quắp, chỉ cảm thấy ngực khó chịu, kéo áo lên, lộ ra cánh tay: “Nhìn cái gì, nhìn các cô còn để cái gì ăn không để lấy đi?”

“Cũng không phải, chỉ là...” Y tá muốn nói lại thôi hình như đang nghĩ cách diễn đạt cái gì.

“Cô rốt cuộc muốn nói cái gì?” Nhược Hi cũng không muốn giả bộ không sao cả, nhưng lại không thể biểu lộ vẻ mặt căm tức của mình trước mặt y tá, chỉ có thể miễn cưỡng cười hỏi.

“Cái này, anh ta nhờ tôi đưa lại cho cô.” Y tá sợ sệt đưa gói đồ đặt trên bàn làm việc, sau đó giống như con thỏ nhỏ hoảng sợ chạy trốn.

Nhược Hi lúc này rất muốn tỏ ra mình không quan tâm khối rubik kia, giống như một đứa học sinh nhìn món đồ chơi của trẻ mẫu giáo, không thèm ngó tới. Thời gian trôi qua, anh một lần nữa xuất hiện rước mặt nàng tuy không thể thay đổi cái gì, nhưng lại liều chết níu kéo, không buông tay, tất nhiên, cũng không bao gồm việc người nào đó có ý muốn kích động tình cảm của cô.

Nhưng cô, sau khi giãy dụa lại phát hiện mình không làm được.

Nhược Hi về nhà tắm thay quần áo ngủ, mái tóc buông sau lưng. Áo ngủ mềm mãi nhưng màu không được đẹp, đó là do tính chất nghề nghiệp bản thân làm bác sĩ thích sạch sẽ khiến cô mỗi lần đều muốn giặt rửa thật sạch mới có thể an tâm mặc lên người.

Cô đi chân không ngồi trong phòng, không khí xung quanh nóng bức.

Sau khi ba ngã bệnh cô không có tâm trạng đổi phòng, may mắn phòng cũ vẫn nguyên, đông ấm hạ mát thật thoải mái, chính là căn nhà nhỏ của cô. Ba ở phòng đối diện, vách tường ngăn cách mỏng ngay cả nửa đêm ba ho khan hoặc có chuyện gì cũng có thể kịp thời chạy tới, đây cũng là ưu điểm lớn nhất của phòng ở cũ.

Cô đặt rubik ở dưới chân, lấy tay vuốt ve nó, vẻ mặt có chút hoảng hốt.

Giường của Mục Ca đã sớm bỏ đi, năm đó bàn đọc sách cách giữa hai giường cũng bị Nhược Hi thay thế bằng bàn trang điểm, giống như trừ khối rubik này, tất cả mọi thứ đều thay đổi.

Cô thở dài vuốt vuốt mái tóc dài sau lưng, dứt khoát co rút người chui vào trong chăn, cầm lấy khối rubik.

Rubik mới còn được bọc trong lớp ni lon, chẳng lẽ anh ý anh muốn biểu đạt, hai người bọn họ bắt đầu lại từ đầu?

Hay anh sợ mình cho dù bỏ ra cũng không chơi?

Nếu như là năm đó, Nhược Hi còn có hể cười lớn tiếng bắt nạt anh, nhưng nhiều năm sau, cô chỉ có thể cầm vật nhỏ trong tay mà than thở.

Quả nhiên ba mươi tuổi còn chưa lập gia đình đã thay đổi thành lão xử nữ rồi, chỉ có thể dựa vào những quãng thời gian thanh xuân đã trôi qua mà nhớ lại.

"Mục Ca, anh lúc thật lúc giả, làm sao em có thể tin tưởng anh?" Không bằng anh bỏ qua cho em, được không, em không có nhiều thời gian thanh xuân để chơi với anh."

Nhược Hi sâu kín nhìn khối rubik mà nói.

"Hôm nay nghỉ ngơi, hay ra ngoài cùng nhau ăn cơm?" Lê Tử Trạm ở đầu dây bên kia nói.

Nhược Hi buồn bã ỉu xìu: "Không, hôm nay y tá xin nghỉ về nhà, tôi phải ở nhà trông ba."

"A, được rồi." Lê Tử Trạm cúp điện thoại.

Nhược Hi biết Mục Âm sẽ đến, nhưng lại khó để đồng ý ra ngoài ăn cơm với Lê Tử Trạm, suy nghĩ một chút gần đây cảm thấy mệt mỏi, tay chân lười nhúc nhích, quyết định vùi đầu ở nhà đọc sách, thuận tiện nghỉ ngơi một chút, gần đây thần kinh căng thẳng quá độ.

Điện thoại lại kêu lên, Nhược Hi ở trong lòng chống cự mấy giây. Suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng mới quyết định, nếu Lê Tử Trạm vẫn kiên trì, vậy thì ra ngoài cũng được, dù sao một ngày ở nhà đọc sách cũng rất nhàm chán.

"A lô?"

"Em ở nhà?" Trong điện thoại là âm thanh của Mục Ca.

"Ừm, làm gì?Anh muốn kiểm tra?" Nhược Hi không nghĩ anh gọi điện cho cô chỉ có lí do như vậy, chỉ thuận tiện hỏi một câu.

"Ra ngoài ăn cơm cùng nhau được không?" Tất nhiên có người không hiểu ra được giọng điệu cự tuyệt đến tột cùng là như thế nào, kiên trì nói ra lời mời.

"Không, hôm nay y tá xin nghỉ về nhà, em ở nhà trông ba." Nhược Hi vẫn lấy cớ như cũ.

"A, vậy anh đi mua đồ ăn, lát hai chúng ta nấu cơm cho chú Lâm ăn." Mục Ca coi như chuyện đương nhiên nói.

Nhược Hi sửng sốt một chút, có chút không biết làm sao trả lời anh. Chỉ là trong lúc sửng sốt bị Mục Ca thừa cơ nắm lấy cơ hội: "Quyết định như vậy, em cũng không cần đi, đúng rồi mua cho em cổ gà sao?"

"Không, không cần." Nhược Hi trả lời đột ngột, không khống chế được âm lượng của mình, có chút suy yếu, đặc biệt không có khí thế.

"Vậy anh sẽ mua cho em món em thích ăn nhất." Nói xong ngắt điện thoại.

Nhược Hi còn bị anh làm cho ngạc nhiên, hoa mắt không biết nói gì.

Khi Mục Ca trái một túi phải một túi bò lên lầu, cảm giác khẩn trương trong lòng mới voi đi một ít.

Từ khi rời đi cho đến bây giờ, đã tám năm, đây là lần đầu tiên anh trở lại, trong lòng có chút lo lắng thấp thỏm, giống như đang mở ra cánh cửa, không biết người trong đó sẽ đón tiếp mình thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Mùi Thuốc Súng Nồng Đậm.

Ở nhà đổi hai lượt quần áo, vẫn cảm thấy mùi khử trùng, do dự suy nghĩ một chút Nhược Hi hôm đó ở cạnh, mình cũng có mùi thuốc và mùi sát trùng, người cảm giác nóng bừng, một lát sau mới chuyển đổi cây gậy chống, từ từ gõ cửa, một chân vừa nhấc, lại rút về, cúi đầu lấy bật lửa châm một điếu

thuốc, hít một hơi.

Đứng ở ngoài hút xong một điếu thuốc, cuối cùng mới có can đảm đi gõ cửa.

Kết quả cửa trước mặt đột nhiên đượcmở ra, anh không đề phòng, bị đập vào đầu, kêu a một tiếng, chao đảo ngã về phía sau. Cây gậy quái ác lại bãi công, mắt thaasi sắp ngã xuống bậc thang, anh lại còn nhớ tới bảo vệ túi đồ ăn.

Nhược Hi theo bản năng đưa tay giúp, không vì cái gì khác, cầu thang này có mười mấy bậc,nếu lần này ngã, chắc chân cũng bị cắt mất.

Lúc này Mục Ca nghĩ không phải cái đó.

Anh nghĩ chính là, cái gậy này cũng thật biết chọn thời điểm, cố tình khiến anh nhụt chí. Vốn đang nghĩ giữ vững độ cao với cô có thể có chút cường thế, ai ngờ, lại cúi đầu xưng thần với cô rồi.

Vì vậy lúc Nhược Hi đưa tay muốn kéo tay anh lại, anh không có kéo tay cô, Nhược Hi không bắt được, chỉ tóm được vạt áo anh, sức lực quá lớn, giống như là bị lôi theo ngã xuống cầu thang.

May Mục Ca phản ứng nhanh. Mở rộng vòng tay ôm Nhược Hi vào trong ngực, dùng thân thể làm tấm nệm, ôm cô lăn mấy vòng, gáy đập mạnh vào cầu thang, nháy mắt đầu váng mắt hoa. Nhược Hi phát hiện anh đau buồn bực kêu lên một tiếng, lập tức tránh ra, chờ lúc hai người vững vàng, vội vươn tay sờ sau gáy anh mới chạm vào anh đã hít một hơi lạnh: "Như thế nào, có phải bị sưng rồi? Á, nếu anh bởi vì vậy mà trở nên ngốc nghếch, em muốn không phụ trách cũng khó." Mục Ca cười khổ.

Nhược Hi bĩu môi "Dẹp đi, trước kia chỉ số thông minh vốn không cao, bây giờ bị đập cũng vậy."

"Trước kia không cao em cũng coi trọng, vậy bây giờ cho anh cơ hội đi!" Mục Ca thừa dịp cháy nhà hôi của, mở miệng.

"Anh đi…." Chữ chết còn chưa nói ra ngoài, bên dưới cầu thang vang lên tiếng bước chân, âm thanh thình lình xuất hiện bên tai, sợ bị hàng xóm nhìn thấy Nhược Hi lăn một vòng nhưng còn chưa kịp đứng dậy, người đã tới trước mặt.

Nhược Hi ngẩng đầu, không khỏi than thở, tại sao lại trùng hợp thế?

Lê Tử Trạm tay trái bó hoa, tay phải cầm giỏ trái cây, mắt sáng như đuốc nhìn một đôi nam nữ đang nằm trên cầu thang.

Sai, là một người nằm, một người nằm sấp lên.

Tư thế mờ ám như vậy.

Mục Âm không tới, nghe nói đi dự tiệc đính hôn chị họ Mục Ca, nên được họ hàng mời đi tiếp khách.

Nhược Hi một mình ở phòng bếp, để hai người đàn ông này ở lại trong phòng khách.

Lâm Húc Thịnh ngồi xe lăn, lấy nước cho Mục Ca và Lê Tử Trạm, không uống, đưa thuốc cho Mục Ca và Lê Tử Trạm, cũng không hút. Cho đến khi ông đột nhiên nói: "Mục Ca, nếu không con đi giúp Nhược Hi một chút?"

Mục Ca mới phá vỡ trầm mặc, lập tức đồng ý đứng lên, không nghĩ Lê Tử Trạm đi theo, cười nói: "Vậy tôi đi xem cô ấy."

Lâm Húc Thịnh sửng sốt một chút: "Vậy thì không được, cậu là khách, tại sao lại để khách đi hỗ trợ đây?"

Mục Ca vỗ vỗ vai Lê Tử Trạm cười nói: "Tôi là người trong nhà, cho nên không cần khách sáo, anh là khách, chỉ cần ngồi đó là được."

Lê Tử Trạm lời nói mang theo hàm ý nhìn Mục Ca: "Cũng không nhất định như vậy, có lẽ tôi so với anh càng thân thiết với cô ấy hơn."

Hai người nói móc nhau, sau đó cùng hướng tới phòng bếp, lúc này Nhược Hi đang liều mạng xử lí cổ gà, sắp xửa làm lộn xộn phòng bếp.

Nhìn thấy những thứ để trên tấm thớt, Mục Ca không đành lòng chứng kiến quay đầu sang chỗ khác, cô gái này sao nhiều năm như vậy còn chưa học được cách nấu cơm, mắt thấy cổ gà đã bị cô băm thành tương mất rồi.

Thật ra thì Lê Tử Trạm cũng bị kĩ thuật xắt rau tinh xảo đến mức nát bét của Nhược Hi làm cho rung đông, nhưng mà vẫn xắn tay áo lên đi tới, "Để anh, em đi bóc hành."

Mục Ca nhíu mày, mặt trầm xuống chống gậy đi qua, cầm lấy thịt nói: "Để anh, em đi bóc tỏi."

Nhược Hi nhất định phải thừa nhận, hai người này quả thật không coi cô là người ngoài nhưng cũng không cần xem cô như hầu gái chứ? Chỉ là nhìn thấy hai người đang giúp mình, hơn nữa vẻ mặt còn không tốt, tốt nhất là chịu thiệt vậy.

Cô để một cái thớt mới trước mặt Mục Ca, Lê Tử Trạm đã giữ chặt cổ gà một tay cầm dao chặt xuống, vừa nhanh vừa mạnh. Mục Ca vừa thấy cũng không cam chịu yếu thế, một bụng tức giận toàn bộ phát tiết lên miếng thịt, cắt cắt băm băm.

Nhược Hi vui vẻ chạy tới cầm hành, rồi lại liều mạng bóc tỏi, thật vất vả mới hầu hạ được hai vị đại gia, tiếp theo đó phòng bếp chỉ còn vang tới âm thanh leng keng, không ai nói một câu.

"Lấy cái đĩa cho anh." Mục Ca quay đầu nói.

"Có rổ rửa rau sao?" Lê Tử Trạm cũng phá vỡ yên lặng.

Nhược Hi đột nhiên cảm thấy buồn bực, nhưng vẫn dè dặt thỏa mãn yêu cầu hai người.

Tiếng đồ ăn xào nấu, Nhược Hi ở sau lưng hai người đàn ông xoa xoa trán.

Đây con mẹ nó rốt cuộc là tuồng kịch nào? Như là đầu bếp tiến hành thi nấu ăn.

Định mặc kệ hai người đàn ông ở trong bếp tự so tài, một mình trở về phòng. Lâm Húc Thịnh nhìn thấy con gái tay không đi vào hỏi: "Sao, không cần con?"

"Có hai người đó gấp gáp hỗ trợ, không cần con phải làm." Nhược Hi hậm hực.

"Như vậy sao được, Mục Ca còn bị thương, con có thể yên tâm." Lâm Húc Thịnh nói.

Đúng vậy, Nhược Hi chỉ có thể nhắm mắt một lần nữa trở về phòng bếp đầy dao kiếm khói lửa, mắt thấy Mục Ca đầu đầy mồ hôi cầm cái muỗng, gậy đặt ở một bên, chống đỡ bằng một chân, còn chân kia thì đang bị băng bó.

Nhìn như vậy, thân là bá sĩ Lâm Nhược Hi không thể khoanh tay đứng nhìn, lập tức ra lệnh: "Anh trước tiên vào phòng khách đi."

Mục Ca quay đầu cười nói: "Không cần" Giọt mồ hôi trong suốt trên trán lóe lên, thoạt nhìn đã biết anh thật sự vất vả.

Nhược Hi hít sâu một hơi, đến chết còn giả bộ, cho đau chết anh đi.

"Đi vào, ba em tìm anh." Nhược Hi miễn cưỡng mở miệng nói dối.

"Chờ anh làm xong cơm đã, để em làm một mình anh không yên lòng." Mục Ca thâm ý, mắt khẽ liếc người bên cạnh một cái.

Nhược Hi cố nén kích động muốn mắng người, cố gắng mỉm cười: "Anh ở một mình chỗ này, em cũng không yên lòng."

Còn chưa ý thức được mình nói cái gì, không khí trong phòng bếp bỗng ngột ngạt khiến cô cảm giác được hình như mình nói sai cái gì, chỉ thấy hai vai Mục Ca hơi rung, nở nụ cười, nói: "Anh biết em nghĩ tới anh, yêu thương anh, không bỏ được anh, em yên tâm, anh cũng vậy quan tâm em, cũng đau lòng vì em, cũng không bỏ được em."

Nhược Hi: "Mục Ca, anh chết đi!"

"Không chết!"

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 57

"Vậy thì cút!"

"Không cút!"

Cái này gọi là liếc mắt đưa tình ư, cô không biết, cô chỉ biết, giờ phút này, nét mặt của Lê Tử Trạm vô cùng kì quái.

Giống như đang tức giận, gương mặt căng thẳng khiến người khác không đoán ra cái gì.

Nhược Hi đột nhiên phát hiện, kể từ sau khi gặp hai người bọn họ, chỉ số thông minh của cô tăng với tốc độ mạnh….

Lùi bước…

Nhược Hi nhiều năm rồi chưa từng anh dũng như vậy. Cô cứng rắn túm cổ áo Mục Ca, nhận tiện kéo luôn cái chân đang tàn tật của anh, cánh tay trái cầm gậy của anh, lôi vào trong nhà.

Mục Ca cười ha ha, phối hợp nhảy cà tưng, giống như đứa bé làm chuyện xấu bị bắt gặp, cười nịnh nọt, ghê tởm. Anh kêu ai da ai da, hình như còn làm như lơ đãng quay đầu lại nhìn Lê Tử Trạm một cái, không biết có phải Nhược Hi cảm giác sai, thoáng chốc, cô không dám xác định là mình có phải đang nhìn thấy Mục Ca thị uy với Lê Tử Trạm.

"Nhìn cái gì, đi vào." Nhược Hi cố làm vẻ tỉnh táo, kéo cánh tay của anh.

"Không có gì, anh muốn nhìn xem món ăn chuẩn bị xong chưa." Anh vẫn cười.

diendanlequydon.com

"Chỉ cần anh không ở trong đó, chuyện gì cũng xong." Nhược Hi cười lạnh nói.

Ngoài dự đoán Mục Ca không cãi lại, anh mím môi cố nén kích động muốn cười nhạo, ngay sau đó thay thế bằng vẻ mặt giảo hoạt, anh từ từ xoay người bất đắc dĩ gật đầu với Lê Tử Trạm: "Còn phải phiền thoái khách phải động thủ, thật không phải với anh, anh xem tôi không tiện, cô ấy lại yêu thương tôi không nỡ để tôi làm."

Mục Ca cười rất khách sáo, nói gần nói xa ám chỉ khiến Nhược Hi tức cắn chặt răng.

"Không sao, tôi cũng cảm thấy anh ở đây cũng không giúp được gì." Lê Tử Trạm nhìn Mục Ca, sau đó lại nhìn Nhược Hi, mỉm cười, mắt khẽ nheo lại.

Đưa Mục Ca vào trong, Nhược Hi mặc tạp dề đi tới phòng bếp, phát hiện Lê Tử Trạm vẫn đang bận rộn, không biết vì sao, trong lòng chột dạ vội cầm cái muôi làm bộ thoải mái: "Kĩ thuật của anh thật tốt, trước kia thường nấu cơm?"

"Trước kia lúc ở nước ngoài, ăn không quen các món ăn Tây, bình thường đều làm đồ ăn." Lê Tử Trạm cúi đầu cắt cà chua, cũng không ngẩng đầu.

"Làm cho mình hay cho bạn gái ăn?" Nhược Hi không có chuyện nói nhảm, nói xong cũng muốn cắn đứt đầu lưỡi mình.

Anh một tay cầm dao một tay giữ cà chua, dừng lại động tác, "Cứ coi như thế đi, nhưng mà nấu cho bản thân nhiều hơn."

Nhược Hi gật đầu sau đó vội vàng tìm bát canh, thật vất vả mới đưa tới tay Lê Tử Trạm, nét mặt anh lại cười như không cười, ánh mắt nhìn vào tay cô rồi chuyển tới gương mặt, như có như không, nhàn nhạt nói: "Em và anh ta tình cảm tốt như vậy, thật sự có chút ngoài dự liệu của tôi."

Anh cười đến mê người, nhưng không biết tại sao Nhược Hi luôn cảm giác thấy ánh mắt anh nhìn cô toát ra hơi thở lạnh lẽo.

Nhược Hi trấn định tâm trạng, miễn cưỡng nói: "Vẫn như vậy, là do anh trước kia đánh giá thấp."

Lê Tử Trạm nhướng mày, trong lòng cô khẽ run.

"Nếu như đây là ý của em,tôi nguyện theo tới cùng." Trên môi anh nở nụ cười.

Nhược Hi có vẻ xấu hổ, cô hiểu rõ ý của anh. Anh nhất định cho rằng, cô cảm thấy vui vẻ vì có hai người đàn ông tranh đoạt, cũng hưởng thụ cảm giác hư vinh. Buồn cười, anh tại sao lại có thể tùy tiện suy đoán suy nghĩ người khác?

"Tôi ở trong lòng anh chính là như vậy? Anh cũng thật hiểu rõ tôi a." Không muốn trở mặt, Nhược Hi đành phải nỗ lực tỏ vẻ không có chút biểu cảm giảm bớt tình trạng xấu hổ, tay bắt đầu đánh trứng gà.

Lê Tử Trạm mím môi gắt gao nhìn Nhược Hi, cuối cùng mới thở một hơi nói: "Tôi không hiểu em, bởi vì tôi phát hiện, tuy rằng đã biết em nhiều năm trước, nhưng thật ra tôi gần đây mới bắt đầu hiểu rõ em."

Động tác quậy trứng gà của Nhược Hi ngừng lại, ngừng trong một thời gian thật lâu, mới nhỏ giọng nói: "Cho nên, tôi có rất nhiều việc mà anh không rõ ràng, tốt nhất không nên kết luận bừa."

Từ trong phòng bếp ra ngoài, hai người bọn họ bưng hai chén và mâm, sắp xếp bàn ghế, sau đó đẩy Lâm Húc Thịnh tới bàn ăn, mỗi người tự tìm vị trí, Mục Ca không chút do dự ngồi bên phải Nhược Hi, nụ cười Nhược Hi lập tức cứng đờ, sau đó Lê Tử Trạm mặt không đổi ngồi bên trái Nhược Hi, càng khiến cô khẩn trương. Ngồi không yên Nhược Hi vội vàng đứng lên nói với ba: "Những món ăn này không có công của con, chủ yếu là do hai đầu bếp này, ba nếm thử một chút xem."

Lê Tử Trạm trầm mặc cúi đầu nhấp một chút rượu trắng, đó là rượu đã lâu năm của Lâm Húc Thịnh, ra lệnh Nhược Hi rót cho bác sĩ Lê. Nhược Hi quay người lại muốn rót cho Mục Ca, nhưng thấy cây gậy bên người anh lại quay trở lại.

Vừa nói xong, trên bàn ăn đột nhiên lạnh xuống, Nhược Hi kẹp giữa hai người, ăn không thấy ngon, bên trái một người, là Lê Tử Trạm làm món bò sốt tiêu, bên phải là Mục Ca làm món rau xào.

Bên cạnh hai người toát ra vẻ cứng rắn, nếu không phải biết rõ tình hình, Nhược Hi đúng là thành khẩn đề nghị hai người bọn họ làm BL thôi, dù sau phong cách giống nhau tương đối dễ dàng khai thông tình cảm.

Nhưng bây giờ đầu sỏ gây nên là cô, cũng không thể dễ dàng qua ải như vậy.

Lâm Húc Thịnh cũng ở đây, dường như cũng nhận ra không khí kì lạ lại có điều suy nghĩ nhìn ba người.

Không khó nhìn ra bác sĩ Lâm có ý theo đuổi Nhược Hi, nhưng là Mục Ca lại ở giữa đảm đương nhân vật gì khiến ông khó xác nhận. Mục Ca và Nhược Hi cùng nhau lớn lên, tình cảm thân mật so với bạn bè tốt hơn nhiều, nhưng bây giờ biểu hiện của Mục Ca lại khong giống như là chị em, hay đơn giản như bạn bè, Lâm Húc Thịnh nghĩ lại lời Mục Âm nói hôm đó, càng thêm xác định suy đoán của mình.

Có lẽ, đã xảy ra chuyện gì đó mà ông không biết?

Làm sao lai náo thành như vậy?

Cứ như vậy bữa cơm trưa trôi qua, tất cả mọi người đều cảm thấy không thoải mái, thức ăn thừa lại không ít. Nhược Hi đứng dậy thu dọn, Lê Tử Trạm đứng lên cáo từ, Lâm Húc Thịnh bảo Nhược Hi đi tiễn, Nhược Hi xoa xoa tay rồi gật đầu một cái.

Mục Ca muốn đứng lên ngăn cản bọn họ cùng nhau ra cửa, lại bị Lâm Húc Thịnh gọi: "Mục Ca, tới đây nói chuyện với chú Lâm, chúng ta đã lâu không gặp."

Mục Ca im lặng, Nhược HI lập tức ra ngoài mở cửa, chờ nói lời tạm biệt với Lê Tử Trạm, mới nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Hai người một trước một sau xuống lầu. Lê Tử Trạm đi bộ rất nhanh, bước chân tương đối dài, Nhược Hi mặc dù cao chân dài nhưng vẫn không theo kịp bước chân anh, đi được một lát, Lê Tử Trạm mới quay đầu lại, phát hiện Nhược Hi đứng ở phía xa thở hồng hộc.

"Thật xin lỗi, tôi không chú ý em theo không kịp." Lê Tử Trạm nói có vẻ thành khẩn, Nhược Hi lại viện cớ lí do nghĩ anh có chút bất mãn.

Nhược Hi theo kịp, anh mới mặt đối mặt dừng lại, cô bị ánh mắt của Lê Tử Trạm nhìn khiến mất tự nhiên, vừa định nói lại bị ôm chặt trong vòng tay của anh, cánh tay của anh siết chặt lấy cô, dường như muốn rút hết không khí trong phổi của cô.

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

"Thật ra thì, tôi không cần phải đối diện với tình huống buồn cười thế này, ở lại, chỉ là muốn nhìn xem, rốt cuộc em nghĩ gì." Lê Tử Trạm như có như không thì thầm bên tai cô.

Ở trong ngực anh, thân thể Nhược Hi lập tức mềm nhũn, suy nghĩ hỗn loạn.

"Anh có ý gì?" Nhược Hi lập tức mở miệng.

"Em luôn mơ hồ không rõ, không quyết định nên rẽ lối nào. Nếu không cho em chút lửa, em vinxhv iễn sẽ mãi do dự." Lê Tử Trạm thoải mái cười một tiếng, "Em đã chậm như vậy, cứ coi như anh là kẻ ác cũng được, có lẽ châm một ngọn lửa, em sẽ biết, nên lựa chọn thế nào."

Nhược Hi nghe lời anh nói, tựa như bản thân mình đang nằm mơ, cân nhắc lại ý tứ của anh, cô luôn luôn do dự sao, vì sao cô lại không có cảm giác? Cô thừa nhận cô hi vọng tất cả mọi người đều được thoải mái, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến, làm như vậy nghĩa là do dự, đối với ai cũng không công bằng.

Lê Tử Trạm rất tốt, cũng rất ưu tú, tuổi của anh có thể khiến cuộc sống của cô an ổn, nhưng hai người công việc giống nhau, cá tính mạnh mẽ khiến cô không xác định được cuộc sống sau này. Mục Ca tuổi còn nhỏ, lời nói lại nửa thật nửa giả, cô không thể tin được lời hứa "Thiên trường địa cửu" trong miệng anh. Nhược Hi biết mình không thể không có chút kiêng kị mà hưởng thụ tình yêu ngọt ngào, hôn nhân của cô tất nhiên liên quan tới gia đình. Con đường tương lai rất khó đi, mặc kệ ai cũng được, phải là người có thể gánh vác với cô. Cô không có thời gian và tinh lực đi phân tích cái nào mình thích hơn, cô có thể phân tích trong cuộc sống của mình ai là người thích hợp hơn.

Vì vậy, do dự là điều không tránh khỏi. Tình nguyện do dự cũng không nguyện ý phạm phải sai lầm, đó là điều mà một người phụ nữ ba mươi tuổi nghĩ về hôn nhân.

"Thế nào, còn không quyết định được?" Anh nhẹ giọng nói bên tai cô.

"Lê Tử Trạm, có lẽ tôi rất ích kỉ, tôi không biết con đường tương lai kia đối với tôi có thích hợp không, quyết tâm không phải chỉ nói là được. Sau lưng tôi còn có gia đình, mỗi bước đi của tôi đều phải nghĩ tới điều đó. Tình yêu đối với tôi đó là một điều xa xỉ, tôi muốn rất nhiều cũng muốn có người san sẻ gánh nặng sau khi kết hôn."

Lê Tử Trạm lẳng lặng nhìn cô, " Em sợ tôi không thể cùng em gánh vác gia đình sao?"

“Phải, công việc của chúng ta cũng là gánh nặng, mâu thuẫn này căn bản không thể giải quyết.” Nhược Hi vô lực gật đầu.

Bác sĩ không có ngày nghỉ, di động luôn luôn mở 24h. Không có thời gian giải trí, không có thời gian làm bạn với con, không có đủ thời gian ngủ, muốn nghỉ ngơi cũng khó, lúc nào cũng có áp lực công việc, thậm chí khi người thân bị bệnh nặng cũng phải duy trì gương mặt lạnh lùng mà đối xử. Một người là bác sĩ, còn có thể để người bạn đời của mình chịu hi sinh, nếu cả hai đều như vậy, thì lựa chọn hi sinh người nào?

“Thử cũng không thử đã buông tha, đây không phải là biểu hiện của người làm nghề y.” Lê Tử Trạm cười cười.

“Biết rõ không thể nào sao còn thử nghiệm, chẳng lẽ bởi vì thích cảm giác đau khi bị va vào tường?” Nhược Hi muốn thoát khỏi ngực của anh.

“Là bởi vì em sợ va phải vách tường, hay bởi vì anh ta?” Lê Tử Trạm ý vị sâu xa nhìn ánh mắt cô,muốn nói lại thôi.

Trong lúc nhất thời Nhược Hi đột nhiên có cảm giác tức giận, giống như tâm sự sâu kín bị người ta vạch trần.

“Chuyện này không liên quan tới anh.” Nhược Hi tức giận nói.

“Thật sao?” Lê Tử Trạm lẳng lặng nhìn cô, “Vậy là do em chột dạ không chịu thừa nhận?”

Lần này Nhược Hi hoàn toàn nổi giận, thoát khỏi bàn tay anh, “Lê Tử Trạm, anh đừng quá đáng.”

Anh quay đầu nhìn về phía cửa sổ Lâm gia, nhàn nhạt cười, “Lâm Nhược Hi, em thế mà lại hại chết anh.”

“Hả?” Nét mặt Nhược Hi vẫn như vậy, dáng vẻ tức sùi bọt mép còn chưa thu về.

Cuối cùng, Lê Tử Trạm vẫn không giải thích câu nói kia nghĩa là gì, lập tức lái xe rời đi.

Nhược Hi sững sờ tại chỗ suy nghĩ một lúc lâu, mới chậm rãi nhìn theo phương hướng Lê Tử Trạm vừa nhìn, ánh mặt trời khúc xạ lên cánh cửa thủy tinh rạng rỡ chói mắt, rèm cửa sổ vừa dày vừa nặng từ phía dưới nhìn lên như màu trái hạnh, mang theo chút chua xót.

Nhược Hi hoảng hốt thu hồi tầm mắt, hồi tưởng gương mặt Mục Ca sau cửa sổ còn tỏa ra nụ cười.

Nhưng là khoảng cách quá xa, mơ hồ, nhìn không rõ, Nhược Hi thật mong không có cái gì xảy ra, sau đó làm như chẳng có gì, lên lầu đưa Mục Ca về.

Nhưng lúc bước chân lên bậc thang, lại phát hiện chân không còn sức lực.

“Lòng của mình, đến rốt cuộc là như thế nào?” Nhược Hi suy nghĩ.

Cô thật sự rất muốn nghiêm túc, mỗi ngày hưởng thụ cuộc sống. Cô cũng rất muốn hiểu rõ bản thân mình sẽ lựa chọn ra sao, đối mặt thế nào.

Nhưng là, không phải bây giờ.

Hi vọng hai người họ cho cô chút thời gian, tất nhiên, nếu không cho, thì cứ như vậy trực tiếp rời đi, cũng tốt.

Như vậy, cô, hay là Lâm Nhược Hi từ trước, tất cả đều không thay đổi.

Chuyện tình cảm mọi việc, cũng không hề thay đổi

Mục Ca đứng bên cửa sổ như người mất hồn, Lâm Húc Thịnh gọi anh mấy lần anh mới nghe thấy, rồi lại làm như không có chuyện gì ngồi xuống nói chuyện phiếm với Lâm Húc Thịnh.

Lâm Húc Thịnh cũng chẳng nói chuyện gì, chỉ là hỏi cuộc sống ở nước ngoài thế nào, sức khỏe ba anh. Mục Ca trong bụng đầy tâm sự, cho nên hỏi một đằng trả lời một nẻo, Lâm Húc Thịnh nghĩ nhiều năm xa cách anh vẫn còn chưa thích ứng được, nên không chú ý. Mục Ca đột nhiên nhớ tới rubik mà mình đưa cho Nhược Hi vội tìm cớ tới phòng cô, tìm một lúc, sau đó sờ dưới gối, mới thấy khối rubik và một cuốn sổ.

die»nd‹‹-ank«equ»yd«on

Anh mở ra, là nhật kí, bên cạnh có một tấm hình. Mục Ca nhớ, Nhược Hi không thích ghi nhật kí, trừ phi có chuyện lớn, một năm viết cũng chẳng được mấy tờ, lúc nào thì đã có thêm thói quen này?

Khi rút tấm hình ra, thế mà lại giống như tấm hình anh cất giữ, đúng là lúc sinh nhật của Nhược Hi, phía trên là mấy người bạn vây quanh cô gương mặt tươi cười. Tò mò, anh chậm rãi ngồi xuống, đưa tay mở trang nhật kí. Động tác rất nhẹ, giống như biết mình đang cầm một loại bí mật thật lớn, rất cẩn thận.

Lúc mở ra, những dòng chữ dày đặc chen lấn, có chút lộn xộn, không phân rõ được, Mục Ca cố gắng nhìn, những chữ nhận ra ngày càng nhiều, tay có chút run run.

“Từ sau khi chúng ta hôn nhau, hình như đã có chút thay đổi. Em rất muốn rời khỏi anh, nhưng lại luôn lấy cớ để đi về nhà, sau đó lại cẩn thận từng li từng tí giả bộ không làm sao cả, cố gắng làm ra vẻ thoải mái đùa giỡn cùng anh. Em khong biết anh nghĩ như thế nào, nếu thật sự như vậy, có thể anh là

người giỏi diễn trò nhất, em không dám nghĩ rằng lời nói của anh là chân thật. Có lẽ, có lẽ anh quá nhỏ, gần như không hiểu gì, hoặc cũng chẳng để tâm tới những thứ này, cũng có thể, anh đang ở giai đoạn chập chững cảm nhận tình yêu, chờ thời gian trôi qua, anh sẽ không còn hứng thú nữa. Thật ra thì, em cũng không xác định được bản thân có thích hay không thích anh, tất cả chỉ là ý niệm bất chợt nảy ra trong đầu mà không thể che giấu mà thôi. Thật ra thì, không phải chỉ anh còn nhỏ, mình cũng chưa trưởng thành, cho nên, sẽ để những thứ đó qua đi. Có lẽ, nụ hôn đó chỉ là một hiểu lầm đẹp đẽ."

die»nd‹-ank«equ»yd«on

Phía trên không có ngày tháng, Mục Ca nhíu mày, mới hiểu được đoạn nhật kí này viết vào ngày nào, khi đó Nhược Hi tập quân sự về, lúc đó người phơi nắng nên da đen giống như người Châu Phi, cô vỗ vỗ vai anh còn giành quả táo trong tay anh, thấy cô dáng vẻ điềm nhiên như không có việc gì, anh còn nghĩ cô không để ý tới nụ hôn kia, thì ra là….

Lật mấy trang nữa, lại một đoạn nhật kí không ghi ngày tháng.

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59

"Càng tiếp xúc, em càng sợ. Anh căn bản chỉ là một đứa trẻ, mà em, đã cảm giác mình đã trải qua nhiều đau khổ, anh mặc dù chưa từng nói "anh thích em" nhưng em có thể nhìn ra được, nhưng là, không dám suy nghĩ nhiều. Tình cảm ban đầu thật đẹp, không nên xảy ra giữa chúng ta, ít nhất em nghĩ như vậy. Nhưng mà anh lại có thể nhớ tới sinh nhật em, em thật sự rất vui mừng. Anh mua cho em gấu Teddy, em chỉ có thể lừa gạt nói là bạn học tặng. Không biết tương lai chúng ta có cần phải che giấu như vậy nữa không, giống như mình đang làm chuyện người khác không thấy được, bây giờ em hoàn toàn đoán được, tương lai nếu hai chúng ta tiến tới với nhau, cuộc sống cũng chỉ là một mặt, một mặt u ám."

Mục Ca châm điếu thuốc, ánh lửa nho nhỏ sáng lên trong mắt anh, lại lật vài tờ.

"Ba của Mục Ca gửi thư hi vọng anh có thể qua đó, tôi hôm qua mọi người cùng nói chuyện, ba hi vọng Mục Ca có thể suy nghĩ thật kĩ, nhưng anh lại không hề do dự cự tuyệt ngay tại chỗ. Thật ra thì dưới mặt bàn, anh một mực dùng sức tóm chặt tay mình, ai cũng không phát hiện. Mình nghĩ Mục Ca không đi Mĩ một nửa nguyên nhân là do mình. Mình cũng rất ích kỉ, cũng không hi vọng anh rời đi, nhưng lại không thể nói rõ lí do thích đáng, chỉ có thể gật đầu phụ họa theo ý ba. Mục Ca không hiểu, trừng mắt nhìn mình một cái, mình lại vì anh tức giận mà vui mừng. Nói thật, thái độ của anh kiên quyết như vậy, có chút ngoài dự tính của mình, chẳng qua mình vẫn hi vọng nhìn thấy, vẻ mặt mẹ anh thì không tốt chút nào, dù sao người hi vọng Mục Ca đi du học nhất chính là bà, cơ hội này rất khó có được, bỏ đi quả thật là có chút tiếc nuối."

"Lần này muốn không đi Mĩ cũng không được rồi, lúc mình và anh ôm nhau đã bị mẹ anh nhìn thấy, vì vậy sáng sớm hôm nay có cuộc gọi đường dài của ba anh, nói đã tìm được trường học cho anh, không đi không được. Cái tiếng nói gầm gừ trong ống nghe truyền tới, khiến toàn thân mình phát run, Mục Ca dùng sức che ống nghe không muốn âm thanh truyền ra, khớp xương ngón tay cũng trắng bệch, nhưng mình vẫn có thể nghe thấy. Mình không biết có phải là mẹ anh đã nói gì với chồng trước, tóm lại, Mục Ca cuối cùng cũng đồng ý đi Mĩ. Một phút đó khi anh gật đầu, mình cảm thấy trái tim muốn ngưng đập, nhưng vẫn cố làm ra vẻ thoải mái mỉm cười chúc mừng anh, đối mặt với ánh mắt bi thương của anh, mình cố gắng bình thản, hoàn toàn bỏ rơi sự lưu luyến của anh. Bởi vì mình biết, sau này gặp lai mình và anh sẽ thành người xa lạ, anh chỉ là một người không liên quan tới mình, anh đi lần này, ít nhất phải bốn năm, lúc trở về cũng chỉ là gặp gỡ người quen, sẽ không ở lại lâu."

Anh từ từ đọc câu nói sau cùng, từng chữ từng câu sao mà thê lương. Khi đó anh trách cô không giữ anh lại, lúc cô biết anh sắp rời đi cũng vẫn ở trường học, đó là điều anh không thể lí giải, có lẽ, đúng như trong nhật kí cô đã viết, anh quả thật còn nhỏ, khi đó tất cả tình cảm tâm sự cũng chỉ quy kết lại một câu, "Anh, rốt cuộc có yêu em không? Nếu như yêu, anh đã nói."

Không biết, trên đời này có mấy lời không cần phải nói, không nói, so với nói còn đau thương hơn.

"Sau khi anh rời đi, mình không cầm bút viết nhật kí nữa. Rất nhiều việc đều theo thời gian trôi đi bình thản, không có anh cuộc sống cũng chẳng có gì đặc sắc, cũng lười viết tâm sự. Anh đi một năm, một cuộc điện thoại cũng không gọi, mình cũng không dám gọi cho anh, chỉ sợ ảnh hưởng tới quá trình học tập của anh, có lẽ anh đã tìm được thế giới rộng lớn, còn mình, dần dần sắp bị quên lãng, dần dần biến thành quá khứ."

"Sau khi ba gặp chuyện không may, mình cùng bà tiếp xúc rất lúng túng, mình không thể có sắc mặt tốt với bà, cũng không thể giữ vững tôn kính như trước. Có lẽ trong lòng mình trách bà, trách bà bắt Mục Ca rời đi, trách bà làm hại ba. Cô đi qua bệnh viện vài lần, trở về khóc nức nở, các cô trách mình đối xử với Mục Âm quá khoan dung, đối với một người phụ nữ gần như hại chết ba mình còn dễ dàng tha thứ, sống cùng một nhà, quả thật là người không phân biệt tốt xấu. Mình không giải thích, cũng không muốn giải thích, nhưng mà, chỉ để mặc các cô đi nói với bà, hi vọng bà có thể rời đi, không hề có ý định ngăn cản. Tương lai Mục Ca có thể rất hận mình… mình biết. Có lẽ nhờ biến cố lần này, mình và anh cũng chẳng có cơ hội gặp nhau nữa. Dù sao, với quan hệ của hai người, mình không dám hi vọng anh tha thứ. Thật không nghĩ tới, thì ra chúng ta bắt đầu từ nơi này, mà vừa đi đã không còn cơ hội quay lại."

Về sau, nhật kí viết rất nhiều lời vô ích, có vài tờ chỉ có ngày không có viết gì hết, Mục Ca nghĩ cô chỉcó điều muốn nói mà thôi, chậm rãi lật tiếp, sợ bản thân bỏ lỡ tâm sự của cô, cho đến cuối cùng mới nhìn đến một tờ chữ viết vội vàng:

"Mục Ca đã trở lại, vào đúng thời điểm mình muốn quên hết mọi thứ. Vốn nghĩ sẽ kích động, kết quả lại không có. Yêu hay không, mình cũng không rõ.

Thật ra thì khi đó hai người vốn như hai đứa nhỏ, người không có ba, người không có mẹ, dễ dàng tạo thành một tình cảm. Hôm nay, điều mình phải cân nhắc quá nhiều. Cho nên khi anh cọt nhả nói, để chúng ta bắt đầu lại từ đầu, mình lựa chọn lùi về sau, không dám nghĩ nhiều. Tuổi của anh, hào hoa phong nhã, mà mình là tới giai đoạn tìm kiếm hôn nhân để giảm bớt gánh nặng bản thân, anh miệng lưỡi ngày càng trơn tru, cách xa với yêu cầu tìm đối tượng kết hôn của mình, Anh thật sự không hiểu một người phụ nữ ba mươi tuổi muốn gì, cho rằng mình nửa đùa nửa thật rất thú vị. Thật ra thì, trong lòng mình chỉ cần một câu, một câu khẳng định cam kết, một câu cam kết của người đàn ông trưởng thành. Để mình biết, mình không cần phải lo lắng cho tương lai, bởi vì sau lưng mình vĩnh viễn có bờ vai kiên cố của anh, để cho mình biết, bất cứ lúc nào, lời nói của anh là hi vọng để mình chống đỡ. Đáng tiếc, anh không biết, anh cũng không làm được. Thật ra lựa chọn tốt nhất đã đặt trước mắt mình, mình vốn không nên do dự nữa, nhưng mà không hiểu vì sao, mình lại không có chút sức lực nào để bước chân về phía mình đã chọn. Có lẽ, mình còn thiếu một lí do, một lí do để mình quyết định làm ra hành động đó."

Nhược Hi ở bên ngoài chần chừ hồi lâu, lúc lên lầu bước chân thật ch ậm, lúc mở khóa bởi vì tâm trạng nặng nề thậm chí lúc đẩy cửa ra còn nín thở.

Không biết lúc nãy Mục Ca thấy một màn đó sẽ nghĩ như thế nào, cô vừa nghĩ vừa đẩy cửa, lại phát hiện anh đang ngồi trên giường mình giống như đang nhìn cái gì, từ ngoài cửa cô có thể nhìn thấy gò má anh, khác với vẻ đùa cợt thường ngày mà lại có chút nặng nề.

Nhược Hi tựa đầu bên cửa, không biết nên vào hay rời đi.

"Trở lại?" Mục Ca không xoay người, mặt vẫn không quay lại, một lúc lâu mới nói: "Lai đây đỡ anh dậy được không?"

Cô chậm rãi tới gần, anh vẫn ngồi trên giường trầm mặc không nói.

"Em thật ngốc." Anh nhẹ giọng nói.

Nhược Hi đột nhiên cảm thấy lời nói của anh khiến đáy lòng thật chua xót, cố gắng che đậy, cô kéo cánh tay anh: "Anh mới ngốc."

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

Mục Ca đột nhiên đứng lên dùng sức ôm chặt lấy cô, vội vàng không kịp chuẩn bị, lại dùng toàn lực như vậy, ngay tiếp theo hai tay Nhược Hi bị buông thõng dưới thân. Anh nâng mặt cô lên dùng sức hôn, giống như đang tuyên cáo tâm ý của bản thân mình, hai cánh tay anh ôm cô thật chặt, siết chặt bả vai cô, muốn mượn hành động này để chứng minh, chứng minh anh đã hiểu lòng cô.

Hô hấp của Nhược Hi hoàn toàn bị anh đoạt lấy, chỉ có thể ngây ngốc nhìn chân mày đang nhíu chặt của anh, sự rung động chân thật được che giấu dưới lông mi.

Rốt cuộc anh buông cô ra, hai mắt nhìn cô, trong mắt anh đều là gương mặt sợ hãi hoang mang của cô, và đôi môi tái nhợt. Anh lộ vẻ sầu thảm cười một tiếng, "Nhược Hi, anh yêu em, cho nên anh sẽ không để em một lần nữa rút lui."

Có một giọt nước mắt nóng hổi rơi trên gò má cô, chậm rãi rơi xuống, khiến trái tim cô sợ run.

Anh chật vật quay đầu ra chỗ khác không muốn cô nhìn thấy nước mắt của mình, vẫn tiếp tục nói: "nếu như một trong hai chúng ta phải thay đổi mới có thể ở chung một chỗ, như vậy, để anh thay đổi, tóm lại anh sẽ không buông tha em."

Lại một giọt nước mắt nữa rơi xuống, ướt nhẹp gương mặt của Nhược Hi, là nước mắt nhiều năm của cô.

Anh cúi đầu hôn lên nước mắt cô, đôi môi mềm mại áp áp, mỗi một lần hôn xuống giống như xóa tan cái lạnh trong tâm cô. Anh lẩm bẩm nói: "Anh sẽ ở phía sau em cho em bờ vai vững chắc chống đỡ cho em, chỉ cần em cần, anh sẽ lập tức xuất hiện trước mặt em, vĩnh viễn không rời."

Cô đã không còn nhìn rõ vẻ mặt anh, sương mù ngăn cản tầm mắt. Cô chần chừ đưa cánh tay lên, ôm lấy anh, cảm nhận tất cả không phải là mộng mà là chân thật, lúc sau mới dám dùng sức ôm lấy ấm áp thuộc về mình, hưởng thụ cảm giác ấm áp.

"Không cho em có suy nghĩ khác, toàn bộ mọi chuyện giao cho anh. Anh sẽ chứng minh cho em xem, tuổi tác không thành vấn đề, cuối cùng chúng ta nhất định sẽ ở chung một chỗ." Anh nhỏ giọng hứa hẹn bên tai cô.

Trong đầu cô hoàn toàn trống rỗng, chỉ có thể theo bản năng nắm chặt bờ vai anh, anh kiên định đứng trước mặt cô, tham lam hấp thu toàn bộ hơi thở của cô, cô khẽ run khiến ý nghĩ muốn bảo vệ cô càng thêm kiên định.

"Ầm!" Hình như có tiếng đồ vật bị đổ, làm chấn động sàn nhà, cũng làm chấn động hai người đang ôm nhau thật chặt.

Nhược Hi như người trong mộng vừa tỉnh, dùng sức đẩy Mục Ca, sau đó vội vàng chạy ra cửa.

Ngoài cửa, Lâm Húc Thịnh đang bị ngã xuống đất.

Nhược Hi gần như là phản xạ có điều kiện nhào qua, muốn kéo ba dậy, lúc này Mục Ca cũng tới, lại phát hiện thiếu sự giúp đỡ của anh, cô cũng có thể làm được thuận lợi.

Có lẽ, tám năm qua, cô vẫn như thế, độc lập một mình gánh vác gia đình, anh từ từ đặt cây gậy xuống, không thể làm gì khác hơn là đi vào nhà vệ sinh cầm khăn lông mang vào phòng, lúc này Nhược Hi đã đỡ ba lên giường, kiểm tra huyết áp, kiểm tra vết thương, động tác làm một mạch thuần thục, mà anh thì ngồi bên giường, giúp chú Lâm lau mồ hôi đang chảy trên trán.

Sắc mặt Nhược Hi nặng nề, kiểm tra mọi thứ bình thường mới thở dài một hơi, nắm chặt tay ba, gạt nhẹ mái tóc trước tránh ba, nhẹ giọng hỏi: "Ba, Huyết áp của ba bình thường, ba có cảm thấy tim khó chịu không?"

"Ba không sao, mới vừa rồi muốn đi vệ sinh, vừa đi lại cảm thấy chân như nhũn ra, mới bị ngã." Lâm Húc Thịnh miễn cưỡng cười cười, nhìn Mục Ca nói: "Mục Ca à, con xem, chú Lâm bây giờ giống như người tàn phế, ngay cả tới nhà vệ sinh cũng bị ngã."

"Chú Lâm, chú đừng nói vậy, về sau cẩn thận một chút là được." Mục Ca ân cần cười, cầm tay Lâm Húc Thịnh.

Ánh mắt Lâm Húc Thịnh nhìn Mục Ca rồi nhìn con gái, sau đó dừng thật lâu trên mặt hai người, giống như suy nghĩ làm thế nào để mở miệng, nhưng rồi lại buông tha, cười nói: "Nhược Hi, con đưa Mục Ca về đi, chân nó bị thương sợ không có lái xe tới."

"Không cần, cháu tự về, để Nhược Hi… chị ở lại chỗ này chăm sóc chú thôi." Mục Ca vội vàng đứng lên chuẩn bị rời đi, Lâm Húc Thịnh lắc đầu một cái, nói Nhược Hi, "Con tiễn cậu ấy, đi về."

Trong lòng vốn căng thẳng vì lo cho ba, giờ thấy ba bình thường đáy lòng cũng nhẹ đi một chút, quay đầu nhìn Mục Ca, lại nhìn ba, nhìn thấy ba cười nhẹ nhàng, trong lòng nghĩ thầm có chút may mắn.

Có lẽ, ba không phải vì nhìn thấy mình và Mục Ca hôn nhau mà ngã, thật tốt.

"Ba, vậy con sẽ trở về thật nhanh, con để điện thoại ở cạnh ba có chuyện gì lập tức gọi cho con." Nhược Hi vỗ nhẹ tay ba dặn dò.

"Con xem đi càng lúc con bé càng giống như bà quản gia, chuyện gì cũng để tâm, coi chú như là đứa nhỏ." Những lời này là nói với Mục Ca, Lâm Húc Thịnh ý vị sâu xa thở dài nói.

Mục Ca sửng sốt một chút như có điều suy nghĩ, rồi gật đầu một cái.

Lúc Mục Ca và Nhược Hi rời đi, Lâm Húc Thịnh vẫn cố chống người lên vẫy vẫy tay với hai người, chờ lúc cửa chính khóa lại cạch một tiếng, thì đôi tay đột nhiên mất sức lực ngã xuống giường, nặng nề thở dài hai cái, cười khổ.

"Không ngờ, thật không nghĩ tới…."

Lúc lái xe Nhược Hi đối mặt với Mục Ca Nhược Hi cố ra vẻ bình tĩnh. Tình cảm hai người đột nhiên lại mãnh liệt như vậy, khiến cho cô có cảm giác như trong mộng, ngược lại biểu hiện của Mục Ca lại bình thản ung dung, giống như mọi chuyện đều là đương nhiên.

"Anh!"

"Em!"

Cả hai người đồng thời mở miệng, Nhược Hi nhìn thẳng vào ánh mắt Mục Ca: "Anh nói trước đi!"

"Những lời anh vừa nói đều là thật, không phải là nhất thời xúc động mới nói ra." Mục Ca trịnh trọng đặt tay lên tay Nhược Hi, nhiệt độ nóng bỏng khiến đầu óc Nhược Hi choáng váng.

"Ừm." Mắt thấy Nhược Hi không phản ứng gì với lời nói của mình, Mục Ca mới ngượng ngùng tìm cái cớ, "Nếu em không đồng ý, anh cũng chỉ có thể mặt dạn mày dày tiếp tục dây dưa, dây dưa cho tới khi em đồng ý mới thôi. Nhưng mà anh sợ bám em quá em lại nghĩ anh còn nhỏ, không thể gánh vác trách nhiệm với em."

Cô vẫn không trả lời.

Mục Ca mỉm cười che dấu sự bối rối của mình nói: "Cho anh câu trả lời được không, em mà không phản ứng nữa anh thật sự cảm thấy rất xấu hổ."

Anh trẻ con làm nũng khiến cô buồn cười, nỗi lo lắng cho ba vừa nãy cũng được xua tan đi một chút, cô bĩu môi: "Da mặt anh dày đến mức có thể dùng chống đạn, còn biết xấu hổ? Em sớm nói Bộ Quốc Phòng nên mời anh đi tới để nghiên cứu, dùng chất liệu nào đó tương đương với da mặt của anh để làm vỏ ngoài xe tăng, chiến tranh quân sự trong tương lai, quân ta sẽ bách chiến bách thắng."

Mục Ca bị cô đả kích, lại cười nói: "Sợ? Biết sợ mau đồng ý làm bạn gái anh."

Nhược Hi liếc anh một cái, "Làm ơn, lừa gạt phụ nữ cũng phải có điều kiện tốt mới được, đầu năm nay tin đàn ông chi bằng tindầu gối mình còn hơn."

diendanlequydon. com

Anh nghe lời cô nói lại mỉm cười: "Tất nhiên những lời này là sai, đầu gối không thể bằng đàn ông, bởi vì nó không thể hôn môi với em."

Nhược Hi suýt chút nữa sặc nước miếng nói: "Anh đúng là, sao trong đầu toàn tư tưởng đen tối?"

Mục Ca lại chu miệng, "Cũng phải xem là xấu xa với ai, đối với người con gái mình yêu thì đó là chuyện đương nhiên." Anh quay mặt lại cười xấu xa, thừa dịp qua khúc cua, dán sát vào mặt cô

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Hơi thở nóng bỏng của anh phả tới, Nhược Hi thấy mặt nóng bừng, nắm chặt tay lái lớn tiếng quát: "Đừng lộn xộn, đang tới khúc cua, em còn chưa muốn chết đâu."

Mục Ca vẻ mặt vô tội nói: "Anh lấy cái này, cả đầu em lúc nào cũng nghĩ tới chuyện xấu?" Dứt lời anh ngồi ngay ngắn lại tay còn cầm khăn giấy.

Nhược Hi ý thức được anh đang đùa giỡn mình hận không thể thắng gấp cho anh ngã chết. Nhưng đồng thời qua kính chiếu hậu cô nhìn thấy gương mặt mình ửng hồng khóe miệng đang nở ra nụ cười.

Cô sững sờ bị anh lợi dụng hôn một cái lên gò má, cảnh tượng trong kính chiếu hậu khiến cho trái tim cô loạn nhịp.

"Được rồi, anh thỏa mãn em. Em đã hi vọng anh hôn em như vậy, anh nhất định thức thời dâng hiến." Mục Ca cúi đầu xuống ở bên tai cô thì thầm.

Nhược Hi thu hồi ánh mắt, mất tự nhiên oán giận một câu: "Miệng lưỡi trơn tru." Rồi sau đó không nói gì, coi như là cam chịu hành động của anh.

Bất giác, trái tim như có một luồng nhiệt nóng bỏng, khối băng nhiều năm đã có một vết nứt.

Có lẽ, có thể thử một chút, dù sao bây giờ cũng không giống trước kia, khi đó anh và cô đều là học sinh, tuổi tác chênh lệch khá lớn, hiện tại hai người đã có công việc, như vậy vấn đề tuổi tác hình như cũng không phải là quá quan trọng.

Nhược Hi thở phào một cái, trong lòng có chút kiên định, không bằng thử một chút, dù sao mình cũng không tổn thất cái gì.

Ít ra, còn có thể hưởng thụ trai đẹp thân thể thanh xuân đúng không?

Nhược Hi cuối cùng cũng được như ý nguyện, được nghỉ đông, mười ngày không nhiều lắm nhưng một chuyến đi chơi như vậy là đủ, Mục Ca đã sớm tính toán ngày nghỉ của cô, nói muốn hai người đi ra ngoài bồi dưỡng tình cảm. Nhược Hi đối với người nào đó mặc dù đã thoát khỏi cái gậy chống, nhưng bước chân di chuyển vẫn còn chậm không có hi vọng quá lớn, chỉ là lúc Mục Ca xuất hiện quả thật là dọa cô giật mình.

Phóng khoáng, tây trang thành thục, áo sơ mi tùy ý phối hợp với cà vạt sọc, mỉm cười tủm tỉm đứng cạnh xe, từ xa nhìn thấy cô vội vàng ngoắc tay.

Gương mặt đẹp trai khí thế bức người khiến Nhược Hi có chút khẩn trương, tim đập thình thích, cô nuốt một ngụm nước miếng, mặc dù biết anh năm đó đã mê người, nhưng sau khi trưởng thành thì lại càng đặc biệt khiến các cô gái điên đảo, chột dạ nhìn bốn phía, thấy rất nhiều y tá nhìn về phía họ, càng làm cô thêm khẩn trương.

"Trời, đây không phải em trai bạ sao?" Thẩm Li xuất quỷ nhập thần xuất hiện sau lưng Nhược Hi bất chợt lên tiếng, khiến cô sợ run lên.

"Làm cái gì, bạn muốn làm Trinh Tử hù dọa người khác mình không ngăn, đừng làm mình sợ, mình còn muốn sống thêm hai năm đấy." Nhược Hi trách mắng một câu.

"Bạn làm cái gì, có cỏ non ăn cũng không gọi chị em một câu, cái gì gọi là chị em có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu đều là gạt người!" Thẩm Li hất mũi tức giận nói.

"Nếu không phải sợ vì lời nói của mình mà bị loạn côn đánh chết thì mau thu lại đi, mình còn muốn sống đến lễ mừng năm mới đấy." Nhược Hi thuận miệng đáp lại.

"Ngu ngốc, dạo này, bị cỏ non quần chết, thành quỷ cũng phong lưu, có cỏ non ai sợ bị loạn côn đánh nữa à, lên!" Thẩm Li dùng sức đẩy, Nhược Hi lập tức bị đẩy lên phía trước lảo đảo, chỉ nghe Thẩm Li lớn tiếng nói, "Không ăn cũng uống, cỏ non ai lại không ăn! Nhược Hi, cố gắng lên!"

Cả đầu đầy vạch đen, người này, gần đây làm sao rồi? Lại đối với cỏ non xuân tâm nhộn nhạo....

Nhược Hi ngồi lên xe, Thẩm Li cười ha ha tránh ra, cô còn nghĩ tới đối thoại của hai người vừa nãy, Mục Ca đột nhiên giơ tay, cô theo bản năng tránh né. Không gian thu hẹp khiến cô có chút không tự nhiên.

"Anh muốn đưa em cái này, không phải muốn ăn em." Anh cười cười đưa đồ trong tay ra, Nhược Hi lúng túng rời tầm mắt lắc đầu một cái, "Em không muốn."

"Làm sao, vì lần đầu tiên hai chúng ta hẹn hò mà khẩn trương?" Anh cười lại gần cô, hơi thở mát mẻ nháy mắt phả vào mặt, ép tới mức cô gần như hít thở không thông, Nhược Hi lấy hơi cãi lại: "Em chỉ là không thích cùng người khác thân mật quá, ai biết trên người anh có bao nhiêu vi khuẩn?"

"Vậy em giúp anh trừ khuẩn là được." Anh bảo cô đút đồ cho mình, sau đó nhét cái lọ vào tay cô.

Nhược Hi rất muốn đánh vào cái gương mặt tươi cười của anh, cô hiểu anh rất rõ, mặc dù vẻ mặt cười có vẻ nhẹ nhõm, nhưng quyết không thể tha cho anh, cô bất đắc dĩ mở nắp, đổ ra một viên kẹo hung dữ nói: "Há miệng!"

Mục Ca cười hé miệng, Nhược Hi đưa tay đem kẹo cao su đưa vào miệng anh, sức lực thật mạnh, thiếu sút nữa làm anh bị sặc, anh nghẹn đỏ mặt ho khan, vừa che miệng, vừa chú ý đường đi, Nhược Hi không ngờ động tác của mình lại mạnh như vậy, vội đưa tay vỗ vỗ lưng anh, ân cần hỏi: "Có sao không, có muốn dừng xe khong, anh bị sặc? Anh nói chuyện xem thế nào?"

Qua một lúc thật lâu Mục Ca mới dừng ho khan, ngẩng đầu nước mắt lưng tròng nhìn Nhược Hi, thở gấp hai cái sau đó cười nói: "Anh hiểu rõ mình là người đáng ghét, kẻ thù không ít, nhưng không ngờ suýt chút nữa bị em dùng viên kẹo cao su thay trời hành đạo."

Nhược Hi bị anh nói xong có chút xấu hổ: "Em không nghĩ anh sẽ bị sặc."

"Thôi, nghĩ xem lát chúng ta ăn gì." Mục Ca tức giận thở gấp mỉm cười dựa vào ghế nói.

"Sao, mời ăn cơm? Không phải sợ em nhân cơ hội vơ vét?" Nhược Hi liếc mắt nhìn.

"Giám sát thi hành các hạng mục của tập đoàn Hoa Hạo còn sợ em vơ vét?" Mục Ca cười lớn, đôi môi tạo thành đường cong quyến rũ.

Đây là lần đầu tiên Nhược Hi nghe được một mặt khác của anh. Trong ý thức của cô anh vẫn là Mục Ca khi còn bé, có cuộc sống đơn thuần, đơn thuần học tập, đơn thuần yêu, đột nhiên khi anh về nước lại trở thành một trong những tinh anh, lương hậu đãi, tất cả bỗng trở nên không chân thật.

"Anh, bây giờ là người có tiền rồi hả?" Nhược Hi hít một hơi thật sâu.

"Anh là rong biển." Mục Ca nháy mắt ranh mãnh cười cười.

"Ra nước ngoài du học chính là không giống, nhớ năm đó học toán vẫn còn phải lĩnh giáo em đây này." Nhược Hi nhất thời không tìm được ngôn ngữ biểu đạt của mình, vội vàng cười ha ha nói.

"Nếu không phải em dạy toán, anh đoán chừng chưa chắc đã học xong mà về, cũng bởi vì vấn đề toán học mà bị nhốt ngoài phòng thí nghiệm." Mục Ca làm dáng vẻ nghiêm trang đem xe dừng ở trước cửa công ty, "Không bằng đi lên xem môi trường làm việc của anh?"

Nhược Hi còn chưa kịp phản ứng, anh đã mở cửa xe gọi cô xuống, đến lúc này cô chỉ có thể im lặng xuống xe, sau khi xuống xe đứng bên canh anh dùng âm thanh cực nhỏ nói: "Anh không phải cảm thấy anh khoe mấy thứ này với em không phải là buồn cười sao?"

Mục Ca mỉm cười, "Không buồn còi, anh vô cùng vui lòng muốn khoe những gì mình có cho người yêu xem."

Nhược Hi khinh thường nhìn anh, lại bị anh kéo lôi vào tòa nhà, lúc này đã tan làm, người cũng không có nhiều, lúc vào thang máy rồi tới nơi làm việc, nhân viên lại còn rất nhiều, nhìn thấy Mục Ca tất cả cùng mở miệng gật đầu chào, "Chào Lục tổng."

Mục Ca khoát tay, nhỏ giọng nói: "Anh không biết bọn họ phải làm thêm giờ."

Nhược Hi dùng sức kéo bàn tay anh "Nhân viên còn chưa tan việc, thân là Tổng giám mà lại chạy trước, anh làm việc thật có trách nhiệm à?"

Mục Ca chậm rãi nói: "Ai bảo anh chỉ dùng người mình biết, nếu như mỗi một Tổng giám đều đem chuyện ôm vào người, dù ba đầu sáu tay cũng kéo dài được bao lâu?"

Cô có thói quen muốn phản bác nhưng lại không thể không thừa nhận, lí luận của Mục Ca hoàn toàn chính xác, cô liếc anh nói: "Cẩn thận hai ngày nữa bị người ta thay thế, tự về nhà mà ăn."

Mục Ca hé miệng cười, sau đó mới lưu manh nói: "Nếu thực sự có một ngày như vậy, em nuôi anh được không?"

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62

Nhược Hi suýt chút nữa gật đầu, thật là phải cảm ơn thư kí vừa mới xông vào, một phút đó mới không bán mình cho Mục Ca.

Bóng dáng nhỏ nhắn đứng sau lưng Mục Ca, dáng vẻ muốn nói lại thôi, Nhược Hi không muốn nhìn hai lần cũng khó khăn.

Cô gái đứng ở cửa nhìn động tác thân mật của hai người, vẻ mặt rất kì quái giống như bảo vật bị người ta cướp mất, xem ra Mục Ca lại có khoản nợ đào hoa.

Nhược Hi không vui ngay lập tức không nghĩ ngợi trả lời: "Em tin tưởng lúc đó sẽ có rất nhiều người nguyện ý nhận nuôi anh, Lục tổng."

Cô không có chú ý lời nói của mình tràn đầy dấm chua, đôi mắt toàn là hình ản xinh đẹp của cô gái kia, dáng vẻ chừng hai mươi tư, hai mươi lăm tuổi thôi, nhìn rất xứng với nhau. Lại quay đầu nhìn qua tấm gương ở trên tường, ánh mặt trời khúc xạ khóe mắt có vẻ hơi rủ xuống, khóe miệng cũng vậy, buồn bực muốn chết.

Mục Ca bị Nhược Hi nói như vậy quay đầu lại, thấy là thư kí, trong nháy mắt thái độ nghiêm túc, khẽ gật đầu hỏi: "Có chuyện gì sao?"

"Không có, vừa rồi quản lí Trần nói ngài đã trở lại, tôi muốn xem một chút, xem ngài có phân phó gì không." Đừng nói, giọng của tiểu thư kí này thật đúng là ngọt, ít nhất phải bốn dấu cộng. Nhược Hi cảm thấy mình ở đây thật cản trở cười híp mắt vỗ vỗ bả vai Mục Ca nói: "Lục tổng, công việc quan trong hơn, em đi về trước, anh nói với dì Mục, em nghỉ những ngày tới không cần bà tới, em sẽ ở nhà chăm sóc ba." Nói xong như không có việc gì cười cười với tiểu thư kí, "Cô xem, làm chị luôn không yên lòng như vậy, biết làm sao, ai bảo tôi trời sanh là mệnh phải lao lực."

Rất rõ ràng, vẻ mặt tiểu thư kí vừa căng thẳng đã lập tức thả lỏng, cô ấy nhẹ nhàng, trái tim Nhược Hi lại càng không vui, chuẩn bị lẻn qua người Mục Ca đi ra ngoài, lại bị người ta nắm lấy cánh tay, cô sợ hết hồn, quay người lại thấy Mục Ca dùng vẻ mặt nghiêm nghị chưa bao giờ thấy nói với thư kí: "Thư kí Hứa, tôi hình như không nghe thấy cô gõ cửa."

Thư kí Hứa có chút hốt hoảng, hồng từ cổ tới mặt, nhỏ giọng nói: "Thật xin lỗi, Lục tổng, tôi... tôi quên mất."

"Đi ra ngoài." Mục Ca nói xong quay đầu trừng mắt liếc Nhược Hi, thấy cô không được tụ nhiên. Tôi đi, giống như khi anh tới nơi mà mình không quen biết cũng vậy, Nhược Hi không phục ngang bướng nhìn lại anh, trong lòng tràn ngập bất mãn. Tiểu thư kí kia rõ ràng là do anh cho người ta quá nhiều ảo tưởng, không tại sao bây giờ cô ta lại có dáng vẻ của người không buông tha, làm người không thể vô sỉ như vậy.

Sau khi thư kí rời đi, Mục Ca ép sát lại gần Nhược Hi, anh tiến lên một bước, Nhược Hi lùi về sau một bước, người tới người lui, cho đến khi bàn làm việc chạm vào hông cô, cũng không còn chỗ để lùi nữa mới thôi.

Mục Ca nhìn đỉnh đầu cô, đè nén âm thanh nói: "Này, anh dẫn em đến đây cũng không phải để làm em tức giận."

Nhược Hi len lén liếc mắt nhìn anh, chỉ thấy trong con ngươi đen láy lóe lên ánh sáng trêu chọc, mà tia sáng ấy khiến cô cảm thấy như mình đang cố tình gây sự, tức giận không có lí do, không biết tại sao lại không thể khống chế được tâm tình của mình, đây chính là cảm giác đã lâu không có, hình như giống....

"Em ghen?" Mục Ca thấy cô không phản ứng với lời nói của mình, vuốt nhẹ gương mặt cô, cười nói, "Nếu như em ghen, vậy thì tốt, anh thấy rất vui."

"Em ghen mới là lạ." Nhược Hi nhanh chóng phủ nhận, hít một hơi thật sâu nói, "Anh còn chưa nói dẫn em tới đây làm gì đấy."

"Anh đưa em tới đây là muốn chứng minh, anh có tay có chân có thể nuôi sống bản thân, không biết ở trong lòng em có thêm phân lượng?" Mục Ca khẽ mỉm cười.

"Không có, có thể nuôi sống bản thân thì làm sao?" Nhược Hi vệnh mặt, nhìn trông rất đáng đánh đòn.

Vì vậy Mục Ca tiến sát gần hơn chút nữa, thân thể hai người dán sát chặt chẽ với nhau. Nhược Hi nhìn vẻ mặt Mục Ca bất chợt nghiêm túc cảm thấy nguy hiểm, có chút khẩn trương, bàn tay chống ở bờ vai anh, giọng nói cũng mềm đi ba phần, "Đừng lộn xộn, đây là phòng làm việc, nhỡ đâu...."

Mày kiếm nhíu lại, mười phần nam tính không giống như tiểu nam sinh mà cô quen thuộc, anh cao hơn cô nửa cái đầu, bóng dáng đổ dài xuống dưới mặt đất, phía dưới còn là dáng vẻ hoảng hốt của cô, trong lúc khẩn trương, anh lại cố tình cười như không có chuyện gì xảy ra, "Em cho rằng anh đang lộn xộn?" Người này lúc khóe môi nâng lên giọng nói sao lại âm trầm như vậy, cùng với vẻ ấm áp như ánh mặt trời lúc bình thường hoàn toàn khác, nói thế nào đây, giống như là một lão thợ sã giảo hoạt nhìn con mồi đang giãy chết.

"Anh và em lúc ở bên nhau, không muốn em có thêm bất kì gánh nặng nào, muốn em có thể nhẹ nhàng thoải mái tiếp xúc với anh. Dẫn em tới đây là muốn cho em biết, vẻ mặt khác của anh, có lẽ là một phần mà em chưa từng tiếp xúc qua, nghiêm túc, cẩn thận, vì vậy em không nên lo lắng anh miệng lưỡi tron tru không đáng tin."

Lúc Mục Ca nói những lời này ánh mắt đặc biệt chăm chú, cô nhớ lúc anh làm việc cũng nghiêm túc như vậy, mày nhíu lại, ánh mắt tập trung, hết sức chăm chú.

"Quỷ mới lo lắng những điều này." Trong ngực Nhược Hi có chút ấm áp, mất tự nhiên cãi lại, nhưng âm thanh lại yếu ớt, nghĩ một đằng nói một nẻo.

die»nd‑ank«equ»yd«on

“Lâm Nhược Hi, dáng vẻ của em lúc này khiến anh thật sự rất muốn hôn em.” Hơi thở Mục Ca phảng phất bên tai, cô bị anh dọa sợ hết hồn, không biết tại sao hai tai đều đỏ, vội vàng nghiêng đầu, khẩn trương nói: “Đây là phòng làm việc.”

“May là phòng làm việc.” Anh thở dài, rốt cuộc buông cô ra, “Nếu đây không phải là phòng làm việc....”

“Cái gì?” Nhược Hi không nghe rõ câu sau.

“Anh đã sớm ăn em.” Mục Ca chưa từng có dáng vẻ ảo não như vậy, lấy đồ ở trong ngăn kéo ra, “Anh chính là vì cái này mới tới, mở ra xem có thích không.”

Nhược Hi mở gói quà phát hiện ra là một bộ kem dưỡng da, nước khoáng, nước hoa hồng.. cái này cô có thấy mấy y tá sử dụng, ngẩng đầu nhìn Mục Ca, thấy anh cầm chìa khóa xe, nhìn cô hơi xấu hổ cười cười, cũng không giải thích lí do, chỉ nói: “Đi, chúng ta đi ăn.”

“Tại sao đưa cho em”, những lời này bị cứng rắn nén trở về, cô bị Mục Ca kéo tay đi ra ngoài, tránh không thoát khỏi cảnh tiểu thư kí nước mắt lã chã đứng phía sau nhìn bóng dáng bọn họ biến mất ở cửa thang máy.

“Anh thật tàn nhẫn.” Nhược Hi đoán anh hiểu tâm tư của cô ấy.

“Đưa em đồ mĩ phẩm còn nói anh tàn nhẫn?” Mục ca cố ý ngắt lời, gọi món ăn với nhân viên phục vụ.

“Anh biết rõ em nói cái gì.” Nhược Hi thấy anh lảng sang chuyện khác càng thêm tức giận.

“Lâm Nhược Hi.” Anh rất ít khi như vậy, gọi cả tên họ cô.

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63

“Hả?” Nhược Hi vẫn cậy mạnh nét mặt vẫn không thay đổi, lại nhìn thấy anh mỉm cười: “Nếu em còn tra hỏi nữa anh thật sự nghĩ rằng em đang ghen.”

Lỗ tai của cô loáng một cái ửng đỏ, bĩu môi, chỉ là ngoan ngoãn uống một ngụm nước trái cây.

“Anh phát hiện ra anh đặc biệt thích dáng vẻ em giống như con mèo nhỏ giương vuốt, chính là chỉ hận không thể trực tiếp đánh người, lại cố sống cố chết giữ hình tượng của mình không thể xuống tay, đặc biệt đáng yêu.” Anh không che dấu chút nào, khiến Nhược Hi ngẩng đầu theo bản năng cãi lại: “Thôi đi, em còn đặc biệt thích xem dáng vẻ đái dầm khi còn bé của người nào đó.”

“Đái dầm? Lúc anh đái dầm còn chưa từng gặp em.” Mục Ca híp mắt lại, coi thường nói.

“Ai nói, lúc đó anh mười bốn tuổi đó, hình như là thế, sau đó còn có ý định muốn giấu ga giường...” Nhược Hi nói tới đây chợt dừng lại, nhìn Mục Ca cười như không cười, ý thức được bản thân mình ngu xuẩn tới mức nào.

Trời ạ, đã hơn mười năm, chưa bao giờ nghĩ cô lại thuần khiết như vậy nghĩ anh lúc đó lén lén lút lút nguyên nhân chỉ là do đái dầm.

Hơn nữa cô lại còn học y là bác sĩ.

Nắm chặt hai tay, cô hận không thể tìm một miếng đậu hũ đập đầu mà chết, vừa nghĩ đến đậu hũ, nhân viên phục vụ đã mang món gạch cua đậu hũ lên càng làm cho cô uất ức muốn cào tường. Mà người đối diện lại còn cố tình làm ra vẻ bình tĩnh, trơ mắt nhìn cô suýt chút nữa biểu diễn cắn lưỡi tự sát.

Cho đến khi món ăn toàn bộ mang lên Mục Ca mới mỉm cười nói: “Bộ mĩ phẩm dưỡng da kia nhớ dùng, anh nghe y tá nói, các em làm bác sĩ cần thường xuyên rửa tay nếu không bảo dưỡng tốt mùa đông sẽ bị nứt nẻ. Vì anh ngôi bốn mươi phút nghe nhân viên tư vấn giảng giải, nể mặt anh dùng một chút, nếu không anh thật sự rất buồn.”

Xong rồi, cô mơ hồ cảm giác mình giống như con chuột trắng nhỏ, đang bị con mèo họ Mục đưa móng vốt đùa giỡn vòng vòng, mà kết cục cuối cùng, dĩ nhiên là có thể đoán được, sẽ chết lặng yên không tiếng động, ngay cả hơi sức đánh trả cũng không có.

Ăn cơm xong ngoài đường cũng lên đèn, Mục Ca không lái xe đưa cô về mà đề nghị hai người đi dạo một chút, cảnh đêm phồn hoa tươi đẹp, Nhược Hi cũng nguyện ý đi bộ giảm cân một chút.

Chân anh còn chưa khỏi hẳn, đi bộ còn chậm, hai người vừa đi vừa nghỉ, nhìn người lái xe qua lại.

Nhược Hi cố gắng tìm chủ đề để nói lại không tìm được, mà Mục ca lại cảm thấy vui vẻ khi hai người đi bên nhau, mặc kệ đường phố xe cộ ồn ào hai người song song bước đi, cho đến khi anh lặng lẽ cầm tay cô.

Trời nóng, bàn tay của anh lại càng nóng, nhưng Nhược Hi lại quay mặt nhìn cảnh xe cộ qua lại, mỉm cười một cái, nhìn ánh đèn đường, cô sau khi trưởng thành lần đầu tiên mới được thưởng thức một chút cảm giác hạnh phúc.

"Còn nhỡ tiểu mập mạp ngày trước thường xuyên đến nhà tìm anh không? Cậu ta hôm nay được làm ba rồi." Mục Ca nói.

"A, tảo hôn." Nhược Hi trả lời.

"Có nghĩ tới hay không, tương lai chúng ta..." Mục Ca có ý khác, dừng lại nhìn cô.

Nhược Hi có chút ngoài ý muốn, nhưng vẫn cười nói: "Anh không phải cảm thấy mình nghĩ quá sớm sao?"

Mục Ca thở ra, kéo cô lại gần, Nhược Hi có thể ngửi được mùi thơm sạch sẽ trên cơ thể anh, "Có thể là vì không có được một gia đình hoàn chỉnh nên anh đặc biệt mơ ước có một ngôi nhà của mình, hồi nhỏ anh đã thề, nếu anh có vợ, nhất định sẽ không giống ba anh không biết quý trọng. Sau này lúc đi du học khắp nơi đều là người da trắng mắt xanh, có cảm giác mình đang phiêu bạt, cho đến khi về nhà em gặp chú Lâm, và em, khiến anh lại có cảm giác gia đình, rất muốn ở lại, sau khi trở về anh đã nói với mẹ, mua một ngôi nhà lớn hơn, tốt nhất là có vườn hoa, mẹ anh có thể đưa chú Lâm đi dạo, chúng ta cũng có nơi thuộc về mình....."

"Anh nói với mẹ anh?" Nhược Hi hơi trầm xuống, quá khứ vẫn còn, Mục Âm sau khi biết chuyện bọn họ trăm phương ngàn kế tìm cách đưa Mục Ca đi khiến cô bị đả kích không nhỏ, không biết bây giờ....

"Ừ, hơn nữa anh cũng nói với bà, chúng ta cũng trưởng thành, có một số việc tự bản thân cũng có thể quyết định, hi vọng bà không nên can thiệp." Mục ca mỉm cười nói với cô, "Cho nên em cứ chờ xem."

"Chờ cái gì?" Nhược Hi cắn môi

"Chờ nhà chúng ta." Ánh mắt của anh chăm chú, khiến Nhược Hi cảm giác an lòng, có lẽ vấn đề này bây giờ không có nghĩa gì, dù sao hai người đều nguyện ý yêu, ai còn muốn ngăn?

Mười năm trước và mười năm sau, kết quả không giống nhau.

Nhược Hi vốn định dành mười ngày nghỉ phép ở nhà ngủ tới trời đất mù mịt ai cũng đừng nghĩ lôi cô khỏi giường, ai ngờ tối hôm qua người nào đó vừa mới đưa cô về, sáng hôm sau điện thoại đã kêu, lúc nghe điện cô dụi mắt nhìn đồng hồ báo thức, gào khóc một tiếng: "Này, anh muốn chết như thế nào?"

Anh bật cười, "Em muốn vì một cuộc điện thoại mà gây huyết án sao?"

"Anh có biết hay không, chín giờ sáng gọi điện cho người khác là hành động không quá nhân đạo, hay anh tin rằng em quá thiện lương." Nhược Hi hung dữ nói.

"Con heo lười,mau dậy đi, anh ở dưới lầu chờ em." Cũng không thèm để ý Nhược Hi có đồng ý hay không, Mục đại gia đã ngắt điện thoại, Nhược Hi ngáp một cái nước mắt chảy ròng, trong lòng muốn chửi mẹ nó, ai nghỉ phép lại bi thảm như cô vậy, sáng sớm ngày đầu tiên đã bị người ta xách ra khỏi chăn.

Cô ngồi dậy nhìn đồng hồ, buổi sáng bảy giờ cô dậy làm điểm tâm cho ba sau đó mới ngủ tiếp, bây giờ tính tính toán toán cô mới ngủ được hai tiếng. Gào khóc một tiếng lại nằm xuống, mặc kệ, dù sao cô cũng buồn ngủ.

Điện thoại lại vang lên, Nhược Hi gần như phát điên,sau khi nghe máy trực tiếp lớn tiếng mắng: "Hoặc là anh chết, hoặc là em đi chết, anh chọn một đi."

"Anh chết, em luyến tiếc, em chết, anh luyến tiếc, vậy làm sao bây giờ?" Mục Ca cười hì hì.

"Vậy thì hai chúng ta cùng chết." Nhược Hi cúp điện thoại, gần như là hấp hối ghé mặt nằm trên gối, hai mắt nhắm lại.

Kết quả bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, sợ ba sốt ruột Nhược Hi không thể làm bộ không nghe, chỉ thấy cô tóc tai bù xù đứng ở cửa chống nạnh: "Mục Ca, anh là quỷ đòi mạng chuyển thế sao?"

"Ơ, không phải là đã dậy ư, nhìn dáng vẻ em mắng anh rất có tinh thần." Mục Ca cười cười quan sát cô, sau đó ném đồ qua, mới vừa ngủ dậy cô luống cuống đón lấy, mắt thấy anh đang ung dung đi vào phòng ba, "Chú Lâm, tối qua ngủ ngon không?"

Lâm Húc Thịnh từ từ ngồi dậy trò chuyện với anh, Nhược Hi nhân cơ hội đem trái cây bỏ vào tủ lạnh, sau đó lê dép đi vào rửa mặt, nhìn thấy dáng vẻ nhếch nhác của mình trong ương, đang định cảm thấy xấu hổ lại nghĩ tới dù sao anh từ nhỏ tới lớn đều đã thấy, ghèn, nước miếng, cái gì cũng thấy nên mặc kệ. Nhược Hi vừa đánh răng, vừa ngáp, miệng há thật lớn lại nhìn thấy Mục Ca hai tay ôm ngực tựa người vào cửa nhìn mình.

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

“Anh làm gì đấy?” Nhược Hi hỏi anh, bàn chải đánh răng vẫn còn ngậm trong miệng, trên dưới bay múa.

“Em đúng là không quan tâm tới hình tượng của mình, nhìn xem mặt đầy bọt kem đánh răng.” Bàn tay ấm áp đưa tới nhẹ nhàng lau đi bọt kem, Nhược Hi nháy mắt mất hồn, nhưng rất nhanh vứt cái cảm xúc kì lạ đó ra ngoài, “Đừng có giả mù sa mưa, ai mà không biết, lúc mặt anh đầy bọt kem em cũng không phải là chưa từng nhìn thấy.”

“Em nói xem em là con gái a? Còn không chịu chú ý?” Mục Ca buồn cười lẩm bẩm một câu, nói, “Chuẩn bị xong, chúng ta ra ngoài chơi.”

“Chơi cái gì?” Nhược Hi ở trong gương nhìn anh, “Chỉ bằng cái chân của anh có thể đi đâu, hiệp khách một chân.”

“Bạn anh rủ đi chơi, đòi mang theo người yêu, bảo anh nhiều lần không nể mặt, chúng ta ra ngoài một chút được không?” Anh cười nói.

Diệ̃n đàn Lê Q̣uý Đôn

“Mấy ngày? Ba ở một mình không an tâm.” Nhược HI không hưng phấn như Mục Ca dự đoán, nghiêm túc hỏi.

“Một lát mẹ anh tới, chúng ta cứ đi, chuyện ở nhà cứ giao cho bà.” Mục Ca cười.

Nghe như không có lí do gì để từ chối, thật ra nhiều năm cô cũng chưa từng đi ra ngoài chơi một lần, chủ ý cũng không tồi. Cô gật đầu nói: “Vậy chờ em một chút, em thu xếp một ít đồ.”

“Không cần, anh đã chuẩn bị cho em rồi, chỉ cần em đi theo anh là được.” Anh chỉ cười, thong thả ung dung gỡ mái tóc rối của cô.

Nửa tiếng sau cô và anh rời khỏi, Lâm Húc THịnh chưa nói cái gì, chỉ dặn về sớm một chút, đừng chơi quá lâu... Mục Ca thay cô trả lời, vội vàng lôi người xuống lầu.

Lúc lên xe đã thấy mấy chiếc xe dừng lại ở ven đường, không sai, mỗi chiếc xe đều rất phong cách, Nhược Hi đối với xe cộ chỉ nhận thức là Audi, BMW, còn đâu đều dùng XX thay thế, chỉ là bọn họ giống như những công tử nhà giàu, chỉ hừ mũi một tiếng. “Khó trách anh vừa trở về đã bị đụng xe.”

Mục Ca không giải thích, cười cười mở nhạc, ánh mặt trời rọi vào qua khe cửa, làm nổi bật dáng vẻ của anh. Lông mi dài, mũi cao, tinh thần thoải mái.

“Em mà còn nhìn như vậy nữa, anh sẽ không nhịn được hôn em.” Anh huýt sáo chế nhạo nói.

Nhược Hi đỏ mặt quay đầu lại nghe anh nói: “Em phải biết, ánh mắt em mang theo dòng điện 220v, khiến trái tim nhỏ của anh đập lộn xộn lung tung.” Một câu nói chọc cô bật cười, tâm trạng thật tốt. Thời tiết tốt, tâm tình của cô cũng không tồi, ánh nắng rực rỡ, trời xanh mây trắng, giọng nói trêu đùa của anh, khiến hai mắt của cô cũng híp lại.

Đến ngoại thành bọ họ thuê một nhà dân, các đồ dùng nấu nướng đều mua luôn, trong mootjt hời gian dài Nhược Hi và mọi người cùng xoay quanh nướng đồ. Người khác mang bạn gái đều là mặc quần sóc jean áo phông ngắn tới rốn, mát mẻ con mắt. Chỉ có duy nhất Nhược Hi buộc tóc đuôi ngựa, mặc quần jean dài áo sơ mi dài tay, gương mặt không trang điểm có vẻ lạc lõng trong đám người. Mấy cô bé nhỏ tuổi cùng trêu đùa với bạn trai quên làm việc, Nhược Hi chỉ có thể cảm thán mình quả thật già rồi, cam tâm tình nguyện ngồi quạt lửa, trong lòng suy nghĩ hình như mình còn chưa có trải nghiệm mặc quần sóc ngắn lộ bắp đùi...

Đang ngồi buồn chán lật cánh gà nướng, bất thình lình sau lưng có người lên tiếng: “Nghĩ gì thế, tại sao không chơi đùa cùng bọn họ?”

Nhược Hi bị giật mình, quay đầu trợn mắt nhìn người vừa tới, “Anh nghĩ em là bà dì mang bạn nhỏ ở vườn trẻ đi chơi sao?”

Anh cầm đồ nướng trong tay cô, mỉm cười: “Em và bọn họ đứng cùng nhau nhiều lắm chỉ là cô giáo mang học sinh đi chơi mà thôi.”

“Trung học cũng tốt, tiểu học cũng được, dù sao tuổi trẻ như cánh chim bay vù một cái đã không thấy bóng, mà em ngay cả cái đuôi trọc cũng không nhìn thấy.”

Mục Ca cười cười chạm nhẹ vào mũi cô, “Này, vậy anh coi như là em bắt được cái đuôi nhỏ tuổi trẻ sao?”

Mỗi lần anh đối với cô như vậy, cảm giác cưng chiều khiến cô cảm thấy mình nhỏ đi vài tuổi, Nhược Hi xấu hổ liếc nhìn mấy cô bé kia, giọng điệu chua chua: “Đối với em, anh có thể bắt được hơn một cái đuôi nhỏ.”

Mục Ca giống như không nghe thấy chỉ quay đầu kêu to: “Cánh gà đã nướng xong, cùng tới đây ăn đi.” Thế là một nhóm người hô to chạy ào tới, lúc này mọi người đều tụ tập, Mục Ca cười cười: “Lâm Nhược Hi, anh theo đuổi em đến vất vả à, phải làm như thế nào em mới khiến yêu anh?”

Mấy người đang rối rít cướp cánh gà vội dừng động tác nhìn hai người, tất nhiên, bọn họ cũng không thể thích ứng với tin tức bát quái như vậy, càng

không thể thích ứng hơn là tin tức này lại do Mục Ca nói ra.

Giờ phút này bầu trời xanh thẳm, đám mây giống như kẹo bông treo thật cao giữa không trung, trong sân vườn đầy cây cối xanh tốt, tất cả động tác của mọi người đều dừng lại, hô hấp cũng nhẹ lại, duy chỉ có trái tim Nhược Hi đang đập thình thịch, vĩnh viễn nhớ anh vì cô mà cố ý nói những lời như vậy cho người khác nghe.

Mọi người thấy Nhược Hi mãi không trả lời, cũng không cảm thấy có gì không vui, không thoát khỏi sự hấp dẫn của đồ ăn lại rối rít tranh nhau gặm cánh gà. Tranh đi tranh lại chỉ còn có hai người, ngồi bên bếp thêm than củi. Nhược Hi hít phải khói than cổ họng đau rát, cô hít mũi một cái xoay người ra chỗ khác giọng nói buồn bực: "Có bệnh."

"Ngốc nghếch còn cậy mạnh." Mục Ca làm như không có việc gì bỏ cánh gà vào trong đĩa của cô, "Ăn đi."

Ăn xong, buổi chiều mấy người đàn ông đánh bài, còn mấy cô gái nói chuyện phiếm, từ túi xách cho đến tin tức bát quái của các sao, tất cả đều chứng minh cô và bọn họ chênh lệch tuổi tác. Cho nên mọi người líu ra líu ríu còn Nhược Hi không nói gì, sau đó mấy cô gái biết được công việc của Nhược Hi lại xoay quanh hỏi cái gì bốn trái tim tám phổi.... Nhược Hi bất đắc dĩ giải thích một hồi, lại giống pháp y đang xử án ở công đường, từ khoa ngoại thần kinh đến phụ khoa rồi phóng xa tất cả đều hỏi, ngay cả bệnh mụn cơm, nấm móng, ăn cam quýt có thể bị táo bón hay không... cũng hỏi hết, Nhược Hi lúc này mới có thể len lén lấy hơi liếc mắt nhìn Mục Ca.

Người này, ngay cả dáng vẻ lúc đánh bài cũng đẹp mắt, mặc dù anh bị thua cũng không khó chịu. Đến bây giờ Nhược Hi cũng không biết rõ tại sao Mục Ca lại có hứng thú vớ mình, nếu nói tám năm trước bọn họ từng có cái gì, cô tin tưởng thời gian cũng đã đem nó làm phai nhạt, nhưng nếu không phải vì những thứ đó, hai người bọn họ bây giờ có phải là tiến triển hơi nhanh, chẳng lẽ bởi vì anh và cô quá quen thuộc, ở bên nhau không cần thích ứng, ngay cả mối quan hệ cũng nhanh hơn người bình thường ba bậc, nhảy một cái đã chuyển tới muốn kết hôn?

Có lúc suy nghĩ một chút, mối quan hệ của hai người đúng là có chút ngọt ngào nhưng lại thiếu một chút sóng gió, chẳng biết lúc nào có thể bị tan vỡ, có lẽ, có một ngày anh không còn cảm giác mới mẻ, cô cũng cảm thấy tình yêu phai nhạt dần, tình cảm cũng sẽ kết thúc phải không?

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 65

Chuyện xưa của cỏ non và trâu già vĩnh viễn đều là tình yêu cổ tích, kết quả chân chính, ai biết được.

Lúc tối mọi người chia phòng nghỉ ngơi, Mục ca đưa Nược Hi tới phòng cô, tắm xong, thay quần áo chuẩn bị ngủ. Vừa thư thái chưa được mấy phút đã nghe giọng Mục Ca bên ngoài cửa sổ nói: "Mấy người chiếm chỗ như vậy, tôi ngủ đâu?"

"Ngủ chỗ bạn gái cậu, chớ cùng người mình giả bộ thuần khiết, có cơ hội sao còn chưa đi?" Nhược Hi nghe xong lời này bĩu môi một cái, đám người kia quả nhiên không phải là người tốt gì.

Cô nhấc chân, trùm chăn kín người, nhắm mắt chuẩn bị ngủ, lại nghe thấy tiếng bước chân đến gần, Nhược Hi vội vàng giả bộ ngủ,mới vừa nằm xuống lại nghĩ tới mình chưa khóa cửa. Quả nhiên, vì không khóa cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, Nhược Hi lập tức nhắm chặt mắt, nghĩ bọn họ nói vậy thôi, ai ngờ lại dùng chiêu này, quả nhiên gần mực thì đen gần đèn thì sáng, ra nước ngoài chẳng học được gì lại học thói hư, muốn sàm sỡ cô, nghĩ tốt lắm, chờ xem. Nghe tiếng bước chân rẽ vào phòng vệ sinh, sau đó tiếng nước chảy truyền tới, Nhược HI càng hêm khẩn trương lo lắng.

Đây là gì, công tác chuẩn bị trước khi gây án? Cô nắm chặt góc chăn, cắn chặt răng.

Hưởng thụ thân thể thanh xuân, câu nói đó chỉ là nói thôi, cô cũng chưa chuẩn bị đem bản thân dâng hiến cho Mục Ca. Lần đó hành động như vậy với Lê Tử Trạm cũng đủ kinh hãi rồi, đối mặt Mục Ca không thể.

Đang suy nghĩ lung tung, Mục Ca đã từ phòng vệ sinh đi ra ngoài, tiếng dép loạt xoạt khiến cho lòng cô không ngừng cuồng loạn, mắt nhắm chặt. Rồi sau đó, hình như có người ngồi bên cạnh cô, tiếng hít thở sát bên tai. Nhược Hi chỉ cảm thấy tóc mai của mình bị lay động bởi hơi thở của anh.

Một giây sau, cái trán của cô bị đôi môi ấm áp của anh hôn, toàn thân cô lập tức căng thẳng, tiến vào một tình trạng phòng bị.

Chăn đắp trên người bị vén lên, cô không thể không làm bộ buông tay, Mục Ca nhẹ nhàng nằm xuống, ngay sau đó vươn tay ôm hông cô để cho cô tựa vào ngực mình. Nhược Hi cả người cứng ngắc mặc anh kéo mình qua.

Tay Mục Ca tùy ý đặt ngang hông cô, cô chỉ cảm thấy nhiệt độ nóng bỏng từ lòng bàn tay anh truyền tới, nóng đến dọa người, hô hấp của anh nóng bỏng phả lên xương quai xanh lên cổ cô có chút ngứa, lại có chút lành lạnh, làm cho lòng cô loạn lên như có ngàn con ngựa chạy qua, tay của anh cũng chui qua lớp áo chạm vào eo cô từ từ di chuyển mắt thấy hành động của anh ngày càng quá, dưới tình thế cấp bách Nhược Hi vội nắm lấy tay anh.

Chỉ nghe tiếng anh cười trầm ấm, "Thế nào, không giả bộ ngủ nữa hả?"

Nhược Hi không giả bộ nữa, vội hắng giọng, nhếch miệng, cuối cùng mới có thể bình tĩnh nói: "Anh... anh sát gần như vậy, không nóng sao?"

Mục Ca a một tiếng, cánh tay chạm vào người cô, "Cũng may, nơi này lạnh hơn trong thành phố, anh không nóng."

Cô nghẹn một hồi, sau đó giống như chị gái nói: "Có một số thứ không nên làm quá sớm, làm quá sớm, ảnh hưởng tới việc phát triển, sẽ không tốt cho sự phát triển của anh."

"Tuổi của chúng ta kết hôn đã là muộn rồi, em nghĩ còn sớm?" Mục Ca nhỏ giọng buồn cười nói.

"Kết hôn cái đầu anh, em là kết hôn muộn, anh là kết hôn muộn sao?" Nhược Hi bởi vì anh nhắc tới vấn đề tuổi tác có vẻ lúng túng.

"Luật hôn nhân quy định, nam hai lăm tuổi mới gọi là kết hôn muộn." Mục Ca nhẹ nhàng hôn lên môi cô, "Đừng nghĩ người khác nhỏ tuổi hơn em thì là đứa bé, bằng tuổi anh lúc này cũng có nhiều người có con chạy lung tung rồi."

Nhược Hi cũng không nói được gì, quả thật lời của Mục Ca khiến cô bị shock một chút, cả người suýt chút nữa hóa đá. Muốn dùng sức đẩy anh ra, nhưng Mục Ca vẫn bất động, hai tay vẫn ôm như cũ, chặt như vậy, giống như bạch tuộc tám chân, Mục Ca mỉm cười nói: "Thật vất vả mới ra ngoài chơi một lần, để cho anh ôm em ngủ."

"Anh xác định là chỉ ôm ngủ?" Nhược Hi có chút không tin lời nói của sói lớn, tất nhiên con sói lớn cũng biết cô bé quàng khăn đỏ trong ngực mình chỉ số thông minh có chút cao, mềm giọng ôn tồn nói: "Tất nhiên, nếu như em muốn hưởng thụ thân thể thanh xuân của anh, thì anh sẽ nguyện ý hi sinh, chỉ cần em nói một tiếng anh sẽ thỏa mãn em."

Cái rắm.

Nhược Hi suy nghĩ một chút, dù sao ôm cũng không mất miếng thịt nào, nhưng mà vẫn đặt ra quy củ cho anh đỡ lắm chuyện, "Vậy chỉ cho ôm tay, còn đâu thì đơn độc ngủ."

"Còn eo nữa." Anh kì kèo mặc cả.

"Vậy không được." Người bán không thỏa hiệp.

"Được rồi, đồng ý." Mục Ca buông tay ra khỏi hông cô, kéo tay cô, đặt tay cô lên lồng ngực mình, chạm tới lồng ngực nóng bỏng cảm nhận được nhịp tim đập của anh khiến Nhược Hi suýt chút nữa chảy máu não, thật là người đàn ông vô sỉ, một cánh tay cũng có thể khiến cô thần hồn điên đảo.

Rất nhanh, trong phòng chỉ có nhịp tim đập cùng tiếng hít thở nhẹ nhàng, còn có hai con mắt của Nhược Hi đang mở thật lớn nhìn trần nhà, tất cả cơn buồn ngủ đều chạy sang Mục Ca rồi, cô nằm cứng đờ người gần hai tiếng còn chưa thể ngủ được.

Tay Nhược Hi vẫn đặt ở ngực anh, hô hấp của cô hơi nặng, chỉ cần liếc qua là thấy gương mặt anh, mũi cao thẳng, ánh mắt khép hờ. Nhược Hi nuốt nuốt nước miếng, nghĩ lặng lẽ rút tay về, kết quả tay vừa động một chút, bị anh chặn lại, miệng còn lẩm bẩm: "Đây là của anh, không được rời đi."

Tự cứu không thành, Nhược Hi hoàn toàn tuyệt vọng, chỉ có thể nhắm mắt đếm cừu, trái một con phải một con, hơn 400 con mà vẫn không buồn ngủ, trong lúc đó có người phạm quy, trực tiếp kéo tay cô ôm sát vào ngực, Nhược Hi định giãy giụa lại nghe anh lẩm bẩm: "Đây cũng là của anh, không được rời đi."

Nói xong, lại ngủ tiếp, hơi thở đều đặn.

Thì ra anh nói mơ, Nhược Hi thở phào nhẹ nhõ, nhưng vẫn bị anh trói chặt không có cơ hội tách ra. Cô thở dài chấp nhận nhắm mắt lại, ai bảo cô nằm cạnh một người đàn ông có tướng ngủ không tốt. Vốn nghĩ phải đếm mấy vạn chú cừu nữa mới có thể ngủ ai ngờ, nằm trong ngực anh, cơn buồn ngủ lại nhanh chóng ập tới, cả người lập tức thư giãn, rất nhanh mượn hơi ấm trong ngực anh, ngủ thật say.

Đợi cô ngủ thật say người bên cạnh mới chậm rãi nâng khóe miệng, đem người trong lòng ôm chặt thêm hai phần.

Trong quảng cáo nói, người lớn tuổi cần phải bồi bổ. Cái này đúng không, mới bị giày vò nửa đêm không ngủ mà thôi, đã cảm thấy ngơ ngác, nhức đầu đau lưng chuột rút, như bị người dùng một sợi dây trói cả buổi tối,mệt mỏi không chịu nổi. Nhắm mắt tìm điện thoại di động dưới gối, thấy thời gian, cô bị dọa toát mồ hôi. Thật lâu rồi chưa hề ngủ nướng như vậy, đảo mắt đã mất nửa buổi sáng, vừa quay đầu lại thấy chăn trống rỗn, người bên cạnh không biết đã đi đâu. Nhược Hi nằm trong chăn duỗi thay chân, ngủ đủ, cô vừa lòng thoải mái nằm trong chăn, tất cả đều là mùi vị ấm áp của Mục Ca. Nghĩ tới tối hôm qua anh như đứa trẻ cô bật cười, người này, nửa đêm nói mơ còn ôm cô chặt như vậy, thật đáng yêu. Nếu không phải cô có sức kháng cự mạnh, sớm đã bị gốc cỏ non này hấp dẫn chảy nước miếng phải nhào tới ăn no nê rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66

Thật là may, thật là may.

Nhược Hi mặc quần áo, đi ra ngoài, kết quả trong sân trống rỗng, quay một vòng không thấy người, cô tìm chủ nhà hỏi, mới biết bọn họ tới bờ sông ở ngọn núi bên cạnh dã ngoại, đám công tử này thấy cảnh sắc đẹp thì chà đạp cho thật tốt, đáng thương cảnh đẹp nơi đây.

Tìm người hướng dẫn, cô mới đi qua một đoạn đường dài tới bờ sông.

Xa xa chỉ nghe thấy tiếng thét chói tai của mấy cô bé, Nhược Hi lắc đầu một cái, không biết bọn họ lại bày trò quỷ gì, lại hướng mắt nhìn xung quanh một chút, chỉ thấy bọt nước lấp la lấp lánh, ánh mặt trời màu vàng tỏa sáng ấm áp, cô nhìn thấy một cái thuyền, trên người Mục Ca là một cô gái. Mục Ca có vẻ không để ý, nhưng cũng tỉ mỉ đánh giá cô gái đó, chỉ thấy áo sơ mi hở ngực, lộ ra cái bụng trắng như tuyết, nụ cười mĩ lệ, khiến người ta chói mắt, người ở trên thuyền cũng thấy Nhược Hi, lớn tiếng kêu lên một câu: "Lục Dương, bạn gái của cậu tỉnh ngủ, còn không mau đi đón?"

Nhược Hi nghe được mấy lời này,ở cũng không được, đi cũng không xong, chỉ có thể cười xấu hổ. Rất nhanh hai chiếc thuyền cùng tới, Mục Ca vội bước tới đưa tay, "Sợ ư, có muốn anh ôm em lên?"

"Anh còn sức sao?" Nhược Hi liếc nhìn cô gái đang mỉm cười tủm tỉm bên cạnh Mục Ca, cười lạnh hỏi.

"Nghe rõ một chút, tối hôm qua tình huống thế nào, Lục Dương mọi người hỏi cậu rốt cuộc mấy lần cậu không nói, bây giờ bọn mình đã hiểu, sợ nói ra các anh đây xấu hổ không bằng, sẽ tổn thương tự ái cho nên mới giữ mặt mũi cho mọi người phải không, cám ơn cậu à, anh em." Một nhóm người ồn ào, mấy cô bé ở bên cạnh cũng mỉm cười hòa theo.

"Chủ yếu là sợ người bên cạnh không hài lòng với biểu hiện của mình, cậu xem tôi có bao nhiêu thiện lương." Mục Ca cười ha ha cãi lại, tay quơ quơ trước mặt Mục Ca, ý bảo cô nắm tay mình.

Nhược HI không ngốc, tất nhiên biết ý tứ trong lời nói của bọn họ, vội vàng cúi đầu nắm tay Mục Ca lên thuyền, vừa mới ngồi vững trên người đã khoác áo phao.

"Sao không ngủ thêm một chút." Có lẽ sợ người khác trêu đùa tiếp, Mục Ca nhỏ giọng nói.

Thuyền quá nhỏ, Nhược Hi đứng bên cnahj anh, hơi thở ấm áp, tê tê, phảng phất bên tai của anh, thấy cô không trả lời Mục Ca lúng túng ho khan nói: "Ngủ không ngon còn tới, mù quáng thể hiện."

Nhược Hi liếc anh một cái, ở sau lưng cô ăn vụng còn dám dạy dỗ người, đây là đạo lí quỷ gì thế.

Mục Ca giống như là không nhìn thấy ánh mắt giống như ăn thịt người của cô, một lòng chăm chú nhìn về phía trước, rất nhanh đã tới khúc cua, lúc đi qua, có một con cá lớn nhảy lên, mọi người giật mình kêu lên một tiếng, lập tức bị nước bắn tung tóe lên mặt, lên đầu lên cổ, Nhược Hi kêu lên một tiếng nhào vào ngực Mục Ca, ôm hông của anh chết cũng không buông ra.

Mục Ca mặc dù cũng bị sóng nước làm ướt cả gương mặt, nhưng người trong ngực đang ôm chặt lấy mình khiến khóe miệng anh giương cao, đưa tay ôm chặt vai Nhược Hi, lớn tiếng nói: "Ngoan, đừng sợ, có anh ở đây!"

"Thôi đi, người nào sợ, em là ngại nước bẩn, nên dùng anh để ngăn cản." Nhược Hi từ trong người anh nhô đầu ra, giọng nói cũng không nhỏ, chọc cho mọi người trên thuyền cười ha ha, có người còn giễu cợt Mục Ca, "Tiểu tử cậu mau nhảy sông mà tự vẫn đi, thật không có mặt mũi."

"Với cô gái của mình cần gì mặt mũi, ngay cả cô ấy cũng là của mình, mình cho cô ấy mặt mũi nghĩa là cho mình mặt mũi." Mục Ca nói như là chuyện đương nhiên, buồn bực lên tiếng.

Cô gái này bấu đau như vậy, nói bấu là bấu, bấu còn nhéo nữa, thật thương cho cái eo của anh...

Buổi tối tiếp tục chia phòng, lần này người nào đó trơ mặt tiết kiệm mọi thủ tục trực tiếp an vị trên giường cô, Nhược Hi ôm áo ngủ đứng ở cửa nhà vệ sinh, "Có ý gì, anh chuẩn bị ngủ ở đây?"

Người này còn không thèm mặc áo, chỉ mặc quần dài, tựa vào giường xem ti vi, tầm mắt của Nhược Hi tiếp xúc tới lồng ngực anh, tim đập rộn lên, nháy mắt tránh đi, đề cao giọng: "Cái đó, anh không thể tìm phòng khác?"

"Người ta ở cùng nhau, một đại lão gia như anh còn đi chen?" Mục Ca mở miệng, tay cầm điều khiển ti vi cũng không nhàn rỗi bấm chuyển kênh.

"Tiểu cô nương sáng nay anh ôm đó nguyện ý vì anh cung cấp chỗ ở." Nhược Hi đen mặt, có chút ghen tuông đối với cô gái buổi sáng nằm trong ngực anh.

"Đừng đoán mò, đó là em họ của một người trong nhóm, vừa đúng hôm qua cô ấy bị say." Giải thích tương đương với che giấu, tất nhiên cái nà người đi du học nhiều năm như Mục Ca tất nhiên không hiểu.

"Hôm nay gọi chị gái ngày mai gọi em gái, gọi tới gọi lui gọi vợ." Nhược Hi chẳng thèm để ý buột miêng nói ra câu nói khi bé mọi người thường nói đùa.

Cô chưa kịp nói xong, Mục Ca lật người xuống giường, bước mấy bước trước mặt cô, nói lại câu nói của cô: "Hôm nay gọi chị gái mai gọi em gái, gọi tới gọi lui gọi vợ?" Vẻ mặt nghi ngờ mỉm cười nhìn Nhược Hi, "Em còn nhớ những điều này?"

Nhược Hi đột nhiên nhớ tới, trước kia cô liều mạng buộc anh gọi là chị, khi bại khi thắng, cuối cùng bất đắc dĩ là xuất ra đòn sát thủ, mới dụ Mục Ca gọi là chị, kết quả cô còn đang say trong chiến thắng, tiểu tử thúi ở bên cạnh bồi thêm một câu rồi nhanh chóng trốn, lúc ấy khiến cô tức giận gần chết.

Lúc này nói lại câu đùa khi bé, trong lòng nhảy bùm một cái mặt đỏ hồng, vội tránh né chui đầu vào phòng vệ sinh, cánh cửa đóng sầm lại sau lưng, cô tựa vào trên bồn vệ sinh hung dữ nói: "Nếu như, em tắm xong anh vẫn còn ở đó, thì cứ chịu chết đi."

Nghiêng lỗ tai cẩn thận lắng nghe, ngoài cửa đã yên lặng, Nhược Hi chỉ có thể tắm trước. Thật không nghĩ đến tắm xong đi ra ngoài đã thấy người nào đó đang nằm ngủ trên giường, Nhược Hi thật muốn chạy ra bóp mũi anh, bắt anh tỉnh dậy, nhưng ánh mắt lại không tự chủ quét qua cơ bụng bền chắc của anh.

Thật ra thì, thật ra thì có người bồi ngủ thật sự vô cùng tốt, Nhược Hi thu hồi ánh mắt tự nói với mình, thật lâu mới hạ quyết tâm tắt đèn, ngoan ngoãn nằm bên cạnh Mục Ca.

Suy nghĩ tối qua ngủ khá ngon, cô chạm chạm vào người anh. Thấy anh vẫn ngủ yên, lại từ từ nâng người thử thăm dò kề mặt vào ngực anh, nhẹ nhàng hạ xuống, không thấy cái gì khác lạ, mới an tâm ngủ. Tay cô còn lặng lẽ đặt trên bụng anh, nhiệt độ nóng bỏng khiến cô đỏ mặt.

"Sờ một lần, 100 đồng." Tiếng nói từ trên đỉnh đầu, cô bị dọa sợ cả người run lên, vội vàng đem công cụ gây án thu về, tiêu hủy chứng cứ giả bộ mình đã ngủ mơ hồ nói: "Thực đáng ghét, nói gì đó, em đã ngủ thiếp đi."

Mục Ca nghẹn cười, "A, vậy em tiếp tục ngủ, anh cũng vậy tiếp tục mộng du." Nói xong, thân thể liền đè lên.

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67

Tiếng thở gấp dồn dập bên tai, bạn học Nhược Hi ngay cả cơ hội tự cứu cũng không có, quơ tay múa chân, cơ thể dưới thân Mục Ca không ngừng giãy giụa, nhưng dù thế nào cũng không thoát được.Trước kia còn cảm thấy anh yếu, hiện tại thì không cảm thấy thế nữa rồi, ngời này giống như là ngọn núi, cô trừ miệng thở dốc ra chỉ đành tùy ý để ngời ta tùy ý lấn áp, cho đến khi Mục Ca có lương tâm buông cô ra, mở miệng nhỏ giọng hỏi: "Như thế nào, còn ngủ sao?"

Nhược Hi đỏ bừng mặt, dùng sức đẩy anh, "Không, không ngủ."

"Không ngủ, vậy chúng ta chơi trò khác được không?" Anh cười ha ha, sau đó kéo cô sát vào trong ngực, dùng cằm vuốt ve đỉnh đầu cô.

"A? Vậy em ngủ!" Nhược Hi suýt chút nữa cắn phải đầu lưỡi trừng mắt liếc anh lớn tiếng nói.

"À, vậy em cứ ngủ đi, anh tiếp tục mộng du." Mục Ca ranh mãnh, quả thật chính là quỷ đòi nợ mà, Nhược Hi rất nhanh bị anh đánh bại, hung dữ nói: "Anh coi em là nha đầu ngốc để đùa giỡn hả? Anh căn bản là không có đáp án chính xác, cái gì vòng vèo, toàn tư tưởng xấu, muốn gì trực tiếp nói thẳng ra là được."

Mục Ca nhẹ nhàng nhéo cằm cô, ngón tay cái xoa xoa môi cô, phì cười: "Em đúng là nha đầu ngốc, nếu anh có tư tưởng xấu, em đã bị ăn sạch sành sanh, lúc này đang tìm nơi để khóc rồi."

Giọng nói của anh trầm thấp, cùng với Mục Ca bình thường hay trêu chọc có chút không giống, động tác đè nén hô hấp hình như nói cho cô là an toàn nhưng thật ra là đang tràn ngập nguy cơ.

Nhược Hi hạ quyết tâm, chu miệng, "Nói lời vô dụng làm gì, không phải như vậy a, đến đây, để kiểm tra xem anh có khỏe manh không, sau đó chúng ta lên giường?"

Mục Ca thấy cô nói vậy ngạc nhiên, lần đầu tiên anh nhìn thấy Nhược Hi mạnh mẽ như vậy, cúi đầu đầy ẩn ý nhìn cô một cái, không biết vì sao lại không nói ra lời, nụ cười có chút xấu hổ.

"Như thế nào? Không chứng minh được bản thân khỏe mạnh hay không, em làm sao biết anh như thế nào, nhỡ đâu có mầm mống bệnh, chủ trương của em là phải khỏe manh...." Nhược Hi ba la ba la đang còn muốn nói tiếp, ngẩng đầu nhìn Mục Ca đang xấu hổ đỏ mặt, oán trách: "Em nghĩ anh kém cỏi như vậy?"

Trời ạ, một người đàn ông dáng vẻ đẹp trai như vậy, thế mà trước mặt mình làm nũng, tình huống này ai có thể chống cự. Tâm tình Nhược Hi thật tốt, xoa bóp gương mặt nhỏ nhắn của cô: "Thế nào, chẳng lẽ anh còn muốn nói anh là xử nam?"

Mục Ca phẫn nộ: "Như vậy thì rất mất mặt sao, em cười giống như kẻ trộm vậy."

"Anh lừa ai à, động tác của anh lần trước thuần thục như vậy." Nhược Hi hồi tưởng lại hành động của anh hai ngày nay, căn bản chính là người từng trải

kiêm chiến sĩ thi đua.

"Chị hai à, thời đại này, chưa ăn thịt heo cũng nhìn thấy heo chạy, hơn nữa đây là bạn năng của đàn ông." Mục Ca có chút mất mặt nói.

Sau đó hai người mắt to trừng mắt nhỏ đối diện nhìn nhau.

Kế tiếp quả thật có chút vấn đề nhỏ, đối với việc cả hai đều chỉ nhìn thấy heo chạy mà nói, đem lí luận thăng cấp thành thực tế là rất cần thiết, nhưng quá trình này cũng phức tạp vô cùng.

Nhược Hi nhớ lại mình đã coi mấy cuốn tiểu thuyết, ngửa đầu ôm cổ Mục Ca, hôn anh, môi của cô trượt qua trượt lại trên môi anh, Mục Ca bị cô quấy nhiễu đang phiền muộn muốn nói điều gì, nhưng vừa lên tiếng đầu lưỡi của cô nhân cơ hội tiến vào, đem tất cả âm thanh của anh chặn lại.

Mặt của cô nóng đến mức dọa người, đôi môi cũng nóng bỏng, Mục Ca cảm giác mình có thể thấy được lông mi của cô đang chớp chớp, tuy rằng hành động mạnh mẽ che giấu sự hoảng loạn, nhưng động tác nhỏ này đã bán đứng cô, anh cũng không hiểu mình rốt cuộc nên làm gì, chỉ cảm thấy bất ngờ kinh ngạc, rồi ngay lập tức hung hăng hôn lên đôi môi mềm mại.

Có tư tưởng làm xấu nhưng lại không có dũng khí, có dũng khí lại không biết làm thế nào.

Nhược Hi hiểu được mở đầu thế nào nhưng các bước tiếp theo thì cô không đủ khả năng, cũng may lúc cô sắp sửa lùi bước thì thầy giáo Mục Ca đã lấy phương thức trêu đùa dụ dỗ, rất nhanh cô cảm thấ thân thể mình hơi lạnh, tiếp theo là áo ngực không có tung tích, mỗi lần cô phản kháng liền bị anh cắn môi trừng phạt, cắn một chút, rồi mút, cho đến khi toàn thân Nhược Hi bắt đầu run rẩy mới thôi.

Nhược Hi dùng tất cả lí trí còn sót lại nói cho bản thân mình biết, Mục Ca bảo anh không có kinh nghiệm chính là nói láo, có ai không có kinh nghiệm lại còn biết giày vò người khác.

Nhưng, nếu những lời này mà bị Mục Ca nghe được anh nhất định phải cắn vài ngụm nữa mới có thể hả giận.

Anh ngược lại cảm giác người giày vò chính là Nhược Hi, tiếng rên rỉ nhẹ nhàng nhàn nhạt hỗn loạn, vẻ mặt đáng yêu lúc mê loạn lại khiến thân thể anh nóng chết người.

Cơ thể nóng bừng, mồ hôi đầy người, khiến cô hít thở không thông, có chút lo lắng, có chút mong chờ, vô số cảm giác không tên đánh úp lại khiến cô chỉ có thể lặng yên mà thưởng thức.

Nhược Hi vì công việc nên không để móng tay, nhưng khi nhéo anh dùng lực không nhỏ, Mục Ca cảm thấy đau, chỉ có thể nhỏ giọng nói: "Làm ơn, em nhéo nhẹ một chút, anh ngày mai còn muốn gặp người đó."

Nhược Hi đau đến không thể kiềm chế được, giọng điệu cũng thay đổi, "Nói nhảm, sao em dùng sức anh mai không thể gặp người?"

"Em lại không phải người bị thương bên ngoài." Mục Ca nghiến răng nói.

"Bị thương bên ngoài hay bên trong đều là bị thương, huống chi cảm giác bị xé rách này so với bị thương ngoài da như anh càng khó khép lại hơn." Nhược Hi há miệng cắn vào ngực anh, Mục Ca không chịu được đau chỉ có thể dùng môi che lấp những lời nói của cô lại, đồng thời còn có thân thể, động tác của anh đột nhiên trở nên kiên quyết mà kịch liệt, cô hoàn toàn không thể chịu đựng được, cuối cùng chỉ có thể để mặc anh tùy ý chiếm đoạt, toàn quân tan rã.

Đây chính là kết quả của việc khiêu chiến tôn nghiêm quyền uy của đàn ông, không thể bởi vì cỏ non mà kinh thưởng, không thể bởi vì cỏ non mà phản khác, cỏ non có nhỏ hay không không quan trong, quan trọng là hợp lại thành một bị trừng phạt, cuối cùng người xui xẻo vẫn là phụ nữ.

Sau đó Nhược Hi suy yếu nằm trên ngực Mục Ca, uất ức tổng kết ra chân ngôn tề gia trị quốc, bình thiên hạ.

Giấc ngủ này của Nhược Hi thật ngọt, chỉ trừ bên tai nụ hôn của anh cứ vuốt ve như chuồn chuồn nước thì căn bản cô luôn ở trong trạng thái bất tỉnh nhân sự, tiếng chuông điện thoại báo thức vang lên, cô mơm màng màng lầm bầm một câu, âm thanh ngay sau đó biến mất, đang lật người, lại bị người nào đó ôm vào lòng, sau đó cô chui đầu vào ngực anh ngủ tiếp.

Trong nắm sớm gương mặt cô sạch sẽ đỏ ửng mang theo sự tươi mát khiến người ta không nhịn được muốn cắn một ngụm, Mục Ca ôm cô thật chặt không muốn buông tay, bởi vì sức lực của anh khá lớn, khiến cô khó chịu vô lực đấm đấm bờ vai anh: "Này, em không thở nổi, chờ lát em tỉnh ngủ, xem em thu thập anh thế nào."

"Vậy sao, vậy để anh thu thập em trước đi, tránh lúc đó bị em hành hạ thì thật lỗ vốn." Mục Ca cắn nhẹ trên chóp mũi cô một cái, làm bộ nhe răng cười, Nhược Hi theo bản năng cắn anh, lại bị hôn đến mức không thể động đậy.

Rất nhanh Mục Ca động tình, từ từ bắt đầu giở trò xấu, nhíu mày hất tay cô ra, mồm miệng không rõ nói: "Em mệt, đừng động."

Mục Ca lưu luyến trên eo cô, "Thịt đưa tới trong miệng, không ăn sẽ bị người ta hoài nghi năng lực."

Nhược Hi bị lời anh nói không có biện pháp chống đỡ, miễn cưỡng mở mắt, đỏ mặt: "Trời sắp sáng, anh không sợ lát nữa bọn họ sẽ tìm chúng ta?"

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 68

"Không sợ, bọn họ rất biết điều." Anh cười tiến gần tới bên cạnh Nhược Hi nói, "Đoán chừng tiếng động đêm qua sát vách đều nghe thấy, trong lòng mọi người đều hiểu rõ."

Rèm cửa sổ hé mở, mang theo ánh nắng ấm áp rơi trên người cô không che đậy, giống như búp bê trân quý dễ vỡ cần được nâng niu, Mục Ca ngăn chặn cô lại, hôn nhẹ lên đầu vai cô, "Nhược Hi, anh yêu em!"

Giọng nói của Mục Ca trầm thấp, truyền vào trong tai khiến người nghe tâm loạn, cô thấy anh đè lên, cười cũng không được, mà tránh cũng không được, cuối cùng trốn không thoát, chỉ có thể mặc cho cánh tay anh vuốt ve khắp cơ thể cô, hô hấp nặng nề.

Mơ mơ màng màng dây dưa một hồi lâu, anh mới chịu bỏ qua. Nhược Hi mệt mỏi đẩy vai anh, xoay người muốn ngủ. Cánh tay ấm áp của anh vòng qua hông cô, cằm vùi sâu vào trong mái tóc cô, còn không ngừng vuốt ve bờ lưng cô, mềm mại đến tận trong lòng.

Hai người bị tiếng gõ cửa đánh thức, Nhược Hi mơ mơ màng màng chạm vào người bên cạnh, Mục Ca trầm giọng hỏi: "Ai?"

"Tất cả mọi người đều đi ăn cơm, hai người còn ngủ sao? Tối hôm qua làm chuyện xấu gì, nhanh chóng thành thật khai báo!" Người ở bên ngoài cửa nín cười lớn tiếng hỏi.

Nhược Hi lúc này mới phản ứng được, cả người đổ mồ hôi lạnh, vội vội vàng vàng mặc áo ngủ, Mục Ca lại đè cô lại, vừa hướng ngoài cửa nói: "Mọi người ăn trước đi, chúng tôi lập tức tới."

"Không vội, không vội, bây giờ mới có mười một rưỡi, mọi người thông cảm cho hai người!" Giọng nói bên ngoài nhỏ đi rất nhiều, hình như để che giấu nụ cười lấy tay che miệng lại, sau đó tiếng bước chân dần dần rời đi.

Dù vậy, Nhược Hi cũng không dám thở mạnh, khẩn trương giống như bị người bắt gian tại trận, Mục Ca giơ ngón trỏ lên trên môi, ghé sát vào tai cô nói: "Em tới phòng vệ sinh rửa mặt, anh đi ăn cơm trước, kéo bọn họ."

Nhược Hi ôm áo ngủ gật đầu một cái, vội vàng đi vào nhà vệ sinh, rầm một cái khóa cửa lại, tay chạm vào ngực thở dốc, chuyện gì xảy ra à, cứ giống như cô vụng trộm với người đàn ông có vợ vậy.

Rửa mặt xong, quả nhiên Mục Ca không còn ở trong phòng, cô mặc quần áo xong vội đi ăn cơm, lúc đẩy cửa phòng, toàn bộ ánh mắt của mọi người đều tập trung vào cô, Nhược Hi lần đầu tiên bị lúng túng như vậy, đang lúc tay chân luống cuống thì bị Mục Ca kéo tới bên cạnh, hai người cùng vùi đầu ăn cơm, cũng không nói chuyện với ai. Mọi người thấy cả hai như vậy cũng không tiện trêu chọc. Vì vậy trong phòng lại khôi phục náo nhiệt như lúc đầu, lúc này Nhược Hi mới chậm rãi tỉnh táo lại, cảm giác lúng túng khi bị người khác nhìn chằm chằm như vậy cũng khá hơn một chút, đột nhiên Mục Ca gắp một miếng thịt bò thả vào bát cho cô, còn nhỏ giọng nói: "Ăn thịt bò, bổ sung thể lực."

Còn không biết ai đó mới là nguyên nhân làm cô tiêu hao thể lực một cách nghiêm trọng, cô không nói lời nào, trực tiếp liếc anh một cái.

"Em sao lại dùng ánh mắt đó nhìn anh?" Mục Ca mỗi lần bày ra vẻ mặt vô tội sẽ khiến Nhược Hi không khống chế được dục vọng muốn giết người, cô lạnh lùng nói: "Đừng có mà giả mù sa mưa, anh chính là loại người vừa đánh người ta xong đã cho một quả táo ngọt?"

"Này, cho em nhiều táo ngọt liệu lát có thể được đánh lại một lần?" Mục Ca hé miệng cười gian xảo.

"Mục ca, anh không muốn trước mặt bạn bè bị chết một cách khó coi, thì tốt nhất câm miệng lại." Nhược Hi thật muốn ngay tại chỗ trở mặt, nhưng vì ngại nhiều người như vậy chỉ có thể cắn răng.

"Đánh anh chết, em thật sự nỡ?" Anh mỉm cười xấu xa, lại gắp cho cô một miếng cá.

"Sao lại không nỡ, đánh anh để cho anh khỏi làm chuyện xấu." Nhược Hi đỏ mặt cố giả bộ tỉnh táo trả lời, sau đó đem miếng cá trả lại vào bát anh.

Hành động mờ ám này lại thêm hai người không ngừng thì thầm, làm người đối diện không nhịn được cười ha hả: "Này, hai người ở trên giường thì thầm còn chưa đủ, bây giờ còn thì thầm trước mặt chúng ta, cố ý kích thích người khác hả, còn không để cho người ta sống?"

Chỉ thấy nụ cười Mục Ca không đè nén được: "Hết cách rồi, ai bảo hai người chúng tôi bây giờ đã như keo như sơn rồi."

Anh nói xong còn không quên liếc Nhược Hi một cái, tất nhiên, Nhược Hi cũng không quên trả lại cho anh một cái nhéo vô cùng hữu nghị.

Ngày nghỉ của Nhược Hi kết thúc vào nửa đêm, người nhà của đồng nghiệp cô qua đời, tạm thời xin nghỉ nên cô phải mau chóng về thay ca, bởi vì lúc nhận điện thoại là quá nửa đêm, cô nói với viện là mai sẽ về, cho nên Mục Ca đưa cô về nhà, buổi sáng mới đi làm. Dọc đường đi cả hai đều trầm mặc, về đến nhà lúc dừng ở dưới lầu, cô đang định bước lên, Mục Ca vội kéo tay cô, Nhược Hi quay đầu, nhưng anh lại chỉ cười.

“Phải làm thế nào, anh không rời xa em được?” Anh nhàn nhạt cười.

“Anh không chịu được, liên quan gì em?” Nụ cười cuả anh khiến Nhược Hi không tự chủ được đỏ mặt xấu hổ, khóe miệng cũng không tự chủ được nâng lên.

“Vậy anh nhớ em thì phải làm thế nào?” Mục Ca lôi kéo tay cô làm nũng.

“Gọi điện thoại chứ sao.” Nhược Hi hé miệng cười.

Mục Ca hôn nhẹ lên môi cô, thì thào nói: “Nếu không em đồng ý gả cho anh thôi, tránh cho hai chúng ta đi tới đi lui cũng không xa được.”

Nhược Hi không trả lời, chỉ quay đầu đi lên lầu, sau lưng Mục Ca cười ha ha nói: “Lâm Nhược Hi, đừng trách anh không cảnh cáo em... nếu em không trả lời, anh sẽ coi là em đồng ý rồi đấy.”

Cô phì cười một tiếng, người này có lúc như là người lớn, lúc lại như đứa nhỏ, thật là một người mâu thuẫn, lúc chọt đáng yêu lúc lại bướng bỉnh, lúc thâm sâu chững chạc như người đàn ông trưởng thành, khiến Nhược Hi không tìm ra được biện pháp đối xử với anh.

Có chút rối rắm.

Bởi vì đã khuya, lúc mở cửa cô rất cẩn thận, cũng không mở đèn, rón rén đi về phòng mình, vừa tới cửa lại nghe tiếng phụ nữ trong phòng ba.

Trong lòng khẽ lúng túng, miệng hơi cười, thì ra là mẹ Mục Ca tối nay không đi.

Thử nghe, lại có tiếng của ba xen vào, hai người có lẽ không ngủ được nói chuyện phiếm, Nhược Hi đấm đấm cái cổ cứng ngắc, chuẩn bị mở cửa đi về phòng ngủ lại nghe thấy tên của mình và Mục Ca.

Trong lòng rối loạn, từ từ đi tới, đứng ngoài cửa lại nghe tiếng ba đang ho khan, sau đó Mục Âm lo lắng nói: “Ông cũng đừng quá nóng nảy, chuyện này không thể nóng nảy được.”

“Nhược Hi, nếu con bé không lớn tuổi hơn Mục Ca, tôi cũng không gấp. Hai đứa nó không máu mủ, có tình cảm, có kết quả càng tốt, nhưng quan trọng là hơn nhau năm tuổi, sớm muộn gì cũng có chuyện, bà nói xem Mục Ca mới về được một năm, bây giờ mới bắt đầu sự nghiệp, Nhược Hi thì đã ba mươi rồi, tương lai Mục Ca công thành danh toại, Nhược Hi cũng lớn tuổi, khi đó tôi chỉ sợ nếu có chuyện gì Nhược Hi không chịu nổi, đứa nhỏ này sĩ diện, nhưng thật ra ngoài cứng trong mềm, chỉ sợ đến lúc đó cái gì cũng không nói chỉ giấu trong lòng, như vậy thật khổ cho nó.”

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

“Cũng không biết thế nào, có thể là do tôi nghi ngờ, mặc dù là mẹ, nhưng tôi cũng không đảm bảo được Mục Ca sẽ làm thế nào, bởi vì nó tính bướng bỉnh chỉ sợ nó lại trêu chọc Nhược Hi.” Mục Âm thở dài, “Đều nói người làm mẹ có thể hiểu lòng con, ông nói, tôi sao lại không hiểu nổi Mục Ca rốt cuộc đang suy nghĩ gì đây?”

“Hai đứa nó lần này ra ngoài, tôi cũng biết đi dài ngày nhưng mà cũng không muốn ngăn.” Lâm Húc Thịnh bất đắc dĩ nói, “Lần này Mục Ca trở về cũng chưa lâu, quan hệ của hai đứa nó làm sao lại cải thiện nhanh như vậy?”

Mục Âm ngập ngừng lúc lâu mới nói: “Trước lúc Mục Ca đi du học, quan hệ của bọn chúng cũng tốt, khi đó tôi nghĩ tình cảm của hai đứa không sâu, lại gặp phải chuyện ba Mục Ca muốn nó đi Mĩ, cho nên nghĩ hai đứa tách ra một thời gian là tốt, không muốn nói cho ông, kết quả....”

“Hai đứa trước kia quan hệ khá tốt?” Lâm Húc Thịnh mãnh liệt ho khan, Nhược Hi nghe thấy suýt chút nữa đẩy cửa vào xem tình huống của ba.

“Nói không gấp, chính ông lại gấp, để sáng mai tôi gọi điện hỏi Mục Ca xem thế nào, có lẽ chuyện cũng không có gì, tôi sẽ bảo Mục Ca chú ý một chút, bây giờ nói rõ, còn hơn về sau tương lai đau khổ.” Mục Âm than thở.

Trong phòng an tĩnh trở lại, an tĩnh tới mức có thể nghe thấy tiếng gió thổi lay động rèm cửa bên ngoài phòng khách, Nhược Hi cũng không biết nên tiếp tục đứng đây hay về phòng, chần chừ một giây lại nghe tiếng Lâm Húc Thịnh: “Đứa nhỏ này mấy năm nay đã chịu khổ, tôi thật sự không muốn ngăn cản chuyện tình cảm của nó.” Lại ngừng một lát, “Đây cũng là chuyện không có cách nào ngăn được, ông cũng coi như là vì Nhược Hi, đau dài chi bằng đau ngắn.” Mục Âm khuyên sau lại thấy ông không nói lời nào đứng dậy rót cho ông li nước, lúc cầm cốc nước bước ra ngoài, nhìn thấy bóng dáng Nhược Hi cô đơn đứng ngoài cửa, lập tức sững sờ, mặc dù không rõ nét mặt, nhưng lại có thể cảm nhận được sự nặng nề.

Nhược Hi thấy bà đứng ở đó, lạnh nhạt gật đầu, lễ phép gọi một tiếng: “Dì Mục.” Cử chỉ lễ phép mang theo sự cự tuyệt.

Mục Âm không ngờ Nhược Hi đứng ngoài cửa, lại nghĩ tới cô nghe thấy những lời mình và Lâm Húc Thịnh vừa nói nhất thời có chút lúng túng, nụ cười không được tự nhiên: "Con về khi nào?"

"Vừa trở về, ngày mai thay ca cho đồng nghiệp." Nhược Hi lạnh nhạt trả lời, quay người trở về phòng, Mục Âm còn đang định giải thích nhưng Nhược Hi đã đóng của phòng, từ chối mọi lời giải thích.

Chỉ còn lưu lại Mục Âm một mình đứng ở phòng khách, tiến lùi không được.

Nhược Hi nằm trên giường, khóe miệng bất đắc dĩ cong lên, mấy phút trước cô còn cùng Mục Ca lưu luyến chia tay, mấy phút sau đã nghe người khác nói lo lắng cho chuyện tình cảm của bọn họ, nói không để ý chút nào là nói dối, nhưng lúc này nghi ngờ tình cảm của Mục Ca thật sự không cần thiết. Chẳng qua là một phút kia khi cô nằm lên gối, bất đắc dĩ ở trong lòng mới theo tiếng thở dài phát tiết ra ngoài.

Nam nhỏ nữ lớn cứ như vậy sẽ khiến người khác không yên lòng sao? Giống như là bị lĩnh án tử hình, mọi người đang chắc chắn lo hậu sự, phải an ủi người thân thế nào, thu xếp khắc phục hậu quả, nhưng không ai tin tưởng bọn họ sẽ cố gắng dựa vào nhau, kiên trì có cuộc sống tốt.

Suy nghĩ lại những chuyện xảy ra trong mấy ngày nay, Nhược Hi đem toàn bộ những ngọt ngào đã trải qua hưởng thụ lại một lần, tất cả tất cả đối với cô đều trân quý. Cô mỉm cười, nhưng nét mặt lại có vẻ hoảng hốt, trong lòng lo sợ, hai mắt nhắm lại đi vào giấc ngủ.

Ngày mai còn phải trực ban, không nên vì chuyện nhỏ này mà phải suy nghĩ. Ít nhất, nên kiên định tin tưởng vào tương lai, quản chuyện ngày mai làm cái gì.

Bận rộn quay đi quay lại, chân vắt lên cổ mà chạy cho tới tận trưa, đến lúc ăn cơm mới có thời gian dừng lại thở dốc một hơi.

Vừa bước vào phòng ăn đã thấy Lê Tử Trạm, anh ta và đồng nghiệp đang thảo luận cái gì đó, ngồi ở trong góc nên không thấy cô, Nhược Hi suy nghĩ một chút vẫn là bưng khay cơm ngồi ở chỗ xa, đang cầm thìa chuẩn bị ăn, đã thấy một người cười ha ha ngồi trước mặt, "Bạn là Lâm Nhược Hi sao?"

Nhược Hi ngẩng đầu suy nghĩ một chút, "Bạn là.... Lưu Hồng Lượng?"

"Không ngờ bạn còn nhớ mình. Mình tưởng bạn không nhớ rõ, hai chúng ta cùng ban, lớp mình và bạn còn trao đổi bút kí." Lưu Hồng Lượng có dáng vẻ thật thà, nhớ năm đó cậu ta không mập như vậy.

Nhược Hi đang định mỉm cười gật đầu ý bảo mình nhớ, lại nghe thấy người phía sau đột nhiên kêu lớn: " Bác sĩ Lâm, tại sao lại ngồi chỗ đó, tôi đã lấy chỗ giúp cô.

Bàn này cả hai người nhất thời sửng sốt, Nhược Hi nghiêng đầu nhìn sang, Lê Tử Trạm đang nhìn cô mỉm cười vẫy vẫy, Lưu Hồng Lượng phản ứng rất nhanh, nhìn cô bằng ánh mắt sâu xa, nhỏ giọng nói: "Mình vừa chuyển tới đây, không biết bạn đã có người để ý, nếu vì điều này mà mất cái mạng nhỏ, bạn nói xem mình vô tội biết bao." Anh ta cười ngẩng đầu, cầm đồ ăn đi qua người cô, nhìn Lê Tử Trạm gật đầu mỉm cười.

Lê Tử Trạm đang nói chuyện, nhưng vẫn chừa một chỗ trống cho cô, Nhược Hi suy nghĩ một chút rốt cuộc vẫn đi tới ngồi bên cạnh Lê Tử Trạm, tiếp tục yên lặng ăn cho xong bữa trưa. Không khí như vậy, người ngồi đối diện cũng rất thức thời, nhanh chóng ăn xong lên tiếng chào hỏi rồi đi trước một bước.

"Mới nghỉ có ba ngày đã đi trực rồi hả?" Lê Tử Trạm nhíu mày hỏi.

"Ừm, nhà đồng nghiệp có việc, tới thay ca." Nhược Hi cúi đầu ăn, miệng nhai mà không thấy ngon.

Hai người vẫn yên lặng, nhưng lại nghe được tiếng hít thở của nhau. Ước chừng thời gian trôi qua thật lâu, giọng nói của Lê Tử Trạm không nghe rõ cảm xúc vang lên lần nữa, "Em chọn xong?"

Nhược Hi trầm mặc trong chốc lát mới dùng sức gật đầu một cái, "Ừm, chọn xong."

"Rất kiên định?" Đáy mắt của Lê Tử Trạm lóe lên ý cười, khóe miệng khẽ cong, " Không cần suy nghĩ thêm một chút?" Giọng nói của anh ái muội, có chút khàn khàn.

Nhược Hi cảm thấy động tác gật đâu của bản thân dường như phải vận dụng hết khí lực toàn thân, ánh mắt lúng túng không dám nhìn người đối diện.

Lê Tử Trạm gật đầu một cái, không biến sắc cúi đầu ăn cơm, Nhược Hi thấy anh như vậy ngược lại không có khẩu vị, chậm rãi ăn cơm, đang muốn ngẩng đầu nói chuyện, Lê Tử Trạm đã đứng dậy, bưng khay cơm, "Tôi ăn đủ rồi, em từ từ ăn."

Nhược Hi nghiêng đầu tiếp tục ăn cơm, khóe mắt lưu lại bóng dáng của anh, nhìn bóng lưng cô đơn của anh Nhược Hi suýt chút nữa kêu lên nói cái gì không kiên định, thật may là, cuối cùng cô vẫn chính là kiên định.

Kiên định, nhất định phải kiên định, đó là điều tất yếu.

Buổi chiều lúc sắp tan tầm, Nhược Hi nhìn thấy bóng dáng Mục Âm đang đứng ở trước cửa lớn, do dự. Đứng từ tầng thứ mười mấy nhìn xuống bóng dáng bà rất nhỏ bé, nhưng nhìn một cái có thể phân biệt. Hôm nay trời đầy mây, gió lạnh thổi bay làn váy của bà, càng cảm thấy lạnh lẽo, Nhược Hi chăm chú nhìn hành động của bà, vốn định đứng trước cửa thư giãn gân cốt một chút, nhìn thấy người lại chần chừ.

Cuối cùng Mục Âm vẫn hạ quyết tâm đi vào cửa chính, Nhược Hi cũng quyết định ngồi tại chỗ chờ khách không mời mà đến.

Do dự lâu như vậy nhất định là có chuyện, tất nhiên là liên quan tới cô.

Nhược Hi có cảm giác không muốn nghe.

Vài phút không dài, Nhược Hi xem tài liệu trong tay, Mục Âm cũng đã đi vào phòng làm việc, bà nhìn có vẻ lo sợ, lấy lòng chào hỏi Nhược Hi, "Nhược Hi, còn chưa tan việc?"

Nhược Hi lễ phép cười cười, "Vâng, hôm nay phải trực ban."

"A, vậy dì có vài lời muốn nói với con." Hai tay bà đan xen vào nhau, lộ ra vẻ băn khoăn lo lắng.

"Nói đi."

"Nơi này có tiện nói chuyện?" Vẻ mặt Mục Âm muốn nói lại thôi khiến cho Nhược Hi đoán được bà muốn nói gì, lạnh nhạt lắc đầu, "Không sao, dì cứ nói."

Mục Âm không lên tiếng, Nhược Hi đặt cái bút trên tay lên bàn, giờ phút này, nhìn Mục Âm lo lắng ngồi trên ghế, còn Nhược Hi ở vị trí này có cảm giác cao cao tại thượng.

Mục Âm rốt cuộc ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng Nhược Hi, "Dì hôm nay tới là muốn nói với con, dì hi vọng con và Mục Ca chia tay."

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 70

"Dì hiểu rõ bản thân mình không có quyền yêu cầu con làm cái gì, điều dì có thể làm là quản tốt con của mình. Sáng hôm nay Mục Ca đã nói với dì, nó hi vọng một nhà bốn người chúng ta có thể bắt đầu cuộc sống mới, đây cũng là điều dì từng hi vọng. Nhưng mà hiện tại... không thể nào.

"Mục Ca đi Mĩ tám năm, cuộc sống đều là do ba xử lí, sau khi ba Mục Ca và dì li hôn cũng đã kết hôn ở Mĩ, nhưng hai người không có con. Ông ấy hi vọng Mục Ca có thể tiếp quản công ty, tương lai già rồi cũng có người dựa vào, nhưng sau khi Mục Ca tốt nghiệp lại đòi về nước, mặc kệ là ai cũng không ngăn được. Dì biết con hiểu Mục Ca về nước là vì cái gì." Mục Âm nhìn chăm chú vào gương mặt không lộ ra cảm xúc gì của Nhược Hi.

"Dì cứ nói, tôi đang nghe." Nhược Hi lạnh nhạt nói.

"Ba của Mục Ca sau cũng hiểu, cảm thấy Mục Ca về nước rèn luyện một chút cũng tốt, dù sao Mục Ca tuổi còn nhỏ, không có kinh nghệm, cho dù ở bên kia cũng không tiện trực tiếp an bài vào công ty, nhưng lại sợ về nước lâu sẽ chịu nhiều khổ, cho nên nhờ bạn bè sắp xếp chức vụ Tổng giám cho Mục Ca, mà Mục Ca đứa nhỏ này vẫn nghĩ đó là do thực lực của bản thân mình." Mục Âm nói tới đây liền dừng lại.

die»nd‹ank«equ»yd«on

Qua một hồi lâu, Nhược Hi có chút sáng tỏ mỉm cười gật đầu, "Thì ra là như vậy, khó trách."

"Hôm nay sau khi Mục Ca nói ra những lời đó dì cảm thấy lo lắng, Mục Ca nói chuyện điện thoại với ba là sẽ không về. Ông ấy rất tức giận với việc làm của Mục Ca, vốn đã bất mãn việc dì đem Mục Ca tới nhà con, nay vì con mà Mục Ca buông tha sự nghiệp ở Mĩ vì vậy ông ấy ra tối hậu thư yêu cầu Mục Ca lập tức quay về, nếu không sẽ không cho bất kì cơ hội nào nữa."

Nhược Hi từ từ ngẩng đầu, không nói được cảm giác phức tạp trong lòng.Cô chỉ cảm thấy như mình đang đi vào trong một vở kịch, thật buồn cười. Cục diện rối rắm như vậy, cuối cùng chỉ cần một cô gái bình thường như cô hi sinh tình cảm, mới có thể dọn dẹp sạch sẽ, không biết là cô nên cảm thấy bi ai vì tình cảm của mình quá yếu ớt hay cảm thấy may mắn vì tình cảm của Mục ca với mình coi như là kiên định.

"Dì hiểu rõ, qua nhiều năm như vậy con vẫn một mực không thích dì, nói cho cùng năm nó cha con gặp chuyện cũng là do dì, ông ấy vì cứu dì mới bị tai nạn, dì chỉ hận người năm đó xảy ra tai nạn không phải là mình, như vậy ông ý cũng chịu ít khổ, trong lòng dì cũng nhẹ nhàng hơn. Mục Ca mất đi cơ hội này thì cuộc sống sẽ rất vất vả, con biết tính của Mục Ca, nếu biết cuộc sống của mình đều được an bài tốt, phủ nhận toàn bộ năng lực của nó, lúc đó chắc sẽ không chịu được đả kích. Đều nói con của mình mình yêu, ba con lo lắng cho con, ông ấy không biết những chuyện này, ông ấy chỉ sợ con chờ Mục Ca vài năm sẽ lãng phí tuổi xuân, mà dì lại lo lắng Mục Ca nếu như Hoa Hạo sa thải Mục Ca, Mục Ca sẽ bị suy sụp, tiền đồ sẽ bị hủy." Mục Âm nói xong lời cuối cùng giọng nói cũng run run, đưa cánh tay gầy nắm lấy Nhược Hi run rẩy nói, "Bây giờ, Mục Ca đã quyết tâm, dù ai nói gì cũng không chịu nghe, hôm nay Mục Ca đã nói với ba mình, trừ việc con nói chia tay, nếu không cả đời nó cũng vẫn ở đây, dì hiểu mình không có tư cách yêu cầu con nói câu nói này, nhưng điều dì muốn nói là, nếu như con chia tay với Mục Ca, vì công bằng, dì cũng rời xa ba con, đi thật xa, về sau không quấy rầy cuộc sống của hai người."

Nhược Hi đợi bà nói xong, mới chậm rãi quay người, mặt trầm tĩnh, từng câu từng chữ nói rõ ràng: "Dì Mục, tôi xin lỗi khiến dì thất vọng, tôi sẽ không nói câu này. Nếu như Mục Ca muốn rời đi, chỉ cần anh ấy tới nói với tôi, những điều dì làm bây giờ nhìn thật hoang đường, gần như là sỉ nhục tôi, cũng như sỉ nhục Mục Ca, càng thêm sỉ nhục ba tôi. Tôi hiểu rõ dì nuôi Mục Ca khôn lớn cũng không dễ dàng gì, vì tương lai của Mục Ca bất cứ chuyện gì cũng có thể làm, tôi có thể hiểu. Năm đó Mục Ca đi Mĩ tôi đối xử với dì không tốt, không cho dì chỗ dung thân, là lỗi của tôi. Về sau khi trưởng thành tôi hiểu tình cảm của dì và ba vì vậy cảm thấy mình ích kỉ lạnh lùng, vì vậy mới hi vọng dì và ba tôi tiếp tục làm bạn, đây chính là mong muốn từ trong tâm, nhưng không phải là lí do để trao đổi với Mục Ca. Cho dù, Mục Ca vì những cư xử của tôi đối với dì năm đó mà hận tôi, rời khỏi tôi, tôi sẽ chấp nhận, tuyệt không hối hận, nhưng bảo tôi phải chủ động buông tha tôi không làm được. Mà dì, cũng không cần thiết phải vì chuyện tình cảm của con cái mà chủ động buông tha hi sinh tình cảm, dù ở góc độ nào mà nói, loại hi sinh này của dì không thể coi là vĩ đại."

die»nd‑ank«equ»yd«on

Mục Âm sững sờ tại chỗ, đôi môi tái nhợt, nét mặt của bà khiến Nhược Hi có chút không đành lòng, thật ra trong những năm nay người khổ nhất không phải cô, mà là bà.

Năm đó ba Mục Ca say rượu, lúc đó bà còn trẻ đã mang Mục Ca rời khỏi nhà, bỏ đi cuộc sống giàu sang mà cam tâm tình nguyện sống một cuộc sống bình thường với ba Nhược Hi, cũng chỉ là muốn có một gia đình an ổn. Bà thật tâm cố gắng, Lâm Húc Thịnh cũng nhìn thấy, Nhược Hi cũng nhìn thấy nhưng là lúc đó cô còn nhỏ, không thể tiếp nhận. Sau khi Mục Ca đi, bà bị đuổi khỏi Lâm gia, vất vả cực khổ, Lâm Nhược Hi mặc dù vất vả nhưng còn có người thân giúp đỡ, không thể tưởng tượng được bà một thân một mình làm sao vượt qua tám năm cô đơn. Những tưởng rằng khi con trai về nước sẽ có được cuộc sống an ổn không ngờ lại có nhiều chuyện xảy ra như vậy, điều bà có thể làm bây giờ chỉ là lấy tình cảm của mình ra trao đổi, đổi lại tương lai tốt đẹp cho con trai. Nói cho cùng, bà mới chính là người đáng thương nhất.

Nhưng, cô không muốn đồng tình với bà, bởi vì đồng tình, nghĩa là nói ra những lời làm tổn thương Mục Ca, có lẽ cuộc đời cô cũng hoàn toàn thay đổi bởi câu nói này.

Một lần lựa chọn, quyết định số phận cả đời, dù là cô, hay là anh, cũng không nên bị người khác sắp đặt.

Cho nên cô để lộ nụ cười khiến Mục Âm tuyệt vọng, làm bộ như bản thân lãnh khốc vô tình, biết rõ cô nói những lời như vậy là tàn nhẫn, nhưng vẫn phải kiên trì, "Trừ phi Mục Ca nói lời chia tay, nếu không tôi sẽ không nói những lời như dì mong muốn."

Lưng Mục Âm nhất thời như bị rút gân, co rụt lại một chỗ, mất đi toàn bộ chống đỡ co quắp dựa vào ghế.

Nhược Hi quay mặt, nhìn ra ngoài cửa sổ, nén nhịn nước mắt nói: "Lời dì nói hôm nay coi như tôi chưa từng nghe, dì và ba tôi cứ sống thật tốt, chuyện khác, cũng đừng lo lắng một cách mù quáng."

Buổi tối Nhược Hi có ca trực, Mục Ca tìm cô, gọi điện nói muốn mời cô ăn khuya, Nhược Hi tâm trạng không tốt nên không ăn cơm tối, tất nhiên cũng không có khẩu vị ăn bữa khuya, chỉ là muốn thấy anh nên mới cởi áo blouse xuống lầu.

"Một ngày không gặp như cách ba thu, hôm nay rốt cuộc anh mới hiểu cảm giác này." Mục Ca cười ha ha nói với cô.

die»nd‑ank«equ»yd«on

Từ lúc trở về cho đến giờ. Trong lòng cô vẫn trống trải, cảm giác lo lắng khẩn trương giống như lúc tốt nghiệp trung học, có chút kinh, có chút sợ, muốn gặp anh, lại sợ thấy anh. Nhưng giờ đây khi nhìn thấy anh, trong lòng cô càng thêm kiên định. Cô quyết định, tôn trọng sự quyết định của anh, cũng tôn trọng sự kiên trì của mình, cho nên khi anh cố làm ra vẻ không có chuyện gì, cô cũng nguyện vui vẻ ứng đối.

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71

"Cùng anh đi ăn cơm, hôm nay mẹ anh biến mất cả một ngày, anh cho tới tận giờ vẫn chưa ăn cơm, thật đáng thương." Mục Ca làm vẻ mặt vô tội dụ dỗ cô.

"Nhìn anh to khỏe như vậy, còn có thể đói chết sao?" Nhược Hi mỉm cười đánh anh, bĩu môi khinh thường.

"Em đúng là người không có lương tâm, bụng anh đói, em không đau lòng sao?" Mục Ca mỉm cười bắt được tay cô, đặt vào ngực, sau đó dùng sức ôm chặt, cằm chống đỡ trên đỉnh đầu cô, ngón tay hơi dùng sức.

Nhược Hi vẫn không lên tiếng, lặng lặng núp trong ngực anh, cười híp mắt, ngón tay bị anh siết phát đau.

"Anh không có lời nào muốn nói với em sao?" Qua một lúc lâu, Nhược Hi mới nhẹ nhàng hỏi.

Mục Ca buông cô ra, tỉ mỉ quan sát, sắc mặt có chút trầm, "Sao đột nhiên lại hỏi thế, em đang nghĩ cái gì?"

Nhìn anh khẩn trương lo lắng, giống như sợ cô biết điều gì đó, rồi lập tức biến mất đi, bả vai bị anh siết đau, cô chỉ có thể giữ vững nụ cười nói: "Em muốn hỏi anh, muốn ăn mì cay hay thịt dê nướng?"

Trong nháy mắt, thần kinh Mục Ca vốn đang căng thẳng nhất thời buông lỏng, chỉ vào mũi cô, "Cái này cho em chọn."

"Thành thật khai báo, có phải sau lưng em làm chuyện xấu, nên mới chột dạ như vậy?" Giọng nói của cô mềm nhũn, thay vì nói trách cứ, không bằng nói đang trêu chọc anh, Mục Ca cũng phối hợp làm tư thế xin tha thứ, "Đúng đúng đúng, anh làm chuyện xấu, cả ngày hôm nay anh chỉ nhớ tới cô gái nào đó, anh nhận tội, anh xin đền tội."

Cô nói: "Em biết ngay anh chẳng làm được chuyện gì tốt, nói đi, anh chuẩn bị tự sát, chặt tay chặt chân, hay là muốn em xuống tay để anh toàn thây?"

"Sớm biết cô gái đó ác như vậy, anh đã không nhớ cô ấy rồi." Anh thở dài ảo não, không ngoài ý muốn bị đạp một cái vào chân, trên chiếc quần âu còn lưu lại dấu giày.

Lâm Nhược Hi cười rạng rỡ, "Nhìn xem anh mồm miệng lưu loát như vậy, liệu có thể hoàn thành tốt công việc."

Mục Ca còn chưa hiểu, Nhược Hi đã nhón chân hôn anh, cứ như vậy bị anh ngậm chặt, trằn trọc lưu luyến."

Anh nói giữa hai làn môi, "Em sao vậy? Hôm nay em là lạ."

Cô nhìn lên trời, nước mắt còn vương trong hốc mắt, cố gắng cười, "Nhìn thấy tiểu suất ca sắc tâm nổi lên, đơn giản thế mà cũng phải hỏi?"

"Vậy tiểu suất ca có thể nói không cần sao?" Anh làm ra dáng vẻ xấu hổ ngượng ngùng.

Hai người bật cười rồi sau đó nhìn thẳng vào mắt nhau, trầm mặc.

"Còn muốn đi ăn cơm sao?" Anh cẩn thận hỏi.

"Tất nhiên rồi." Nhược Hi giật mình nở nụ cười, "Đi, chúng ta cùng đi ăn mì cay."

Còn nhớ rõ hồi trung học từng đọc qua câu truyện "The gift of magi" một đôi vợ chồng nghèo khổ, vì muốn mua tặng cho vợ, chồng mình một món quà mà bán đi vật quý giá nhất của mình, nhưng khi quà tặng được mang về, mới phát hiện vật mà vợ chồng mình yêu thích đã biến mất. Cô giáo trẻ tuổi mới tốt nghiệp lúc giảng dạy cho mọi người còn nước mắt lưng tròng, cho tới hôm nay, trong đầu Nhược Hi vẫn rõ dây đồi mồi cùng bài văn đó, mỗi một đoạn, mỗi một câu, đều có thể nhớ rõ.

Cô hi sinh nguyên tắc của mình vì anh, mặc kệ người khác nói mình ích kỉ. Anh vì cô hi sinh tiền đồ, mặc cho ba anh nói anh ngu ngốc. Hai người bọn họ mặc dù chưa phải là vợ chồng, nhưng đã hi sinh những gì mình trân trọng cho tình yêu, hơn nữa tuyệt không hối hận.

Mục Ca che giấu rất tốt, cô cũng không kém, hai người cùng nhau ăn mì cay, vẫn không quên trêu chọc.

Anh nói cô giống như là tám trăm năm chưa được ăn cơm, cô lại nói anh hôm nay giống như là con rùa vàng lưu lạc biến thành rong biển, anh tới em đi không một câu nhắc tới chuyện không nên nói, không một câu nói "không yêu".

Làm người thông minh rất dễ, nhưng làm người hồ đồ thông minh lại không dễ dàng.

Nói như vậy, hai người bọn họ, đem tất cả những gì mình trân trọng trao cho người mình yêu…

Mục Ca nói mấy hôm nữa sẽ phải thay đổi công việc, Nhược Hi biết. Nghe nói công việc khá vất ả, hai người mấy ngày liên tiếp không được gặp nhau. Mãi đến lúc cả hai có thời gian, vừa gặp anh đã làm nũng nói muốn cô nấu ăn cho mình.

Đáng tiếc là lúc hai người mua đồ ăn về nhà thì công ty lại gọi, Mục Ca đang xắn tay áo chuẩn bị thi triển quyền cước nấu ăn lại phải rời đi, chỉ còn lưu lại Nhược Hi sững sờ một mình đứng trong phòng bếp.

Sau đó, cô lấy thịt cùng đồ ăn, cắm cơm, buộc lại tóc, cầm dao thái cẩn thận. Từng chút, từng chút một chăm chú.

Di•ễnđà‿nLêQ•uýĐôn.

Nhược Hi lớn như vậy chưa lần nào nghiêm túc làm một bữa cơm trước kia có nhiều chuyện, sau đó lại thuê y tá chăm sóc ba, bản thân thì ăn ở căng tin. Lười biếng như vậy, giờ đã qua vài năm, khả năng nấu nướng không hề có chút cải thiện, bỏ gần tiếng đồng hồ làm bữa cơm là chuyện mà cô không thể tưởng tượng được, nhưng hôm nay, Mục Ca bất đắc dĩ gọi điện về nói không về ăn cơm được, lại tỏ vẻ thèm thuồng muốn ăn cơm cô nấu, mặc dù đồ ăn đã làm tốt, sắp vào hộp cơm, nhưng cô vẫn cường điệu tự nhủ nói đây sẽ là lần cuối cùng sau sẽ không làm thế nữa, nhưng lúc đặt hộp cơm vào trong xe đưa tới cho anh trong lòng lại thấp thỏm.

Bóng tối đã bao phủ, lái xe chậm rãi, ánh đèn hai bên đường tỏa ra ấm áp, có lẽ dưới mỗi ngọn đèn đều có một câu chuyện tình yêu, cũng giống như hai người bọn họ. Nhược Hi mở radio, nghe lời người hướng dẫn chương trình nói chuyện, không chú ý nên phải mất hồi lâu mới tới được công ty Mục Ca.

Quả thật có chút chênh lệch. Qua ánh đèn mờ mờ Nhược Hi không nghĩ ngợi cầm hộp cơm đi lên, mới phát hiện mình có chút ngốc nghếch, tùy tiện gõ cửa có lẽ không ổn, do dự một chút vội cầm điện thoại bấm số Mục Ca, cẩn thận chờ đợi, quả nhiên trong phòng truyền tới âm thanh, "Sao rồi, nhanh như vậy đã nhớ anh?"

Nhược Hi mở miệng, chân lui về sau mấy bước, đứng trong khúc quanh ở cầu thang nói: "Đúng vậy, em chính là đặc biệt gọi điện kiểm tra."

Di•ễnđà‿nLêQ•uýĐôn.

"Kiểm tra dùng điện thoại là không được, chi bằng đến tận nơi nhìn cho rõ." Giọng nói của Mục Ca trầm thấp truyền tới, ở trong bóng đêm càng thêm mê người.

"A, như vậy ư, vậy cũng được, anh chờ em." Nhược Hi nhẹ nhàng nói, chậm bước tới cánh cửa, gõ vài cái, phía sau cửa không tiếng động, cô lại gõ một lần nữa, cửa chính đột ngột mở ra, bị ngăn bởi ánh đèn sau khi nhìn rõ cô anh lập tức lộ ra vẻ ngạc nhiên, "Em…."

"Em tới kiểm tra, mau tới góc tường ôm đầu, em sẽ đi kiểm tra." Nhược Hi đĩnh đạc mở cửa, mới phát hiện phía sau cửa, bốn đôi mắt đồng loạt nhìn sang, trong phòng bỗng yên lặng một cách đáng sợ, đến nỗi cây kim rớt xuống cũng có thể nghe thấy.

"Anh… anh làm thêm giờ à?" Nhược Hi thật sự muốn đào ngay cái hố đem mình chôn sống cho xong. Đồng chí Mục Ca có ý tốt vỗ vỗ lưng cô, nói với mọi người: "Đây là bạn gái tôi, tới kiểm tra."

Mấy người còn lại mỉm cười, vùi đầu làm việc của mình. Mục Ca kéo Nhược Hi đi ra, rón rén xuống lầu dưới, Nhược Hi quay đầu trách anh, "Tại sao anh không nói cả nhóm tăng ca? Hại em mất mặt như vậy."

"Chẳng lẽ em nghỉ chỉ mình anh tăng ca?" Mục Ca cười cười nhận hộp cơm trong tay cô, "Đây là gì?"

Nhược Hi bị lời nói của anh làm cho sửng sốt, không trả lời câu hỏi của anh.

Cô nghĩ ít nhất Mục Ca cũng có phòng làm việc riêng, nên không ngờ sẽ gặp phải tình huống khó xử như vậy, đột nhiên mới ý thức được tình hình của anh bây giờ so với tưởng tưởng của cô hoàn toàn khác, hốc mũi có chút chua.

"Chà, là thịt băm, không tệ, anh nếm thử." Mục Ca ý bảo cô mở cửa xe, ngồi lên, hài lòng cắn một miếng, sau đó Nhược Hi cũng ngồi theo, "Rất khó ăn?"

"Ai nói, mọi người đều bảo đói bụng ăn cái gì cũng ngon, dù em có bỏ thạch tín anh ăn vẫn thấy ngọt ngào." Mục Ca cười cười tiếp tục ăn cơm.

Nhược Hi dở khóc dở cười, "Thật đúng là miệng chó không mọc được ngà voi."

"Mồm chó ói răng ngà, chúng ta nuôi chó thì tốt lắm, giá trị sản lượng cao, tỉ lệ hồi vốn nhanh, là một vốn bốn lời." Mục Ca vừa cười cười, đôi mắt híp lại thành một đường thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

Nhìn anh ăn vội vàng, Nhược Hi thấy đau lòng, "Anh ăn từ từ, cẩn thận nghẹn."

"Không được, mọi người ở trên đang chờ anh, anh đi lâu quá không tốt, dễ sinh ra hiểu lầm." Mục Ca cười tà ẩn ý, Nhược Hi đỏ mặt, lườm anh một cái, nhưng miệng lại lén cười.

Ăn được hơn một nửa, điện thoại gọi tới, anh để hộp cơm xuống lấy khăn giấy lau miệng, dán sát mặt cô hôn một cái rồi sau đó vẫy tay chạy lên lầu.

Nhược Hi bất đắc dĩ lắc đầu, dọn dẹp hộp cơm, thử nếm món ăn. Lại nhìn lên ánh đèn trên lầu, chỉ sợ bọn họ sẽ phải làm tới khuya, nhớ tới dự báo nói đêm sẽ mưa, cô vội vàng cầm cái ô chạy lên, lần này đã có kinh nghiệm, trước tiên cứ gõ cửa đã, tay vẫn còn ở giữa không trung, đã nghe tiếng nói: "Nhờ có cậu, nếu không đừng để bạn gái chờ cứ về trước đi."

"Không cần, cùng nhau hoàn thành nốt." Mục Ca cười ha ha.

"Sao phải liều mạng thế, kiếm nhiều tiền để lấy vợ?" Người kia tiếp tục đùa giỡn, Mục Ca cũng không phản bác.

"Lúc mới bắt đầu Từ tổng cũng không dám mời cậu, cảm thấy người như cậu phải tới một công ty thật lớn làm, hiện tại tôi hiểu được, công ty lớn sẽ không cho phép làm thêm phải không?"

ə̧Di-ễnđà-nə̧LêQu-ýĐô-n

Mục Ca cũng không phản bác vẫn chỉ cười.

Nhược Hi cúi đầu gõ cửa, Mục Ca mở cửa, thấy cô còn chưa đi có chút ngạc nhiên, "Sao em còn chưa về?"

"Đưa cho anh ô, tối nay trời có thể sẽ mưa." Nhược Hi nhỏ giọng nói.

"À, được. Em mau về, nếu không anh sẽ không yên tâm." Mục Ca yêu thương dùng thân thể ngăn tầm mắt ở phía sau, bàn tay vuốt nhẹ gò má cô.

Nhược Hi gật đầu rồi bước xuống lầu đi về nhà.

Kiên trì như vậy rốt cuộc vì cái gì, Nhược HI không biết, lúc anh vuốt má cô, cô cảm nhận được sự mệt mỏi của anh, trong nháy mắt đó, hốc mắt của cô đầy lệ, không muốn để anh nhìn thấy, mới không nói lời nào rời đi.

Một người đàn ông muốn trưởng thành phải trải qua sóng gió, lúc anh rời đi cuộc sống cũng không khó, kiên trì cũng không khó, khó khăn là người bên cạnh lại không nỡ nhẫn tâm nhìn thấy như vậy.

Bao nhiêu nữ chính trong tiểu thuyết, dịu dàng như nước, đều vì hai chữ "đau lòng" này mà hi sinh hạnh phúc cả đời, chia lìa với người mình yêu thương, để rồi nhiều năm sau thoáng gặp nhau giống như mộng cảnh.

Cô không muốn thành tội nhân, cũng không muốn miễn cưỡng ép bản thân buông tha, tình cảm không phải là vật phẩm trao đổi, cô tình nguyện để người khác nói mình ích kỉ chứ không muốn buông tha tình cảm của mình.

Nhược Hi nghĩ đi nghĩ lại, mới đem xe dừng lại, gửi tin nhắn cho anh: "Em sợ anh sẽ hối hận, anh mệt mỏi không?"

ə̧Di-ễnđà-nə̧LêQu-ýĐô-n

Mấy chữ viết rồi xóa, xóa rồi viết, lặp đi lặp lại mấy lần, mới quyết định gửi tinh đi, không đợi tin nhắn báo gửi xong, đã có tin đến, cô mở tin, là Mục Ca.

Anh nhắn: "Bữa cơm hôm nay là bữa cơm ngon nhất anh từng được ăn, bởi vì nó có hương vị của nhà."

Nhược Hi đỏ mặt cười cười, đặt điện thoại ở chỗ ngồi chuẩn bị lái xe về, không ngờ điện thoại lại báo có tin nhắn tới.

"Không mệt, điều hối hận duy nhất chính là vừa rồi không kịp yêu thương em một cái."

Nhược Hi để điện thoại xuống, chuyển tay lái liếc nhìn gương chiếu hậu, nước mắt che phủ cảm thấy nhìn mơ hồ không rõ, "Tiểu tử này thật là…."

Cứ như vậy, tiếp tục mấy ngày Mục Ca không có chút động tĩnh, thỉnh thoảng có một hai tin nhắn tất cả đều là: "Rất nhớ em, yêu em." Cô đi làm nhiều lúc tắt máy, lúc nhận được tin nhắn đã là mấy tiếng sau, vội vàng gửi tin nhắn lại, đợi mấy tiếng không có hồi âm. Đợi không được gọi điện thì anh luôn phải làm thêm giờ, trong điện thoại cũng có thể nghe được giọng nói mệt mỏi của anh, không nói được gì chỉ có thể đau lòng nhắc nhở anh chú ý thân thể, cố gắng tranh thủ nghỉ ngơi.

Một chủ nhật nữa lại tới, cô tới công ty tìm anh, xa xa nhìn bóng dáng anh dưới ánh mặt trời có vẻ gầy đi không ít, lúc xuống bậc thang trên môi anh vẫn nở nụ cười, nhưng cô lại cảm thấy sao mà cô đơn, có lẽ do anh mệt mỏi, gần như không thể chống đỡ được nụ cười trên gương mặt.

"Sao em lại tới đây?" Anh cười nói.

"Mấy ngày không nhìn thấy anh, em muốn tới xem một chút, hạng mục lúc nào sẽ hoàn thành?" Nhược Hi mở cửa xe đưa anh bình nước.

Mục Ca nhận lấy uống một hơi, vẫn chưa thỏa mãn lau miệng, "Em thật khéo hiểu lòng người, anh bận bịu cả ngày ngay cả thời gian uống nước cũng không có."

Cô suy nghĩ một chút, "Anh muốn ăn gì?"

"Anh muốn ngủ một lát." Anh nhếch miệng, tựa lưng vào ghế, nói: "Em lái xe, tới nơi gọi anh."

Nhược Hi gật đầu, lặng lặng khởi động xe, hai mắt Mục Ca khép lại nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Anh từng là con cưng, phong lưu phóng khoáng, hôm nay lại mệt mỏi như vậy. Lúc kẹt xe, Nhược Hi quay đầu nhìn chằm chằm vào anh một lúc lâu, đột nhiên cúi người, ôm chặt lấy anh, thật lâu không chịu buông tay.

Mục Ca bởi động tác của cô mà tỉnh lại, sợ hết hồn: "Làm sao vậy?"

Nhược Hi xấu hổ, "Không sao, nhìn dáng vẻ anh ngủ thật đáng yêu, nổi ý đồ xấu."

Cho dù là bị anh phát hiện, cô cũng không muốn buông tay, nắm chặt vạt áo anh, giống như nếu buông tay anh sẽ biến mất.

Mục Ca từ từ hiểu được, biết cô tại sao lại như thế, cười vỗ vỗ bả vai cô, "Nhanh một chút lái xe, cẩn thận người đằng sau mắng."

Sắc mặc cô có chút trắng, nhưng vẫn kiên trì ngồi yên, ở phía sau còi xe bấm liên tục thúc giục, tiện tay bỏ CD, cố gắng để âm thanh giúp bản thân bình tĩnh, "Sắp tới mùa thu, con người lúc này luôn đa sầu đa cảm."

Anh rủ mắt xuống, "Em cũng có thể đa sầu đa cảm, quả thật là trời cũng chuyển sang màu hồng rồi."

Nhược Hi cười ha ha, "Đi, đi ăn, ăn xong thì cái gì cũng quên hết."

"Áp lực của em lớn hơn anh, anh hiểu rõ." Mục Ca trầm giọng nói, toàn bộ thế giới như an tĩnh lại.

"Người khác nói tới em, đều nói vì yêu mà làm một người đàn ông tốt, mà nhắc tới em sẽ có người nói em vì tình yêu mà hi sinh tiền đồ của người yêu." Mục Ca mỉm cười nói.

Nhược Hi vẫn trầm mặc, nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Nhưng chỉ có anh hiểu rõ, không có em, tất cả tiền đồ gì đó đều không còn." Giọng nói của anh rất nhẹ, dịu dàng đến gần như không phải là anh, cho đến cuối cùng anh mới nói, "Nếu em không chê công việc của anh không ổn định, suy nghĩ một chút gả cho anh được không?"

Lúc làm việc bận rộn, ở đại sảnh vô tình gặp Lê Tử Trạm, chạm mặt gật đầu coi như chào hỏi, áo blouse trắng mặc trên người anh ta càng làm lộ ra vẻ trầm ổn kín kẽ nhưng không che lấp sự tài năng, lúc thoáng qua anh quay đầu lại, giọng trầm thấp, "Sắc mặt em không tốt lắm, trong nhà có việc sao?"

Nhược Hi cúi đầu cười cười, "Không có gì, chắc gần đây hơi mệt."

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Anh cau mày, muốn nói lại thôi, mỉm cười "Ngày nghỉ cũng bận rộn cùng bạn trai hẹn hò, không có thời gian nghỉ ngơi?"

"Anh ấy phải tăng ca." Không muốn nhiều lời, cô bước nhanh hơn, rất nhanh giữa hai người đã xuất hiện một khoảng cách khá lớn.

Phía sau không còn giọng nói của Lê Tử Trạm.

Giờ tan việc lại ngoài ý muốn nhìn thấy Lê Tử Trạm đứng ở cửa, thấy cô thay đồ xong, quay đầu ý bảo cô ra ngoài, đợi cô ra ngoài anh ta mới mỉm cười nói: "Cùng nhau đi ăn cơm."

Nhược Hi có chút ngoài ý muốn, ngẩn người, trực giác muốn từ chối nhưng bị câu nói "Tìm em có chuyện." vội đem lời từ chối thu về.

Hai mươi phút lái xe, hai người một trước một sau đi vào một nhà hàng cổ kính, vượt qua hành lang, đi vào bên trong, hai người ngồi đối diện, Lê Tử Trạm gọi đồ ăn, thỉnh thoảng không có việc gì hỏi ý kiến của cô. Nhược Hi đứng ngồi không yên thật sự không tìm được lời nên nói, chỉ gật đầu. Rất nhanh, món ăn đã chọn xong, phục vụ lui xuống. Lê Tử Trạm xoay người, nghiêm trang nói: "Bữa cơm này em nên mời tôi, nếu không mang tiền anh sẽ cho em mượn."

Nhược Hi không rõ ý anh là gì, chỉ cúi đầu uống trà, Lê Tử Trạm khui rượu, rót cho mình một ly, rồi ngẩng đầu hỏi: "Em uống không?"

Nhược Hi lắc đầu, "Tôi không uống."

Lê Tử Trạm cười cười nói, "Cũng tốt."

"Gọi tôi tới có chuyện gì?" Không hiểu tại sao trước mặt anh cô luôn có cảm giác khẩn trương, sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy bảo cô tiếp xúc thoải mái với anh điều đó cô thật sự không làm được.

"Được rồi đi thẳng vào vấn đề. Công ty của bạn tôi đang muốn tuyển một tổng giám tuổi trẻ tài cao, nếu như người bạn trai kia của em không ngại có thể đi thử một chút." Vừa nói dứt lời, không đợi Nhược Hi đồng ý, anh đã lấy bút viết mấy chữ rồi đưa tới trước mặt cô.

Nhược Hi cầm tờ giấy, sắc mặt rất kém, "Làm sao anh biết anh ấy…"

"Cái người chuyên môn bát quái nói với tôi vừa lúc bạn tôi cũng cần tuyển người, nên tùy tiện giúp một chút." Anh cũng chẳng giải thích nhiều, cầm li

rượu lên nhấp một ngụm.

"Cám ơn anh." Nhược Hi mở miệng, đầu lưỡi tê dại, nhưng vẫn cẩn thận gấp tờ giấy lại bỏ vào túi.

Lòng tự trọng không thể có cơm ăn, huống hồ không có gì khiến cô khó chịu hơn là tình cảnh của Mục Ca hiện giờ.

Cô đứng lên, cầm bình rượu đặt trước mặt mình, rót đầy li rượu, uống cạn, "Cám ơn anh, cám ơn anh…" Cô vẫn không thể nói ra lời, không chỉ riêng gì cô, ngay cả anh chắc cũng không dễ dàng gì làm được.

Lê Tử Trạm nhìn cô, cũng không ngăn hành động của cô, ánh mắt thâm thúy như đêm, thỉnh thoảng lóe lên chút dao động, nhưng ánh mắt này có chút lạnh, không giống như lúc trước.

Mấy ngày nay tâm trạng không tốt, rượu nóng trôi xuống bụng. Nhược Hi ngay cả hơi sức để đứng vững cũng không có, lùi về sau một bước mới miễn cưỡng ngồi trở lại vị trí, lúc này Lê Tử Trạm mới chậm rãi mở miệng, "Em cũng không cần khách sáo, chỉ là tiện tay, nghe nói công việc của anh ta bây giờ khá vất vả, khiến em cũng vất vả theo, muốn thuận nước đẩy thuyền, không có gì khác."

Nhược Hi biết anh nói thuận nước đẩy thuyền chẳng phải chỉ đơn giản như vậy, nhưng lại không suy nghĩ được thêm, chỉ có thể nhắm mắt ăn nốt bữa ăn không hề ngon miệng này, và uống thứ rượu nóng bỏng đầy kích thích.

Đầu óc mông lung, cổ họng cô giống như có lửa dốt, chỉ có thể uống tạm hớp canh để ngăn cản hơi nóng bốc lên. Một muỗng lại một muỗng, chỉ có tiếng thìa chạm vào bát canh.

Sau đó, cô cảm thấy hơi say, mơ mơ màng màng. Lúc chuẩn bị rời đi, mặc dù cố gắng để tỉnh táo nhưng tay chân không nghe lời sai bảo. Cuối cùng Lê Tử Trạm ôm eo cô, dẫn cô ra ngoài, đầu dựa vào ngực Lê Tử Trạm, lơ đãng nghe tiếng tim đập thình thịch, rất nhanh, mang theo một chút thân thiết mơ hồ.

Lúc lên xe, anh một tay lái xe, một tay vẫn chăm sóc cô, Nhược Hi cảm thấy mi mắt nặng trĩu, chỉ có cảm giác nóng rực ở trên cánh tay, cái khác cô hoàn toàn không biết.

Xe ngừng lại, Lê Tử Trạm mở cửa xe, lẳng lặng nhìn hai gò má ửng hồng của Nhược Hi, nghiêng đầu dựa vào ghế dựa, có cảm giác yếu đuối trước giờ chưa từng thấy.

Đứng yên thật lâu.

Lê Tử Trạm cũng có thể coi là quân tử, Nhược Hi cảm thấy hơi tỉnh, ngẩng đầu nhìn thấy anh ta đưa mình về nhà, muốn tự mình đi, lại phát hiện Lê Tử Trạm không buông tay, cánh tay có lực vẫn nắm giữ eo cô.

"Tự tôi có thể đi." Cô giùng giằng nói.

Lê Tử Trạm không trả lời, một giây tiếp theo Nhược HI cảm thấy cánh tay đang giữ trên eo mình âm thầm dùng sức, theo bờ vai của anh ta nhìn sang, phát hiện ra Mục Ca đang đứng dựa người vào cầu thang, khoanh tay nhàn nhạt nhìn về phía hai người đang tựa vào nhau.

Cô nghĩ Mục Ca tức giận, kết quả không có.

Sắc mặt anh bình thản đi tới chỗ hai người, từ trong tay Lê Tử Trạm đem Nhược Hi đang mơ mơ màng màng kéo về ngực mình, cô lo lắng liếc nhìn anh, chỉ sợ anh mất bình tĩnh làm ra việc ngốc nghếch, ngoài ý muốn sắc mặt anh hoàn toàn bình thường, Lê Tử Trạm cũng chỉ trầm mặc.

Lê Tử Trạm không thèm nhìn Mục Ca, mắt chỉ nhìn chằm chằm vào Nhược Hi đang nằm trong ngực Mục Ca, mở miệng nói không biết cho ai nghe, "Cô uống quá nhiều."

"Tôi biết rõ, cám ơn anh đã đưa cô ấy về, bác sĩ Lê." Giọng nói của anh bình tĩnh khiến người ta không dám tin.

"Về sau, đừng để cho tôi có cơ hội đưa cô ấy." Lê Tử Trạm không biến sắc tiên lên một bước, Mục Ca khẽ nheo mắt lại, đem Nhược Hi ở trong ngực kéo ra phía sau một bước, né tránh bóng dáng của anh ta.

Qua mấy giấy, Lê Tử Trạm mới mỉm cười nhìn Mục Ca, "Buổi tối nhớ cho cô ấy uống nhiều nước một chút, chăm sóc cô ấy thật tốt."

Sau đó không nói thêm lời nào, xoay người rời đi.

Mục Ca ôm chặt lấy bả vai Nhược Hi, lạnh lùng nhìn bóng lưng của Lê Tử Trạm đang rời đi, một lúc lâu cũng không phản ứng.

Tờ giấy kia, hôm sau Nhược Hi cũng đưa cho Mục Ca.

Tối hôm qua anh không đi, ôm cô ngủ một đêm, cô náo loạn, nôn, anh giúp cô đấm lưng, cô kêu, anh lại vuốt tóc cô, trấn an cô ru cô ngủ, sau đó chỉ ngồi nhìn gương mặt cô lúc ngủ, thật lâu thật lâu không muốn ngủ.

Cho tới lúc sáng, Nhược Hi hoàn toàn tỉnh táo, từ từ mở mắt ra thấy Mục Ca đầu tóc rối bời, áo sơ mi mở lớn mệt mỏi tựa vào giường ngủ thật say.

Giật mình tỉnh lại nhìn thấy cô, câu đầu tiên của anh là: "Sao rồi, em khát không?"

Nhược Hi lắc đầu một cái, mới nhớ tới Lê Tử Trạm giới thiệu công việc, tìm kiếm một lúc, thật may là tối qua chưa có thay quần áo, lấy một tờ giấy nhiều nếp nhăn đưa cho Mục Ca.

Nhìn ngón tay thon dài của anh từ từ mở tờ giấy, trong lòng cô thấp thỏm lo lắng, bởi vì cô vẫn mơ hồ nhớ những lời Lê Tử Trạm nói với anh hôm qua, mà sắc mặt anh lúc đó rất khó coi, rất khó coi.

Quả nhiên, anh không chút để ý nhìn tờ giấy khóe miệng khẽ cong lên: "Là bác sĩ Lê giới thiệu?"

"Ừm, nếu như anh không muốn có thể không đi, hôm qua anh ta nói muốn giới thiệu công việc cho anh nên em mới đồng ý đi ăn cơm, em và anh ta không có gì khác." Nhược Hi nhẹ nhàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

Nụ cười trên gương mặt anh thật bình tĩnh, nhìn cô cưng chiều, "Anh hiện tại có quyền lợi để chọn lựa sao?"

Nhược Hi nhìn về phía anh, trầm mặc chờ anh nói tiếp.

"Anh tất nhiên muốn đi. Cơ hội tốt không thể bỏ qua, huống hồ cơ hội tốt này là lão bà của anh tìm về." Mục Ca cười như không cười nói.

Một bụng tức giận bị câu nói của anh đánh tan, mặt nóng bừng, "Thật không biết xấu hổ." Cô xoay người ôm lấy anh, vùi đầu vào vai anh, "Em thật sự sợ anh suy nghĩ lung tung."

Mục Ca mỉm cười ôm chặt cô, "Nhưng là về sau không cho phép em đi ra ngoài ăn cơm với người khác, ai cũng không được."

"Vâng." Nhược Hi gật đầu.

Nhược Hi mệt mỏi vẫn còn cảm thấy buồn ngủ, cả người bò lên tựa vào ngực anh tìm tư thế thoải mái nhất chuẩn bị ngủ tiếp.

"Em xem, nhìn em như vậy anh làm sao có thể an tâm?" Thấy dáng vẻ mơ mơ màng màng của cô, anh cưng chiều cười khổ, Nhược Hi mặc kệ anh, nghẹo đầu nhắm mắt, lông mi dài khẽ rung động, khiến người khác động lòng.

Mục Ca cúi đầu hôn lên khóe mắt cô, rồi hôn lên trán, từng nụ hôn, sau đó lẩm bẩm nói: "Em thật ngốc, thế nhưng chuyện lần này chính là để kiểm tra sự tin tưởng của anh."

Nhược Hi cảm thấy mí mắt bị nhột, không kiên nhẫn đẩy nhẹ mặt anh, sau đó vòng tay qua, ngủ tiếp.

"Không cần khảo nghiệm anh lần thứ hai, lần sau sẽ không chiếu theo lệ này nữa." Giọng nói của anh thật thấp, lầm bầm, giống như sợ đánh thức cô.

Hai mắt Nhược Hi khẽ lay động, giống như đồng ý.

Rồi sau đó chìm vào giấc ngủ.

Mục Ca không ngờ vào ngày đầu tiên tới công ty phỏng vấn đã thấy Lê Tử Trạm đẩy cửa phòng chủ tịch ra ngoài, đối mặt, tiến lùi không xong, anh chủ động gật đầu chào, Lê Tử Trạm nhướng mày, "Anh đã đến rồi?"

Mục Ca gật đầu bình tĩnh cầm lí lịch trong tay nói, "Cám ơn anh đã tiến cử, hôm nào rảnh cùng nhau ăn cơm."

Lê Tử Trạm cười nhàn nhạt, "Không cần, tôi chỉ không muốn nhìn thấy Nhược Hi khó xử."

Nhắc tới Nhược Hi, trên mặt Mục Ca mới lộ ra nụ cười, cũng nhàn nhạt nhìn Lê Tử Trạm nói: "Chính là bởi vì không muốn cô ấy khó xử nên tôi mới tới đây làm việc."

Lê Tử Trạm sáng tỏ gật đầu, "Vậy thì tốt, người đàn ông khiến phụ nữ đau lòng, dù thành công thế nào cũng không thể là người đàn ông tốt, nhưng mà nếu không để phụ nữ đau lòng, an tâm để người phụ nữ của mình nuôi dưỡng, cũng chẳng được coi là người đàn ông tốt."

Mục Ca sao lại không nghe ra sự chế nhạo trong câu nói của anh ta, nhưng mặt vẫn không đổi sắc trả lời: "Bác sĩ Lê an tâm, so sánh với anh, tôi ít nhất còn có mười năm để cố gắng, tranh thủ để người phụ nữ của mình không đau lòng, xây dựng sự nghiệp của bản thân mình thật tốt."

“Không tệ, xem ra anh rất có lòng tin.” Lê Tử Trạm nhếch khóe miệng, vỗ vỗ bả vai Mục Ca, quay người rời đi.

Mục Ca đứng tại chỗ dùng giọng nói thật bình tĩnh đáp trả: “Tôi không phải là có lòng tin với bản thân, mà có lòng tin với cô ấy.”

Lê Tử Trạm quay đầu nhìn anh một cái, dừng lại mấy giây mới mỉm cười, “Đem toàn bộ lòng tin đặt lên một người phụ nữ, anh sẽ thiệt thòi lớn.” Nói xong quay người rời đi.

Chỉ là lúc rời đi không tự nhiên như trước, giống như nhớ lại chuyện cũ cảm giác nặng nề.

Thứ hai họp giao ban thường kì, từ trong phòng họp ra ngoài, y tá nói với Nhược Hi có người đợi cô ở ngoài, cô nghĩ là người nhà bệnh nhân, vì vậy nói: “Cô bảo họ chờ một chút, tôi đưa chút tài liệu cho chủ nhiệm, lập tức tới ngay.”

Y tá biết cô hiểu lầm, vội vàng nói: “Người đó nói là bạn học của cô, bác sĩ Lâm.”

Nhược Hi ngạc nhiên cau mày, vì sao cô ấy lại tới đây? Vì vậy bước chân chậm lại, “Cô ấy nói có chuyện gì không?”

“Chưa nói, tôi nói cô đang họp, cô ấy sẽ phải chờ một lát, sau đó tôi rót cho cô ấy li nước rồi mới tới đây.”

Y tá nói xong, cẩn thận quan sát nét mặt Nhược Hi, không biết vì sao khi nhắc tới người đó, sắc mặt bác sĩ Lâm vô cùng kém, hình như hai người có hiềm khích.

Nhược Hi gật đầu một cái, “Được, tôi sẽ đi qua đó một lát, đúng rồi, cô đưa tài liệu này tới phòng chủ nhiệm giúp tôi.” Nói xong cũng quay người đi vào phòng làm việc.

Hách Chân Chân vừa nhìn thấy Nhược Hi bước vào cửa, lập tức đứng lên, ba tháng không gặp, thân thể gầy gò của cô ấy cũng mượt mà hơn một chút, sắc mặt nhìn qua cũng không tệ, ánh mắt cũng có hồn hơn nhiều. Nhớ đêm đó Hải Dật ở ngoài phòng mổ vẻ mặt lo lắng tiều tụy, hoàn toàn đối lập với vẻ mặt lúc này của cô ấy.

“Thế nào, đột nhiên muốn tới gặp mình?” Nhược Hi để đồ trong tay xuống cười cười nói.

“Đã sớm muốn tới cảm ơn bạn, Hải Dật nói lần trước nhờ bạn giúp một tay.” Chân Chân đứng ở phía cửa ngón tay xoắn vào nhau, đứng ngồi không yên.

“Ừ, giờ bạn cảm thấy thế nào, tốt hơn chưa?” Nhược Hi không biết làm sao an ủi cô ấy chuyện đứa nhỏ, chỉ có thể nhẹ giọng hỏi.

“Đứa bé không còn, thân thể vẫn bình thường, chẳng qua mình muốn cảm ơn bạn không ngại hiềm khích lúc trước mà giúp đỡ.” Chân Chân lấy ra một chiếc hộp nhỏ kín đáo đưa cho Nhược Hi, “Không phải là cái gì đáng quý, coi như là lưu lại kỉ niệm cho chúng ta.”

Nhược Hi không tự nhiên, đẩy qua đẩy lại, “Thật ra hôm đó mình cũng không giúp được gì, bạn không phải cảm ơn mình.”

“Bạn đồng ý, chính là giúp đỡ cho mình. Sự xuất hiện của bạn đã giúp mình cởi bỏ rất nhiều khúc mắc.” Chân Chân mặc dù không cao bằng Nhược Hi nhưng vẫn cố gắng vòng qua người cô đặt đồ lên bàn.

“Bạn nói lưu lại kỉ niệm là có ý gì?” Nhược Hi không kịp cản, đột nhiên nghĩ tới lời cô ấy nói.

“Mình cùng Hải Dật sẽ đi Canada, mấy ngày nữa sẽ đi. Đó chính là một đôi ngọc bội mình rất quý trọng, mình một đôi bạn một đôi. Thật ra thì, đã nhiều năm như vậy, mình vẫn còn khúc mắc, Hải Dật nói không có gì quan trọng bằng thân thể khỏe mạnh, đã đi qua một vòng Quỷ môn quan, mới biết rõ cái gì mình muốn, cái gì mình muốn cũng không nổi, mình suy nghĩ, anh ấy nói đúng. Cho nên mình muốn cùng anh ấy rời đi chỗ khác, bắt đầu lần nữa.” Chân Chân nói xong bốn chữ cuối cùng, gương mặt tái nhợt thoáng chút đỏ ửng.

Nhược Hi cười nhạt, “Đây không phải là quá tốt sao? Bạn nên quý trọng người trước mắt. Ngoài ra mình cũng muốn nói với bạn một chuyện, bạn tới vừa đúng.”

Cô kéo tay Chân Chân ngồi xuống, vẻ mặt nghiêm túc: “Hiện tại mình muốn nói với bạn mấy câu thật lòng, có nghe hay không mình mặc kệ, nhưng mình nhất định phải nói.”

Chân Chân bị dáng vẻ của cô hù dọa sửng sốt, giật mình hỏi: “Bạn nói đi, mình nghe.”

“Tình cảm của mình và Hải Dật năm đó chỉ là tình đầu có chút mê muội, mình chưa chắc là yêu anh ấy, anh ấy cũng chưa chắc yêu mình. Nói cho cùng cũng bởi vì tuổi nhỏ, không thể đến với nhau đó là chuyện bình thường, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, không có gì tiếc hận. Mà bạn là sau khi bọn mình kết thúc mới kết giao, vấn đề không phải là anh ấy hiện tại còn yêu mình hay không, nên bạn không cần cảm thấy áy náy, cũng không nên thiếu cảm giác an toàn với Hải Dật. Mình đã có người trong lòng, từ nhỏ tới lớn, mình đều thích anh ấy, cho nên mình hi vọng bạn có thể bỏ được khúc mắc.”

Chân Chân há miệng thở dốc, vẫn là không nói ra lời.

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

Nhược Hi lại nói tiếp: "Lúc đó mình cũng lo lắng như vậy, sợ tương lai không có kết quả sẽ bị tổn thương, sợ bỏ ra nhiều lại không được hồi đáp, nhưng sau khi trưởng thành mới hiểu được, yêu thì yêu, không có gì phải sợ. Tình yêu không sợ bị tổn thương, không so đo đáp trả, dù là tương lại mình bị phụ bạc, cũng sẽ không hối hận và cũng có một hồi ức tốt đẹp để nhớ lại. Cho nên, bạn phải dũng cảm phải tin tưởng Hải Dật, đêm đó mình thấy Hải Dật rất quan tâm bạn, biểu hiện lo lắng đó không thể lừa gạt được. Bạn phải nhớ, mọi thứ đầy đủ không phải là quan trọng, tương lai thế nào cũng không quan trọng, quan trọng là hai người phải tin tưởng lẫn nhau yêu nhau, không nên nuối tiếc. Đây mới là chuyện quan trọng nhất."

Nhược Hi mím môi, nhẹ nhàng cười ngẩng đầu nhìn vào mắt Chân Chân, "Mình, bây giờ chỉ hi vọng có thể được yêu một lần, dù tương lai không có kết quả, mình cũng sẽ vẫn kiên gì tới một giây cuối cùng."

Hôm nay Nhược Hi so với quá khứ không giống nhau, Chân Chân mặc dù nhiều năm không nói chuyện với cô nhưng vẫn nhìn ra được đáy mắt cô chứa đầy sự tự tin và kiên định.

Đây mới là Nhược Hi kiên cường,một cô gái không chịu cúi đầu nhận thua.

"Bạn nói người kia có phải là em trai bạn?" Chân Chân suy nghĩ lúc lâu mới nghĩ ra người đó trong lời nói Nhược Hi.

"Đúng, chính là anh ấy. Không ngờ mình sắp kết thúc tuổi ba mươi lại còn chơi trò tình yêu chị em." Nhược Hi ngượng ngùng mỉm cười nhìn Chân Chân, nụ cười mà chỉ có những người phụ nữ đang yêu mới có.

Chân Chân cảm thấy xúc động không biết nên nói gì, chỉ có thể trêu chọc: "Thân thể tiểu suất ca trẻ trung nóng bỏng, cảm giác thế nào?"

Giống như hai người quay lại thời đại học, cô ấy dùng ngôn ngữ kích thích Nhược Hi, Nhược Hi đáp trả lại, quả nhiên, Nhược Hi nghe vậy lập tức dừng nụ cười, "Thế nào, bạn bất mãn với người đàn ông của mình?"

"Đúng vậy, đúng vậy, chưa đủ, bạn phải biết, đàn ông ba mươi lăm tuổi là đang trên đường xuống dốc rồi, không giống cỏ non nhỏ bé của bạn, vẫn còn tươi sáng dưới ánh mặt trời." Chân Chân nháy mắt trêu chọc Nhược Hi.

"Bạn đã lớn như vậy sao còn không nghiêm chỉnh." Nhược Hi cười mắng.

Chân Chân cười nói: "MÌnh chỉ có một người bạn là bạn, không đứng đắn với bạn thì với ai nữa?"

Hai người cùng nhau an tĩnh lại, Chân Chân bước tới trước dùng sức ôm Nhược Hi: "Cám ơn bạn Nhược Hi, cám ơn bạn đã an ủi mình, cám ơn, cám ơn…"

"Mọi chuyện đều đã qua rồi, ngu ngốc, bạn đó không cho hồng hạnh xuất tường, phải đối xử với Hải Dật thật tốt, cái tính hấp tấp nóng nảy của bạn chỉ có anh ấy mới có thể chịu được." Nhược Hi cười vỗ vỗ bờ vai run rẩy của Chân Chân.

Chân Chân gật đầu một cái, ánh mắt đỏ hồng, cánh mũi run rẩy.

Hốc mũi Nhược Hi cũng chua xót, trừ lúc mẹ qua đời, cô rất ít khi khóc, nhưng gần đây lại không khống chế được mình, "Bạn cái người này, nhanh buông mình ra, không một lát có người tới lại tưởng chúng ta là 'bách hợp' đấy."

Chân Chân phì cười, "Mình không có ý kiến, bạn thử hỏi cỏ non của bạn có đồng ý không."

"Hỏi anh ấy làm gì?" Hiếm thấy vẻ mặt ngượng ngùng của Nhược Hi, Chân Chân thấy cô xấu hổ không chịu bỏ qua, "Nói nhanh một chút, cỏ non tươi trẻ một đêm mấy lần hả?"

Nhược Hi dở khóc dở cười, vội vàng uy hiếp Chân Chân: "Bạn còn nói, mình sẽ tới chém giết Hải Dật."

"Đi đi, đi đi, bạn giành Hải Dật, mình chém giết cỏ non của bạn." Chân Chân cười ha ha nói, làm cho Nhược Hi bày ra vẻ mặt buồn bực, "Giành thì giành, cũng không phải là cái đồ gì hiếm, hoan nghênh tới mua."

"Chà, chua quá, Lâm Nhược Hi, bệnh viện của bạn đã đổi thành nhà máy sản xuất dấm từ khi nào rồi?" Chân Chân cười híp mắt trêu chọc.

Buổi trưa hai người cùng dùng cơm, Nhược Hi vẫn kêu Chân Chân ăn nhiều một chút, giống như hai người đã trở về thời đại học cùng ở chung kí túc xa, hi hi ha ha đùa giỡn không ngừng, khiến mọi người xung quanh đều quay lại nhìn, nhưng hai người cũng chẳng hề để ý.

Lúc gần đi, Nhược Hi đưa Chân Chân ra cửa chờ Hải Dật tới đón, Chân Chân gọi điện thoại, mười phút sau Hải Dật đã lái xe đến. Nhược Hi chào tạm biệt với hai người, vẫn còn không quên dặn dò Chân Chân, "Bạn phải quý trọng người đàn ông bên cạnh mình, bây giờ những cô gái trẻ chỉ thích người lớn tuổi trầm tĩnh, cẩn thận bị tiểu nữ sinh cạy góc tường."

Chân Chân ngồi cạnh ghế lái xe, cười nghiêng ngả, Hải Dật không hiểu hai người nói gì, chỉ thấy hai người vui vẻ như vậy anh cũng mỉm cười vẫy vẫy tay

với Nhược Hi, Nhược Hi gật đầu, cuối cùng đưa mắt nhìn xe chuyển bánh rời đi.

Trên đời có rất nhiều chuyện không phải chỉ đơn giản dùng một vài chữ mà tổng kết, yêu hoặc hận, đúng và sai, chính là giới tuyến mơ hồ khó có thể phân định. Có yêu cũng sẽ có hận thấu xương, hận trôi qua, cũng sẽ ân ái sát cánh, thị thị phi phi, cũng tan biến, thời gian trôi qua, có cái gì không thể hóa giải?

Yêu cũng tốt, hận cũng được, qua năm mươi năm, ai ở lại cạnh bên mình?

Không bằng cứ thoải mái, vẫy tay chúc phúc cho bọn họ.

Cô cũng tìm được tình yêu thuộc về mình, nên hi vọng và chúc phúc cho mọi người đều có được tình cảm, dù sao sống trên đời cũng chỉ mưu cầu hạnh phúc cho bản thân mình.

Gặp lại, tất cả đã trải qua.

Mà cô, vẫn phải kiên trì, cùng Mục Ca ở bên nhau, chờ đợi tương lai của hai người.

Mục Ca đã thông qua phỏng vấn, nhưng sau đó lại bị điều đi Thâm Quyến, lần này đi là mấy tháng, trước khi đi anh chỉ gửi cho cô một tin nhắn, "Chờ anh."

Nhược Hi lúc nhận được tin nhắn đó là lúc đang đi làm, biết anh đang trên máy máy, không tiện nghe điện thoại, nên chờ hết giờ làm mới gửi tin nhắn lại, một tin nhắn mà viết rồi lại xóa, xóa rồi lại viết, cô luôn cảm thấy mình viết quá tình cảm, cuối cùng đành viết mấy chữ, "Được, em chờ anh."

Mục Ca không nhắn lại, anh cứ như vậy bắt đầu một cuộc sống ở một thành phố khác.

Nhược Hi thậm chí còn tưởng tượng được thần thái phấn khởi của anh lúc trở về, sau đó cười hì hì lấy đồ ăn ra cho cô, cho nên dù lúc cô mệt mỏi gục đầu trên bàn làm việc, cũng vẫn cảm thấy hạnh phúc tràn ngập trong lòng, chống đỡ cho cô.

Mục Âm đã lâu không tới nhà Nhược HI, ba hình như cũng biết điều gì, vừa tỏ vẻ như không biết, mỗi ngày đúng giờ ăn cơm, đúng giờ đi dạo, thỉnh thoảng cũng sẽ thẩn thờ ngồi suy nghĩ bên cửa sổ.

Nhược Hi nhìn thấy ba cô đơn như vậy, nên ngồi xuống tâm sự với ba.

"Công việc gần đây bận hả con?" Nhược Hi thấy ba có chút mệt mỏi, dìu ba lên giường đắp chăn, sau đó mới trả lời, "Cũng bình thường ba à."

"Vậy thì phải nắm chặt cơ hội, đem chuyện của bản thân giải quyết thật tốt, nếu không ba ngủ cũng không an giấc." Lâm Húc Thịnh thở dài nói.

"Vâng, con biết." Điện thoại Nhược Hi reo lên, cô vội bắt máy, "A lô."

"Có rảnh cùng nhau ăn cơm?" Điện thoại của Lê Tử Trạm, hiện tại cũng không sớm, lại không có chuyện gì đặc biệt, nên cô hơi do dự, liếc mắt nhìn ba, thấy ba hướng về phía cô khoát khoát tay, giống như nói cô không cần để tâm tới mình, cứ đi làm việc của bản thân.

Cô lúc này mới đứng lên nhỏ giọng nói: "Quá muộn, tôi ở bên này không tiện lắm."

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76

"Coi như là trả lại tôi món nợ ân tình, thế nào?" Lê Tử Trạm giống như đã uống nhiều rượu, giọng nói như đang say.

Nhược Hi không nói tiếp được, suy nghĩ một chút nhưng lại không trả lời cúp điện thoại.

Nhìn điện thoại trên tay cô vẫn cảm thấy kinh ngạc, cảm giác như mình hành động không đúng, trước đây không lâu Lê Tử Trạm còn giúp Mục Ca tìm công việc, về tình về lý cô cũng không nên từ chối lạnh lùng như vậy, cô bấm nút gọi lại, tiếng chuông vang một lúc lâu cũng không có người nhận, không yên tâm cô gọi lại mấy lần, vẫn không ai nghe máy.

Nghe điện thoại và gọi điện thoại lúc này lại biến thành một cuộc so tài, người thiếu kiên nhẫn coi như đã thua một nửa, cuối cùng Lê Tử Trạm lại gọi lại, cuộc gọi vừa kết nối, hai bên trầm mặc một hồi lâu, anh mới nói: "Tôi muốn nhờ em giúp một chuyện, tôi uống quá nhiều, không lái được xe."

Lúc Nhược Hi tới nơi thì chỉ có một mình Lê Tử Trạm tựa vào ghế salon trong quán rượu mà ngủ. Nhược Hi rất ít khi tới những nơi thế này, không khí mập mờ khiến cho cô cảm thấy khó xử, vì vậy tiến tới vỗ vai Lê Tử Trạm, nhẹ nhàng gọi, "Tỉnh, tỉnh."

Lê Tử Trạm khẽ mở mắt, thấy rõ người mới tới là ai khóe miệng dương cao, "Em tới thật nhanh, còn nghĩ tới sáng mai em mới tới, kết quả vừa mở mắt, em đã ở trước mặt rồi."

Lúc anh say rượu lại nói nhiều hơn so với bình thường, Nhược Hi gọi người tính tiền, anh ta nói: "Tôi thanh toán rồi, nếu như em không ngại lại mời tôi uống một chút."

Giọng nói của anh không nhỏ, mấy người ở xung quanh quay lại nhìn chăm chú vào hai người, Nhược Hi thích mình bị người khác chú ý vì vậy chỉ nhỏ giọng hỏi anh có đi được không.

Lê Tử Trạm từ từ đứng lên, bàn tay vẫn nắm chặt tay cô, dùng sức, cô mấy lần muốn tránh lại không được, bất đắc dĩ để anh kéo ra ngoài. Bước chân của anh vẫn vững tuyệt không giống người bị say, cho nên khi người xung quanh đã bớt, cô mới bỏ tay anh ta ra chuẩn bị lấy chìa khóa xe.

Lê Tử Trạm ở phía sau bất chợt ôm lấy cô, hơi thở cùng mùi thuốc sát trùng vây lấy cô. Phụ nữ luôn cảm thấy an tâm khi ở trong ngực đàn ông, nhưng mà lúc này Nhược Hi trừ việc cứng ngắc thì không cảm thấy gì khác, chỉ có thể nghe thấy giọng nói mềm yếu của mình giống như là từ xa truyền đến, "Lê Tử Trạm, mời buông tay."

"Em biết không, cậu ta và anh năm đó đều là một kẻ ngu ngốc, nghĩ tin tưởng có thể để cho một người phụ nữ an tâm chờ đợi, không biết, thế gian này điều không tin tưởng nhất chính là hai chữ 'tin tưởng' đó" Giọng nói của anh cũng giống như từ xa vọng lại, mơ mơ hồ hồ nghe không rõ.

Nhược Hi lạnh lùng, "Lê Tử Trạm, mời buông tay."

Vòng tay trên người hơi buông lỏng một chút, Nhược Hi nhân cơ hội này tới mở cửa xe, nghiêm mặt khởi động xe, Lê Tử Trạm ngồi bên cạnh, đột nhiên giữ tay cô lại nói: "Ngồi với tôi một lát."

Ánh mắt của anh có chút hoảng hốt, lòng bàn tay nóng đến thiêu đốt người, Nhược Hi cảm thấy anh thật sự rất say, nhưng vẫn thu tay lại, hai người cứ như vậy ngồi yên tĩnh trong xe, nghe tiếng xe cộ trên đường đi lại.

Anh ta chợt bật cười, "Lâm Nhược Hi, em không phải muốn biết tôi lúc nào thích em sao?"

Nhược Hi cúi đầu không trả lời, Lê Tử Trạm tựa người vào ghế ngồi, "Chính là lúc em dựa vào vai tôi mà ngủ."

Cách nói của anh mơ hồ không rõ ràng, Nhược Hi suy nghĩ một hồi lâu, mới nhớ là ngày đầu tiên khi họ đi học, cô nửa đường dựa vào bả vai Lê Tử Trạm mà ngủ thiếp đi.

"Thật ra thì khi em trưởng thành với khi còn đi học hoàn toàn không giống nhau, tính tình và dáng vẻ cũng thay đổi không ít. Lúc sinh nhật Lục Tiểu Xuyên tôi cũng từng nhìn thấy em, khi đó em đơn thuần đáng yêu, chỉ là trong ánh mắt mọi người lúc đó ngay cả tôi, đều ở trên người Thiều Nhi, chưa từng nghĩ tới ai khác. Lúc được phân tới bệnh viện này, lúc đầu nhìn thấy em tôi đã nhận ra, nhưng là em bây giờ thay đổi quá nhiều. Đã qua lâu như vậy, thời gian không chỉ mài đi ánh sáng trên người em ngay cả tính khí kiên trì bền bỉ của em cũng từ từ nguội. Suy nghĩ một chút, tôi quyết định không nói mình biết em, rất nhanh em chuyển sang khu nội trú."

Nhược Hi nhớ lại đoạn thời gian đó, vội tới vội đi căn bản ngẩng đầu nhìn kĩ cũng không có chứ đừng nói là chú ý tới người bên cạnh là ai, làm gì. Thẩm Ly ngày ngày kiên trì ăn cơm với cô, cô mới có thể chú ý tới sự tồn tại, xong với các đồng nghiệp khác, cô căn bản là không có thời gian quan sát.

"Sau đó lại nghe bệnh viện chúng ta có một bác sĩ nữ lạnh lùng, dù có cười với cô ấy, cô ấy cũng không hỏi, còn có đồng nghiệp nói đã tiếp xúc với em mấy năm nhưng cùng em nói chuyện chưa được mười câu. Tôi hiểu người bọn họ nói là em, cũng không để tâm. Cho đến lúc chuẩn bị đi học, cái ngày đó, em dựa vào vai tôi ngủ, trong mộng hình như là bóng dáng ai đó, em cười đặc biệt ngọt ngào, đặc biệt vui vẻ. Tôi mới phát giác được em giống như trở lại lúc còn học sinh, được bao bọc với mộng đẹp đơn thuần. Cũng chính khi đó tôi mới có cảm giác ghen tị với người đã từng có em, Hải Dật, nhìn cậu ấy có thể thấy em ở bên em lúc em vô tư không suy tính, mà tôi thì lại gặp em lúc nụ cười trên môi em đã không còn. Lúc dẫn em đi mua đồ, thật ra đó là ngày đặc biệt, người đó từ nước Mĩ trở về, tâm trạng của tôi không tốt, nhưng lúc em dụ dỗ anh uống rượu xong, em cười rạng rỡ, khiến tôi quên đi chuyện không vui, tiếp sau đó cùng em vui vẻ. Bây giờ suy nghĩ một chút, nếu không có cuộc điện thoại kia thì tốt biết bao, tôi nghĩ, kết cuộc của chúng ta sẽ không giống như bây giờ."

"Tôi chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ bị bại bởi một cậu nhóc. Sống hơn ba mươi năm, đã từng thất bại trên tình trường, nhưng tối hôm đó khi anh ta đón em trong vòng tay tôi, tôi thật sự cảm thấy mình thất bại, thất bại một cách thảm hại,so với em anh ta còn kiên định hơn, nếu như năm đó tôi cũng có thể kiên định như anh ta, giờ phút này, bên cạnh tôi sẽ là một người khác. Mấy ngày nay tôi không nỡ ngủ, nói là đang suy nghĩ về em cũng đúng, nói không cam lòng thua một người trẻ tuổi hơn mình cũng đúng, chỉ là không quên được em. Mị lực của em thật ghê gớm, trước sau mấy người đàn ông xuất sắc đều thua bởi em, còn em lại cố tình không biết tới. Tối hôm nay lúc uống rượu tôi chỉ muốn, thay vì đem em cho tên tiểu tử không rõ tương lai kia, còn không bằng thừa dịp anh ta không ở đây đem em đoạt lấy, dù tội danh thế nào tôi cũng gánh. Cho nên tôi vừa nghĩ, chỉ cần em trả lời câu hỏi của tôi, hơi mềm yếu một chút, chỉ cần một chút, tôi sẽ hạ quyết tâm cướp lấy em, dù lòng em không ở cạnh tôi, dù cuối cùng em muốn rời khỏi, tôi cũng không muốn làm bản thân thất vọng."

Nhược Hi chưa từng nghĩ tới Lê Tử Trạm sẽ nói với mình những lời như thế này, hô hấp giống như bị người khác bóp chặt, ngay cả thở cũng khó khăn. Cô cố gắng để có thể hiểu những lời anh nói, muốn có thể ung dung an ủi anh ta. Nhưng nghe xong lại phát hiện không có bất kì lời nói nào có thể nói với anh ta, hoặc căn bản là cô không có thân phận gì để nói những lời nói đó.

Cô đành nói: "Tôi rất ngốc. Không có mắt nhìn người, luôn là vật hi sinh nên phản ứng đầu tiên chỉ là trốn tránh. Tôi biết rõ anh đối xử với tôi rất tốt, nhưng có một số thứ rất kì lạ, căn bản không thể nói rõ ràng. Tôi và Mục Ca tình cảm đã vượt qua cả cảm giác tim đập thình thịch của tình yêu, anh ấy chính là người nhà của tôi, cái loại cảm giác quen thuộc đến tận trong máu đó không thể nói dứt là dứt, thật ra dù năm đó lúc anh bắt đầu gặp nhận ra

tôi… tôi nghĩ kết cục của chúng ta cũng giống vậy. Tất cả trí nhớ của tôi chỉ là anh ấy, không còn chỗ trống để suy nghĩ tới người khác, yêu người khác."

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77

"Đây chính là hận không gặp được đúng thời điểm trong truyền thuyết?" Anh mỉm cười, giọng nói rất nhẹ.

"Tôi cũng đã từng nghĩ bắt đầu cùng người khác, khi đó ba cũng có người chăm sóc, cuộc sống của Mục Ca cũng không tệ lắm, trong cuộc sống của tôi nháy mắt bị sụp đổ không biết phải làm như thế nào. Lúc đó cũng lén nghĩ tới bắt đầu một đoạn tình yêu. Nhưng tiếc là không có thời gian, khiến tôi có thể quên đi mọi thứ bắt đầu một tình yêu khác." Nhược Hi nói tới đây chợt cười cười, cũng thở dài nói, "Anh thật sự rất tốt, càng tốt tôi lại càng không dám muốn. Thay vì để cho anh chăm sóc, thà để anh có cuộc sống tốt hơn. Đã nhiều năm như vậy, thói quen ở trong lòng tôi vẫn luôn nhớ tới người khác, mặc kệ kết cuộc cuối cùng thế nào, dù là tôi chỉ tự làm theo ý mình, tôi cũng sẽ cố gắng kiên trì. Có lẽ sẽ có một ngày tôi sẽ hối hận, có lẽ có một ngày, cuộc sống của tôi sẽ khổ không thể tả, nhưng không thử nghiệm một lần, tôi nghĩ tôi không cam tâm."

Lê Tử Trạm mỉm cười lẳng lặng nghe cô nói xong, ánh mắt vẫn dừng trên gò má cô, mà cô khóe miệng cũng khẽ cong lên.

Vô lực, cái cảm giác vô lực đến tột cùng từ đáy lòng trào lên. Biết rất rõ hai người cứ như vậy mà bỏ lỡ, biết rõ hai người có duyên mà không phận,h àng ngày gặp nhau lại không nói ra nổi một câu cự tuyệt. Chỉ có thể giống như đối xử với bạn tốt, ẩn nhẫn giấu kín trong lòng không dám nói ra, mặc kệ ngày mai.

Cuối cùng, Nhược Hi lái xe đưa Lê Tử Trạm về nhà, lúc dừng xe anh chợt ôm chầm lấy vai cô, cô nhúc nhích nhưng không giãy dụa, Lê Tử Trạm cũng không hiểu vì sao lại muốn hôn cô. Chạm đến nơi mềm mại tận đáy lòng, cũng không có biện pháp dừng lại động tác, anh chỉ có thể ra sức ôm chặt cô, tựa như nếu không làm vậy cô sẽ biến mất, cảm giác vô cùng tuyệt vọng.

Lúc rời đi giọng điệu của anh đã khôi phục lại như bình thường, nhàn nhạt trấn định, "Có một yêu cầu cuối cùng, em có thể đáp ứng không?"

Nhược Hi nhìn ánh mắt thâm thúy của anh, im lặng đáp lại.

Lê Tử Trạm cười cười nói: "Gặp lại vẫn là bạn."

Ngừng một lúc lâu, cô gật đầu, "Được."

Lấy được lời hứa hẹn của cô anh trực tiếp xuống xe đi vào trong nhà, biến mất trong bóng đêm, Nhược Hi khởi động xe rời khỏi chung cư, chậm chạp tiến về phía trước. Tới khúc quanh cô nhìn về phía khúc quanh nơi Lê Tử Trạm vừa biến mất, đúng lúc lại nhìn thấy bóng dáng người đứng đó đưa mắt nhìn mình rời đi, trong đêm thu, đèn đường ấm áp, nhưng bóng người đó lại cô đơn đứng dưới ánh đèn, giữa hai lông mày giống như ngưng tụ sự buồn bã.

Xa xa, nhìn không rõ hình dáng, hay là cô vốn không dám, không dám nhìn anh rõ ràng.

Nhược Hi hoảng hốt đạp mạnh chân ga, lái xe rời khỏi, vô thức tìm đường về nhà, con đường kia, mặc dù xa, những trong đáy lòng vĩnh viễn nhớ.

Sáng sớm Nhược Hi nhận được tin Thẩm Ly xin nghỉ để sinh con, cô chỉ có thể trợn to đôi mắt để diễn tả nỗi khiếp sợ khi nhận được tin này. Mặc dù Thẩm Ly vẫn lấy cớ còn trẻ chưa muốn sinh con, Nhược Hi biết cô ấy nói không sai, nói tính khí bướng bỉnh của cô ấy thật sự không thích hợp nuôi dưỡng em bé, nhưng tuổi cô ấy cũng không phải quá nhỏ, nhưng Thẩm Ly chỉ bĩu môi nói, "Mình không sinh đâu, nhỡ bé giành ăn, bạn nói, Trương Hướng Dương tên đó giúp ai? Mình đây cũng là suy nghĩ cho anh ấy."

Nhược Hi đối với tính tình của cô thật không còn cách, lâu dần cũng lười khuyên, kết quả đột nhiên vác quả bom tới, thật sự không thể tiếp nhận, vội vàng sờ đầu Thẩm Ly, "Bạn không sao chứ, sao lại tự nhiên đổi tính?"

"Lúc khủng hoảng tài chính." Thẩm Ly than thở, mặt ủ ê cách xa dáng vẻ lúc cô bát quái mười vạn tám ngàn dặm.

"Khủng hoảng kinh tế nên sinh em bé?" Nhược Hi cau mày, không hiểu là lí luận gì?

"Đúng vậy, khủng hoảng kinh tế rồi, cái tên khốn kiếp Trương Hướng Dương bị áp lực lớn, áp lực lớn nên uống nhiều quá, uống nhiều quá liền…. Chuyện đơn thuần ngoài ý muốn, ngoài ý muốn." Thẩm Ly nói đến phần sau, cười gượng hai tiếng.

Nhược Hi đối với việc cô nói khủng hoảng tài chính tới lí do sinh con thật sự là dở khóc dở cười, không có cách gì khác hơn chỉ trêu chọc: "Này chờ lúc đứa nhỏ được sinh ra, bạn gọi là nguy nguy cũng được lắm."

"Bạn chết đi, bạn muốn con gái mình cả đời nguy cơ à?" Thẩm Ly cười ha ha không ngừng.

"Vậy bạn tới đây làm gì?" Nhược Hi hỏi

"À, công việc đối với đứa nhỏ không tốt nên mình xin nghỉ trước về nhà nghỉ ngơi chờ sinh, mặc dù bé mới hai tháng nhưng mình cũng phải chú ý một chút đúng không?" Toàn thân Thẩm ly lúc này toát ra ánh sáng chói lọi của tình mẫu tử.

"Chủ nhiệm đồng ý để bạn nghỉ dễ dàng như vậy?" Nhược Hi có đánh chết cũng không tin, Thẩm Li không đến ngày gần sinh còn lâu chủ nhiệm mới chịu mở miệng thả người.

"Mình nói nếu không cho nghỉ, tương lai đứa bé của mình có vấn đề gì chủ nhiệm phải phụ trách cả đời!" Thẩm Ly bày ra dáng vẻ không sợ trời không sợ đất.

"Bạn bây giờ lấy em bé làm lí do, nếu tương lai em bé giành ăn với bạn thì làm thế nào?" Nhược Hi thấy cô ấy như vậy, lấy câu nói vừa nãy ra trêu chọc, không ngờ Thẩm Ly lại vô cùng trấn định nói: "Vậy trước tiên cho con ăn, mình cảm thấy con là thứ trân quý nhất, là sinh mạng cốt nhục của mình, thật đúng là chưa nuôi con thì chưa biết ơn ba mẹ, có con, mình mới cảm thấy cuộc sống của mình có ý nghĩa hơn nhiều."

"Thẩm Ly nếu như không phải mình biết bạn gần mười năm, khẳng định sẽ bị bạn lừa gạt, đừng nói là suy nghĩ đàng hoàng, Trương Hướng Dương nhà bạn chuẩn bị tâm lí nuôi hai đứa bé đi!" Nhược Hi cười đỡ cánh tay Thẩm Ly đưa tới trước cửa.

"Càng gian nan càng cảm thấy những thứ đồ này chẳng là cái gì, cho nên bạn cũng đừng quá buồn, thuyền tới cầu tự nhiên thẳng, bạn xem mình, bây giờ cái gì cũng không sợ." Dọc đường đi Thẩm Ly luôn luôn cười vui vẻ.

Nhược Hi gật đầu bày tỏ đồng ý, lúc này mới thuận lợi tiễn bước bà mẹ Thẩm Ly bị chủ nhiệm khoa oán hận không thôi.

Tâm trạng khá tốt cô lấy điện thoại chuẩn bị gọi cho Mục Ca, kết quả đang do dự, thì có cuộc gọi đến, nhìn số, cô mỉm cười, nhận cuộc gọi: "Như thế nào, mới một tuần không gọi điện đã không nhịn được rồi hả?"

"Còn lâu, chỉ là đột nhiên nhớ em, đang suy nghĩ có nên trở về cho em ngạc nhiên hay không." Mục Ca cười cười tiếng nói của anh truyền đến giống như là đang gần ngay trước mặt, vẻ mặt buồn bã mấy hôm nay của cô giốn như là được sưởi nắng tràn ngập nụ cười.

"Anh không trở lại, đám mây trên trời cũng sắp biến thành hồng rồi." Nhược Hi vươn tay giựt vỏ cây tùng, từng cái, từng cái, đột nhiên ngón tay bị đâm, một giọt máu to bằng hạt đậu nhuốm ra, tâm trạng nháy mắt cũng bị nhấn chìm.

"Vậy em chờ anh nhé." Mục Ca giễu cợt, sau đó nhỏ giọng nói, "Nếu như trong 24 giờ tới anh có xuất hiện trước mặt em, em sẽ cho anh phần thưởng gì?"

"Thưởng gì cũng không có, anh nói vậy có ý gì, nói được phải làm được mới khiến người khác tin tưởng." Nhược Hi bĩu môi không thèm để ý đến anh.

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78

"Nói đi, biết đâu anh làm được thì sao?" Mục Ca vẫn dụ dỗ cô, Nhược Hi thật sự bị anh quấn lấy hết cách mỉm cười nói: "Vậy nếu anh trở lại thì em sẽ cho anh danh phận, tránh anh luôn nói mình là tiểu nam nhân bị em nuôi dưỡng bên ngoài."

"Được! Em nói những lời này anh yên tâm, chờ xem." Mục Ca đối với lời hứa hẹn của cô rất hài lòng, liên tiếp nói mấy lần yên tâm, trong lòng cô cũng hơi hoang mang vội hỏi một câu: "Mục Ca, anh thật sự trở lại à?"

"Không có, ai nói. Sao có thể nói trở về là về? Trên tay anh còn một đống công việc." Trong loa giọng nói của anh đột nhiên nghiêm túc, hình như có người đang hỏi anh công việc, anh ừ ừ hai tiếng đối phó, mới nói với Nhược Hi, "Được rồi, không nói nữa, đợi buổi tối sẽ gọi lại cho em."

Nói xong ngắt điện thoại, Nhược Hi nhìn điện thoại cười cười, ra ngoài nửa giờ cô mau trở lại, tránh y tá không tìm được mình.

Ca đêm cực kì bận rộn, đến gần sáng bên giải phẫu còn đưa tới một bệnh nhân bị bệnh khác nặng, khu nội trú thu xếp ổn thỏa thì đã sáng, Nhược Hi cởi áo khoác trắng thay quần áo bình thường, kéo hai chân mệt mỏi chuẩn bị về nhà ngủ bù, chợt y tá gọi cô, "Bác sĩ Lâm, có điện thoại bên phòng cấp cứu tìm cô gấp."

Lâm Nhược Hi vội chạy tới nghe, bên kia là y tá phòng cấp cứu, "Bác sĩ Lâm, ba cô đang cấp cứu bên này, cô mau qua đây."

Nhược Hi ném điệnt hoại, không kịp thay quần áo, chạy tới phòng cấp cứu, lúc đó Lâm Húc Thịnh vẫn chưa tỉnh, gương mặt tái nhợt, hơi thở yếu ớt, làm cho người ta không khỏi sợ nếu không cẩn thận có thể sẽ rời đi. Bác sĩ chủ trị nói: "Mới vừa rồi y tá nhà cô gọi 120, nói buổi sáng vẫn đi tản bộ bình thường, lúc bà ấy đi xếp hàng mua đồ, ba cô bị ngã, nghe nói là lăn từ cầu thang công viên, đã kiểm tra huyết áp, nhịp tim, một lúc nữa đi chụp X quang kiểm tra nội tạng. Y tá nói là ba của cô, nên chúng tôi vội gọi cho cô."

Nhược Hi vội vàng nói cảm ơn, mắt thấy y tá đưa ba đi tới khoa phóng xạ, lại không thể giúp. Đây là thói quen nghề nghiệp, cho dù là thân phận bác sĩ, cũng không thể nhúng tay, cô chỉ có thể nhìn bệnh án của ba, sau đó tới thanh toán viện phí.

Sau khi trở về thấy ba còn chưa tỉnh, chụp chiếu xong thật may kết quả bình thường, cánh tay và chân không bị gãy, trừ bị thương bên ngoài xương sụn, tất cả đều bình thường.

Lâm Húc Thịnh không nhúc nhích nằm yên trên giường bệnh, gò má trắng bệch, mạch máu ở trên cánh tay nhô ra, trên tay là ống truyền.

Bác sĩ ở bên cạnh cau màu: "Bệnh nhân không nên ở một mình, dù thuê y tá nhưng trong nhà vẫn nên có người thân, nếu không thể chăm sóc thì nên đưa ông tới viện dưỡng lão, công việc của chúng ta như vậy làm sao có thể ngày ngày chăm sóc bệnh nhân?" Thấy Nhược Hi cúi đầu không lên tiếng, liền giao bệnh án cho cô, "Quan sát mấy ngày là có thể xuất viện, nhưng về sau nên chú ý cho tốt."

Bác sĩ còn chưa đi, Lê Tử Trạm cũng đã bước nhanh tới, lên tiếng chào hỏi, "Nhược Hi, ba em thế nào?"

Cô giống như đứa bé phạm sai lầm, cúi đầu, giọng nói run rẩy, "Ba tôi bị ngã từ cầu thang công viên."

Lê Tử Trạm thấy cô khổ sợ như vậy im lặng, một lúc lâu sau mới nói: "Em ăn gì chưa?"

Nhược Hi chỉ cảm thấy mệt mỏi, cảm giác mình thật sự thất bải, dù là bạn gái, hay con gái đều thất bại. Cô nắm chặt tay ba, không lên tiếng, Lê Tử Trạm nhìn phản ứng của cô liền đi ra ngoài mua bánh bao và sữa đậu nành đưa tới đầu giường, "Đồ ăn để đây, đợi lát nữa em ăn một chút."

Nhược Hi vẫn không động, anh đột nhiên kéo tay cô, trực tiếp đặt bánh bao vào tay, "Bất kể có việc gì cũng phải ăn trước, em đói bụng đối với bệnh tình của ba em cũng không giúp được gì!"

Cô chưa bao giờ thấy anh nghiêm nghị như vậy, kinh ngạc nhìn bánh ba, ăn từng miếng từng miếng, ăn không biết ngon. Thật ra thì cô chẳng muốn ăn cái gì, dạ dày trướng lên khó chịu, căn bản không thể nhét thêm cái gì, nhưng câu nói của anh ta khiến cô ép bản thân mình phải ăn, ngậm thật lâu nước mắt lại rơi xuống, rơi vào túi nhựa.

Lê Tử Trạm khắc chế cảm giác kích động trong lòng, quay mặt ra chỗ khác, cúi đầu nhìn Lâm Húc Thịnh, không khí lắng đống, cảm giác nặng nền khiến người khác thấy khó chịu.

"Tôi là một người con gái không có trách nhiệm, nghĩ thuê y tá có thể an tâm đi làm, ai biết là không thể được. Tôi không biết phải làm thế nào, mới có thể vẹn toàn hai bên. Không đi làm chăm sóc ba? Không được. Đi làm? Lại không thể toàn tâm toàn ý chăm sóc, mới vừa rồi bác sĩ chủ trị nói nên đưa ba tới viện dưỡng lão, khi bác sĩ nói xong, trong lòng tôi khó chịu muốn chết. Ba tôi mới năm sáu mươi tuổi, ông còn mấy chục năm muốn sống ở đó, tôi làm sao đành lòng?"

Lê Tử Trạm chỉ trầm mặc nhìn vẻ mặt mờ mịt bất lực của Nhược Hi, cô nói tiếp: "Tôi lựa chọn không cần ai chăm sóc, nhưng ba thì không thể, anh nói, tôi nên làm cái gì bây giờ?"

Đau lòng, lúc này cô thật sự cảm thấy rất đau lòng.

Cho nên chờ lúc nói xong, cô sẽ lại phải kiên cường đối mặt, đối mặt với khó khăn không cách nào giải quyết. Người đối diện còn chưa lên tiếng, cô đã nhỏ giọng nói: "Thật xin lỗi, tôi không nên nói những lời này với anh, cám ơn anh đã qua đây."

Lê Tử Trạm vẫn không nói gì, cô âm thầm quay đầu nhìn ba.

"Nhược Hi." Anh gọi tên cô, cô theo tiếng nói của anh quay đầu, nước mắt trong đáy mắt rơi xuống.

Anh kéo tay cô, thật yên tĩnh nhìn cô, nhìn mắt cô nói: "Có một số việc vẫn là vừa đi vừa nhìn, nhất định không được để cho bản thân mình có quá nhiều áp lực, nếu không em sẽ không chịu nổi."

Nhược Hi cố nén khóc tính gật đầu một cái, đang muốn mở miệng cửa phòng bệnh truyền tới giọng nói: "Nhược Hi, anh đã về."

Nhược Hi quay lại,n hìn thấy bó hoa hồng trong tay anh, một bó hoa to đang ở trước ngực, trên cánh hoa còn vương giọt sương trong suốt.

Gặp nhau trong tình huống như vậy, ba người đều cảm thấy lúng túng, Nhược Hi lặng lẽ rút tay về, Lê Tử Trạm vẻ mặt bình thản, Mục Ca lúc này đứng ngược sáng, không thấy rõ nét mặt của anh.

"Mới vừa rồi tìm em, bọn họ nói chú Lâm nhập viện, anh tới xem một chút."

"Vâng." Nước mắt trên mặt Nhược Hi chưa khô, Mục Ca đứng đối diện cũng hiểu rõ cô đã hốt hoảng thế nào.

Lê Tử Trạm an ủi Nhược Hi, "Tôi đi làm trước, em có chuyện gì lúc nào cũng có thể tới tìm tôi." Rồi sau đó rời khỏi phòng bệnh. Lúc đi qua Mục Ca ánh mắt đầy thâm ý liếc anh một cái, xoay người rời đi.

Mục Ca cầm bó hoa hồng đưa vào tay Nhược Hi, không nói gì, trực tiếp tới giường bệnh. Nhược Hi đứng sau lưng anh, đột nhiên cảm thấy không biết nói gì, Mục Ca vẫn đứng im không nói không rằng, chỉ cầm tay Lâm Húc Thịnh, trầm mặc. Nhược Hi đột nhiên theo bản năng liếc nhìn tủ đầu giường

của ba, nhìn bánh bao nóng hổi, lấy tới đặt vào tay anh.

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79

"Nói đi, biết đâu anh làm được thì sao?" Mục Ca vẫn dụ dỗ cô, Nhược Hi thật sự bị anh quấn lấy hết cách mỉm cười nói: "Vậy nếu anh trở lại thì em sẽ cho anh danh phận, tránh anh luôn nói mình là tiểu nam nhân bị em nuôi dưỡng bên ngoài."

"Được! Em nói những lời này anh yên tâm, chờ xem." Mục Ca đối với lời hứa hẹn của cô rất hài lòng, liên tiếp nói mấy lần yên tâm, trong lòng cô cũng hơi hoang mang vội hỏi một câu: "Mục Ca, anh thật sự trở lại à?"

"Không có, ai nói. Sao có thể nói trở về là về? Trên tay anh còn một đống công việc." Trong loa giọng nói của anh đột nhiên nghiêm túc, hình như có người đang hỏi anh công việc, anh ừ ừ hai tiếng đối phó, mới nói với Nhược Hi, "Được rồi, không nói nữa, đợi buổi tối sẽ gọi lại cho em."

Nói xong ngắt điện thoại, Nhược Hi nhìn điện thoại cười cười, ra ngoài nửa giờ cô mau trở lại, tránh y tá không tìm được mình.

Ca đêm cực kì bận rộn, đến gần sáng bên giải phẫu còn đưa tới một bệnh nhân bị bệnh khác nặng, khu nội trú thu xếp ổn thỏa thì đã sáng, Nhược Hi cởi áo khoác trắng thay quần áo bình thường, kéo hai chân mệt mỏi chuẩn bị về nhà ngủ bù, chợt y tá gọi cô, "Bác sĩ Lâm, có điện thoại bên phòng cấp cứu tìm cô gấp."

Lâm Nhược Hi vội chạy tới nghe, bên kia là y tá phòng cấp cứu, "Bác sĩ Lâm, ba cô đang cấp cứu bên này, cô mau qua đây."

Nhược Hi ném điệnt hoại, không kịp thay quần áo, chạy tới phòng cấp cứu, lúc đó Lâm Húc Thịnh vẫn chưa tỉnh, gương mặt tái nhợt, hơi thở yếu ớt, làm cho người ta không khỏi sợ nếu không cẩn thận có thể sẽ rời đi. Bác sĩ chủ trị nói: "Mới vừa rồi y tá nhà cô gọi 120, nói buổi sáng vẫn đi tản bộ bình thường, lúc bà ấy đi xếp hàng mua đồ, ba cô bị ngã, nghe nói là lăn từ cầu thang công viên, đã kiểm tra huyết áp, nhịp tim, một lúc nữa đi chụp X quang kiểm tra nội tạng. Y tá nói là ba của cô, nên chúng tôi vội gọi cho cô."

Nhược Hi vội vàng nói cảm ơn, mắt thấy y tá đưa ba đi tới khoa phóng xạ, lại không thể giúp. Đây là thói quen nghề nghiệp, cho dù là thân phận bác sĩ, cũng không thể nhúng tay, cô chỉ có thể nhìn bệnh án của ba, sau đó tới thanh toán viện phí.

Sau khi trở về thấy ba còn chưa tỉnh, chụp chiếu xong thật may kết quả bình thường, cánh tay và chân không bị gãy, trừ bị thương bên ngoài xương sụn, tất cả đều bình thường.

Lâm Húc Thịnh không nhúc nhích nằm yên trên giường bệnh, gò má trắng bệch, mạch máu ở trên cánh tay nhô ra, trên tay là ống truyền.

Bác sĩ ở bên cạnh cau màu: "Bệnh nhân không nên ở một mình, dù thuê y tá nhưng trong nhà vẫn nên có người thân, nếu không thể chăm sóc thì nên đưa ông tới viện dưỡng lão, công việc của chúng ta như vậy làm sao có thể ngày ngày chăm sóc bệnh nhân?" Thấy Nhược Hi cúi đầu không lên tiếng, liền giao bệnh án cho cô, "Quan sát mấy ngày là có thể xuất viện, nhưng về sau nên chú ý cho tốt."

Bác sĩ còn chưa đi, Lê Tử Trạm cũng đã bước nhanh tới, lên tiếng chào hỏi, "Nhược Hi, ba em thế nào?"

Cô giống như đứa bé phạm sai lầm, cúi đầu, giọng nói run rẩy, "Ba tôi bị ngã từ cầu thang công viên."

Lê Tử Trạm thấy cô khổ sợ như vậy im lặng, một lúc lâu sau mới nói: "Em ăn gì chưa?"

Nhược Hi chỉ cảm thấy mệt mỏi, cảm giác mình thật sự thất bải, dù là bạn gái, hay con gái đều thất bại. Cô nắm chặt tay ba, không lên tiếng, Lê Tử Trạm nhìn phản ứng của cô liền đi ra ngoài mua bánh bao và sữa đậu nành đưa tới đầu giường, "Đồ ăn để đây, đợi lát nữa em ăn một chút."

Nhược Hi vẫn không động, anh đột nhiên kéo tay cô, trực tiếp đặt bánh bao vào tay, "Bất kể có việc gì cũng phải ăn trước, em đói bụng đối với bệnh tình của ba em cũng không giúp được gì!"

Cô chưa bao giờ thấy anh nghiêm nghị như vậy, kinh ngạc nhìn bánh ba, ăn từng miếng từng miếng, ăn không biết ngon. Thật ra thì cô chẳng muốn ăn cái gì, dạ dày trướng lên khó chịu, căn bản không thể nhét thêm cái gì, nhưng câu nói của anh ta khiến cô ép bản thân mình phải ăn, ngậm thật lâu nước mắt lại rơi xuống, rơi vào túi nhựa.

Lê Tử Trạm khắc chế cảm giác kích động trong lòng, quay mặt ra chỗ khác, cúi đầu nhìn Lâm Húc Thịnh, không khí lắng đống, cảm giác nặng nền khiến người khác thấy khó chịu.

"Tôi là một người con gái không có trách nhiệm, nghĩ thuê y tá có thể an tâm đi làm, ai biết là không thể được. Tôi không biết phải làm thế nào, mới có thể vẹn toàn hai bên. Không đi làm chăm sóc ba? Không được. Đi làm? Lại không thể toàn tâm toàn ý chăm sóc, mới vừa rồi bác sĩ chủ trị nói nên đưa ba tới viện dưỡng lão, khi bác sĩ nói xong, trong lòng tôi khó chịu muốn chết. Ba tôi mới năm sáu mươi tuổi, ông còn mấy chục năm muốn sống ở đó, tôi

làm sao đành lòng?”

Lê Tử Trạm chỉ trầm mặc nhìn vẻ mặt mờ mịt bất lực của Nhược Hi, cô nói tiếp: “Tôi lựa chọn không cần ai chăm sóc, nhưng ba thì không thể, anh nói, tôi nên làm cái gì bây giờ?”

Đau lòng, lúc này cô thật sự cảm thấy rất đau lòng.

Cho nên chờ lúc nói xong, cô sẽ lại phải kiên cường đối mặt, đối mặt với khó khăn không cách nào giải quyết. Người đối diện còn chưa lên tiếng, cô đã nhỏ giọng nói: “Thật xin lỗi, tôi không nên nói những lời này với anh, cám ơn anh đã qua đây.”

Lê Tử Trạm vẫn không nói gì, cô âm thầm quay đầu nhìn ba.

“Nhược Hi.” Anh gọi tên cô, cô theo tiếng nói của anh quay đầu, nước mắt trong đáy mắt rơi xuống.

Anh kéo tay cô, thật yên tĩnh nhìn cô, nhìn mắt cô nói: “Có một số việc vẫn là vừa đi vừa nhìn, nhất định không được để cho bản thân mình có quá nhiều áp lực, nếu không em sẽ không chịu nổi.”

Nhược Hi cố nén khóc tính gật đầu một cái, đang muốn mở miệng cửa phòng bệnh truyền tới giọng nói: “Nhược Hi, anh đã về.”

Nhược Hi quay lại,n hìn thấy bó hoa hồng trong tay anh, một bó hoa to đang ở trước ngực, trên cánh hoa còn vương giọt sương trong suốt.

Gặp nhau trong tình huống như vậy, ba người đều cảm thấy lúng túng, Nhược Hi lặng lẽ rút tay về, Lê Tử Trạm vẻ mặt bình thản, Mục Ca lúc này đứng ngược sáng, không thấy rõ nét mặt của anh.

“Mới vừa rồi tìm em, bọn họ nói chú Lâm nhập viện, anh tới xem một chút.”

“Vâng.” Nước mắt trên mặt Nhược Hi chưa khô, Mục Ca đứng đối diện cũng hiểu rõ cô đã hốt hoảng thế nào.

Lê Tử Trạm an ủi Nhược Hi, “Tôi đi làm trước, em có chuyện gì lúc nào cũng có thể tới tìm tôi.” Rồi sau đó rời khỏi phòng bệnh. Lúc đi qua Mục Ca ánh mắt đầy thâm ý liếc anh một cái, xoay người rời đi.

Mục Ca cầm bó hoa hồng đưa vào tay Nhược Hi, không nói gì, trực tiếp tới giường bệnh. Nhược Hi đứng sau lưng anh, đột nhiên cảm thấy không biết nói gì, Mục Ca vẫn đứng im không nói không rằng, chỉ cầm tay Lâm Húc Thịnh, trầm mặc. Nhược Hi đột nhiên theo bản năng liếc nhìn tủ đầu giường của ba, nhìn bánh bao nóng hổi, lấy tới đặt vào tay anh.

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80

“Nói đi, biết đâu anh làm được thì sao?” Mục Ca vẫn dụ dỗ cô, Nhược Hi thật sự bị anh quấn lấy hết cách mỉm cười nói: “Vậy nếu anh trở lại thì em sẽ cho anh danh phận, tránh anh luôn nói mình là tiểu nam nhân bị em nuôi dưỡng bên ngoài.”

“Được! Em nói những lời này anh yên tâm, chờ xem.” Mục Ca đối với lời hứa hẹn của cô rất hài lòng, liên tiếp nói mấy lần yên tâm, trong lòng cô cũng hơi hoang mang vội hỏi một câu: “Mục Ca, anh thật sự trở lại à?”

“Không có, ai nói. Sao có thể nói trở về là về? Trên tay anh còn một đống công việc.” Trong loa giọng nói của anh đột nhiên nghiêm túc, hình như có người đang hỏi anh công việc, anh ừ ừ hai tiếng đối phó, mới nói với Nhược Hi, “Được rồi, không nói nữa, đợi buổi tối sẽ gọi lại cho em.”

Nói xong ngắt điện thoại, Nhược Hi nhìn điện thoại cười cười, ra ngoài nửa giờ cô mau trở lại, tránh y tá không tìm được mình.

Ca đêm cực kì bận rộn, đến gần sáng bên giải phẫu còn đưa tới một bệnh nhân bị bệnh khác nặng, khu nội trú thu xếp ổn thỏa thì đã sáng, Nhược Hi cởi áo khoác trắng thay quần áo bình thường, kéo hai chân mệt mỏi chuẩn bị về nhà ngủ bù, chợt y tá gọi cô, “Bác sĩ Lâm, có điện thoại bên phòng cấp cứu tìm cô gấp.”

Lâm Nhược Hi vội chạy tới nghe, bên kia là y tá phòng cấp cứu, “Bác sĩ Lâm, ba cô đang cấp cứu bên này, cô mau qua đây.”

Nhược Hi ném điệnt hoại, không kịp thay quần áo, chạy tới phòng cấp cứu, lúc đó Lâm Húc Thịnh vẫn chưa tỉnh, gương mặt tái nhợt, hơi thở yếu ớt, làm cho người ta không khỏi sợ nếu không cẩn thận có thể sẽ rời đi. Bác sĩ chủ trị nói: “Mới vừa rồi y tá nhà cô gọi 120, nói buổi sáng vẫn đi tản bộ bình thường, lúc bà ấy đi xếp hàng mua đồ, ba cô bị ngã, nghe nói là lăn từ cầu thang công viên, đã kiểm tra huyết áp, nhịp tim, một lúc nữa đi chụp X quang kiểm tra nội tạng. Y tá nói là ba của cô, nên chúng tôi vội gọi cho cô.”

Nhược Hi vội vàng nói cảm ơn, mắt thấy y tá đưa ba đi tới khoa phóng xạ, lại không thể giúp. Đây là thói quen nghề nghiệp, cho dù là thân phận bác sĩ,

cũng không thể nhúng tay, cô chỉ có thể nhìn bệnh án của ba, sau đó tới thanh toán viện phí.

Sau khi trở về thấy ba còn chưa tỉnh, chụp chiếu xong thật may kết quả bình thường, cánh tay và chân không bị gãy, trừ bị thương bên ngoài xương sụn, tất cả đều bình thường.

Lâm Húc Thịnh không nhúc nhích nằm yên trên giường bệnh, gò má trắng bệch, mạch máu ở trên cánh tay nhô ra, trên tay là ống truyền.

Bác sĩ ở bên cạnh cau màu: "Bệnh nhân không nên ở một mình, dù thuê y tá nhưng trong nhà vẫn nên có người thân, nếu không thể chăm sóc thì nên đưa ông tới viện dưỡng lão, công việc của chúng ta như vậy làm sao có thể ngày ngày chăm sóc bệnh nhân?" Thấy Nhược Hi cúi đầu không lên tiếng, liền giao bệnh án cho cô, "Quan sát mấy ngày là có thể xuất viện, nhưng về sau nên chú ý cho tốt."

Bác sĩ còn chưa đi, Lê Tử Trạm cũng đã bước nhanh tới, lên tiếng chào hỏi, "Nhược Hi, ba em thế nào?"

Cô giống như đứa bé phạm sai lầm, cúi đầu, giọng nói run rẩy, "Ba tôi bị ngã từ cầu thang công viên."

Lê Tử Trạm thấy cô khổ sợ như vậy im lặng, một lúc lâu sau mới nói: "Em ăn gì chưa?"

Nhược Hi chỉ cảm thấy mệt mỏi, cảm giác mình thật sự thất bải, dù là bạn gái, hay con gái đều thất bại. Cô nắm chặt tay ba, không lên tiếng, Lê Tử Trạm nhìn phản ứng của cô liền đi ra ngoài mua bánh bao và sữa đậu nành đưa tới đầu giường, "Đồ ăn để đây, đợi lát nữa em ăn một chút."

Nhược Hi vẫn không động, anh đột nhiên kéo tay cô, trực tiếp đặt bánh bao vào tay, "Bất kể có việc gì cũng phải ăn trước, em đói bụng đối với bệnh tình của ba em cũng không giúp được gì!"

Cô chưa bao giờ thấy anh nghiêm nghị như vậy, kinh ngạc nhìn bánh ba, ăn từng miếng từng miếng, ăn không biết ngon. Thật ra thì cô chẳng muốn ăn cái gì, dạ dày trướng lên khó chịu, căn bản không thể nhét thêm cái gì, nhưng câu nói của anh ta khiến cô ép bản thân mình phải ăn, ngậm thật lâu nước mắt lại rơi xuống, rơi vào túi nhựa.

Lê Tử Trạm khắc chế cảm giác kích động trong lòng, quay mặt ra chỗ khác, cúi đầu nhìn Lâm Húc Thịnh, không khí lắng đống, cảm giác nặng nền khiến người khác thấy khó chịu.

"Tôi là một người con gái không có trách nhiệm, nghĩ thuê y tá có thể an tâm đi làm, ai biết là không thể được. Tôi không biết phải làm thế nào, mới có thể vẹn toàn hai bên. Không đi làm chăm sóc ba? Không được. Đi làm? Lại không thể toàn tâm toàn ý chăm sóc, mới vừa rồi bác sĩ chủ trị nói nên đưa ba tới viện dưỡng lão, khi bác sĩ nói xong, trong lòng tôi khó chịu muốn chết. Ba tôi mới năm sáu mươi tuổi, ông còn mấy chục năm muốn sống ở đó, tôi làm sao đành lòng?"

Lê Tử Trạm chỉ trầm mặc nhìn vẻ mặt mờ mịt bất lực của Nhược Hi, cô nói tiếp: "Tôi lựa chọn không cần ai chăm sóc, nhưng ba thì không thể, anh nói, tôi nên làm cái gì bây giờ?"

Đau lòng, lúc này cô thật sự cảm thấy rất đau lòng.

Cho nên chờ lúc nói xong, cô sẽ lại phải kiên cường đối mặt, đối mặt với khó khăn không cách nào giải quyết. Người đối diện còn chưa lên tiếng, cô đã nhỏ giọng nói: "Thật xin lỗi, tôi không nên nói những lời này với anh, cám ơn anh đã qua đây."

Lê Tử Trạm vẫn không nói gì, cô âm thầm quay đầu nhìn ba.

"Nhược Hi." Anh gọi tên cô, cô theo tiếng nói của anh quay đầu, nước mắt trong đáy mắt rơi xuống.

Anh kéo tay cô, thật yên tĩnh nhìn cô, nhìn mắt cô nói: "Có một số việc vẫn là vừa đi vừa nhìn, nhất định không được để cho bản thân mình có quá nhiều áp lực, nếu không em sẽ không chịu nổi."

Nhược Hi cố nén khóc tính gật đầu một cái, đang muốn mở miệng cửa phòng bệnh truyền tới giọng nói: "Nhược Hi, anh đã về."

Nhược Hi quay lại,n hìn thấy bó hoa hồng trong tay anh, một bó hoa to đang ở trước ngực, trên cánh hoa còn vương giọt sương trong suốt.

Gặp nhau trong tình huống như vậy, ba người đều cảm thấy lúng túng, Nhược Hi lặng lẽ rút tay về, Lê Tử Trạm vẻ mặt bình thản, Mục Ca lúc này đứng ngược sáng, không thấy rõ nét mặt của anh.

"Mới vừa rồi tìm em, bọn họ nói chú Lâm nhập viện, anh tới xem một chút."

"Vâng." Nước mắt trên mặt Nhược Hi chưa khô, Mục Ca đứng đối diện cũng hiểu rõ cô đã hốt hoảng thế nào.

Lê Tử Trạm an ủi Nhược Hi, "Tôi đi làm trước, em có chuyện gì lúc nào cũng có thể tới tìm tôi." Rồi sau đó rời khỏi phòng bệnh. Lúc đi qua Mục Ca ánh mắt đầy thâm ý liếc anh một cái, xoay người rời đi.

Mục Ca cầm bó hoa hồng đưa vào tay Nhược Hi, không nói gì, trực tiếp tới giường bệnh. Nhược Hi đứng sau lưng anh, đột nhiên cảm thấy không biết nói gì, Mục Ca vẫn đứng im không nói không rằng, chỉ cầm tay Lâm Húc Thịnh, trầm mặc. Nhược Hi đột nhiên theo bản năng liếc nhìn tủ đầu giường của ba, nhìn bánh bao nóng hổi, lấy tới đặt vào tay anh.

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81

Mục Ca nhìn bánh bao trong tay, đưa mắt nhìn cô, nhàn nhạt hỏi: "Em chưa ăn sáng."

"Em không muốn ăn." Nhược Hi ngập ngừng nói.

"Em không nên phụ ý tốt của người khác, nhất là lúc bên cạnh không có ai chăm sóc." Giọng nói của anh nghe có chút khàn.

Lâm Húc Thịnh được đưa tới phòng nội trú để quan sát, Nhược Hi lái xe đưa Mục Ca về nghỉ ngơi. Sáng sớm đường bị kẹt xe, xe đi chậm lại. Nhược Hi nhìn thẳng về phía trước, không muốn nói chuyện, Mục Ca khép hờ mắt, tựa như nghỉ ngơi. Hai người đối với câu nói kia vẫn canh cánh trong lòng, ai cũng không chịu phá vỡ cảm giác lúng túng trầm mặc.

Đến nhà Mục Ca, Nhược Hi không xuống xe, Mục Ca đẩy cửa xe rất mạnh, cho thấy anh rất tức giận. Cũng không thèm đóng cửa xe, xoay người lại, dùng sức đẩy mạnh Nhược Hi lên ghế hôn môi cô, dùng sức trằn trọc mút lấy.

Nhược Hi từ chối nhưng lại không thoát khỏi khống chế của anh, ngược lại còn khiến anh dùng thêm sức. Cho đến khi Nhược Hi chấp nhận không giãy dụa nữa, anh mới dừng lại tất cả động tác nói sát bên tai cô:: "Ngày hôm qua anh mới nhận được thông báo kéo dài thời gian công tác, thời gian kéo dài này, có thể là không kì hạn."

Nhược Hi sững sờ dưới ánh mắt áp bức của anh, không thể không gắng gượng sống lưng nghe anh nói tiếp: "Nếu như em có bất cứ yêu cầu gì có thể nói trước mặt anh, đừng nói cho người khác nghe!" Giọng anh nghe như băng tuyết ngàn năm, lạnh lẽo bức người, đột nhiên cô mất đi toàn bộ ý niệm muốn giải thích hành động vừa nãy của mình với Lê Tử Trạm.

Thôi, nếu anh đã hiểu lầm, thì cứ mặc anh thôi.

Cuộc sống thế này khiến cô thật sự mệt mỏi, mệt đến nỗi chẳng còn muốn đi kinh doạnh một đoạn tình cảm chị em yêu nhau phức tạp thế này nữa.

Nhà, cô không thể rời bỏ, ba cuối cùng vẫn cần cô chăm sóc. Nếu còn muốn cô lao tâm lao lực cho tình yêu, thật xin lỗi, cô lực bất tòng tâm.

"Nếu như là không kì hạn, em nghĩ, em sẽ không chờ anh." Nhược Hi quay đầu nói lời cự tuyệt.

Sau hôm đó, hai người không gặp nhau, tin nhắn điện thoại cũng không. Sau đó Mục Ca ở nhà hay về Thâm Quyến, cô cũng không rõ. Mỗi lần khi đêm khuya an tĩnh, ở bên giường chăm sóc ba, cô nhiều lần nhìn điện thoại mà ngẩn người.

Cô đã nói như vậy, có nghĩa là phá vỡ tin tưởng hai người họ đã tạo dựng nên, vừa có chút mong ước, mong ước bọn họ có thể lưu lại một chút gì đó không bị phá vỡ.

Dưới áp lực như thế này, ai còn có thể giữ vững tâm trạng bình thản đây?

Lâm Húc Thịnh lần này coi như là nhặt lại được cái mạng, y tá ngày đó bị Nhược Hi sa thải, nhưng đã vào đông tìm y tá thay ca rất khó nên chỉ có thể do cô một mình chăm sóc. Lê Tử Trạm tới khu nội trú thăm mấy lần, bất đắc dĩ cũng không giúp được gì, nhiều nhất là chỉ đưa cơm, hay mang cho cô găng tay, khiến cô cảm thấy chút ấm áp trong mùa đông giá lạnh.

Hai ngày liên tục, công việc bận bịu, thừa dịp đồng nghiệp giúp chăm sóc ba, Nhược Hi về nhà tranh thủ thay quần áo, lúc rời khỏi cửa bệnh viện thấy Lê Tử Trạm đang chuẩn bị tan ca, anh ta chào hỏi với cô, ngỏ ý muốn đưa về nhà.

Nhược Hi cũng cảm giác hoa mắt, lái xe cũng không được, vì vậy tự nhiên ngồi lên. Lại không nghĩ tới oan gia ngõ hẹp, lúc tới nhà vừa mở cửa xe đã thấy Mục Ca đứng phía xa.

Lê Tử Trạm tất nhiên cũng nhìn thấy sắc mặt âm u của Mục Ca, anh từ trong xe đi ra mặt không biến sắc nhìn phản ứng của Nhược Hi.

Nhược Hi cúi đầu đi xuống, cho đến lúc đi tới cầu thang, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn anh một cái.

Giọng nói của anh từ sau vang tới, lộ ra vẻ mệt mỏi đau đớn, "Anh vốn nghĩ thông suốt, không muốn đi Thâm Quyến nữa."

Nhược Hi dừng bước, trầm mặc đứng tại chỗ.

"Kết quả bây giờ phát hiện, thì ra tự mình quá đa tình. Nếu anh đối với em mà nói là dư thừa, lưu lại cũng tự rước nhục mà thôi, đã như vậy, anh sẽ rời xa."

“Anh lầm rồi, dưa thừa không phải anh, là em.” Nhược Hi nhìn thẳng, lạnh nhạt nói. “Nếu anh đã muốn rời đi, xin mời.”

Mục Ca trầm mặc, quay đầu nhìn Lê Tử Trạm đứng tựa người vào xe, “Có lẽ sự lựa chọn của em là đúng.”

Nước mắt của Nhược Hi nhanh chóng trào tới đáy mắt, lại nhắm mắt nuốt ngược trở lại, mở mắt, nước mắt lại trào ra. Cô cố gắng ổn định giọng nói: “Điều sai lầm của em, là đã lựa chọn một đoạn tình cảm mà mình không thể kiên trì tới cùng.”

Chị em yêu nhau, yêu thương xa cách, chua cay và khổ sở chỉ người trong cuộc mới hiểu. Cô cần một cánh tay rộng rãi đứng sau lưng, tùy lúc có thể dựa vào. Nhưng bây giờ quay đầu lại, chỉ là cô đơn. Mệt mỏi suy sụp như vậy cô có thể chịu đựng một hai ngày, nhưng cô liệu có thể kiên trì cho tới khi nào?

Nhất là khi ba lần nữa nằm viện.

Rốt cuộc kết thúc đoạn tình cảm này sao, cô vẫn do dự. Tình yêu cô không dám trông mong, ba vào viện cảm giác hành hạ khổ sở này cô chịu đủ rồi, cô không muốn dây dưa nữa. Có lẽ, nên chấm dứt tất cả, chỉ chuyên tâm vào ba, dù lòng đau, nhưng so với bị gông xiềng siết đến mức không còn hơi thở vẫn tốt hơn nhiều.

Mục Ca nhìn vào mắt cô, “Thế nào, em hối hận về tình cảm của hai chúng ta?”

Nhược Hi im lặng, chỉ nhìn anh, không nói câu nào.

“Anh đã từng nghĩ có thể chúng ta vì áp lực ba mẹ mà chia tay, sau đó vì thành kiến của xã hội mà chia tay, nhưng không ngờ, nguyên do là vì chú Lâm bệnh mà chia tay.Em rốt cuộc không tin tưởng anh, hay là không tin tưởng bản thân? Em có thể nói rõ ràng không?”

Nhược Hi nhìn Mục Ca cười khổ: “Em không tin vào cuộc sống, nếu anh không về giúp em, em sẽ suy sụp, còn nói gì tới tình cảm. Em không phải là thánh nhân, em cũng không vĩ đại. Tuổi tác chênh lệch, áp lực ba mẹ em có thể chịu, nhưng không thể chịu được lúc em đau khổ nhất, chỉ có một mình em kiên trì.”

“Nhưng anh đã quyết định không đi Thâm Quyến, chẳng lẽ còn không được?”

“Sau đó thì sao? Mất đi cơ hội như vậy, anh cam tâm chịu bị cắt bỏ đôi cánh ở bên cạnh em? Thật xin lỗi, em không thể đồng ý. Ngày trước lúc anh suy sụp, em cũng bị áp lực, hôm nay ba em trên giường bệnh, em không thể chia sẻ những khổ sở vất vả với anh, nếu anh vì thế mà vứt bỏ công việc, hoặc thất bại, em sẽ hỏng mất, bởi vì em không có thời gian rảnh rỗi để an ủi, chia sẻ… anh hiểu chưa?”

Lâm Nhược Hi cảm giác suy nghĩ của mình bắt đầu hỗn loạn, không biết mình rốt cuộc muốn nói gì, rốt cuộc cô muốn chứng minh cái gì. Chỉ là tất cả mọi chuyện, đều rơi trên vai cô khiến cô không còn khả năng chống đỡ.

Cô quá mệt mỏi, vì vậy không muốn nhịn nữa. Những đè nén bao năm qua cứ vậy mà bộc phát, toàn bộ phát tán trên người anh, những thứ không hài lòng, không trôi chảy, toàn bộ ném cho anh, chỉ cần để lòng an tĩnh chăm sóc ba là được rồi.

Bởi vì, tất cả hỗn loạn đều do yêu anh mà mang tới, cô không chịu nổi.

Làm sao về tới nhà, cô hoàn toàn không nhớ rõ, gọi điện cho đồng nghiệp, nói mình quá mệt mỏi muốn nghỉ một lát, nhờ cô ấy giúp nửa ngày. Nhược Hi rất muốn nghỉ ngơi, nhưng không ngủ được an ổn, khóc đến đau. Tiếng động ở lầu dưới vang lên, trong mộng toàn bộ là nét mặt đau thương của anh khi rời đi.

Thật vất vả mới chìm vào giấc ngủ, thì lại bị điện thoại đánh thức, nhìn thấy là số Lê Tử Trạm. Nhấn tắt, lật người ngủ tiếp, lại nhận được tin nhắn.

“Mộng đẹp?”

Hai chữ ngắn ngủi, sau đó là im lặng. Nhược Hi sửng sốt, sau đó tắt điện thoại, rửa mặt thay quần áo tới bệnh viện chăm sóc ba.

Cô bây giờ không có thời gian suy nghĩ những ý tứ của người khác, cũng không muốn dây dưa với hai người đàn ông này. Ở bệnh việc công tác đã lâu, sinh ly tử biệt ngày ngày diễn ra, khổ sở không phải là ngày ngày kéo dài, căn bản không còn kịp quản nó. Cô chỉ cảm thấy những tình tiết trong tiểu thuyết chưa chắc là giả, có lúc, con người chính là mù quáng.

Về phần, lí do, chỉ người trong cuộc mới hiểu.

Đến bệnh viện cô cảm ơn đồng nghiệp đã giúp mình chăm sóc ba, sau đó bác sĩ chủ trị nói có thể về nhà nghỉ ngơi. Ngày thứ hai lúc ba xuất viện, cô không nhờ một ai, tự mình đẩy ba, gọi điện kêu xe chuyên dụng đưa về nhà.

Tinh thần của ba so với lúc nằm viện tốt hơn nhiều, chỉ là vì bị ngã nên ba trầm mặc hơn. Mặc kệ Nhược Hi trêu chọc thế nào ba cũng không chịu nói nhiều. Nhược Hi về nhà vội thay quần áo nấu cơm, giặt quần áo cho ba, sau đó đưa đồ ăn tới cho ba, ba vẫn nhắm mắt không nói chuyện cũng không chịu ăn cơm.

Cô nhẫn nại khuyên, khóe mắt ba ướt át, môi khép chặt. Nhược Hi hiểu ý ông, cảm thấy bản thân liên lụy con, cho nên không còn ý niệm muốn sống.

Nhược Hi còn phải trực ban, sắp tới giờ phải đi làm, ba lại không chịu ăn cơm, cô bất đắc dĩ, chỉ có thể gọi người hỏi tìm được y tá chưa, nhưng bên kia

nói chưa tìm được, cô thật sự tức giận tới cực điểm, vứt mạnh điện thoại lên đầu giường.

Nhiều lần, cô cầm điện thoại, muốn gọi tới nhà Mục Ca cuối cùng lại cắt đứt.

Cô muốn nhờ Mục Âm tới chăm ba, nhưng lại không biết nói thế nào, do dự cuối cùng buông tha.

Không ngờ, lúc cô cầm chìa khóa chuẩn bị đi làm việc, thấy Mục Âm mệt mỏi đứng ngoài cửa, cô sững sờ vài giây, nhanh chóng hiểu được vội lách người.

Đến lúc này, cô lần đầu tiên mới cảm thấy Mục Âm là người thân, một người luôn luôn phải có người thân bên cạnh. Mục Âm nhìn thấy Nhược Hi cũng có chút xấu hổ lo lắng, không biết làm gì chỉ có thể nói khong ngừng: "Dì không biết ba con bị bệnh, hôm trước nhận điện gì đang ở dưới nhà ngoại, mới vừa về, ba con, ông ấy thế nào?"

Mục Âm nhận được điện thoại, tất nhiên là do Mục Ca gọi, hai người đã thế, mà anh vẫn còn gọi mẹ tới giúp một tay. Nhược Hi chỉ cảm thấy ngực buồn bực, nước mắt trào lên chua xót. Mục Âm lo lắng tới giường bệnh, nước mắt rơi xuống, nhìn Lâm Húc Thinh. Nhược Hi lặng lẽ đi tới cầm một cái khăn đưa tới, Mục Âm không nhận, chỉ vùi đầu vào ngực Lâm Húc Thịnh, thân thể run lên, khóc không thành tiếng.

Nhược Hi yên lặng để khăn bên cạnh, sau đó cầm chìa khóa rời đi.

Lúc lái xe, cô cảm thấy bên trong xe quá yên lặng, muốn mở radio nghe, cảm thấy những mệt mỏi tích tụ quá nhiều, nước mặt lẳng lặng rơi xuống.

Cố gắng lái xe tới bệnh viện, cô vừa tới phòng làm việc thay đồ, lại nghe y tá nói bệnh nhân tối qua có vấn đề, vội chạy tới, bỗng nhiên cô thấy đầu ong ong, toàn thân không có sức, tất cả âm thanh đều mơ hồ…

Cô sợ mình sẽ ngất xỉu, bước chân lảo đảo, tựa người vào bàn làm việc, cuối cùng vơ lấy điện thoại trên bàn.

Ngón tay lần theo bàn phím theo bản năng bấm số.

Trong danh ba, phím tắt số 1 là của anh.

Cô, rất nhớ anh.

Lúc ý thức của cô dần dần khôi phục thì đã nằm trên giường bệnh, chỉ nghe thấy tiếng bác sĩ nói chuyện, giọng nói của đồng nghiệp và tiếng bước chân đi lại xung quanh.

Dù sao thân là bác sĩ, đang trong giờ làm việc mà bị ngất xỉu, cô thật sự cảm thấy ái ngại.

"Bác sĩ Lâm, cô ấy là quá mệt nhọc."

"Nghe nói ba bác sĩ Lâm hai hôm trước đưa tới phòng cấp cứu của bệnh viện, cô ấy giờ phải đi làm, lại còn phải chăm sóc ba."

"Cô ấy hôm nay tới hơi muộn, là chuyện trước giờ chưa từng có, hôm nay sắc mặt cô ấy rất kém, cũng không ăn sáng, tôi tới gọi cô ấy thì thấy cô ấy té xỉu trong phòng làm việc."

"Mọi người phải chăm sóc, và giúp đỡ cô ấy hơn. Đợi cô ấy tỉnh mọi người nói với cô ấy, nếu trong nhà có chuyện viện sẽ xem xét giải quyết, nếu không khỏe, nhà có người cần chăm sóc cứ xin nghỉ ngơi vài ngày, không cần phải cố gắng."

"Vâng, viện trưởng."

Nhược Hi trong lúc mơ mơ màng màng vẫn cố gắng phân biệt mọi âm thanh, cố gắng mở mắt.

"Không cần, tôi sẽ ở đây chăm sóc cô ấy." Bên tai nghe được giọng nói quen thuộc, cô không an tâm nhất chính là anh.

Thì ra là, anh cũng ở đây, trong lòng cô lúc này buông lỏng, lần nữa chìm vào giấc ngủ. So với những ngày trước đầy áp lực và căng thẳng, lần này, cô ngủ rất ngon.

Lúc Nhược Hi tỉnh lại thì trời đã tối đen, cô thử ngồi dậy, lại phát hiện cánh tay còn truyền nước.

Ánh đèn nhỏ đầu giường chiếu sáng gương mặt Mục Ca, khóe miệng anh có chút máu bầm, ở mi mắt cũng vậy. Gương mặt tái nhợt, nhưng ánh mắt nhìn cô lại kiên định lạ thường.

Nhược Hi đưa tay muốn sờ vào vết thương trên mặt anh, Mục Ca ngượng ngập, mặt né sang bên khác, dịu dàng hỏi: "Còn mệt không, muốn ăn gì không? Anh đi mua cho em."

Nhược Hi lúc này mới nhớ tời tình huống của hai người lúng túng nói, "Thật xin lỗi, em quên mất."

"Em quên cái gì?" Mục Ca nhẹ giọng hỏi.

“Em quên mình đã chia tay, không nên có hành động như vậy.” Nhược Hi cắn môi nhắm mắt lại, không nói chuyện nữa.

Qua một lúc lâu, sau đó cô mới nghe tiếng anh nói: “Đó là quyết định đơn phương của mình em, anh không đồng ý, vì vậy quyết định đó không có hiệu lực.”

“Anh!” Nhược Hi đã lâu chưa tức giận như vậy, ngay cả nói cũng cảm thấy không có sức.

“Anh cái gì? Anh có chút sai lầm thì sẽ thay đổi, đổi xong nếu tái phạm, thì lại sửa đổi tiếp, cho đến khi sửa thành công mới thôi. Đây là quyền lợi của anh.”

Nhược Hi đối với hành động ăn vạ này của anh chỉ bĩu môi: “Ai nói tuổi nhỏ thì có quyền lợi như vậy?”

Mục Ca không biến sắc nhìn chăm chú vào cô, sau đó chậm rãi mở miệng, từng chữ từng câu: “Bởi vì anh tuổi nhỏ, nên có lúc sẽ không có cách nào thông cảm cho người phụ nữ của mình, nhưng mà, chính vì anh ít tuổi cho nên có cơ hội học tập làm thế nào để thông cảm và chia sẻ.”

“Vậy anh từ từ học cho tốt, học xong, tương lai bạn gái anh cũng sẽ cảm thấy hạnh phúc.” Nhược Hi cảm thấy tâm trạng đột nhiên xuống thấp.

Mục Ca chau mày: “Em lại làm sao? Trong đầu em rốt cuộc suy nghĩ cái gì?”

Nhược Hi cố tỏ vẻ lạnh nhạt như không có gì nói: “Em kì cục cũng tốt, không kì cục anh bỏ không được.”

Mục Ca biết cô nghĩ một đằng nói một nẻo, chỉ nhìn cô mỉm cười, ánh mắt trong suốt, tinh khiết và vô tội.

Nếu như anh mạnh miệng, cô còn có thể lên tiếng giễu cợt vài câu, nhưng anh lại ứng phó như vậy, cô giống như là đang đấm vào một bị bông, không có tác dụng, cô quay lưng lại không thèm để ý tới anh.

Mục Ca dựa vào sau lưng cô, nóng rực. Toàn thân Nhược Hi căng cứng, ấm ấp, cô không nỡ đẩy ra, chỉ có thể lạnh lùng nói: “Anh không thấy làm như vậy là không có cốt khí sao?”

Không ngờ anh lại kề sát tai cô nhỏ giọng nói: “Anh thấy tốt lắm, có cốt khí không cưới được vợ.”

Mục Ca chuyển biến đột ngột khiến Nhược Hi không kịp thích ứng. Cô thậm chí bắt đầu suy nghĩ anh có phải nhân cơ hội chiếm đoạt bất động sản của Lâm gia, hay là lúc cô vừa kiểm tra lại phát hiện ra có bệnh gì?

Thái độ của anh khiến người khác phải gãi đầu khó hiểu.

Rất nhanh, câu đố của cô đã được người giải đáp.

Vào ngày thứ hai khi cô xuất viện, Lê Tử Trạm muốn mời cô đi ăn tối. Nghĩ tới mấy ngày liên tiếp anh chăm sóc ba và mình, Nhược Hi sảng khoái đồng ý, họ vẫn tới nhà hàng lần trước, chỉ khác là Lê Tử Trạm không có phong lưu phóng khoáng ngọc thụ lâm phong như hôm đó.

Các món ăn đã được bày ra, vết thương trên mặt anh hiện ra rõ ràng, anh lại chỉ cúi đầu uống trà, không thèm động đũa, ngồi an tĩnh nhìn Nhược Hi ăn.

Nhược Hi quan sát xong, vết thương của Lê Tử Trạm so với Mục Ca nặng hơn một chút, trên mặt đã thế, trên người chắc không tốt hơn bao nhiêu. Suy nghĩ một chút cô mở miệng: “Lê Tử Tram, vết thương trên mặt anh….”

“Bị người đánh.” Anh nói rất bình thường, giống như đang thảo luận thời tiết hôm nay rất đẹp.

Nhược Hi trầm xuống, không nói gì, chỉ vùi đầu dùng bữa.

“Em không hỏi là ai đánh?” Lê Tử Trạm giống như không để ý hỏi.

Nhược Hi nói: “Không cần hỏi, tôi nhìn thấy vết thương trên mặt anh ấy rồi.”

“A, vậy sao? Anh ta bị thương nặng không?” Lê Tử Trạm mỉm cười hỏi.

“Chỉ là bầm tím bình thường, xem ra anh xuống tay lưu tình.” Nhược Hi thở dài, thật ra thì vết thương trên người Mục Ca cô không rõ ràng lắm, hai người họ lại biểu hiện bình thường như là gió nhẹ nước chảy.

Lê Tử Trạm bình tĩnh nhìn Nhược Hi, đưa tay gắp thức ăn để trước mặt cô, rồi nói: “Tôi cảm thấy không chỉ là bị thương trên mặt.”

Lúc Lê Tử Trạm gắp đồ ăn, Nhược Hi nhìn tay anh, các đốt ngón tay không chỉ sưng đỏ, có chỗ còn bị sượt da. Màu máu đỏ sậm ở trên mu bàn tay thật sự quá chói mắt.

“Tôi cảm thấy anh ta ít nhất cũng phải nằm trên giường vài ngày.” Lê Tử Trạm cười nói, “Bởi vì lúc nghe nói em ngất, tôi căn bản là không có sức lực để đứng dậy tới nhìn em.”

Nhược Hi nghe anh nói vậy, lập tức đứng lên, “Anh… anh bị thương rất nặng?”

Lê Tử Trạm đè lại bụng mình, "Không đến nỗi, chỉ là tuổi tác không lừa được người, tôi cùng anh dù gì cũng hơn nhau mười tổi, như vậy là tôi đã vượt xa năng lực của người bình thường."

Câu đùa này, Nhược Hi không cười nổi.

"Ngày hôm qua có người bạn về nước, tôi tới sân bay nhận điện thoại, chỉ là vừa gặp mặt ôm một cái, chưa kịp phản ứng đã bị người ta đánh cho một quyền." Lê Tử Trạm thản nhiên nhìn cô, "Quay đầu lại phát hiện người kia chính là anh bạn của em, lúc đó anh ta rất tức giận, trong miệng còn nói nếu tôi không cam kết chăm sóc yêu thương em thì cũng không được làm tổn thương em."

Nhược Hi nghe thấy hoàn toàn có cảm giác đánh bại, không thể ngờ Mục Ca lại kích động như vậy, đành ngượng ngùng nói xin lỗi Lê Tử Trạm: "Xin lỗi, không nghĩ lại gây phiền phức cho anh."

"Tôi cũng sớm không vừa mắt với anh ta, cho nên lúc xuống tay cũng không nhẹ, vậy mà em còn xin lỗi tôi?" Lê Tử Trạm cười khẽ.

"Tôi…." Hi vọng hai người đều chết đi! Nhược Hi cắn răng nghiến lợi ở trong lòng hô hào.

"Sau đó hai người chúng tôi đánh nhau loạn một hồi, bảo vệ lập tức đem đi, ở trong đồn cảnh sát nửa ngày, cuối cùng nộp tiền bảo lãnh rồi về. Vừa ra cửa anh ta nhận được điện thoại, nói em ngất xỉu, anh ta liều mạng bắt taxi chạy ngay tới bệnh viện, ha ha."

"Vậy anh không tới bệnh viện kiểm tra vết thương?" Nhược Hi nghe nói tới đây, không tìm được lời nói, đành phải biểu lộ sự quan tâm của mình.

"Tự bản thân là bác sĩ, chỗ nào bị thương, cần bôi thuốc gì đều biết, em nói xem." Lê Tử Trạm bị câu nói của cô chọc cười, hỏi ngược lại.

Nhược Hi cúi đầu lặng yên chốc lát, mới nhớ lại chuyện cũ, trong lòng mơ hồ thương cảm, khẽ nhếch môi: "Có phải cô ấy trở lại?"

Lê Tử Trạm gật đầu: 'Không sai, cho nên tôi mới bị đánh."

"Anh muốn…." Nhược Hi nói tới đây, lại không nói được nên lời.

Lê Tử Trạm nheo mắt lại lẩm bẩm nói: "Tôi chuẩn bị rời khỏi nước tiếp tục học lên."

Cả hai người trầm mặc, Nhược Hi nói: "Cô ấy trở về, anh lại đi, đây là trốn tránh sao?"

Vẻ mặt Lê Tử Trạm lạnh nhạt, "Vốn là nghĩ ở trong nước muốn trốn tránh nhưng bây giờ trong nước cũng có người tôi không muốn gặp, cho nên phải tìm một nơi không có người quấy rầy, yên tĩnh một thời gian."

Nhược Hi trầm mặc nhìn anh, Lê Tử Trạm cũng nhìn lại, dịu dàng nói: "Lâm Nhược Hi, em nên lựa chọn rồi. Cuộc sống chính là như vậy, em cắn răng một cái, chuyện gì cũng có thể qua đi, không cần bởi sự do dự mà cự tuyệt vứt bỏ hạnh phúc trong tay, đừng có ý nghĩ buồn cười như thế. Bằng không, đến lúc em muốn tìm lại, nhất định sẽ không kịp, có thể gặp nhưng không thể cầu, nếu không thể cầm được, chỉ có thể trơ mắt nhìn nó vụt mất."

Nhược Hi buông đũa im lặng.

"Tôi nói với anh ta, tôi thật lòng thích em, nhưng đáng tiếc, vĩnh viễn không có được em. Bởi vì trong lòng em chỉ có một người, mà tôi trùng hợp lại tới chậm một bước." Lê Tử Trạm nói tới đây, còn nghịch ngợm làm mặt quỷ.

"Em đừng mong muốn một người đàn ông ba mươi tuổi thành thục như người đàn ông bốn, năm mươi tuổi, em đã lựa chọn anh ta, thì sẽ thông cảm cho anh ta về tuổi tác cũng như khuyết điểm, ưu điểm. Đã hưởng thụ tuổi trẻ, sao lại còn do dự, Lâm Nhược Hi, em làm vậy tôi sẽ coi thường em."

"Anh ta yêu em, điểm này so ra tôi còn kém, nếu đổi lại là tôi, tôi sẽ không bỏ qua tôn nghiêm mà quay lại quấn quýt lấy em, nếu như vậy, hạnh phúc đã bị hai chúng ta vứt bỏ một cách dễ dàng."

"Bây giờ cơ hội đang ở trước mắt em, chính em cần nghiêm túc suy nghĩ. Không cần mãi hành hạ tình cảm của mình, học được cách tin tưởng người bên cạnh mình không quá khó, nếu như năm đó tôi nguyện ý học cách tin tưởng, em cũng sẽ không gặp được tôi."

Nhược Hi cúi đầu, nhưng vẫn cảm nhận được ánh mắt của Lê Tử Trạm nhìn mình chăm chú, cô ngẩng đầu nhìn lại, anh cũng không né tránh, ánh mắt thẳng tắp nhìn cô, lạnh nhạt thành khẩn, hiếm thấy vẻ mặt này của anh, nên cô cảm thấy mất tự nhiên, ấp úng không nói nổi một câu.

"Lần trước tôi đưa em về nhà, anh ta mặc dù đang giận dỗi với em, nhưng vẫn không hề nói một câu nào làm tổn thương em, em nghĩ anh ta ít tuổi, nhưng anh ta ít tuổi hơn em mà lại hiểu được cách làm thế nào không làm tổn thương tới người phụ nữ mình yêu…"

Nhược Hi đột nhiên cắt đứt lời anh, "Anh nói người quen đó có phải là Thiều Nhi?"

"Đúng."

"Anh là vì cô ấy rời khỏi nước, hay là…."

"Tôi là vì em." Lê Tử Trạm nói thẳng.

Trái tim cô khẽ run lên, lần nữa cúi đầu, không nói ra lời.

Vậy đại khái là có vay có trả. Năm đó Nhược Hi bị Thiều Nhi cướp đi Hải Dật, hôm nay Thiều Nhi lại bị Nhược Hi đoạt đi Lê Tử Trạm, ai có thể đổ lỗi cho chuyện xưa, ai có thể nói người nào đúng người nào sai? Nợ tình cuối cùng cũng hoàn lại, bỏ lỡ cuối cùng sẽ bị mất, thế gian này tất cả mọi thứ đều có an bài, người nào, cũng không thể chạy thoát.

"Lâm Nhược Hi, em có phải lại muốn đem những thứ này quy kết cho trời cao an bài?" Lê Tử Trạm sáng tỏ nhìn cô, cười hỏi.

Nhược Hi hoảng hốt vài giây, giương mắt nhìn anh, "Thế nào?"

"Em nhất định cho rằng trời cao an bài cho em và bạn trai của em. Anh ta ngày hôm qua nói với tôi, anh ta thích em, đã mười hai năm rồi."

Nhược Hi không phản bác được, cúi đầu nhìn ngón tay mình.

"Mười hai năm, chỉ là nghĩ một chút, tôi không thể sánh bằng. Tôi năm nay mới bắt đầu thích em. Cho nên lúc anh ta nói những lời này, tôi liền cam tâm tình nguyện nhận thua." Lê Tử Trạm không nhanh không chậm nói một câu.

"Dĩ nhiên, tôi và Thiều Nhi cũng là mười hai năm." Lê Tử Trạm nói chuyện đầy ý vị sâu xa.

"Năm đó, chuyện em và Hải Dật, thật ra hai chúng ta đều là vật hi sinh, nhưng là, đó lại là một đoạn chuyện xưa khác." Anh cười nói.

Nhược Hi ăn xong cơm tối về nhà, xa xa nhìn thấy mấy bóng lưng quen thuộc.

Ba ngồi xe lăn, Mục Âm mỉm cười đẩy, Mục Ca khoác cánh tay mẹ, từ từ đi về phía trước, một nhà ba người vui vẻ hòa thuận.

Nhược Hi lúc này mới nhớ, hôm nay là ngày ba tái khám, cô thế mà lại quên.

Cô không lên tiếng gọi, chỉ lặng lẽ đi sau mọi người.

Nhớ tới những lời Mục Ca nói với cô, "Tương lai, bốn người chúng ta ở chung một chỗ, mẹ anh sẽ đẩy chú Lâm đi tản bộ trong hoa viên, còn hai chúng ta thì làm việc của mình."

Cô mỉm cười một cái, lại không nhịn được thở dài, đôi mắt không tự chủ nóng lên.

Lúc lên cầu thang, Mục Ca cõng Lâm Húc Thịnh, Lâm Húc Thịnh vóc dáng cũng không lùn, Mục Ca cong lên hai chân có chạm đất, Mục Ca không thể làm gì khác hơn là dùng sức cúi người đẩy ông lên, xác định Lâm Húc Thịnh nằm thoải mái ở trên lưng, mới cúi đầu khom người đi lên lầu, Mục Âm theo sau kéo xe lăn.

Nhược Hi cẩn thận theo sáu mọi người, bước chân nhẹ nhàng.

Nghỉ ngơi một chút, dừng một chút.

Nhược Hi ngẩng đầu nhìn vạt áo mọi người trong bóng đêm, có lần nhìn thấy Mục Ca có vẻ mệt suýt chút nữa ngã xuống, cô dường như muốn xông lên, nhưng vẫn nhịn được, chờ mọi người tới của nhà, cô ở dưới lầu năm nghe tiếng mọi người mở cửa.

"Mẹ, con đem chú Lâm vào, đợi lát phải ra ngoài, mẹ không cần khóa cửa." Giọng Mục Ca vẫn quanh quẩn ở hành lang, truyền tới tai của cô không phải là nhẹ nhàng như trước, mà là mệt mỏi.

"Con muốn đi đâu?" Mục Âm nhỏ giọng hỏi.

"Đã trễ thế này, Nhược Hi còn chưa về, con đi đón cô ấy…" Mục Ca trả lời, lúc này cửa đã mở ra, nửa câu sau của anh, cô không nghe rõ.

Nhược Hi nghe nói anh phải ra ngoài, vội xoay người xuống lầu, không biết tại sao, cô lại có cảm giác lo sợ khi gặp mặt anh.

Quả nhiên, không bao lâu, Mục Ca đã nhanh chóng đi xuống nhìn thấy cô đứng đó, vẻ mặt nghi ngờ hỏi: "Lạnh thế này, em sao không lên nhà?"

Trái tim của cô vì câu nói của anh mà ấm lên, cô nói: "Em muốn ra ngoài."

Mục Ca không lên tiếng, chỉ tới cạnh cô, cởi áo khoác ngoài mặc cho cô, áo khoác còn vương hơi ấm của anh, ở trong đêm đông giá rét, khiến cô ấm áp, cúi đầu, hai người nắm tay, đi dạo trên đường.

"Anh, lúc nào thì về?" Nhược Hi nghĩ tới công việc của anh hỏi.

"Anh đã nói với bên kia hoãn lại không đi nữa rồi." Mục Ca cười nhàn nhạt.

Nhược Hi không nghĩ anh lại xử lí như vậy, kinh ngạc một chút sau đó nhẹ nhàng hỏi: "Anh không biết như vậy là rất đáng tiếc sao?"

“Anh còn nhiều năm để phấn đấu, không có gì đáng tiếc. Nhưng bây giờ nếu anh đi, người yêu của anh sẽ không còn, đó mới là chuyện đáng tiếc nhất.”

Mục Ca nói quan điểm của mình rõ ràng như vậy khiến cô giật mình, “Anh khi nào thì lại nghĩ thông suốt như vậy?”

“Làm ơn, em đừng lúc nào cũng coi anh là thằng nhóc, đó là điều ở trong tâm trí anh.” Mục Ca khẽ mỉm cười.

Nhược Hi nhìn anh một cái, đột nhiên hắt hơi, nước mắt lại chảy xuống, cô nghiêng đầu sang chỗ khác, chớp chớp mắt, muốn đem nước mắt quay ngược trở lại, “Khoác lác.”

“Sang năm là năm trâu. Chúng ta có hợp tuổi?” Anh quay đầu lại hỏi.

Nhược Hi không nói chuyện, quay đầu nhìn anh, anh cũng nhìn cô, chau mày, dáng vẻ như đang suy nghĩ, giống như là nghiên cứu nguyên nhân cô trầm mặc.

Cùng nhau tới bên lề đường, ngồi trên ghế đá, cô lẳng lặng tựa người vào vai anh, cùng nhau nhìn ngắm đường phố xe cộ đi lại, những ánh đèn xe vụt qua nhanh chóng mang đi nguồn sáng, lưu lại một vệt mờ mờ, lúc này hai người ngồi trên ghế đá, rất yên tĩnh.

Mấy ngày liên tiếp mệt mỏi về chuyện tình cảm rồi chuyện của ba, lúc này cô an tĩnh rúc đầu vào người anh, bất động, cũng không nói chuyện.

Hai người ngồi yên lặng được một lát thì Nhược Hi lại hắt xì hai lần, Mục Ca cau mày, “Em có muốn về nhà uống thuốc?”

Nhược Hi yên lặng lắc đầu.

“Em sẽ bị cảm.” Mục Ca không vui vì cô không nói một câu.

“Chúng ta tới nhà anh đi, em muốn tìm một chỗ yên tĩnh, một lát thôi.” Nhược Hi nhỏ giọng nói.

“Tại sao không lên đi ngủ?” Mục Ca hỏi.

“Đột nhiên, cảm thấy nơi đó là nhà của ba và mẹ anh, mà em, cũng có thể có một ngôi nhà thuộc về mình.”

Mục Ca nhìn vẻ mặt bình tĩnh đến lạ thường của Nhược Hi, ánh mắt có chút nghi ngờ.

“Đừng nghĩ linh tinh. Trước kia em cảm thấy chúng ta quá quen thuộc, tình cảm xen lẫn chút tình thân, cảm thấy bình thường. Hiện tại đột nhiên cảm thấy cảm giác bình thường bình dị cũng là một niềm hạnh phúc. Không phải mỗi người đều có một tình yêu oanh oanh liệt liệt, nếu như có thể bình dị đến tận già, cũng là một loại may mắn khó tìm được. Cho nên, em muốn gả cho anh. Không biết anh có muốn lấy em không?” Cô quay đầu nhìn anh, đôi mắt lấp lánh nụ cười.

Đây là lần đầu tiên Nhược Hi tới chỗ ở của Mục Ca.

Căn hộ hai phòng, thiết bị đơn giản, bố trí ấm áp. Có lẽ ngày thường Mục Âm thường dọn dẹp, đồ trong phòng bài trí rất sạch sẽ có quy tắc. Nhược Hi cầm áo ngủ Mục Ca đi tắm, ngâm mình trong bồn nước nóng thật lâu, tất cả mọi thứ không vui không an toàn đều chìm vào trong đáy nước, cho nên toàn bộ đều bình thản, nhẹ nhàng.

Nhiều năm qua Nhược Hi vẫn kiên trì thói quen tắm nước nóng, cô biết rõ, đây là cô cam tâm tình nguyện thay đổi. Đem tình yêu giấu ở trong hiện thực, trong hiện thực tìm kiếm tình yêu, tất cả đều không thể tách rời, tồn tại độc lập. Từ những việc đã trải qua, những bất an rối rắm, những khó khăn vất vả nếu luôn có người bên cạnh, có gì không tốt.

Ai có thể nói không cần củi gạo dầu muối mà chỉ cần tình yêu? Ai có thể nói vì yêu mà bỏ qua củi gạo dầu muối?

Cuộc sống vẫn tiếp tục, tình yêu vẫn tiếp tục, nếu là người có tình, cùng chia sẻ với nhau thì có ảnh hưởng gì? Mười hai năm trước Mục Ca tới Lâm gia chính là duyên phận thuộc về hai người bọn họ, nhớ lại những gì đã trải qua, một phút cũng không hề thiếu bóng dáng anh.

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82

Đối với Mục Âm, Nhược Hi sẽ học cách tôn trọng. Bà là hi vọng sống của ba sau khi mẹ rời đi. Có lẽ mẹ ở trên thiên đường cũng sẽ tôn trong quyết định của ba, Nhược Hi cảm thấy điều duy nhất mình có thể làm đúng đó là, tiếp nhận.

Yêu, hận, tất cả đều trôi qua.

Cuộc sống và tình yêu, cô vẫn phải tiếp tục chấp nhận và đi qua.

Tất nhiên, phải có anh bên canh.

Thời gian trôi mau, con người cũng sẽ già, sang năm cô đã ba mươi mốt tuổi rồi, anh cũng sắp bước sang tuổi hai mươi bảy, thời gian cứ trôi đi, lưu lại dấu ấn của anh và cô.

Bây giờ suy nghĩ một chút, trong lòng càng thêm kiên định.

Ngoài cửa vang lên giọng nói của anh, Nhược Hi hinh ngạc một chút, đang không biết phải đối mặt thế nào, anh đã ló đầu vào: "Này, em đừng tắm quá lâu, dễ bị cảm."

Nhược Hi lau khô thân thể mặc áo ngủ tới nằm trên giường. Mục Ca ở bên cạnh, vẻ mặt bình thản, như không có việc gì đặt điều khiển ti vi vào tay cô nói: "Em xem đi, anh đi tắm."

Rất nhanh cô đã thấy anh từ phòng tắm bước ra, vừa lau tóc, vừa cầm cốc nước ấm đưa tới cho cô.

"Em uống một chút nước, tránh bị cảm." Anh nhỏ giọng nói.

Nhược Hi cúi đầu uống hết cốc nước, sau đó đặt cốc vào lòng bàn tay anh, nhắm bắt giả bộ ngủ.

Mục Ca ngồi bên giường, cầm điều khiển không ngừng chuyển kênh, thấy cô không có động tĩnh mới cẩn thận vén chăn, nhẹ nhàng chui vào.

Nhược Hi cảm thấy khẩn trương, mất tự nhiên ngọ nguậy, bị anh kiềm chắc, vòng tay cô qua hông mình. Trong đầu Nhược Hi hiện lên hình ảnh thân mật của hai người trước kia, liền giữ tay anh lại, nhỏ giọng nói: "Đừng lộn xộn, em muốn ngủ."

Cảm giác nóng rực khiến đầu óc của Nhược Hi mơ hồ, sau khi cự tuyệt anh, thân thể lại không tự chủ được dán sát vào người anh, muốn cảm nhận hơi ấm của anh.

Mục Ca rút tay ra khỏi tay cô, chậm chạp trườn vào trong cổ áo cô, Nhược Hi thở gấp muốn ngăn cản anh lại di chuyển sang chỗ khác, dọc theo đường cong trước ngực cô, dùng sức thăm dò, Nhược Hi không còn hơi sức ngăn cản, tùy tiện để anh mở nút áo ngực của mình.

Cô cảm thấy hô hấp thật sự khó khăn, hai mắt nhắm chặt. Cảm giác ngón tay anh từ từ dùng sức, vuốt ve bộ ngực của mình, Mục Ca cúi đầu ở bên tai cô thì thầm: "Nhược Hi."

"Hả?" Giọng nói của cô khác thường, âm thầm nuốt nước miếng, cố gắng miễn cưỡng để bản thân không để ý tới ngón tay anh đang chạy loạn.

"Gả cho anh."

Nhược Hi mở mắt, nhìn vào mắt anh. Chẳng biết từ khi nào, ánh mắt anh lại thay đổi như vậy, cái loại cảm giác áp bức kiên đinh không cho phép từ chối.

Cô còn chưa biết trả lời thế nào, anh đã gặm cắn lên người cô, số tuổi căn bản không phải là chướng ngại, anh hoàn toàn hiểu làm thế nào để đoạt quyền chủ đạo, mê hoặc cô để cô đáp ứng theo yêu cầu của mình.

Cái loại trêu chọc tùy tiện, bàn tay anh khống chế toàn bộ cơ thể cô, khiến toàn thân Nhược Hi run rẩy rên rỉ, ở dưới thân anh căn bản không nói ra được một lời.

Mục Ca cúi đầu nhìn cô, sống mũi thẳng, ánh mắt thâm thúy, khóe miệng khẽ nhếch lên, Nhược Hi lần đầu tiên phát hiện Mục Ca so với cô tưởng tượng thậm chí còn thành thục hơn.

"Đồng ý lấy anh." Giọng nói của anh trong bóng đêm tràn đầy mê hoặc, giống như bị loại cổ đầu độc lí trí yếu ớt của Nhược Hi.

Nhược Hi nâng cằm, hôn lên bờ môi anh, dây dưa đầu lưỡi, dùng sự trầm mặc biểu hiện sự khát vọng của mình. Mục ca rốt cuộc không chịu được sự khiêu khích của cô, cố định hai tay cô, đồng thời nhanh chóng tiến công. Nhược Hi mỉm cười theo động tác của anh, giống như là bão táp, không thể tự chủ.

Một giây đó, cô mỉm cười hai mắt nhắm lại, gật đầu, "Vâng."

Nhược Hi không thích cùng mẹ đi làm, mỗi tuần chỉ cần tới ngày mẹ trực, Nhược Hi không có người chăm, nên không có cách nào đành phải tới phòng làm việc của mẹ, còn mẹ thì đi làm, dù sao Nhược Hi nhỏ bé, nhón chăn lên cũng không thấy được tình hình ngoài cánh cửa thủy tinh, cho nên chỉ ngồi xổm trên mặt đất nghịch, một mình chơi nhảy ô.

Nhảy, nhảy, từ sáng nhảy tới chiều… Mẹ vẫn chưa hết bận.

Trong túi còn hi quả trứng gà đỏ mẹ đưa buổi sáng, nặng trĩu, đụng vào nhau, phát ra tiếng vang, nhưng cô không bỏ ra, cô đợi mẹ cùng ăn.

Có rất nhiều người tặng mẹ Nhược Hi trứng gà đỏ, bởi vì mẹ cô bé làm ở khoa sản, đỡ rất nhiều em bé, cho nên thường được tặng, điều này cũng khiến Nhược Hi kiêu ngọa, cô nói với bạn bè xung quanh, "Mẹ mình là giỏi nhất, bởi vì nhiều vĩ nhân tương lai đều là do mẹ đỡ đẻ, tương lai sẽ tới cảm tạ mẹ mình."

Cho nên những đứa trẻ coi cô bé là thần tượng, à ít nhất là thần tượng trong lòng các cô bé, vì vậy lúc bầu lớp trưởng Nhược Hi dĩ nhiên có số phiếu áp đảo đánh bại tất cả các đối thủ cạnh tranh, trở thành trưởng lớp Lâm Nhược Hi.

Đối với huyên náo ở ngoài phòng làm việc Nhược Hi trước giờ không để ý, cô toàn tâm toàn ý chơi nhảy ô, 1,2,3,4…

Mẹ cô là bác sĩ khoa sản, Nhược Hi tới nhiều lần cũng đã thích ứng dần với hoàn cảnh này.

Tiếc khóc tiếng kêu của các dì các mẹ, hay tiếng cười của các chú được làm ba, tiếng kêu khóc của em bé rồi tiếng nói tiếng cười vui mừng của các ông bà khi biết mình có cháu trai, "Bác sĩ Trương khoa hai, y tá giường số 4 và giường số 12 cần trợ giúp, xin nhanh chóng tới…." Tiếng nói trên loa thông báo khi số nhân lực không đủ phát ra….

Nhược Hi theo thói quen dùng lỗ tai của mình phân biệt âm thanh của mọi người, không hiểu mẹ sẽ giải thích cho bé, cho nên cô so với những bạn nhỏ khác hiểu nhiều hơn một chút.

Đột nhiên cửa phòng làm việc bị đẩy mạnh, một người phụ nữ quần áo lộn xộn ngã nhào xuống đất.

Nhược Hi bị dọa sợ núp cạnh bàn làm việc, mở hai mắt to nhìn người phụ nữ đó, cô ấy mặc rất ít đồ, mũi bị lạnh đỏ ửng, liều mạng hô hấp. Chỉ thấy cô cố gắng nén đau đớn ở bụng miễn cướng hỏi: "Chỗ này có bác sĩ không? Nhanh một chút, cứu tôi."

"Mẹ cháu trên phòng mổ." Phòng làm việc lúc này chỉ có mỗi Nhược Hi.

"Đau, đau quá, bạn nhỏ, cháu có thể giúp dì đi tìm bác sĩ được không?"

Nhược Hi nhìn bụng to của người phụ nữ, lại nhìn mặt cô tái nhợt, có thể sắp sinh bé, vội gật đầu lập tức nói: "Vâng."

Nhược Hi chạy như bay ra ngoài, sau đó lại xoay người, chạy tới bàn làm việc của mẹ, lấy bình giữ nhiệt, đưa cho người phụ nữ, "Dì à, dì uống nước." Sau đó chạy đi.

Một lát sau, Nhược Hi dẫn mẹ và hai y tá chạy xuống, thấy người phụ nữ nằm trên mặt đất, dưới thân bị chạy máu, mọi người cúi xuống kiểm tra, phát hiện tử cung mở ba phân, nước ối đã vỡ.

"Bác sĩ Hạng, nếu không, đưa tới phòng cáp cứu đi?"Đối với Mục Âm, Nhược Hi sẽ học cách tôn trọng. Bà là hi vọng sống của ba sau khi mẹ rời đi. Có lẽ mẹ ở trên thiên đường cũng sẽ tôn trong quyết định của ba, Nhược Hi cảm thấy điều duy nhất mình có thể làm đúng đó là, tiếp nhận.

Yêu, hận, tất cả đều trôi qua.

Cuộc sống và tình yêu, cô vẫn phải tiếp tục chấp nhận và đi qua.

Tất nhiên, phải có anh bên canh.

Thời gian trôi mau, con người cũng sẽ già, sang năm cô đã ba mươi mốt tuổi rồi, anh cũng sắp bước sang tuổi hai mươi bảy, thời gian cứ trôi đi, lưu lại dấu ấn của anh và cô.

Bây giờ suy nghĩ một chút, trong lòng càng thêm kiên định.

Ngoài cửa vang lên giọng nói của anh, Nhược Hi hinh ngạc một chút, đang không biết phải đối mặt thế nào, anh đã ló đầu vào: "Này, em đừng tắm quá lâu, dễ bị cảm."

Nhược Hi lau khô thân thể mặc áo ngủ tới nằm trên giường. Mục Ca ở bên cạnh, vẻ mặt bình thản, như không có việc gì đặt điều khiển ti vi vào tay cô nói: "Em xem đi, anh đi tắm."

Rất nhanh cô đã thấy anh từ phòng tắm bước ra, vừa lau tóc, vừa cầm cốc nước ấm đưa tới cho cô.

"Em uống một chút nước, tránh bị cảm." Anh nhỏ giọng nói.

Nhược Hi cúi đầu uống hết cốc nước, sau đó đặt cốc vào lòng bàn tay anh, nhắm bắt giả bộ ngủ.

Mục Ca ngồi bên giường, cầm điều khiển không ngừng chuyển kênh, thấy cô không có động tĩnh mới cẩn thận vén chăn, nhẹ nhàng chui vào.

Nhược Hi cảm thấy khẩn trương, mất tự nhiên ngọ nguậy, bị anh kiềm chắc, vòng tay cô qua hông mình. Trong đầu Nhược Hi hiện lên hình ảnh thân mật của hai người trước kia, liền giữ tay anh lại, nhỏ giọng nói: "Đừng lộn xộn, em muốn ngủ."

Cảm giác nóng rực khiến đầu óc của Nhược Hi mơ hồ, sau khi cự tuyệt anh, thân thể lại không tự chủ được dán sát vào người anh, muốn cảm nhận hơi

ấm của anh.

Mục Ca rút tay ra khỏi tay cô, chậm chạp trườn vào trong cổ áo cô, Nhược Hi thở gấp muốn ngăn cản anh lại di chuyển sang chỗ khác, dọc theo đường cong trước ngực cô, dùng sức thăm dò, Nhược Hi không còn hơi sức ngăn cản, tùy tiện để anh mở nút áo ngực của mình.

Cô cảm thấy hô hấp thật sự khó khăn, hai mắt nhắm chặt. Cảm giác ngón tay anh từ từ dùng sức, vuốt ve bộ ngực của mình, Mục Ca cúi đầu ở bên tai cô thì thầm: "Nhược Hi."

"Hả?" Giọng nói của cô khác thường, âm thầm nuốt nước miếng, cố gắng miễn cưỡng để bản thân không để ý tới ngón tay anh đang chạy loạn.

"Gả cho anh."

Nhược Hi mở mắt, nhìn vào mắt anh. Chẳng biết từ khi nào, ánh mắt anh lại thay đổi như vậy, cái loại cảm giác áp bức kiên đinh không cho phép từ chối.

Cô còn chưa biết trả lời thế nào, anh đã gặm cắn lên người cô, số tuổi căn bản không phải là chướng ngại, anh hoàn toàn hiểu làm thế nào để đoạt quyền chủ đạo, mê hoặc cô để cô đáp ứng theo yêu cầu của mình.

Cái loại trêu chọc tùy tiện, bàn tay anh khống chế toàn bộ cơ thể cô, khiến toàn thân Nhược Hi run rẩy rên rỉ, ở dưới thân anh căn bản không nói ra được một lời.

Mục Ca cúi đầu nhìn cô, sống mũi thẳng, ánh mắt thâm thúy, khóe miệng khẽ nhếch lên, Nhược Hi lần đầu tiên phát hiện Mục Ca so với cô tưởng tượng thậm chí còn thành thục hơn.

"Đồng ý lấy anh." Giọng nói của anh trong bóng đêm tràn đầy mê hoặc, giống như bị loại cổ đầu độc lí trí yếu ớt của Nhược Hi.

Nhược Hi nâng cằm, hôn lên bờ môi anh, dây dưa đầu lưỡi, dùng sự trầm mặc biểu hiện sự khát vọng của mình. Mục ca rốt cuộc không chịu được sự khiêu khích của cô, cố định hai tay cô, đồng thời nhanh chóng tiến công. Nhược Hi mỉm cười theo động tác của anh, giống như là bão táp, không thể tự chủ.

Một giây đó, cô mỉm cười hai mắt nhắm lại, gật đầu, "Vâng."

Nhược Hi không thích cùng mẹ đi làm, mỗi tuần chỉ cần tới ngày mẹ trực, Nhược Hi không có người chăm, nên không có cách nào đành phải tới phòng làm việc của mẹ, còn mẹ thì đi làm, dù sao Nhược Hi nhỏ bé, nhón chăn lên cũng không thấy được tình hình ngoài cánh cửa thủy tinh, cho nên chỉ ngồi xổm trên mặt đất nghịch, một mình chơi nhảy ô.

Nhảy, nhảy, từ sáng nhảy tới chiều… Mẹ vẫn chưa hết bận.

Trong túi còn hi quả trứng gà đỏ mẹ đưa buổi sáng, nặng trĩu, đụng vào nhau, phát ra tiếng vang, nhưng cô không bỏ ra, cô đợi mẹ cùng ăn.

Có rất nhiều người tặng mẹ Nhược Hi trứng gà đỏ, bởi vì mẹ cô bé làm ở khoa sản, đỡ rất nhiều em bé, cho nên thường được tặng, điều này cũng khiến Nhược Hi kiêu ngọa, cô nói với bạn bè xung quanh, "Mẹ mình là giỏi nhất, bởi vì nhiều vĩ nhân tương lai đều là do mẹ đỡ đẻ, tương lai sẽ tới cảm tạ mẹ mình."

Cho nên những đứa trẻ coi cô bé là thần tượng, à ít nhất là thần tượng trong lòng các cô bé, vì vậy lúc bầu lớp trưởng Nhược Hi dĩ nhiên có số phiếu áp đảo đánh bại tất cả các đối thủ cạnh tranh, trở thành trưởng lớp Lâm Nhược Hi.

Đối với huyên náo ở ngoài phòng làm việc Nhược Hi trước giờ không để ý, cô toàn tâm toàn ý chơi nhảy ô, 1,2,3,4…

Mẹ cô là bác sĩ khoa sản, Nhược Hi tới nhiều lần cũng đã thích ứng dần với hoàn cảnh này.

Tiếc khóc tiếng kêu của các dì các mẹ, hay tiếng cười của các chú được làm ba, tiếng kêu khóc của em bé rồi tiếng nói tiếng cười vui mừng của các ông bà khi biết mình có cháu trai, "Bác sĩ Trương khoa hai, y tá giường số 4 và giường số 12 cần trợ giúp, xin nhanh chóng tới…." Tiếng nói trên loa thông báo khi số nhân lực không đủ phát ra….

Nhược Hi theo thói quen dùng lỗ tai của mình phân biệt âm thanh của mọi người, không hiểu mẹ sẽ giải thích cho bé, cho nên cô so với những bạn nhỏ khác hiểu nhiều hơn một chút.

Đột nhiên cửa phòng làm việc bị đẩy mạnh, một người phụ nữ quần áo lộn xộn ngã nhào xuống đất.

Nhược Hi bị dọa sợ núp cạnh bàn làm việc, mở hai mắt to nhìn người phụ nữ đó, cô ấy mặc rất ít đồ, mũi bị lạnh đỏ ửng, liều mạng hô hấp. Chỉ thấy cô cố gắng nén đau đớn ở bụng miễn cưóng hỏi: "Chỗ này có bác sĩ không? Nhanh một chút, cứu tôi."

"Mẹ cháu trên phòng mổ." Phòng làm việc lúc này chỉ có mỗi Nhược Hi.

"Đau, đau quá, bạn nhỏ, cháu có thể giúp dì đi tìm bác sĩ được không?"

Nhược Hi nhìn bụng to của người phụ nữ, lại nhìn mặt cô tái nhợt, có thể sắp sinh bé, vội gật đầu lập tức nói: "Vâng."

Nhược Hi chạy như bay ra ngoài, sau đó lại xoay người, chạy tới bàn làm việc của mẹ, lấy bình giữ nhiệt, đưa cho người phụ nữ, "Dì à, dì uống nước." Sau đó chạy đi.

Một lát sau, Nhược Hi dẫn mẹ và hai y tá chạy xuống, thấy người phụ nữ nằm trên mặt đất, dưới thân bị chạy máu, mọi người cúi xuống kiểm tra, phát hiện tử cung mở ba phân, nước ối đã vỡ.

"Bác sĩ Hạng, nếu không, đưa tới phòng cáp cứu đi?"

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83

"Không được, không còn kịp rồi, giường bệnh phòng cấp cứu cũng không đủ."

"Tiểu Tạ, cô đi xem các phòng khác còn giường băng không, mang tới đây, chúng ta trước tiên nhấc bệnh nhân lên, tiểu Phương, cô mau đem kéo, dao giải phẫu, thuốc mê tới đây, rồi tới giường 12 giúp một tay, không cần để ý tới chúng tôi."

"Nhưng mà, bác sĩ Hạng, cô ấy đã cạn nước ối, như vậy…"

"Không sinh cũng phại sinh, sản phụ và đứa nhỏ đều phải cứu!"

"Bác sĩ Hạng, cô trước hết ăn chút gì đã, cả buổi trưa cô không có ăn cơm."

"Không kịp rồi, ăn cơm cái gì? Tôi xem thai của bệnh nhân này đã, này cô gái, cô có nghe rõ lời tôi không? Đừng lo, cứ từ từ thở, hít thở, theo tôi, hít… thở…. !"

Sau khi băng ca đưa tới, ba người đỡ bệnh nhân lên, bạn nhỏ Nhược Hi đứng bên cạnh nhìn mồ hôi trên trán mẹ, móc khăn nhỏ trong túi đưa ra trước mặt mẹ, "Mẹ, mẹ lau đi."

Hạng Tuệ ngẩng đầu cười với con gái, "Ngoan, một lát mẹ sẽ lau, mẹ đang làm việc, Nhược Hi không làm phiền mẹ."

Nhược Hi ngoan ngoãn gật đầu lùi về phía sau, đứng yên nhìn.

"Hô hấp, hít thở, tiểu Tạ, đeo kéo tới đây." Hạng Tuệ cúi đầu nghiêm túc, kiểm tra chuẩn bị cứu đứa bé.

Nhưng lúc này, sản phụ bỗng nhiên giãy giụa lung tung, giống như bị động kinh, "Ngươi không thể đánh ta… Ngươi không thể đánh ta… Trong bụng ta còn có đứa bé!"

Hạng Tuệ ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn thấy vết bầm ứ đọng trên tay sản phụ. Bất đắc dĩ lắc đầu, chồng của bệnh nhân này thật là quá đáng rồi, phụ nữ có thai mà còn đánh, cô thương tiếc giữ đùi bệnh nhân nói: "Cô gái, đây là bệnh viện, không có ai dám đánh cô, cô phải dùng sức, đứa bé lập tức sẽ ra."

Nhưng sản phụ không nghe thấy, vẫn lung tung quơ cánh tay, Hạng Tuệ không nhịn được cau mày, không có cách nào đành đè cánh tay bệnh nhân lại, ai ngờ sản phụ trong cơn hoảng loạn sức lực vô cùng lớn, tránh thoát tay của cô, hung hăng cào vào mặt Hạng Tuệ.

"Bác sĩ Hạng, mặt cô chảy máu." Tiểu Tạ thấy máu trên mặt Hạng Tuệ, hét lên.

"Không có việc gì, cô đè chân bệnh nhân lại, Nhược Hi, giúp mẹ lấy dây lụa trong ngăn kéo, và nước nóng."

Nhược Hi nghe lời lấy dây lụa cho mẹ. Vết thương trên mặt mẹ chắc rất đau, tại sao dì này lại làm mẹ bị thương, mẹ là bác sĩ tốt, mẹ cứu dì đó cơ mà.

Hạng Tuệ dùng khăn ấm lau mặt của sản phụ, rồi dùng khăn tay nhét vào miệng sản phụ: "Cắn nó, sau đó dùng lực, cô gái, cô phải nhẫn nhịn thêm chút nữa, con của cô sẽ nhanh chóng được sinh ra."

Sản phụ dần đần khôi phục lại thần trí, mở mắt thấy áo khoác trắng đung đưa trước mặt, bên tai là âm thanh mơ hồ, giống như nói với cô, phải dùng sức, đứa bé, đứa bé lập tức ra đời.

Dùng sức! Dùng sức! Dùng sức!

Không có nước ối để bôi trơn, quá trình đẻ vô cùng khó khăn, qua một lúc lâu mới thấy cái đầu, máu chảy càng nhiều, Hạng Tuệ tranh thủ thời gian nói với Nhược Hi: "Nhược Hi, nhắm mặt lại, quay vào tường, đọc bảng cửu chương hôm qua thầy giáo dạy cho mẹ."

Nhược Hi dùng tay nhỏ che kín mắt, ngồi xổm xuống, nhỏ giọng đọc: "Một nhân một bằng một, một nhân hai bằng hai, một nhân ba bằng ba…. Năm nhân chính bằng bốn nhăm, sáu nhân chín bằng năm tư, bảy nhân chín bằng sáu ba…."

"Đi ra, đứa bé đã ra, bác sĩ Hạng." Tiểu Tạ kích động gào thét.

Hạng Tuệ vội vàng cầm lấy kéo, chờ đứa bé rời cơ thể mẹ, lập tức cắt cuống rốn, khâu vết thương lại, sau đó cởi áo khoác blouse quấn đứa bé đưa cho tiểu Tạ, "Cô đi tới phòng sinh, sau đó tắm rửa cho bé. Nhìn xem bệnh nhân giường 11 thế nào, sanh xong thì đưa vị sản phụ này qua."

Tiểu Tạ vâng một tiếng, Nhược Hi xoay người đứng lên, "Chín chín tám mốt! Mẹ, con đếm xong rồi. Dì Tạ cho cháu nhìn, cho cháu nhìn."

Tiểu Tạ không cho, "Quá xấu, Nhược Hi nghe lời, không nhìn nhé."

"Nhìn một cái, nhìn một cái." Nhược Hi làm nũng, dòm vào tay tiểu Tạ, Hạng Tuệ ngẩng đầu quát lớn: "Nhược Hi nghe lời, không được quấy rầy công việc của dì Tạ."

Nhược Hi bĩu môi, gương mặt xinh xắn xụ xuống, cúi đầu uốn éo ngón tay, tiểu Tạ ra ngoài, lén lút ngoắc tay với cô bé, Nhược Hi thấy thế lập tức vui mừng chạy đi, chỉ thấy dì Tạ lén lút vén góc áo trắng, phía dưới là gương mặt nhỏ nhắn.

"Ai, thật sự rất xấu." Nhược Hi chán ghét kêu lên một tiếng, sau đó chạy về phòng làm việc. Hành động của cô bé khiến tiểu Tạ mỉm cười, vội đưa đứa nhỏ tới phòng sanh.

Nhiều năm sau, giáng sinh năm 2008, sắp mười hai giờ Nhược Hi và Mục Ca ngồi trên ghế salon. Trong tiết mục là tiếng cười nói, còn hai người thì ngồi ngáp.

Nhược Hi miễn cưỡng mở mắt nhìn tiết mục trên ti vi, là đại hội của nhà đài nào đó, một vị chủ trì đang hỏi một cau hỏi: "Bạn thích cô gái số bá sao?" Lấy được linh cảm cô vội vàng dùng cánh tay đập vào Mục Ca đang sắp ngủ hỏi: "Này, anh thích em từ lúc nào?"

Mục Ca hé mắt, sau đó lười biếng nhắm lại, ôm chầm bả vai cô: "Chính là, lần em mặc váy đứng trước gương trang điểm."

"Lần đó?" Oa đó không phải là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt?

"Đó mới không phải là lần đầu tiên, chúng ta gặp lần đầu tiên là lúc em xách anh từ trên giường lên." Mục Ca còn chưa tỉnh ngủ vùi mặt vào mái tóc dài của cô, lẩm bẩm.

Nhược Hi nghe xong, hình như đột nhiên nhớ tới điều gì, cười ha ha, Mục Ca vẻ mặt mờ mịt ngẩng đầu kì quái hỏi: "Em cười gì chứ?"

"Đó cũng không phải lần đầu tiên chúng ta gặp mặt." Nhược Hi hài lòng, lại nói lớn hơn năm tuổi thì có ưu thế à, tiểu tử này có thật nhiều cái không biết!

"Vậy em nói lần đầu tiên là khi nào?" Mục Ca từ từ mở mắt.

"Em không nói cho anh, cũng không cho anh biết!" Nhược Hi nhìn Mục Ca bí mật, "Người bạn nhỏ, anh có rất nhiều nhược điểm trong tay em, mà chính anh cũng không biết chút nào nha."

"Em nói hay không?" Mục Ca cắn răng, bức cung.

"Không nói." Nhược Hi hất cằm.

"Được, vậy chúng ta nói chuyện khác." Dứt lời anh đè người lên, Nhược Hi kêu: "Mục Ca, anh chết đi, đêm Giáng Sinh mà trong đầu anh đầy tư tưởng đen tối?"

Mục Ca cười nhạt, "Đây là ăn mừng đêm Giáng Sinh, ăn mừng, anh lần đầu nhìn thấy em, cũng ăn mừng lần đầu em nhìn thấy anh…."

"Ô…ô…."

Bên giường cửa hai người, là ảnh gia đình, Lâm Húc Thịnh và Mục Âm ngồi sát với nhau ở phía trước, Mục Ca và Nhược Hi đứng cười ở phía sau….

Trên ti vi vẫn là màn trình diễn khí thế ngất trời, bên này hai người cũng đang biểu diễn với khí thế ngất trời, đêm Giáng Sinh, đêm bình an, chuyện xưa của hai người vẫn tiếp tục….

Cuối cùng cũng hoàn...đã chậm trễ khá lâu mong mọi người thông cảm. Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!"Không được, không còn kịp rồi, giường bệnh phòng cấp cứu cũng không đủ."

"Tiểu Tạ, cô đi xem các phòng khác còn giường băng không, mang tới đây, chúng ta trước tiên nhấc bệnh nhân lên, tiểu Phương, cô mau đem kéo, dao giải phẫu, thuốc mê tới đây, rồi tới giường 12 giúp một tay, không cần để ý tới chúng tôi."

"Nhưng mà, bác sĩ Hạng, cô ấy đã cạn nước ối, như vậy…"

"Không sinh cũng phại sinh, sản phụ và đứa nhỏ đều phải cứu!"

"Bác sĩ Hạng, cô trước hết ăn chút gì đã, cả buổi trưa cô không có ăn cơm."

"Không kịp rồi, ăn cơm cái gì? Tôi xem thai của bệnh nhân này đã, này cô gái, cô có nghe rõ lời tôi không? Đừng lo, cứ từ từ thở, hít thở, theo tôi, hít… thở…. !"

Sau khi băng ca đưa tới, ba người đỡ bệnh nhân lên, bạn nhỏ Nhược Hi đứng bên cạnh nhìn mồ hôi trên trán mẹ, móc khăn nhỏ trong túi đưa ra trước mặt mẹ, "Mẹ, mẹ lau đi."

Hạng Tuệ ngẩng đầu cười với con gái, "Ngoan, một lát mẹ sẽ lau, mẹ đang làm việc, Nhược Hi không làm phiền mẹ."

Nhược Hi ngoan ngoãn gật đầu lùi về phía sau, đứng yên nhìn.

"Hô hấp, hít thở, tiểu Tạ, đeo kéo tới đây." Hạng Tuệ cúi đầu nghiêm túc, kiểm tra chuẩn bị cứu đứa bé.

Nhưng lúc này, sản phụ bỗng nhiên giãy giụa lung tung, giống như bị động kinh, "Ngươi không thể đánh ta… Ngươi không thể đánh ta… Trong bụng ta còn có đứa bé!"

Hạng Tuệ ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn thấy vết bầm ứ đọng trên tay sản phụ. Bất đắc dĩ lắc đầu, chồng của bệnh nhân này thật là quá đáng rồi, phụ nữ có thai mà còn đánh, cô thương tiếc giữ đùi bệnh nhân nói: "Cô gái, đây là bệnh viện, không có ai dám đánh cô, cô phải dùng sức, đứa bé lập tức sẽ ra."

Nhưng sản phụ không nghe thấy, vẫn lung tung quơ cánh tay, Hạng Tuệ không nhịn được cau mày, không có cách nào đành đè cánh tay bệnh nhân lại, ai ngờ sản phụ trong cơn hoảng loạn sức lực vô cùng lớn, tránh thoát tay của cô, hung hăng cào vào mặt Hạng Tuệ.

"Bác sĩ Hạng, mặt cô chảy máu." Tiểu Tạ thấy máu trên mặt Hạng Tuệ, hét lên.

"Không có việc gì, cô đè chân bệnh nhân lại, Nhược Hi, giúp mẹ lấy dây lụa trong ngăn kéo, và nước nóng."

Nhược Hi nghe lời lấy dây lụa cho mẹ. Vết thương trên mặt mẹ chắc rất đau, tại sao dì này lại làm mẹ bị thương, mẹ là bác sĩ tốt, mẹ cứu dì đó cơ mà.

Hạng Tuệ dùng khăn ấm lau mặt của sản phụ, rồi dùng khăn tay nhét vào miệng sản phụ: "Cắn nó, sau đó dùng lực, cô gái, cô phải nhẫn nhịn thêm chút nữa, con của cô sẽ nhanh chóng được sinh ra."

Sản phụ dần đần khôi phục lại thần trí, mở mắt thấy áo khoác trắng đung đưa trước mặt, bên tai là âm thanh mơ hồ, giống như nói với cô, phải dùng sức, đứa bé, đứa bé lập tức ra đời.

Dùng sức! Dùng sức! Dùng sức!

Không có nước ối để bôi trơn, quá trình đẻ vô cùng khó khăn, qua một lúc lâu mới thấy cái đầu, máu chảy càng nhiều, Hạng Tuệ tranh thủ thời gian nói với Nhược Hi: "Nhược Hi, nhắm mặt lại, quay vào tường, đọc bảng cửu chương hôm qua thầy giáo dạy cho mẹ."

Nhược Hi dùng tay nhỏ che kín mắt, ngồi xổm xuống, nhỏ giọng đọc: "Một nhân một bằng một, một nhân hai bằng hai, một nhân ba bằng ba…. Năm nhân chính bằng bốn nhăm, sáu nhân chín bằng năm tư, bảy nhân chín bằng sáu ba…."

"Đi ra, đứa bé đã ra, bác sĩ Hạng." Tiểu Tạ kích động gào thét.

Hạng Tuệ vội vàng cầm lấy kéo, chờ đứa bé rời cơ thể mẹ, lập tức cắt cuống rốn, khâu vết thương lại, sau đó cởi áo khoác blouse quấn đứa bé đưa cho tiểu Tạ, "Cô đi tới phòng sinh, sau đó tắm rửa cho bé. Nhìn xem bệnh nhân giường 11 thế nào, sanh xong thì đưa vị sản phụ này qua."

Tiểu Tạ vâng một tiếng, Nhược Hi xoay người đứng lên, "Chín chín tám mốt! Mẹ, con đếm xong rồi. Dì Tạ cho cháu nhìn, cho cháu nhìn."

Tiểu Tạ không cho, "Quá xấu, Nhược Hi nghe lời, không nhìn nhé."

"Nhìn một cái, nhìn một cái." Nhược Hi làm nũng, dòm vào tay tiểu Tạ, Hạng Tuệ ngẩng đầu quát lớn: "Nhược Hi nghe lời, không được quấy rầy công việc của dì Tạ."

Nhược Hi bĩu môi, gương mặt xinh xắn xụ xuống, cúi đầu uốn éo ngón tay, tiểu Tạ ra ngoài, lén lút ngoắc tay với cô bé, Nhược Hi thấy thế lập tức vui mừng chạy đi, chỉ thấy dì Tạ lén lút vén góc áo trắng, phía dưới là gương mặt nhỏ nhắn.

"Ai, thật sự rất xấu." Nhược Hi chán ghét kêu lên một tiếng, sau đó chạy về phòng làm việc. Hành động của cô bé khiến tiểu Tạ mỉm cười, vội đưa đứa nhỏ tới phòng sanh.

Nhiều năm sau, giáng sinh năm 2008, sắp mười hai giờ Nhược Hi và Mục Ca ngồi trên ghế salon. Trong tiết mục là tiếng cười nói, còn hai người thì ngồi ngáp.

Nhược Hi miễn cưỡng mở mắt nhìn tiết mục trên ti vi, là đại hội của nhà đài nào đó, một vị chủ trì đang hỏi một cau hỏi: "Bạn thích cô gái số bá sao?" Lấy được linh cảm cô vội vàng dùng cánh tay đập vào Mục Ca đang sắp ngủ hỏi: "Này, anh thích em từ lúc nào?"

Mục Ca hé mắt, sau đó lười biếng nhắm lại, ôm chầm bả vai cô: "Chính là, lần em mặc váy đứng trước gương trang điểm."

"Lần đó?" Oa đó không phải là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt?

"Đó mới không phải là lần đầu tiên, chúng ta gặp lần đầu tiên là lúc em xách anh từ trên giường lên." Mục Ca còn chưa tỉnh ngủ vùi mặt vào mái tóc dài của cô, lẩm bẩm.

Nhược Hi nghe xong, hình như đột nhiên nhớ tới điều gì, cười ha ha, Mục Ca vẻ mặt mờ mịt ngẩng đầu kì quái hỏi: "Em cười gì chứ?"

"Đó cũng không phải lần đầu tiên chúng ta gặp mặt." Nhược Hi hài lòng, lại nói lớn hơn năm tuổi thì có ưu thế à, tiểu tử này có thật nhiều cái không biết!

"Vậy em nói lần đầu tiên là khi nào?" Mục Ca từ từ mở mắt.

"Em không nói cho anh, cũng không cho anh biết!" Nhược Hi nhìn Mục Ca bí mật, "Người bạn nhỏ, anh có rất nhiều nhược điểm trong tay em, mà chính anh cũng không biết chút nào nha."

"Em nói hay không?" Mục Ca cắn răng, bức cung.

"Không nói." Nhược Hi hất cằm.

"Được, vậy chúng ta nói chuyện khác." Dứt lời anh đè người lên, Nhược Hi kêu: "Mục Ca, anh chết đi, đêm Giáng Sinh mà trong đầu anh đầy tư tưởng đen tối?"

Mục Ca cười nhạt, "Đây là ăn mừng đêm Giáng Sinh, ăn mừng, anh lần đầu nhìn thấy em, cũng ăn mừng lần đầu em nhìn thấy anh…."

"Ô…ô…."

Bên giường cửa hai người, là ảnh gia đình, Lâm Húc Thịnh và Mục Âm ngồi sát với nhau ở phía trước, Mục Ca và Nhược Hi đứng cười ở phía sau….

Trên ti vi vẫn là màn trình diễn khí thế ngất trời, bên này hai người cũng đang biểu diễn với khí thế ngất trời, đêm Giáng Sinh, đêm bình an, chuyện xưa của hai người vẫn tiếp tục….

Cuối cùng cũng hoàn...đã chậm trễ khá lâu mong mọi người thông cảm. Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Khi Trâu Già Gặp Cỏ Non* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.